

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

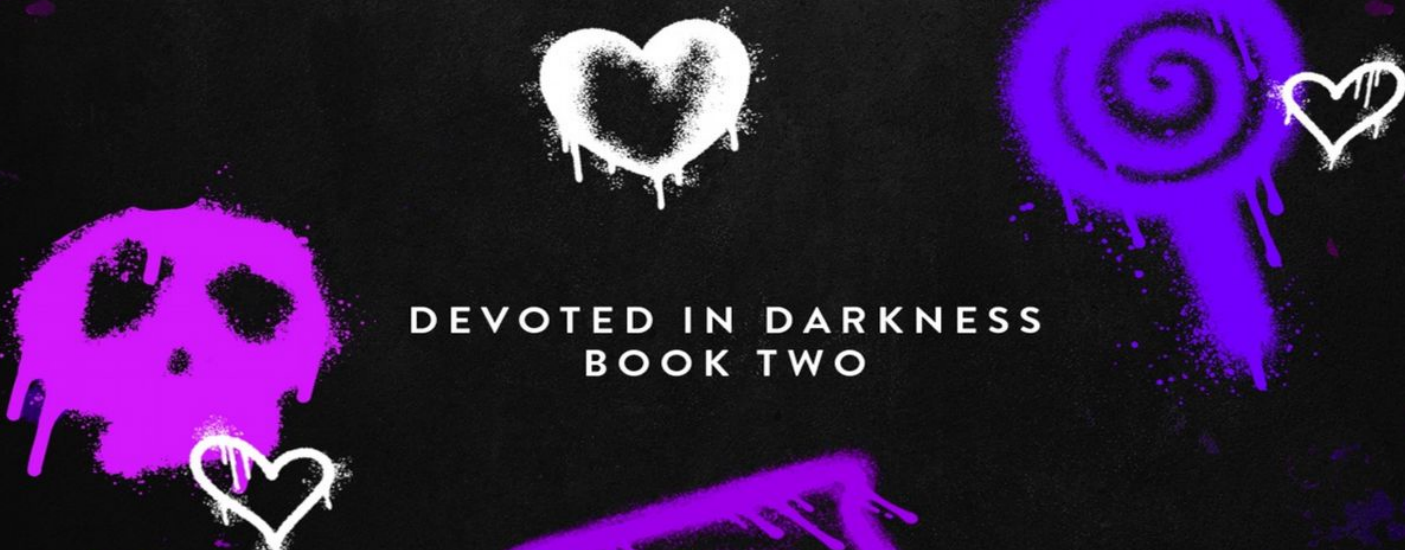
Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

BEAUTIFULLY RUINED

DEVOTED IN DARKNESS
BOOK TWO

KIRA COLE

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

GÜZELCE YIKILMIŞ

KIRA COLE

İÇİNDEKİLER

İçerik Uyarısı

1. Cade
2. Violet
3. Cade
4. Violet
5. Cade
6. Violet
7. Cade
8. Violet
9. Cade
10. Violet
11. Cade
12. Violet
13. Cade
14. Violet
15. Cade
16. Violet
17. Cade
18. Violet
19. Cade
20. Violet
21. Cade
22. Violet
23. Cade
24. Violet
25. Cade
26. Violet
27. Cade
28. Violet

29. [Cade](#)
30. [Violet](#)
31. [Cade](#)
32. [Violet](#)
33. [Cade](#)
34. [Violet](#)
35. [Cade](#)
36. [Violet](#)
37. [Cade](#)
38. [Violet](#)
39. [Cade](#)
40. [Violet](#)
41. [Cade](#)

İÇERİK UYARISI

Bu hikaye şunları içerir:

- Gözetleme fetişi (o izliyor ve bundan çok hoşlanıyor)
- Rıza Rıza dışı (CNC), zorla zorla seks *fantezileri* sahneleri
- Güç oyunu dinamikleri, ilkel oyunlar ve bazı *son derece* tartışmalı seçimler
- Sevgi kılığına girmiş takıntı... ve bazen hiç kılık değiştirmeyen
- Karanlık fantezileri olan bir kahraman ve bunları tehlikeli bir şekilde yerine getirmeye istekli bir adam
- İnsan kaçakçılığı temaları, referanslar, soruşturmalar ve sayfada yer almayan şiddet
- Ahlaki açıdan belirsiz kararlar, duygusal manipülasyon ve sınırları zorlayan samimiyet
- Etik sınırları bulanıklaştıran siber suçlar, hackleme ve suç faaliyetleri
- Gerçek hayatta sağlıklı olmayan kıskançlık, sahiplenme ve hakimiyet

Bunlardan herhangi biri size uygun gelmiyorsa, kitabı kapatmanızda hiçbir sakınca yoktur.

Yargılamıyoruz. Sınırlarınız önemlidir ve saygı görmeyi hak ederler.

Bu hikaye, güvenli ve kurgusal bir ortamda karanlık, karşılıklı rıza ile gerçekleşen fantezileri keşfediyor.

Ahlaki açıdan gri bir takıntıya, kaotik bir sapkınlığa ve sosyal medyadan daha fazlasını izleyen bir golden retriever hacker'a ilgi duyuyorsanız...

Tam da olmanız gereken yerdesiniz.

Birinci Bölüm CADE

Küçük kardeşim Jack'in eski sevgilisiyle karanlık ve erotik eğlencelerime başladığımda, Violet'in ölüm kalım meselesi olacak bir belaya bulaşacağını hiç düşünmemiştim.

Belaya, evet. Ama iyi bir belaya.

Ateşli bir belaya.

Birbirimizin fantezilerini ve karanlık arzularını yerine getirirken, benim onun içine gömülmemle başlayan ve biten bir bela.

Her şey ters gitti ve Vi'nin hayatı tehlikede.

Nefes aldığım her seferinde beni sarsan titremeler, beni tamamen yutan acı içinde, bu düşünceyi ön planda tutuyorum çünkü Vi'nin iyiliği beni ayakta tutuyor.

Bilgisayar önümde duruyor, ekranı benim sızmamı, çalmamı istedikleri şeylerle dolu.

Bu görev, benim uzmanlık düzeyime sahip olmayanlar için neredeyse imkansızdır.

Benim için mi? Kolay.

Bunun Isaac'ın sattığı veya takas ettiği sırlarla ilgili olduğunu düşünüyorum.

O, hırslı bir adamdı, hasta herif, ve şüphesiz bağlantıları da vardı. Ama bunun devlet sırlarıyla ilgisi olduğunu sanmıyorum.

Daha çok, Ivan'ın yoluna çıkanları kontrol etmek ve ezmek için kirli işler gibi. Sonuçta, devlet sırları onun ilgi alanı değil. Onlar diğer diplomatlar için. Ivan para ve güç peşinde, politik saçmalıklar değil.

Diplomasi onun için bir amaç değil, bir araç.

Bildiğim tek şey, başarısız olursam bunun benim ve Vi için iyi sonuçlanmayacağı. Ya da çok kolay başarırısam.

Bu hackleme, milyonlarca doları ilgilendiren bir test. Ama o benim onun için neler yapabileceğimi görmek istiyor. Ne kadar iyi olduğumu görmek istiyor.

Rus hacker'a dikkatli bir bakış attım, zayıf bir adam ama onu hafife almıyorum. Sadece kendimin daha iyi olduğumu biliyorum. Aksi takdirde, bunu o yapardı.

Ivan yanıma gelir ve beni sertçe iter, acı tüm vücuduma yayılır. "Oyalamak bir işe yaramaz."

"Kim oyalanıyor? Kızımı almak, buradan çıkmak ve bu olay hiç olmamış gibi davranmak istiyorum."

"Ve bunu yapabilirsin... benim istediğimi yaptıktan hemen sonra."

Onun ağzından çıkan yalanlara inanmıyorum, ama bunu onun için yapacağım. Ivan'ın düşmanının, The Syndicates'in bir müşterisinin hesaplarını hackleyip parayı Ivan'ın offshore hesabına aktaracağım.

Enzo da çalışacak ve o da benim gibi, bir sorun olduğunda veya şüpheli bir hareket olduğunda telefonuna uyarılar gelen bir sistem kullanıyor.

"Tamam, yapacağım. Sistemi inceliyorum, onları uyandırmadan nasıl gezineceğimi bulmaya çalışıyorum."

Ivan gülüyor. "Sence umurumda mı?"

"Kapına bir sürü bağlantılı bratva gelmesini isteyip istemediğine bağlı." Diğer hacker'a başımı sallıyorum. "Igor sana bunu söyleyecektir."

Hacker, ona taktığım lakabı hiç beğenmediğini belli ederek homurdanır.

Çok kötü. Çok acı çekiyorum ve burada otururken bir parçamın bayıldığını hissediyorum, bu yüzden uyanık kalmak için ek bir şeye ihtiyacım var. Ayının evcil hayvanını dürtmek yardımcı oluyor.

Hafifmeşre davranıp, tehlikeyi sevdiğimi söyleyebilirim, ki seviyorum, ama ben ciddiylim. Onu dürtüyorum ve o dikkatini dağıtır, yeterince dürtüp sataşırsam, ek tehlike beni tetikte tutar.

Aşırıya kaçmak istemiyorum. Vi'yi riske atmayacağım. Ama düşünmek ve stratejimi belirlemek için yeterli zaman kazanamazsam, hepimiz ölürüz.

Bu da Enzo'yu, onların bilmediği bir şekilde uyarmak anlamına geliyor.

Bu yüzden Ivan'a odaklanıyorum. "Tuzaklanmış bir ateş duvarına çarparsak ya da içine yerleştirdikleri savunmayı tetiklersek, bir kuruş bile alamazsın. Daha da kötüsü, izimizi sürerler. Ve sessiz bir siber izi tetiklersek..."

"Sana söylediğimi yap."

Bir el omzumu sıkıca kavradı. "Bir şey daha var. Komik bir şey yapmaya kalkışırsan, birini ararsan, ölürsün. Kızın ölür, küçük parçalara bölünür."

Ivan'a bakmıyorum. Bakmama gerek yok.

"Kimse kan dökülmesini benden daha az istemez. Sadece buradan uzaklaşmak ve hiç tanışmamış gibi davranmak istiyorum."

"Öyle de yapacaksın. *Eğer* dediğimi yaparsan."

Neredeyse gülümsediğini duyabiliyorum ve sesindeki alaycı ton omurgamı ürpertiyor.

Aklım önümdeki göreve odaklanıyor.

Enzo'yu tanırıysam, Isaac'ın bilgilerini, banka hesaplarını ele geçirmişti. Eminim çalmak ya da hareket olup olmadığını izlemek için bekliyordur. Yapmasa bile, bu bana daha büyük bir hackleme için zaman kazandırır.

Ve Enzo benden iki uyarı alırsa, beni takip edeceğini bilir. Beni bulmak için.

En iyisi, bunu burada, onların önünde oturarak yapabilmem ve elimden gelenin en iyisini yapabilmem.

Müşterilerimizden çalmak istemiyorum, ama Violet için her şeyi yaparım.

Siktir, onu o kadar çok seviyorum.

Yavaşça, dikkatlice nefes alıp kendimi sakinleştiriyorum. "Bak, Isaac'ın elinde ne varsa, bana ihtiyacın olacak. Sırları

bilgisayarında saklamış ya da başka bir yolla sana ulaştırmış olmalı, değil mi?"

Hacker cevap verir. "Evet."

"Bilgisayarı kapalı. Onu parçaladı. Muhtemelen sahip olduğu şeyi yok etmek için."

"Kontrol et." Ivan'ın emri bana değil. Hacker'a. Adam kaşlarını çatarak bunu yapar.

Aklımda sadece Vi var. Korkmuş. Yalnız.

Daha kötüsü.

O yolu kapatıyorum.

Kapatmak zorundayım.

O karmaşık yolu takip etmek tehlikeli ve delilikle dolu. Dikkatimin dağılmasını ya da aklımı kaçırmayı göze alamam.

Adam Ivan'a hızlı bir Rusça konuşuyor. Her şeyin çevrimdışı olduğunu ve hiç giremediğini söylüyor. Ivan'a haklı olduğumu ve Isaac'ı istedikleri her şeyi onlara vermek için zorlamaları gerektiğini söylüyor.

Bu bana çok önemli bir şey söylüyor.

Isaac'ın sattığı şey ya yalandı ya da çevrimiçi değildi. O şey bende olabilir. O flash bellekte.

"Haklısın," diyor Ivan.

"İyi niyet göstergesi olarak, sana bulaşmayacağımı göstermek için, şimdi onun parasını alacağım. Adam aptal olabilir, ama çok zengindi."

Ivan'ın açgözlülüğü galip gelir. "Parasını al, sonra işini yap."

Başımı sallıyorum ve Isaac'ın hesaplarını boşaltıyorum, hacker omzumun üzerinden nefes alıyor, ama hiçbir şey anlamıyor. Ona göre, bu

düzgün bir iş gibi görünüyor.

Transfer sorunsuz geçiyor ve bir sonraki transferin alacağı sürenin çok daha azında tamamlanıyor.

Ama zamanımı alıyorum, Enzo'nun uyarılması için bunu yapıyorum.

Çok net bir iz bırakıyorum, paranın aktığı Cancun için bir hesap açıyorum.

Bu olağan dışı bir şey değil, sahte bir hesap açıyoruz, gizli fon gibi, ya da yanlış kişiler bakarsa para aklama gibi görünecek bir şey.

Hacker, yeni hesap da dahil olmak üzere yaptıklarımı Andronski'ye açıklıyor.

Sonra parayı bir paravan şirkete ve sonunda Ivan'ın offshore hesabına aktarıyorum.

Enzo izi takip etmelidir. Ve beni takip edebilecektir. Cancun onu uyaracaktır.

"Tamam, şimdi istediğin büyük servete gelelim." Dikkatlice Andronski'ye döndüm. "Yoksa Igor benim işimi kontrol etmek mi istiyor?"

"Kontrol edecek." Ivan bana hareket etmem için işaret etti. Sandalyeyi geriye doğru ittim.

Şu anda, ikisini de ortadan kaldırmaktan daha fazla zevk verecek bir şey yok.

Burada adamları yok. Odanın dışında olacaklar.

Benim durumum ve onun silahı olduğu gerçeği göz önüne alındığında, Ivan beni kontrol altında tutabileceğinden emin.

Benim bir tehdit olmadığımı düşünüyor. Ve haklı da.

Bu durumda, bir sineğe bile tehdit oluşturmuyorum.

Dövülmüş. Yaralı. Kanayan. İşte ben buyum. Berbat durumdayım.

Ama düşündüğüm kadar kötü değilim.

Artık kan öksürmüyorum ve deneme amaçlı dokunduğumda kırık kaburga kemiği bulamadım.

Nefes almak biraz daha kolaylaşıyor.

Beni ölümün eşiğine kadar dövdüler mi? Evet. Ama sanırım uzman olmanın bir avantajı var. Birini incit ama fiziksel olarak kırma. Onu ölüm döşeğinde olduğunu düşünmesi için yeterince mahvet.

Tabii ki, kanla idrar yapmam beni şaşırtmayacak; böbreklerim ağrıyor.

Ve eminim ki kaburgalarım da ince çatlaklar vardır.

Bu, şimdiye kadar yaşadığım en kötü dayak. Ama hiçbir şeyin kırıldığını sanmıyorum.

Bununla birlikte, hala sanki sadece dayanıyormuşum gibi hareket ediyorum. Acı daha az, zaman kazanıyorum. İhtiyacım olan iki şey.

Ayrıca Ivan'ı ortadan kaldırmam

gerekmiyor. Yapamam.

Yapabilsem bile, yapmazdım.

Burada çok fazla silahlı adam var ve Vi'yi nereye götürdüklerini bilmiyorum.

Igor ne kadar uzun süre ararsa, Andronski'nin düşmanlarının hesaplarını hacklemem gerekmeden önce o kadar fazla zaman kazanırım.

Müşterimin.

Affetmek kelimesini anlamayan bir adam. Tıpkı makul kelimesini anlamadığı gibi.

Ama bu, hayatta kalırsam ve onun parasını geri alamazsam endişeleneceğim bir şey.

Kimse gelip bana ve Vi'ye buradan çıkmamız için yardım etmezse endişeleneceğim bir şey.

Konuşmalarını bitirirler ve memnun görünüyorlar.

Hacker, işimde yanlış veya uygunsuz bir şey bulamadı.

Andronski silahı omurgama dayadı. "Yap şunu, oyalanma. Yoksa kızın ölür."

"Peki ya yaparsam? Bu işin içinde benim gibi bir adamın konuşmayacağını biliyorsun. Her şey gizlilik üzerine kurulu ve sen benden senin için çok tehlikeli bir adamı soymamı istiyorsun. Konuşmayacağım. Söz veriyorum. İkimizin de başı tehlikeye girer."

Ve bunu söylemek çok kolay çünkü bu gerçek. İkimiz de avlanıp öldürüleceğiz.

"Yaparsan kurtulursun," diyor Ivan

rahatça. Biraz fazla rahatça.

"Peki ya Violet?"

"İkiniz de."

Başımı sallıyorum. "Tamam. Anlaştık."

"Evet." Andronski bir koltuğa oturur. Silahıyla beni bilgisayara doğru işaret eder. "Şimdi, işe koyul."

Başka seçeneğim yok. Umarım Enzo ilk uyarıyı almıştır ve şimdi benim bir sonraki hamlemi bekliyordur.

Enzo'nun çalıştığım dizüstü bilgisayarı takip edebilmesi ve bu karışıklıktan beni ve Vi'yi kurtarabilmesi için hesaplarda yeterince iz bırakıyorum.

Benim yarattığım bir bela.

Cesaret edebildiğim kadar yavaş gidiyorum. Güvenlik için dolambaçlı bir yol izliyorum.

Ivan'ın beni hayatta bırakması imkansız. Isaac'ın vaat ettiği bilgileri elde etmemde faydalı olsam bile, bence bunu göz ardı edip

ya da beni öldürmemek için başka bir yol bulur.

Ya da belki yanılıyorum. Belki de meclis üyesinin vaat ettiği her şeyi elde etmek için beni yeterince uzun süre hayatta tutar. Ama her şey bittiğinde, benim için ve Vi için her şey biter.

Buz gibi bir korku dalgası kemiklerimi sarar. Onun kaderi ölümden daha kötü olabilir.

O genç ve güzel. Bir değeri var.

Andronski hakkında neye ilgi duyduğunu bilecek kadar bilgim yok. Onun bilgilerini hiç araştırmadım. Yüzeysel şeyler biliyorum ve onun kötü biri olduğunu biliyorum.

Dünya kötü insanlarla dolu. Birçoğu için çalışıyorum. Ama o, The Ghost'un radarında hiç görünmedi.

Onu iyice inceleseydim, yapar mıydı?

Ve bu, aşık olduğum kıza verdiğim kader mi?

Onunla konuşmak, sesini duymak, hayatta olduğundan emin olmak istiyorum. Yaralanmadığından emin olmak için onu görmek istiyorum. Kendi iyiliğim için ona sarılmak ve onu korumaya çalışmak istiyorum.

Hayatta olmalı. O, onun bana karşı elindeki koz.

Ama hayatta olduğunun kanıtını talep edecek durumda değilim, bu yüzden sadece inanmak zorundayım.

Alternatif beni hasta ediyor. Alternatif anlaşılmaz. Daha dikkatli olmadığım için kendime çok kızgınım.

Uzak durmalıydım.

Isaac'ı ilk seferinde daha derinlemesine araştırmalıydım. Ve Ivan beni bulmadan önce Isaac ile Andronski arasındaki bağlantıyı kesinlikle bulmalıydım.

Vi'ye bir şey olursa, kendimi asla affetmeyeceğim. Ivan arkamdan homurdanıyor. "Acele et lan."

"Bu işleri aceleye getiremeyiz." Ukala davranmak istemiyorum, ama yaptığım şey deli gibi zor.

Yalan söylüyorum, Enzo için izler bırakıyorum ve Enzo dışında kimsenin göremeyeceği kadar derin bir iz bırakıyorum. Ve işim bittiğinde hackerın görebilmesi için başka bir iz daha bırakıyorum. Ve... aynı zamanda acımasız bir müşteriden milyonlarca dolar çalışıyorum ve o tarafta kimsenin benim işimi fark edememesini sağlıyorum.

Tüm bunlar olurken, ben de acı çekiyorum. Zihinsel ve fiziksel olarak.

Ama iş sonunda bitti. Transfer birkaç dakika sürüyor.

Bu da bittiğinde, sandalyede dönerek, Rus hacker kontrol etmek için yaklaşırken ayaklarımla sandalyeyi uzaklaştırıyorum.

O başını sallar. "Tamamdır."

Andronski'ye bakarım. "Bir anlaşmamız vardı. Seni tanıdığım kadarıyla, beni bırakmayacağını varsayacağım. Ama onu bırak."

Ivan gülüyor ve başını sallıyor. "Kimse hiçbir yere gitmiyor." "Onu bırak."

"Elinde hiçbir koz yok. Takas edecek hiçbir şeyin yok. Isaac'ın bana borçlu olduğu her şeyi bana getirmeni istediğim için biraz daha yaşayabilirsin."

"Sonra ne olacak?"

"Öleceksin." Mücevherlerle süslü eliyle sakalını okşayarak sırıttı. "Tabii beni etkilemezsen."

Öne doğru eğildim. "Etkilenmek ister misin? Buna ne dersin? Transferi, ben manuel olarak iptal etmediğim sürece tam olarak altmış dakika sonra polise haber verilecek şekilde ayarladım."

Gözleri hacker'a kayar.

Hacker bilgisayara geçer ve yirmi saniye sonra Ivan'a döner. "Doğru söylüyor."

Ivan ayağa fırlar. "Kaldır şunu!"

Rus hacker çılgınca çalışır, ama sonunda başını sallar. "Yapamam."

Ivan onu kafasından vurur.

Kafamı sallarım. "İki kelime. Öfke kontrolü." Silah kafama doğrultulur.

"Neden seni vurup kızını parçalamayayım?"

"Beni öldürürsen, tüm polis gücü ve FBI buraya gelir. Parayı kimin aldığını anlarlar. Sen. Moskova'nın aptalca karışıklıkları sevmediğini düşündüğüm için diplomatik dokunulmazlığın elinden alınır."

Gözlerini kısarak baktı.

Omuz silktim. "Onu manuel olarak devre dışı bırakmam gerekiyor. Yani, beni canlı tutman gerekiyor. Ve bunu yapmamın tek yolu, Vi'yi serbest bırakman. Hemen."

Öfke ve nefret Andronski'nin bakışlarını kararttı. "Benimle uğraşma."

"Yoksa ne? Beni öldürecek misin? Söyle bana Ivan. Bunu polisler ve FBI gelip yozlaşmış kızıyı tutuklamadan önce mi yapacaksın, sonra mı?"

İkinci Bölüm

VIOLET

"Sana da bana verdikleri aynı *peynirli* sandviçleri ve ithal *suyu* mu veriyorlar?" Şaka yapma girişimim, kendi kulaklarıma bile komik gelmiyor.

Ne kadar acınası geldiğimin farkındayım, ama Jean adını verdiğim kıza yeterince yemek yedirilip yedirilmediğini, yeterince su verilip verilmediğini sormak için can atıyorum.

Benim ve kendi geleceğim için değil, onun geleceği için.

Burada sekiz ay geçirmek akıl almaz, yürek parçalayıcı bir şey ve kız insan ticareti için satıldığını düşünüyor gibi görünüyor.

Seks işçiliği. Öyle olmalı.

Bir parçam direniyor, bundan uzaklaşıyor. O parça, onun yanıldığını, deli olduğunu, onu bu kadar uzun süre tutmayacaklarını fısıldıyor, ama... Belki de tutuyorlardır. Bazılarını.

Belki de en yüksek teklifi verene satıyorlar.

Ancak sekiz aylık olması, onun sağlıksız olduğu ve en iyi haliyle görünmediği anlamına gelebilir.

Ama yine de, bazı erkekler sadece ahlaksız şeyler yapacak bir kız isterler. Ona bir elbise giydir, biraz makyaj yap, ve eğer güzel, zayıf, yeni bir hediye gibi ışıltılıysa, o zaman erkek mutlu olur.

Midemi bulandırıyor.

Sanki bir fantezi kabusu dönüşmüş gibi.

Birkaç dakika boyunca, ihtiyaçlarımı ve arzularımı, karanlık tarafımı sorgularım. Ama kızın karşı karşıya olduğu bu tür bir gelecek?

Hapsedilmek ve birinin merhametine kalmak, bir sonraki hamlenin ne zaman geleceğini asla bilmemek?

Ben bunu istemiyorum.

Kimse bunu istemez.

Hiçbir kadın. Hiçbir kız. Sadece kullandıkları kızları umursamayan ahlaksız erkekler. Onları tahrik eden tek şey güç.

Sahip olma, satın alma, kullanma ve istismar etme gücü.

Bu yanlış bir tür pislik çünkü kurbanın hiçbir kontrolü yok. Hiçbir gücü yok.

Karanlık fantezilerimde, istediğim şeyi canlandırırım. Güvenli kelimemle kontrol ve güç sahibi olurum.

Ve daha da önemlisi, bu gerçek değil. Bana olanları istiyorum. Bu karşılıklı rıza ile oluyor.

Seks, samimiyet ve... birkaç saat öncesini, bir gün öncesini, diğer hayatımdaki milyonlarca yılı düşündüğümde, farkı görüyorum.

Cade olarak Cade ile olmak ya da Hayalet olarak Cade ile olmak ateşli, karanlık ve kirli.

Beni kovalaması, beni tutması, beni kilitlemesi, beni kullanması önemli değil... Bu, çılgın hissettiren kontrollü bir fantezinin parçası, ama ben anahtara, güce, istediğim zaman bunu durdurma yeteneğine sahibim.

Benim fantezilerim ve onun gerçekliği birbirinden çok uzak.

Ve bu kız için ve onun geleceğinin ne getireceği için

üzülüyorum. Peki ya benimki?

O konuya giremiyorum bile.

Beni tutuyorlar. Ve Cade... Ya yolda ya da onu da yakaladılar. Anlamadığım bir şey için. Ama o dünya çapında bir hacker ise, bununla bir ilgisi olacaktır.

Benden ne istediklerini düşünmeye bile cesaret edemiyorum.

Soğuk beton zeminde pozisyonumu değiştiriyorum.

Ona düzenli olarak yiyecek ve su veriliyor mu diye görmek için yaptığım aptalca şakadan sonra uzun süredir sessiz.

Ama öyle değilse ne yapabilirim? Hiçbir şey. Delik, konuşmaktan başka bir şey yapmaya yetecek kadar büyük değil. Bulunduğumuz serin yeraltı dünyasında bir bağlantı.

"En azından banyon var mı?" diye soruyorum.

O, hıçkırık gibi bir ses çıkarır ve kalbim sıkışır. "Artık acıkmıyorum. Bazen beni yemek yemeye zorluyorlar."

Başımı duvara yaslayıp şişeden bir yudum alırken, battaniyemin altına sakladığım korkunç, kuru sandviçi düşünüyorum.

Gücümü korumak için biraz önce bir ısırık aldım.

Cade ile birlikte çok fazla pizza yedim, ama burada zaman tuhaf bir şekilde akıyor ve ne kadar süredir burada olduğumu bilmiyorum.

Ama bir gecede değil. Gözlerim uykusuzluktan yanmıyor, sadece dökülmesine izin vermediğim gözyaşlarından yanıyor.

"Yemelisin..." Duruyorum. Ona adını tekrar sormuyorum, çünkü bir süre önce tekrar etmesini istediğimde, sırlar ve bunları söylerse ödüllendirilmeyeceği hakkında anlamsız şeyler söyledi.

Sonra o kadar sessizleşti ki, bayıldığını sandım. Ya da daha kötüsü.

Çünkü çünkü onun yanılığlarla saçmalıklarında oses narin, zayıf. Kırık.

Sık sık zor nefes alıyor ve sesi boğuklaşıyor, sanki hareket ediyormuş gibi ve hareket onu yoruyormuş gibi.

Sonra, sanki bir yıl geçmiş gibi, fısıldayarak şöyle dedi: "Eğer sana tekrar söylersem, beni öldürürler. Şşşş... Ben bir sırrım."

Bu yüzden, onun hakkında daha fazla şey öğrenmeye çalışsam da, sohbeti hafif tutuyorum.

"Sana peynirli sandviç verdiler mi?"

"Evet, bugün peynirli. Bazen sadece peynir, bazen ekmek. Bir keresinde çorba verdiler. Ve ben onu döktüm." Jean durakladı. "Artık çorbayı sevmiyorum. Hâlâ acıyor... ama kemikler iyileşir."

Siktir... onu çorbayı döktüğü için dövdüler mi?

Titriyorum.

Bunu, aklını kaçırmış bir kızın saçmalıkları olarak görmezden gelmek benim için kolay olurdu. Muhtemelen uyuşturulmuştu, çünkü sık sık konuşması bozuktur, halüsinasyon görüyormuş gibi garip şeyler söylüyordu.

Ama ona inanıyorum.

Bence onu bir damla çorba döktüğü için dövdüler. Bence onu sadistçe eğlenmek, kontrol etmek ve yok etmek için dövüyorlar. Onu kırmak için.

Benim kaderim bu mu?

"Ben de çorbayı sevmiyorum."

Ve o, histerinin sınırında bir sesle kıkırdıyor. "Güzel binaları ve parkı seviyorum. Gökyüzünü özlüyorum. Sen gökyüzünü özlüyor musun?" Sonra sanki bir anahtar çevrilmiş gibi. "Böcekleri sevmiyorum. Isırıyorlar. Ne zaman geleceklerini biliyor musun? Bana ilaç getirecekler. İhtiyacım var. Böcekleri kontrol etmek için. İlacım lazım." Ve bir kez daha değişiyor. "Seni seviyorum. Sen benim arkadaşım mısın?"

"Ben senin arkadaşınım." Boğazımdaki yanma hissini yutarak gözyaşlarımı tutuyorum. "Ben de seni seviyorum. Boş zamanlarımızda birlikte takılabiliriz."

"Oh, hayır. Asla boş zamanımız olmayacak. Gökyüzünü özlüyorum..." Konudan konuya atlayarak, pek mantıklı olmayan şeyler söylüyor. Bunun sebebi ilacı olabilir. Bunun yanı sıra, ruhu ve belki de zihni de kırılmış durumda.

Eminim ki ilaç, ona verdikleri her neyse, onun dediği şeydir. Esrar ve kokain dışında uyuşturucularla hiç tecrübem yok. Ben hiç kullanmadım ama Jack kullandı, gerçi Jack kokain yerine esrarı daha çok seviyor.

Ama bu ikisinden de değil. Bu, onu bağımlı yapan sert bir şey.

Ve böcekler muhtemelen onun yoksunluk belirtileridir.

Bir süredir buradayım ve üzerime tek bir böcek bile binmedi. Hatta hamam böceği bile görmedim.

Bir zindan için oldukça temiz.

Sessizce gülüyorum, histeri içimde sessiz bir çığlık gibi kaynıyor.

Kıza odaklanıyorum. "Ailen var mı?"

"Eski dizi Golden Girls' seviyorum. Keşke bana bir televizyon verseler. Keşke abuk gelseler. Sence gelecekler mi? Umarım gelirler. İlalarıma ihtiyacım var." Sessizleşir, sonra, "Ama geldiklerinde uslu durmalısın. Aksi takdirde sana zarar verirler. lmeni istemiyorum. Ve onlara beni tanıdığını söyleme. Sen benim gizli arkadaşısın. Sen gerçek misin?"

"Ben gerçeğim," diye fısıldarım.

"Umarım yledir. Neyin gerçek neyin gerçek olmadığını anlamak zor. Eminim gzelsindir. Ben de güzelim. Öyle olduğumu biliyorum, yoksa beni almazlardı. Onlar sadece güzel kızları severler..." Yine anlamaya çalışmadığım, dolambaçlı bir kelime salatası.

Gerçeğin ipuçlarını, parıldayan netlik anlarını dinliyorum.

Ama Jean uyuşturunca bağımlısı, hayal dünyasında yaşıyor ve sekiz aydır hapsedilmiş ve muhtemelen işkence görmüş olmaktan acı çekiyor.

Bu, herhangi birini kendi dünyasına göndermek için yeterli.

Ama o zayıf. Bu değişmiyor.

Ama onu konuşturmaya devam edersem, yalnız kalmayız ve ikimiz de kimsenin ölmediğini biliriz. Henüz.

Ama benim daha bencil nedenlerim var.

Bana konuşmasını istiyorum, böylece beni saran karanlık düşüncelerden kendimi uzaklaştırabilirim.

Burada ölebilirim. Jean gibi, kafası karışık, erkeklerin oyuncağı olarak alınmayı bekleyen biri olabilirim. Gerçek bir oyuncak. Ve bu, nasıl bakarsam bakayım korkunç bir kader, çünkü bunun da tek bir sonucu var.

Ölüm.

Buradaki tüm yollar oraya çıkıyor.

Ve burada ne kadar uzun kalırsam, o kadar beni o kadar çok bekliyor.

O ağaçlar ve kediler hakkında konuşurken ben hıçkırıklarımı bastırıyorum ve belki de bir kedisi vardı diye düşünüyorum, ama soramıyorum. Bunun bir faydası olmaz. Hiçbir konuşmanın faydası olmaz diye düşünüyorum. Bu yüzden, ben zihnimi boşaltırken onun konuşmasına izin veriyorum.

Cade nerede?

Bu düşünce beni telaşlandırıyor ve nefesimi kesiyor.

Burada kaldıkça, kurtulabileceğime olan inancım azalıyor. Hayatta kalabileceğime olan inancım.

Aşık olduğum adamın iyi olup olmadığını bile bilmiyorum.

Ve ona sadece bir kez sevdiğimi söyledim.

Eğer burada olsaydı, onu öpücüklerle boğup, onu ne kadar sevdiğimi defalarca söyledim. Onun her iki yönünü de ne kadar sevdiğimi.

Cade ve Hayalet.

Ya... ya onu öldürmüşlerse?

Ya bir daha onunla konuşamazsam, ona hislerimi söyleyemezsem?

Ya onun sesini, kahkahasını bir daha duyamazsam ya da dokunuşunu hissedemezsem? Bu seksle ilgili değil. Mesele o. Dokunuşunun bana güven verdiği hissi.

Boğazım sıkışıyor ve nefes alamıyorum.

Sanki dünya içime çöküyor ve gözlerimde siyah noktalar patlamaya başlıyor.

Bununla başa çıkamıyorum.

Ya işkence görüyorsa?

Ya onu canlı canlı parçalıyorlarsa?

Ya...

"Kes şunu. Hemen kes. Bu yardımcı olmuyor." Sonra sesimi biraz yükseltiyorum. "Buradan çıkıyoruz, duydun mu?"

"Evet, evet. Alışveriş yapacağız. Sence yakında gelirler mi? Umarım gelirler. Ben iyiyim. İyiyim..."

Ve yine başladı. Ama bir şekilde düşüncelerimi tekrar kontrol altına aldım, düşüncelerimin girdap haline gelmesini engelledim. Pozitif kalmam lazım.

Şu anda, sahip olduğum tek şey düşüncelerim. "Sence..."

Jean, hücrelerimizin ötesinde bir yerde bir kapı çarpınca durur.

Ses çok yüksek değil ve merdivenlerden buraya olan mesafeyi hatırlamaya çalışıyorum. Ama beni taşıyorlardı ve adımların önemi vardı.

Ses, uzun bir mesafe varmış gibi geliyor. Ve ilk başta yumuşak olan ayak sesleri, giderek yükseliyor.

Jean fısıldayarak, "Sessiz olmalıyız, yoksa cezalandırılırız" diyor.

Aklımda milyonlarca soru belirir, ama ona bunları sormaktan kendimi alıkoymam gerekir. Cezalandırılacağımızı düşünen, tahmin eden ya da hayal eden o değildir. Buna kesinlikle inanıyorum, ama bu daha çok bir inanç, bir bilgidir.

Buraya kaç kız daha getirildi? Kaç tanesi geri dönmek üzere götürüldü? Ya da kaç tanesi onun gibi dövüldü?

Burası insan ticareti çetesinin bir tür gözaltı merkezi mi?

Ve Jean neden bu kadar özel ki bu kadar uzun süre tutuldu?

Neden sekiz ay konusunda ona inandığımı bilmiyorum. Ama inanıyorum. Çünkü ben de çalındığım tarihi hatırlardım. Sonsuza kadar.

Zamanın geçtiğini fark etmeyebilirim, ama kaçırılmayı? Ne zaman? Nerede? Gün? Saat? Yıl?

Kesinlikle.

Bu yüzden çenemi kapatıyorum.

Onunla konuşmayacağım ve kaçıranlara da küstahça davranmayacağım. Kendi iyiliğim için değil. Jean için.

Kız cehennemi yaşadı. Ve daha derin cehennem katmanlarının beklediğini biliyor.

Onu oraya itmeye niyetim yok. Kendimi de.

Kapım açılır ve duvara çarparak kapanır.

Kapı kadar büyük bir adam içeri girerken, kalbim göğsümde deli gibi atıyor.

Bana doğru büyük adımlarla yürür ve beni

kaldırır. "Patron seni görmek istiyor."

Elini koluma geçirip beni hücreden sürüklerken titriyorum.

hücreden çıkarılır. Jean'in kapısını görmeye çalışırım, ama ilk adımı attığımızda başıma başka bir çuval geçirilir ve bir kez daha kör olurum.

Tanrım. Neden Jean'e sorduğumda adını tam olarak anlamadığımda ona ısrar etmedim? Neden onun lafını kesip hikayesinin devamını sormadım?

Onun yaşı, nereli olduğu, ailesi gibi sormadığım temel sorular var. Belki bunlar biliniyor ya da önemli ya da belki onun hakkında bir şeyler okumuşumdur.

Buradan çıkarsam onu tanımlamama yardımcı olabilecek tüm şeyler. Öncelikle, nasıl görüldüğü. Elimde olan tek şey "güzel" kelimesi.

Ya beni aynı hücreye geri götürmezlerse? Asla öğrenemeyebilirim. Ve geri götürülürsem, ya o gitmişse?

Mücadele etmeye başlıyorum ve yüzüme sert bir tokat yiyorum, başım geriye doğru savruluyor.

Ondan sonra itaat ediyorum ve sonsuz gibi görünen bir mesafe boyunca koridorda yürüyorum, sonra dönüyorlar.

Sonra bir odaya atıldığımda başlığım çıkarılır, ayakta durmakta zorlanırım.

Bir an sürer, ama sonra görmek istediğim tek adama odaklanırım.

Kalbim parçalanır ve acı verici bir şekilde çarpar. Ona uzanmak istesem de elim ağzıma gider.

"Cade..."

Yaralı ve morluklar içinde.

Ama hayatta.

Ve bana kalbimin atışını hızlandıran

.

Burada başka bir adam daha var. Bir beden de. Ve aniden, binlerce şey etrafımda dönmeye başlar.

Ve sonra o gülümsemenin ne anlama geldiğini anlıyorum.

Yaşadığını bilmemi ve sessiz olmamı istiyor. Ona odaklanıyorum.

Soğukkanlı, emredici bir ifade. Hayalimdeki Hayaletin sahip olduğu bir ifade. Ama bunda cinsel bir anlam yok.

Sadece bakışıyla bana sessiz ve sakın olmamı söylüyor, emrediyor.

Başımı sallamıyorum, ama içgüdüsel olarak bakışlarımı yere indiriyorum, sanki eğiliyormuşum gibi.

"Gördün mü," diyor adam ağır aksanlı İngilizceyle. "O hayatta."

Sonra adam bir silah çıkarıp şakağıma doğrultuyor.

"Şimdi, bu isteği iptal et, yoksa Violet'i gözlerinin önünde öldürürüm. Seçim senin."

Üçüncü Bölüm

CADE

BOKTAN DURUMDAYIM. Hayal edilebilecek en dar köşeye sıkıştım ve...

Göğsüm sıkışmış, kanım buz gibi.

Nabzım kulaklarımda güm güm atıyor.

Tanrım.

Canavar kafasına silah dayamış. Lanet olası

bir silah.

Ne halt ettim ben? Silah.

Kafasına.

Böyle bir adamdan ne bekleyebilirdim ki?

Ivan gibi adamlar, kimsenin planlarına karışmasına izin vermez. Onlara aynı şekilde karşılık verir.

Tıpkı burada yaptığı gibi. Benim Violet'ime.

Zaman soğuk pekmez gibi akarken Vi'ye bakıyorum. Yaralı

değil, incinmiş gibi görünmüyor.

Gördüğüm her santimini

inceliyorum. Bir dakika.

Kolunun üst kısmında, kolunun arkasından yan tarafta görünen bir çürük var. Ve boğazında kırmızı bir çizgi var. Onu buraya fırlatırken üzerine atılan sert kumaş parçasına ait olduğunu anlamam çok da zor olmadı.

O pislik, onu boynuna sıkıca bağlamış.

Ve titriyor, titrememek için çaresizce çabılıyor.

Öfke, sıcak ve vahşi, bir enerji dalgasıyla damarlarımı yakıyor ve Ivan'ın kafasını çıplak ellerimle koparabileceğimi düşünüyorum.

Ama ona doğru bir hamle yaparsam, onu vurur.

Bulduğum dar alan daha da daralıyor, küçülüyor ve oksijen azalıyor.

Düşünmem lazım. Lanet olsun, düşünmem lazım.

Tehditlerim çok zekiceydi. Sadece bu hamleyi beklemiyordum ve bunu beklemeliydim. Bu bir bratva pakhan, sokaktaki sıradan bir adam değil.

O çok tehlikeli. İhtiyacı olan bir adamı öldürecek kadar dengesiz. Sadece bilgisayar teknisyeninden daha iyi olduğum için değil, Ivan'a hayır dediği için.

Adam istenileni yapmayı reddetmedi, sadece yapamadı. Ama Ivan için bu aynı şeydi.

Onu yakın mesafeden

öldürdü. Vi'yi henüz vurmadı.

Henüz.

Yani... Bana ihtiyacı var.

İçimde karanlık bir tereddüt var. Ne kadar boku yediğimi bildiğim bir tereddüt.

Enzo işini çabuk halletmezse öldük demektir.

Daha fazla zaman kazanmaya çalışabilirim,

Ivan'ı kışkırtabilirim.

Beni öldürmeyecek. Henüz değil.

FBI ve polislerin peşine düşmesini istemez. Nasıl olacağını biliyorum.

O bir bratva, ama diplomat ise, o zaman başka işleri, Rusya'da hesap verdiği başka insanlar vardır.

Yani, muhtemelen beni hayatta tutacaktır. En azından, söylediğim şeyi geri alabilmem için, istediği her şeyi yapabilmem için yeterince uzun süre. Ve belki bu, Vi'ye de değerli zaman kazandıracaktır.

Ya da belki de bana şaka yapmadığını göstermek için kafasına bir kurşun sıkar.

"Ona zarar verirsen," diyorum, sözlerimle neyi kabul ettiğimi çok iyi bilerek, "senin için hiçbir şey yapmam."

Andronski üstünlüğünü kaybetmeyecek türden biridir. Omuzlarını silkiyor. "O zaman ikinizi de öldürürüm."

"Beni öldürürsen, kaderin mühürlenir." "Seninki de öyle."

"Ona zarar ver, onu öldür, benim kaderim zaten bellidir. Kafamı silahının namlusuna dayayıp tetiği kendim çekeceğim."

Ivan silahını ona daha sertçe dayar ve kız inler. Ben onun bakışlarını tutarım.

O alaycı bir şekilde güler. "Romantik aptallara tahammülüm yok. Bunu yapacak mısın, yoksa ikinizi de öldürecek miyim? Söz veriyorum, bunu durdurursan, o yaşayacak."

Onu riske atamam, zaten yeterince riske attım.

"Tamam." Kimse kapıdan girmezse Ivan'ın beni öldüreceğini biliyorum.

Belki bugün değil, ama beni öldürecek. Sadece onu bırakması için dua ediyorum.

Hayır. Lanet olsun, süvarilerimin zamanında buraya gelmesi için dua ediyorum.

Nefesimi veriyorum. "Ben yaparım."

"Cade!" Nefes nefese adımı söylemesi acı verici. Onu hayal kırıklığına uğrattım. Ben...

Gözlerimi kapatıp Ivan'a döndüm. "Yardım edebilecek tek kişiyi öldürdüğün için, bunu düzeltmem en az otuz dakika sürecek."

bunu düzeltmem en az otuz dakika sürecektir."

Tek kelime etmez, sadece emniyeti açar. "Bunu onsuz yaptın."

"Bir şeyi parçalamaktan daha kolaydır..." "Zaman geçiyor lan."

Başımı sallayıp oturuyorum ve bilgisayara dönüyorum. Çalışmaya başladığımda silahını indiriyor.

Yirmi dakika, Enzo'nun buraya gelmesi için yeterli, hatta fazlasıyla yeterli bir süre.

Eğer gelirse.

Ivan'ın sesi arkamdan geliyor. "Fikrimi değiştirdim." Şaşkınlıkla arkamı dönüyorum.

Vi hareketsiz duruyor, gözleri büyük, yeşil ve savunmasız, sanki ben onun kurtarıcısı ya da yok ediciyimişim gibi bana bakıyor. Hangisi olmak istediğimi biliyorum, ama hangisi olabileceğimden korkuyorum.

Söylemek istediğim o kadar çok şey var ki, sadece ona yönelik, duygu, aşk, kendinden nefret ve özürle dolu sözler, ama yapamıyorum. Yapamıyorum lan.

Bunu yaparsam, o da eğlence olsun diye onu vurabilir.

Ayrıca, o burada çünkü adamları kozlarını biliyorlar. Bahse girerim o olmasaydı, Jack olurdu.

Ve Jack... evet, onu da kurtarırdım. Denerdim.

Ama kardeşim burada değil ve Jack bile ölüm kalım meselesi yaşamayı hak etmese de, Violet kadar masum değil.

Silahlı canavara bakıyorum. "Ne hakkında?" Hareket etmiyor. "On dakikan var." "Bu ne kadar sürer..."

"On dakika, yoksa..." Silahı ona doğrultur ve onu vuruyormuş gibi yapar.

Siktir. Yüzündeki ifade taş gibi. "Zaman geçiyor."

Konuşmaya cesaretim yok, bu yüzden sadece başımı sallayıp işime geri dönüyorum. Yalan söylüyor, ama blöfünü görebilir miyim?

Hayır. Her saniyeyi değerlendirmeliyim.

Olmayacak bir alarmı söktüğüm gibi görünmek kolay değil. Dakikalar, saniyeler geçtikçe, son teslim tarihim gittikçe yaklaşıyor.

Bu hamleyi gerçekten pişman olmaya başlıyorum.

Kimse gelmezse, ben bittim ve Vi öldü.

"Neredeyse bitti..." diye mırıldanıyorum, zaman sıfıra yaklaşırken Ivan'ın duyabileceğı kadar yüksek sesle.

Son dakikada sorunu kullanıp fazladan dakika veya saniye kazanmaya çalışırsam ne kadar şansım olur acaba, yoksa sadece oturup bu sürede yapmanın imkansız olduğunu mu söylemeliyim...

Ne olacak? Vi'yi vurmasını mı isteyeceğim?

Silah kaldırılmadı, ama adamlarından biri onu tutuyor. Ivan'ın dikkati bende.

Bu bilgisayarı Ivan'ın yüzüne vurabilirim. Son dakikada , tüm gücümü ve dikkatimi Vi'ye değil, bu işe vermem gerekir.

Tanrıya şükür direnmiyor, bu da onun bir tehdit olarak görülmediğı anlamına geliyor.

Ben de değilim, aslında. Ama formdayım ve burada çalışıyormuş gibi yaparken kaslarımı test ediyor, yaralanmaların derecesini değerlendiriyor ve

yüzeysel ve derin olarak sınıflandırmaya çalışıyorum.

Örneğin kaburgalarım kırık değil. Saç çizgisi kırıkları var ve bir şey beni kan öksürttü — muhtemelen çeneme gelen yumruklardan biri, ama şimdi hâlâ hırıltılı nefes alıyorum ama daha rahat nefes alabiliyorum.

Yüzüm ağrıyor ve sanırım gözümün üstünde bir yüzükten kaynaklanan bir kesik var. Bir gözüm şişmiş, evet, ama onlar tam olarak nasıl vuracaklarını biliyorlar.

Zayıflatıcı bir acı vermek için nasıl vurmaları gerektiğini biliyorlar, ama daha kalıcı bir hasar vermemek için.

Tabii gerekmedikçe. Ya da istemedikçe.

Bu da demek oluyor ki, yakında harekete geçmem gerekiyor. Ve ne kadar gücüm ve kontrolüm olduğunu bilmem gerekiyor.

Ne yazık ki, bu yeterli değil. Ama ben hızlıyım.

Sürpriz yapmada iyiyim.

Ben...

Kapı patlayarak açılır, odaya parçalanmış tahta parçaları yağar.

Aklıma mantıklı bir düşünce gelmeden, bilgisayar elimde, dönüp sallayarak Ivan'ın yüzüne vuruyorum ve onu geriye savuruyorum.

Hayatımda Enzo'yu hiç bu kadar sevdiğimi ve onu gördüğümde bu kadar mutlu olduğumu sanmıyorum.

Adamlar odaya akın ederler ve arkalarından yukarıdan gelen silah seslerinin kakofonisi odaya girer.

Ivan bana nişan alırken sendeleyince yere düşerim.

Bir mermi koluna saplanıyor, silah kayıyor.

Adam hala kızımı tutarken silahını çekiyor, ben de erkeklere kızımı vurmamaları için bağırırmaya başlıyorum.

Her şey durur ve sadece o pisliğin elindeki silah ve Vi görünür hale gelir.

"Cade!"

Enzo bana bir silah atar, ben de onu yakalarım.

Nişan alıp tereddüt etmeden tetiği çekiyorum ve adamın kafasına vuruyorum.

Adam yere düşer ve ben de Vi'ye yere yatmasını işaret ederim.

Acı veren sarsıntıyı umursamadan yere yatıyorum.

Amid kaos kaos içinde dökülen dökülen içeri mermiler
her her yere, bir şekilde Ivan ayağa kalkar ve odadan kaçır.

Vi'yi yakalar ve mermiler alçaktan uçarken onu
korurum. Enzo bağıırır, "O iyi mi?"

"O pislği yakalayın."

Enzo ve diğeri kaçır bratva üyeleri ve Ivan'ın peşine düşerler, silah
sesleri duyulur.

Ivan'ı öldürdüklerini ummuyorum. Yaralı ve kanlar içinde olsalar bile, bu
tür adamların hayatlarını feda edip onları güvenli bir yere götürmeye
hazır ve muktedir sayısız adamları vardır.

Umarım yanılıyorumdur, ama haklı olduğumdan eminim. "İyi misin, Vi?"

"Hayattayım."

Bu yeterli olacak.

Onu öpmek, kollarımda döndürmek ve kucaklamak, nasıl olduğunu kontrol
etmek istiyorum, ama yapamıyorum. Henüz.

Onun yerine, tatlı, titreyen vücudunu kendime doğru çekip onu koruyorum,
silahı sıkıca tutarak etrafa bakınıp hareket eden her haydutı vuruyorum.

Ayak sesleri yaklaşıyor ve kim olduğunu görene kadar parmağımı tetikte tutarak silahı kaldırıyorum.

Ayağa kalkıp Vi'ye yardım ediyorum, Enzo'ya

bakıyorum. "Üzgünüm dostum. Kaçtı."

"Şaşırdın mı? Hayır, cevap verme. Onunla sonra ilgileniriz." Violet'e dönüyorum. "Hey."

Kafasını kaldırır. "Ben iyiyim."

Onun sözleri ince zayıf, kırılmalı ve kasıtlı olarak Enzo'nun Enzo'nun ifadesini görmezden geliyorum.

Göz bebekleri biraz fazla büyük ama bunun dışında bir sorunu yok gibi görünüyor. Ancak şokun nasıl bir şey olduğunu biliyorum, gerekirse onu taşıyacağım.

"Koşabilir misin?"

Gözleri kısıılır. "Buradan çıkmak için mi? Elbette koşabilirim."

Öfke. Bununla başa çıkabilirim. Öfke enerji ve motivasyon verir, ve biz buradan çıkmamız gerekiyor.

Elini tutuyorum ve o da sıkıca tutuyor.

Enzo başını sallıyor. "Lanet olası Staten Island'dayız. Ruslar ne zamandan beri buraya taşındı?"

"Bilmiyorum. Belki gizli sığınakları olmasını seviyordur? Burası onun yaşadığı bir yer olduğunu sanmıyorum." Yürürken, kan ve cesetlerle lekelenmiş zenginliklere bakıyorum. "Sözümü geri alıyorum. Sanırım yasadışı işlerini daha çok burada yapıyor."

Enzo kaşlarını çatıyor. "Nasıl yani?"

"Her zamanki mekanlarının dışında olduğu için." Vi, etrafındaki yıkımı görmemek için gözlerini yere diyor. "Bilmiyorum... Ben, saygın bir vatandaş görünümü altında saklanan bir suç dehası olsaydım, ben de öyle yapardım."

"O akıllı," diye mırıldanır Enzo, inleyen bir adamı vurarak. "Saklamalıyız."

Benim tuttuğum adam silah sesiyle irkilir.

İlerlerken etrafta ürkütücü bir sessizlik hakim, ama Enzo ve ben, Andronski kaçarsa fazla vaktimiz kalmayacağının farkındayız. Bizi, diğer kurtulanları, tüm binayı yok etmek için destek gönderecektir.

Enzo da bunun farkında, ama ortamı hafifletmeye çalışıyor. "Dikkatli ol. Onu çalacağım."

"Dene bakalım."

Sırıttıyor. "Ben daha yakışıklıyım."

"Annen öyle dememişti."

"Onu bu işe karıştıрма." Etrafına bakınıyor. "Kuzeyde kalabilirdim. Queens'in dış mahallelerinde. Ama Staten Island mı?

"Daha kötüsü de olabilirdi. Jersey olabilirdi."

"Doğru. Yine de... Bunun için bana büyük bir borcun var. Bunu biliyorsun, değil mi?" Enzo, yıpranmış ön kapıya yaklaşırken böyle diyor.

Ben burnumu çekerek Vi'yi kendime yaklaştırıp kolumu onun omzuna atıyorum. "Senin zavallı kışını kaç kez kurtardım ben? Dalga mı geçiyorsun? Cancun'da olanları unuttun mu?"

Enzo yüzünü buruşturur. "Yıllarca süren terapi bile Cancun'da olanları silemedi."

Violet gözlerini kaldırıp bana, sonra Enzo'ya bakar. "Cancun'da ne oldu?"

Cevap vermek üzereyim ki Enzo bana uyarıcı bir bakış atar, sonra dışarıya bakar ve bize her şeyin yolunda olduğunu işaret eder.

"Cancun'da olanlar Cancun'da kalır. Hadi, gidelim."

"Hayır!" Violet elini elimden çekip ağzını kapatır. Enzo gözlerime bakar.

"Temiz. Şimdilik, Cade. Gitmeliyiz."

"Violet, hadi ama..."

Kafasını sallarken paniğe kapılır. "Hayır. Jean olmadan gidemeyiz."

Enzo kaşlarını çattı. "Kim?"

"Jean. Bu onun adı değil, ben öyle seslendim, ama... onu hemen buradan çıkarmalıyız."

Dönmeye başlar, ama kaçmadan önce onu yakalarım. "Jean kim, Vi?" "Kız.

Benim hücrenin yanındaki hücrede bir kız vardı."

Hücre mi?

Öfkemi yutuyorum.

"İvan, aşağıdaki hücrede bir kızı kilitli tutuyor. Aylardır orada. Ona yardım etmeliyiz. Hemen."

Dördüncü Bölüm

VIOLET

Onların hemen harekete geçmelerini, koşarak gitmelerini bekliyorum, ancak şu anda Cade acil servise gitmesi gereken biri gibi görünüyor.

Ama orada durmuş konuşuyor. Arkadaşı da orada. Silahlı diğer adamlar da öyle.

Ve yer, çok sayıda cesetle doludur.

Bir an için bacaklarım titriyor ve kusacakmışım gibi hissediyorum.

Ama kendimi tutuyorum. Cade bana yaklaşıırken kendimi sağlam tutuyorum, elindeki silahı sanki bu işi meslek olarak yapmayan ya da bilgisayar korsanlığıyla uğraşmayan biri gibi tutuyor.

Onun kolluk kuvvetlerinde olabileceğini söyleyebilirim, ama o kadar da saf değilim. Akıllı bir insan için aptalım, bir yabancıнын benimle sert seks yapmasına izin verecek kadar aptalım. Cade'in Cade'den başka bir şey olmadığına inanacak kadar aptalım.

Ama Cade'in kanunların tarafında olduğuna inanmak mı? Hayır, buna inanmam.

Benim dahil olmadığım konuşma daha da yoğunlaşıyor ve sonunda Enzo başını sallıyor ve uzaklaşır. Cade

benim olduğum yere gelir.

"Burayı kontrol ediyoruz. Tommy ile burada kal." Silahlı adamlardan birine başını sallıyor.

Başka bir şey söylemeden, benim cevap vermemi beklemeden, ayrılırlar.

Fuayenin kenarındaki büyük odada duran bir sandalyeye çöküyorum ve söyleneni yapıyorum. Bekliyorum.

Jean'i arıyor olmalılar. Öyle olmalı.

Yani, hemen harekete geçmediler, şimdi harekete geçiyorlar. Dolambaçlı yollardan. Her neyse.

Titrek bir nefes alıyorum çünkü mizahım tükenmiş ve tekrar kusmak istiyorum. Kaşınan gözlerimi avuç içlerimle ovuyorum.

Cade polis olmayabilir, ama suçlu mu? Kötü bir suçlu mu?

Neredeyse gülmek üzereyim.

Şimdi suçluları sınıflandırıyorum... Ama aynı zamanda kanunların mükemmel olmadığını, hükümetin mükemmel olmadığını ve işleri yönetenlerin de mükemmel olmadığını biliyorum... Isaac, mesela.

Cade, suç işleyerek diğer suçluları ortaya çıkardı ve... Duruyorum.

Dönüp duruyorum ve neden bu kadar uzun sürdüğünü anlamıyorum.

Burası büyük bir yer, ama hepimiz aşağıdan geldik, yukarıdan değil, ve birini çimento zeminli bir odada tutsak tutmak, üst katta ise mantıklı değil. O yer hiç görülmemesi için yapılmıştı.

Titremeye başlıyorum.

Ne oldu böyle? Burası neresi? Ve Cade kim lan?

Hayalet mi?

Son soru, suçla ilgili yönüyle içimde sürekli büyüyen bir soru ama şu anda onu bir kenara itiyorum.

Yapamıy

orum...

"Vi?"

Cade ve Enzo geri döndüğünde sıçrayarak ayağa kalkıyorum.

Onlarla birlikte bir kız yok.

"Başka kimseyi görmedik."

"Personel bile yoktu," diye ekliyor Enzo. "Canlı."

Cade ona bir bakış attı. "Gitmeliyiz. Burada bir kız olduğunu sanmıyorum..."

"O kız var..."

"Senden şüphe etmiyorum," der nazikçe. "Ama tüm mekanı aradık ve kimse yoktu."

Enzo kapıya bakıyor. "Cade, dostum. Zamanımız kalmadı." Hayır.

Hayır, gitmiyorum.

"Doğru yere bakmadın." Bir adım atarak Cade'in kolunu çekiştiriyorum.

"Hadi."

"Hayır. Enzo haklı. Buradan çıkmamız lazım, Violet."

Ama bu doğru cevap değil. Bunu duymak istemiyorum. Kafamı sallayıp onu bırakıyorum. "Sen git."

"Violet..." Bir uyarı.

Onu görmezden geliyorum, ama Cade uzanıp beni yakalıyor. Çekiyor.

Beni bırakmıyor. "Tekrar aramayacağız."

"Evet, bakacağız. Doğru yere bakmadın. Orada bir kız var ve sen aramasan bile ben onu bulacağım. Hepiniz gidin." Kendimi tekrar kurtarmaya çalışarak çekiyorum ama beni bırakmıyor.

İki adam, benim anlamadığım bir sürü kelime içeren bakışlar alışverişinde bulunuyorlar.

Kahretsin, bunların hiçbirini anlamıyorum.

Tek bir şey çok net, o da Jean'e ya da adı her neyse ona yardım etmem gerektiği.

Kaçarken onu düşündüklerini sanmıyorum... Silahlı adam ve adamları kaçarken... Benim için bir düşünce bile olmazdım

beni Cade'li işini yapması için motive etmek amacıyla kullanmak istemeselerdi. O iş her neyse.

Ve eğer biz gidersek ve onlar burayı temizlerlerse, onu öldürecekler. Ya da sadece kapatıp kilitlerlerse, o da ölecek.

"Cade, lütfen." Yüzüne bakıyorum. "Burada başka bir kız var ve durumu hiç iyi değil. Sanırım ona uyuşturucu verip, ona zarar verdiler ve onu sekiz ay boyunca burada tuttular."

Nereli olduğunu, gerçek adını ya da onunla ilgili hiçbir şeyi bilmiyorum ve bunun için kendimden nefret ediyorum. Onu, ailesini bulmak, kim olduğunu bulmak için bana bir şeyler, herhangi bir şey söylemesi için zorlamalıydım.

Ve bunu en başından, en akli başında olduğu zamanda yapmalıydım.

Ama ben... onu hayal kırıklığına uğrattım.

Bu yüzden, şimdi onu yüzüstü bırakmayacağım. "Muhtemelen onu köle olarak satacaklardı..."

Enzo başını sallar. "Sekiz ay sonra mı? Bu çok uzun bir süre. Gitmeliyiz. Birini geri getireceğiz."

"O haklı. Bu çok tehlikeli," diyor Cade, içimde bir şeyleri kırarak.

Ve ben ona bakarak başımı sallıyorum.

"Sen git." Onu itip geriye doğru sendeleyerek, az kalsın bir cesedin üzerine basıyordum ve midem bulandı. "İkiniz de, ama ben onsuz gitmiyorum."

Dönüp koşmaya başlıyorum, ama Cade önüme atlıyor ve bunu yaparken yüzünde bir anlık acı belirliyor. "Burası çok büyük, gerçekten geniş bir malikane. Neredeydin?"

"Senin olduğun yerde. Uzaklara gitmedik..."

"Vi, kafanda bir çuval vardı. Ve korkmuştun. Korkarken zaman farklı akar." Beni kollarına almaya çalışıyor, ama

ben kıpırdamayı reddediyorum.

Gözlerimi kısarak, kalbim deli gibi atıyor. "Onsuz gitmeyeceğim."

O nefesini veriyorum. "Zemin kattaki çalışma odasından bodruma götürüldüm, ama normal bir bodrumdu. Sonra da büyük bir ev için olan devasa çamaşır odalarına benzeyen bir odaya çıktık. Geldiğimiz yerde," diyor nazikçe, "Ivan orayı bilgisayar işleri için hazırlatmıştı."

"Pek iyi değil," diye mırıldanır Enzo, Cade'in karanlık bakışlarını üzerine çeker. "Kızın nerede olduğunu bilmiyoruz. Birini göndereceğim..."

"Hayır." Kararlıyım.

Bir yanım aptalca davrandığımı biliyor, ama Jean'e yardım etmeye gitmezsem kendimle yaşayamam. "Başka bir bodrum olmalı. En az iki hücre vardı. Merdivenler. Merdivenler olduğunu biliyorum. Söz verdim... Yardım edeceğime söz verdim."

Sözler sessizce söylenmiş ya da yüksek sesle söylenmiş olması fark etmez, ona yardım ediyorum. Etmek zorundayım.

Cade'e yalvarırcasına bakıyorum. "Aşağı inmenin bir yolu olmalı." Ve Cade pes ediyor, bunu görebiliyorum. "Tamam, bakacağız."

"Sen deli misin?" Enzo beni işaret ediyor. "O hatırlamıyor dostum. Hadi ama, anlıyorum, sen o kadar uzun süre kayıp değildin, saatler, günler değil."

Ona sertçe bakıyorum.

O da bana bakarken kaba davranmıyor. "Ama burada herhangi bir yerde olabilirdin, zaman insanı yanıltabilir, ve eğer gözlerin bağlıysa, her şey yanıltıcı olabilir. Kötü adam ya burayı tamamen yok edecek ya da askerlerini toplayıp buradaki herkesi yok edecek. Her iki durumda da, burası mahvolacak ve ben kızarmış ve yanmış ekmek dilimi olmak istemiyorum."

"Bir kızı burada bırakamayız." Ben kıpırdamıyorum ve Cade arkadaşının tarafını tutuyorsa, sorun değil.

Gitsinler.

Onu bulacağım ve sonra buradan gideceğim. Ben küçüğüm. Param yok ama burada pahalı bir şeyler mutlaka vardır.

Bir yolu olmalı. Ben bir kadını.

Bu malikanenin dışında, bir yerlerde, bana yardım edecek biri vardır.

Biliyorum. Kurtulmaya çalışmaya başlıyorum.

Cade beni daha sıkı tutar. "Yalnız gitmeyeceksin. Biz de geliyoruz."

Enzo ile birlikte gelen adamlardan biri içeri girer, yanında büyük bir silah vardır ve Enzo'ya alçak sesle bir şeyler fısıldar.

Cade'e bakıyorum. "Zaman kaybediyoruz. İkiniz katılmak istemiyorsanız, gidin, ama ben en azından onu aramadan gitmeyeceğim. Ve yeraltındaydı, bodrum katındaydı. Bodrum havası vardı, serin ve sabit bir sıcaklık, o koku... ve zemin betondan yapılmıştı."

Ağzı biraz bükülür. "Tamam. Biz..."

"Bence gidelim, Cade. Bak, kaç tane daha yolda olabilir ya da Ivan'ın burada ne tür güvenlik önlemleri aldığını bilmiyoruz. Burası onun buluşma yeri, sığınağı, ne dersen de. Önemli olan, burası onun diğer evinden ve diğer hayatından uzak, yani kesinlikle güvenli bir yer değil..."

"Bunu biliyorum." Cade gözlerini benden ayırmıyor. "Ama bir şans varsa, o zaman..."

Enzo bana karanlık ve sinirli bir bakış attı. "Anlıyorum. Ama aramaya gidersek, hepimiz ölebiliriz."

"O zaman ikiniz gidin. Belki benim şansım daha fazla olur, ne de olsa ben iri yarı bir adam değilim."

Gözlerini devirdi. "Siktir et, tamam."

Cade'i açık olan kapıya, geldiğimiz kapıya çekmeye çalışıyorum. Orası iyi bir başlangıç noktası olur diye düşünüyorum.

Enzo odadaki adamlara döner. "Siz burada kalıp nöbet tutun."

Sonra dönüp bize en yakın olanı işaret eder. "Sen bizimle gel."

Huffing, biz kapıya doğru ilerlerken Cade'e öfkeyle bakar. "Senin sakin yüzünden hepimiz öleceğiz."

Cade sadece kaşlarını kaldırır. "Cancun'da seninkinin yaptığı gibi, ha?"

Enzo'nun gözleri, en alt basamağa ulaştığımızda alev alev yanar. Etrafa bakınırım, gölgeli koridorun sonundaki başka bir kapıyı işaret ederim.

Cade, o yöne doğru ilerlerken Enzo'ya güler.

Enzo burnunu çeker. "Benim de kendi hikayelerim olduğunu unutma, gerizekalı. Güzel Violet'in muhtemelen çok ilgisini çekecek hikayeler..."

Ben homurdanırım. "Hepsi çok güzel, ama kızı kurtarıp buradan çıktıktan sonra zaferlerini ve eski günlerini anımsayabilir misin? Lütfen?"

Bodrum katı odalardan oluşan bir labirent gibidir. Odalardan birinin zemini kanla kaplıdır ve içinde başka hiçbir şey yoktur. Cade'in o noktaya bakış şekli midemi bulandırır.

Onu dövdükleri oda burası mı?

Ama burası depo olarak kullanılan bir bodrum katı. Onlar onun benim yanımda olmasını istemediler, yani... daha derin bir kat olmalı. Bir alt bodrum katı.

Enzo'nun bizi buradan çıkarmaya çalışmasını görmezden gelip diğer tarafa geçiyorum.

Bir kapı ve bir merdiven var.

Soğuk ışığın olduğu yere iniyorum. Ve kalbim hızla çarpmaya başlıyor.

Ellerimi sıkarken avuçlarım terliyor ve kendimi ilerlemeye zorluyorum.

İşte bu.

Koridordan aşağı iniyorum ve yan yana dört hücre var. Benim bulunduğum hücre ve diğer ikisi açık.

Sonuncusu kapalı.

Elimi tahtaya koydum. "Merhaba?"

Cevap yok.

Kilitleri denedim. Açılmıyordu.

"Burası mı?"

Cade'in sesini duyunca neredeyse çığlık atıyordum, zihnim buradaki zamansız dakikalara geri döndü.

Hücremin zemininde su şişesi duruyordu ve battaniyeyi kaldırırsam, o korkunç sandviç de orada olacaktı.

Başımı salladım. "Evet."

"Gerçekten gitmemiz lazım." Enzo kolu dener. Sonra vurur. "Orada mısınız? Cevap ver!"

"Dostum, bu..." Cade kapıya döner. "Orada isen geri çekil, kapıdan uzak dur."

Silahını alır ve kilidi vurur, kapıda bir delik açar. Kapı açılır.

İtip içeri giriyorum, gözlerimle odayı tarıyorum. Boş.

İki adam birbirlerine bakışır.

Enzo kaşlarını çatar. "Kimse

gelmedi." "İvan kaçtı."

"İvan ve bir grup tetik çekmeye meraklı adam, dostum." Omuzlarını silker.
"Belki de kız arkadaşın bununla başa çıkmak için bu kızı uydurmuştur."

Ona sert bir bakış atarım. "Uydurmadım. Gece orada olmadığım gerçeği bir yana..."

"Orada çok uzun süre kaldın. Cade neredeyse yirmi dört saattir kayıp."

"Yirmi dört... Yorgunum, uyumadım. Şokta olduğum için... ama o buradaydı, konuştuk."

Cade elimi tutar. "Bunun zor olduğunu biliyorum, ama gitmeliyiz. Çözümünü buluruz. Kızın kim olduğunu. Sekiz ay demiştin...?"

"O sordu tarihi tarihi ve dedi dedi sekiz ay o günü hatırladığını söyledi."

"Bu devam etmek için bir şey. Ama Enzo haklı. O bir pislik gibi davranıyor..."

"Hey!"

"Ama haklı. Gitmeliyiz."

Başımı sallıyorum. Bundan nefret ediyorum, ama haklı.

Bir şey dikkatimi çektiğinde başlıyoruz.

Onu alıyorum. Bir saç tokası. Cebime atıyorum.

Cebimde pürüzsüz ve serin, metal olduğunu düşünüyorum, çünkü dokunduğumda hızla ısınır.

Tokası, kızı uydurmadığının kanıtı. O

buradaydı.

Nedense, beni hücremden çıkardıktan hemen sonra onu da hücrelerinden çıkardılar. Aklıma gelen tek şey bu ve belki de bu yüzden bize su ve yemek verdikten sonra daha da tutarsız davranmaya başladı. Ortam değişikliği için ona ilaç verdiler. Bilmiyorum.

Ama evet, o gerçekten buradaydı.

Ve onu bulmak için elimden gelen her şeyi yapacağım.

Beşinci Bölüm

CADE

EN AZINDAN Verrazzano Narrows Köprüsü, Bensonhurst, Brooklyn'e saparken trafik sıkışıklığı yoktu.

Araba sessizce ilerliyor ve Vi arkamdaki koltukta gözleri kapalı, vücudu kaskatı oturuyor.

Onu rahat bırakıyorum.

Enzo'nun aksine, ben kıza inanıyorum. Aslında Enzo da ona inanıyor bence.

Mesele o değildi. Mesele hayatta kalmak, oradan kaçmaktı ve Enzo'nun istediği olsaydı, Vi'yi oradan sürükleyerek çıkarırdı.

Soğuk kalpli olduğu için değil, çünkü akıllıca olan buydu.

Ama benim sikim konusunda haklı. Sorun yaratıyor.

Ama mesele şu ki, ben ondan daha iyi şehvet ve bu tür ihtiyaçları kontrol edebiliyorum.

Bu tek bir organla ilgili bir sorun değil.

Kalbim, sikimden çok daha fazla şey söylemek istiyordu. Hala da öyle.

Ve bunun bir sorun olduğunun farkındayım.

Söylenecek çok şey var. Violet'e, Enzo'ya...

Kesinlikle konuşmamız lazım. Ama şu anda, onun yeterince sorunla uğraştığından endişeleniyorum. Zayıf ya da kırılgan olduğu için değil, sadece olağan dışı olayların insanlara nasıl etki edebileceğini bildiğim için. Ve onun bu olaydan zarar görmesini istemiyorum.

Zaten yeterince yaralanmış olabilir.

"Bekle..." Enzo farlarını iki kez yakıp söndürdü, sonra sağa, sonra sola döndü ve inşaat halindeki bir binanın altındaki yer altı otoparkına girdi.

Burada kimse yok.

Arka koltuktaki Violet'i gözetliyorum. "Randevular söz konusu olduğunda, bu tam olarak benim tarzım değil. Ben akşam yemeği, mumlar, çiçekler severim."

Enzo park eder ve arabadan iner. Diğer arabalardan biri de park eder. İç geçiririm.

"Enzo senin patronun mu?" Vi'nin yeşil gözleri karanlık ve ateşli.

"Hayır." Doğru kelimeleri arıyorum ve onun orada olması ve The Ghost'un kim olduğunu bilmesi nedeniyle protokolü takip etmenin pek mümkün olmadığını biliyorum. "Bu karmaşık bir durum."

Sözlerimi sindirirken ağzı inatçı bir çizgiye bürünür. "Beni deneyebilirsin. Ben karmaşık bir kıyım."

"Sen..."

"Bir sonraki sözlerine dikkat et, Cade." Bana bakıyor ve ağrıları ve nefes alırken hala hissettiğim acıya rağmen, penisim sertleşmeye başlıyor.

Belki de içimde yaramaz kızları seven bir yanımdır.

Ama bu yaramazlık değil. Bu hayatta kalma mücadelesi. Bu, bir şey olduğunu ve hafife alınmaması gerektiğini göstermek isteyen bir kıy.

Evet, bu kesinlikle tahrik edici.

Onun zeki olduğunu biliyorum. Çok çalışkan ve kirli hayal gücü hayranlık uyandırıcı. Ama bu, karmaşık bir olgunluk, masumiyet ve başlı başına baş döndürücü bir inatçılık.

Enzo, kararlarımı penisimin verdiği endişeleniyor. Aslında endişelenmesi gereken kalbimdi. Çünkü bununla nasıl başa çıkacağımı gerçekten bilmiyorum

, ondan nasıl kurtulacağımı ve onu hem memnun edecek hem de koruyacak bir yol bulmayı bilmiyorum.

"Sen gençsin ve bu senin uzmanlık alanın değil, bu doğru," diyorum yumuşak bir sesle. "Ama bu karmaşık bir durum çünkü gri alanlarla dolu."

"Dur tahmin edeyim. Süper kahraman olmak isteyen erkeklerin kulübü mü?"

"Öyle bir şey." Ve gülümsememeyi başarırım. "Kimse gerçekten büyük patron değil."

Yine de, bir yerlerde, en tepede, görevleri dağıtan, Sendika'nın parçalanmış kollarını bir arada tutan biri olmalı. Ya da belki de gerçekten hepimiz ortak hedefimiz için çalışıyoruz. Bu, benim düşündüğüm bir şey değil. "Biz birbirimize bağımlıyız."

Bu muhtemelen gerçeğe en yakın olanı.

"Kötü adamlar için çalışıyoruz. Ama hangileri için çalışacağımızı seçiyoruz ve sonra..." İç çekiyorum, çünkü bu saçmalıkları yüksek sesle söylemiyorum. Her şey olduğu gibi. Ghost'tan Syndicate'e, müşterilere kadar. İşleyen birçok hareketli parça var ve bu yüzden hiçbir şeyi sorgulamıyoruz.

Para kazanıyorum. Karşıma çıkan avcılardan sokakları olabildiğince temiz tutuyorum.

"The Ghost olarak takılmak için vaktin var mı?"

Ona keskin bir bakış attım. "Senin düşündüğün şekilde değil. Sen teksin, Vi. Başka kimse yok. Hiç olmadı. Ben... The Ghost olarak teklifler alıyorum. Çok fazla. Ve hiçbirini beni etkilemedi bile. Siteyi açtıktan kısa bir süre sonra e-postaları açmayı bıraktım. Kötü şeyler yapanları görmek çok kolay. Ama seksle ilgili şeyler? Kimse yok."

"Ben hariç mi?"

Başımı sallarım. "Sen hariç."

Mükemmel zamanlamaya sahip Enzo, camıma vurur.

Vi, ona döndüğümde başka yere bakar, ben de sadece "Bir dakika sonra dönerim" derim.

Dışarı çıkıp Enzo'yu takip ediyorum.

Bizi duyamayacağı bir yerde durur. "Ayrılmamız gerek. Her ihtimale karşı."

Ellerimi kaldırıyorum. "Bu benim hatam değil." Gözleri kısılıyor. "Öyle olduğunu söylemiyorum."

"Sözlerinle söylemiyor olabilirsin, ama öyle. Yüksek sesle ve net bir şekilde."

Derin bir nefes alır. "Onu rahat bırakabilirdin, biliyorsun. Isaac'ı. O zaman..."

"Sonra ne? Isaac'in Ivan'la birlikte olduğunu bilmiyorduk. Hadi ama."

"Hayır. Ama sen ona karışmasaydın, kahraman olmaya karar vermeseydin, buna gerek kalmazdı."

Gülerek başımı sallıyorum. "Burada sayısız örnek verebilirim. Her birimiz zor durumlara düştük. Bu benimle ilgili bir şey değil. Bunları yapmak için yola çıkmadım."

Diğer arabayı işaret ediyor. "Peki ya kardeşinin kız arkadaşı? Lanet olsun, Cade."

"Bu konuda ahlaki bir hakkın yok."

"Var. Çünkü bu ben değilim."

"O parayı geri çaldım."

"Belki. Belki de değil. Ve belki de müşterimiz bunun bir hakaret olduğuna karar verirse bunun bir önemi kalmaz. Ayrıca, şimdi lanet olası Andronski peşimizde."

"O partiye fiziksel olarak sızmamış olsaydık ve ben insan alarm sistemi görevine atanmamış olsaydım, bizim hakkımızda hiçbir şey bilmeyecekti." Durup nefes alıyorum. "Bak, kontrolümüz dışında olan şeyler olduğu için kimseyi suçlamıyorum ya da suçluyorum. Bu olayların hepsinin birbirine bağlanacağını hiç bilmiyorduk, bunu sen de biliyorsun."

Garaja giren diğer araca yaslanarak, "Biliyorum. Ve şimdi bir kız arkadaşı var."

"Vi'yi kızı hayal ettiğine ikna etmekte başarısız oldun." O bana sert bir bakış attı. "Bir dahaki sefere aptal bir kız seç."

"Kimsenin *o kadar* aptal olduğunu sanmıyorum." Violet'in pencereden bana öfkeyle baktığı arabaya bakarak iç çekiyorum. Violet'in pencereden bana öfkeyle baktığı arabaya bakarak iç çekiyorum. "Aramayarak zaman kaybettik. Bunu biliyorsun, değil mi?"

"Bak dostum, eğer bir kız arkadaşı varsa, nedenini düşünmek bile istemiyorum. Muhtemelen insan kaçakçılığıyla uğraşıyordur, ama Andronski bilinen bir insan kaçakçısı değil. Yani bu özel bir durum. Kızının aramasını istemezsin herhalde."

"Benim istediğim ve onun yaptığı şeyler bazen çok farklı olabilir. Ama evet." Onun aramasını istemiyorum, ama Violet'in bu işi bırakacağını sanmıyorum."

"Araştıracacağız." Sesinden ve yüzünden mutlu olmadığı belli. Ama durum bu. "Ayrılalım. Her birimiz dışarıdaki arabalardan birini takip ettireceğiz, sadece emin olmak için..."

"Sence Ivan bizi takip ediyor mu?"

"Bilmiyorum."

Birbirimize bakarız.

O da buna inanmıyor, ama Andronski'nin evimi bulup beni ve Vi'yi kaçırmaması... bodrum katındaki hücrelerde hakkında hiçbir şey bilmediğimiz bir kızın olması, Isaac'ın ona borçlu olması... bunların hiçbirisi ikimizi de rahat hissettirmiyor, güvende hissettirmiyor ya da paçayı kurtardığımıza dair güven vermiyor.

"Tedbirli olalım," diye mırıldanıyorum. "Sen Vi'yi al, ben gidip evimi güvenli hale getireyim."

"Orada bir şeyin var mı?"

"Orada bir şey saklasam bile kimse bilgisayarıma giremez. Yine de..."

"Orada Rafe var, senin oda arkadaşın ve polisler."

Kaşlarımı çattım. "Polisler mi?"

Omuz silkiyor. "Arkadaşın meşgul, ama adamımız Zayne orada. Güvenlik sağlanacak. Bak, bu bizim sorunumuz değil. Sorunumuz bu. Seni kaçıran o goriller bilgisayar donanımı çalacak tipler mi sence?"

"Onların açma düğmesinin nerede olduğunu bildiklerinden bile emin değilim. Ama..." Gitmek istiyorum. Her şeyi kendim kontrol etmek istiyorum.

Ama o haklı.

Rafe oradaysa, her şeyi güvence altına alabilir, donanım gibi hiçbir şeyin delil olarak alınmadığından emin olabilir.

"Violet'in bilgisayarını orada."

"Rafe'e kontrol ettireceğim, sonra da benim evime getirebilir." Bakışları sertleşir. "Senin evinin kapısı şu anda kırık olmasa bile, benimki daha güvenli. Benimkini neredeyse her türlü saldırıya dayanacak şekilde yaptırdım. Kendi merkezimiz olacaksa, bunu yapmak zorundaydım. Ayrıca benim evim büyük. O yüzden seninle orada buluşurum."

Bunun üzerine arabaya biner ve o uzaklaşırken ben geri çekilirim.

Bir dakika izledikten sonra, adrenalinim azalırken ve sertlik daha da artarken topallamaya çalışmadan dönüp gittim.

Kahretsin. Zorlu bir süreçten geçmekten bahsedelim.

Diğer araba da , arka koltuğun yolcu kapısını açıp elimi uzatıyorum.

Violet elimi tutmaz.

İç çekmeyi zorla engelliyorum ve eğiliyorum.

"Hadi." "Neden? Beni burada öldürecek misin?"

"Öyle yapmalıyım. O lanet yorumun için." "Adi herif."

"Violet, lütfen. Ağrım var. Uyumam lazım."

O arabadan iner ve beni kapıya doğru iter, tatlı, sıcak vücudunu bana bastırarak yukarıya bakar. "Hastaneye gitmelisin."

"Oraya mı gidiyoruz?"

"Hayır. Enzo'nun evine gidiyoruz. Orası güvenli." "O doktor mu? Bir doktora ihtiyacın var."

Yüzündeki bir saç telini düzelterek başımı ona yaklaştırdım. "Sana ihtiyacım var ve uyumam lazım. Ben iyiyim. Birkaç kaburgam kırılmış olabilir ama onun dışında iyiyim. Ölecekmişsin gibi hissettiriyorlar ama o pislikler, en az hasarla en fazla acıyı verme konusunda ustalar."

"Oh, iyi," diye ters bir şekilde cevap verdi ve uzaklaştı. "Çikolataları nereye göndereyim?"

"Ölmüş olabilirler."

O burnunu çekiyor, ama bu sesin arkasında, korkunun ardından gelen kırılmalılığı duyabiliyorum. Bu yüzden ön yolcu koltuğuna gidip kapıyı ona açıyorum. Ve o binene kadar bekliyorum.

Sonra sürücü koltuğuna geçiyorum. Yeterince zaman geçtikten sonra, arabayı garajdan çıkarıp Brooklyn'de sürmeye başlıyorum.

Violet yan aynaya bakıp duruyor. "Takip ediliyor muyuz?"

"Evet. Takip edilmediğimizden emin olmak için takip ediyoruz, mantıklı geliyorsa. Kimsenin Enzo'nun evini bulmasına izin veremeyiz."

"Seninkinin yerini biliyorlar. Bunu hatırlıyorum. Çok net."

"Vi..."

"Peki, bana ne olacak? Artık senin tutsağın mıyım? Sonsuza kadar mı?"

"Hayır. Değilsin. Ama dikkat çekmemeliyiz."

"Hiçbir şey yapmam gerekiyor. Ben masumum."

"Masumiyet hapisten kurtulmak için bir bahane değildir, Violet. Tehdidin ortadan kaldırıldığından emin olmam gerekiyor."

"Anlıyorum."

"Violet..."

"Sadece sür." Gözlerini kapatıp koltuğuna yaslanarak, başka bir şey söylemeyeceğini açıkça belli eder.

Kendi kendime küfür eder ve istenileni yaparım.

GENELLİKLE, Enzo'nun evinin bodrumunda vakit geçiririm. Dışarıdan bakıldığında normal görünüyor, ama içi modern, akıllı bir ev ve bir kale gibi.

Violet'i üst kata götürdüm. Misafir odalarından birinde kalacak, bu odaları ben, bütün gece uyumadan çalışmam gerektiğinde, bütün hafta boyunca kalmam gerektiğinde kullanıyorum.

Ama onu oturma odasına oturtup yumuşak bir battaniye alıp üzerine örterim, onun kısılmış gözlerini görmezden gelerek.

"Yardım ister misin?" Enzo, mutfaktan geçip, rahatlamak istediğimizde kullandığımız barın olduğu yere giderken soruyor.

Bir elinde bir şişe rom, diğer elinde bir bardak var, ama şişeden direkt içmeyi düşündüğünü anlayabiliyorum.

Viskiyi alıp bar dolabını açıyorum ve bir şişe kola çıkarıyorum. Sonra bardağı buzla dolduruyorum.

Şişeden bir yudum alır. "Genelde böyle şeyleri severler... Ama kayıp bir kız mı? Dışarıda kayıp birçok kız var. Hangisi olabileceğini düşünmeye devam ediyorum. Çünkü insan ticareti yapıyorsa tek bir kız olması tuhaf. Ve biz bunu bilmiyor muyduk?"

"Belirli bir kızı istiyorsa tek bir kız garip olmaz." Bardağıma birkaç buz küpü koyup, onun bardağına viski ve kola dolduruyorum. Koladan daha fazla viski koyuyorum çünkü Vi'nin sızıp uyumasını istiyorum. Sarhoş olması gerekmez, ama ona ekstra bir itici güç verecek kadar yeter.

Ama yine de, onun içinde bulunduğu durumda, bu işe yaramayabilir. "Sence bu özel bir iş mi?"

Bardağıma üç kat içki doldurup yarısını yudumlayarak, en azından sabaha kadar bazı ağrıları ve sızıları yakıp yok eden sıcaklığı seviyorum. "İçgüdülerim hayır diyor, ama ben buna inanmıyorum. Sadece soğuk ve sert gerçekler var ve şu anda elimizde hiçbir şey yok."

"Evet." Şişeden bir yudum daha rom içiyor ve bu, her şeyden çok, bunun Enzo'yu da etkilediğini gösteriyor.

"Onu buluruz ve ne olduğunu öğreniriz. Ya da ne olduğunu, nedenini öğreniriz ve sonra onu buluruz. Bu, ona karşı kullanabileceğimiz bir şey olabilir. Hâlâ Hayalet'in kim olduğunu bilmiyor..."

Öyle olsaydı Andronski'yi yok etmek daha kolay olurdu.

"Ya da..." Enzo diyor ki, "Bu başka biri için bir takas. Bir teşvik. Bir koz."

"Ve Isaac'e bu konuda bir şey biliyor mu diye soru soramayız."

O yaklaşır, koluma hafifçe vurur. "Kızına bakmaya git. Ben bodrumda, işimi yaparken buradaki güvenlik kamerası görüntülerini izleyeceğim."

İçeceklerle birlikte yola çıkıyorum ve kızım bıraktığım yerde. Tabii ki uyumuyor.

Battaniye yerde duruyor ve o, ellerini dizlerinin üzerine koyarak sert bir şekilde oturuyor. "Sana bir içki getirdim."

"İçkiye ihtiyacım yok." Ama Violet içkiyi alıyor. Bir yudum alıyor ve öksürüyor. "Beni sarhoş etmekle unutacağımı mı sanıyorsun?"

"Hayır. Sarhoş olmanı değil. Ama bir içki uyumana yardımcı olabilir diye düşünüyorum." "Cevabın seks ve alkol mü?"

Bacaklarının arasına diz çökmek istiyorum ama şu anda yapabileceğimden emin değilim, bu yüzden sehpaye oturuyorum, ama ben onun elini tutmaya çalışırken o elinden kaçıyor.

İçkimi masaya koyuyorum. "Violet? İçki yardımcı olacak. Sakinleşip yatışman lazım."

"Neden? Ben bunu kabul etmedim."

Siktir.

Yavaşça nefes veriyorum. "Bana ulaşan, The Ghost'u isteyen sendin. Yani, bir nevi buna sen de razı oldun. Ve neden bana kızgınsın? Onlar bizim yaptığımız bir şey yüzünden peşimize düşmediler. Seni Isaac'le, beni de seninle ilişkilendirdiler. Isaac, bizi almalarının sebebiydi."

"Belki öyledir. Ama beni sadece koz olarak aldılar. Kullanılacak, atılacak bir şey. Tek kullanımlık."

"Çünkü senin takipçinin borcunu ödememi istediler. Senin takipçin, benim değil. Isaac'ın bana ne dediğini biliyor musun? Aynen şöyle dedi: 'Stajyerin kıskanç erkek arkadaşı.'" Sakin olmaya çalışıyorum.

Elbette, Ivan'ın her şeyi bir araya getirdiğini anlıyorum, kızının nişan partisinde olmam, Vi'yi Isaac'tan kurtarmam. Ama yine de. Isaac denklemde olmasaydı, bunların hiçbirisi olmazdı, çünkü ben kolayca tanınmazdım.

"Ona takipçi mi diyorsun?" Vi acı bir kahkaha attı. "Tencere. Düdüklü tencere. Siyah."

"Sana yaptığım her şeyi sen istedin. Arzuladın. Sen istediniz."

"Biliyorum, istedim," diye bağırır Vi.

"Öyleyse neden bu konuşmayı yapıyoruz ki?" Kafam çok karışık.

"Çünkü... Bilmiyorum!" Vi'nin dudağı titriyor.

Nefes verip öne eğildim ve elimi saçlarının üzerinde gezdirdim.

"Siktir, Andronski bir fırsatçı. Bu senin ya da benim hatam değil. Sadece kötü bir zamanlama ve biz aptalca bir suçlama oyunu oynuyoruz. Oldu bir kere. Bununla başa çıkmalıyız."

"Bundan nefret ediyorum."

"İçkini içip uyuman lazım."

"İçki istemiyorum." Ama o bana sert bir bakış atar ve bardağı sıkıca tutarak yarısını içer.

Sonunda, bardağı ondan alıp ayağa kalktım. Sonra onu kollarımın arasına aldım.

"Cade, beni indir."

"Hayır." Yanağına bir öpücük konduruyorum. "Uyumaya ihtiyacın var. Seninle bir anlaşma yapalım."

"Hayaletlerle anlaşma yapmam." "O zaman neyse ki ben Cade'im."

O homurdanır.

Gülümserim. "Yarın bana istediğin kadar bağırabilirsin, ama bu gece uyuyacaksın."

"Oh, sana bağırırım, tamam mı?"

Onu kullandığım odaya taşıyıp yatağa yatırıyorum. Burada kot pantolon, iç çamaşırı ve tişörtlerim var, ben de tişörtlerden birini alıyorum.

Kollarını göğsünde kavuşturuyor. "Beni bırak."

"Seni bırakmıyorum." Elbisesini çıkarıyorum, iç çamaşırı giymemiş olmasından nefret ediyorum, çünkü bu onu çok daha savunmasız hale getiriyor ve başına gelebilecek şeyler var...

Ama olmadı.

Tişörtü giydiriyorum.

O duygusal ve yorgun, ama bunu kendime saklıyorum. Bunun yerine, yorganı çekip onu yatağa yatırıyorum, üstünü örtüp yastıkları düzeltiyorum.

Alnını öpüp yorganın üzerine, yanına uzanıyorum. "Bana ne istersen söyleyebilirsin, ama ben seninle kalacağım."

hiçbir yere gitmiyorum, Violet."

Yine homurdanıyor ama benim sıcaklığıma doğru kıvrılıyor. O küçük ve narin ve incinmiş olabileceği için kendimden nefret ediyorum.

Ama o uykuya dalana kadar bekliyorum.

Sonra dikkatlice yataktan kalkıp Enzo'yu aramaya giderim. Birisi, bir yerlerde, bunun bedelini ödeyecek.

Altıncı Bölüm

VIOLET

Kalbim çarparken birden uyanırım.

Burası benim odam değil, bunu hemen anlıyorum. Yatak çok büyük, ılık yanlış ve ortalık sessiz. Kar fırtınasındaki New York kadar sessiz.

Bir an için kafam karışıyor.

Sonra Cade'in yüzü aklıma gelir, beni sakinleştirir ve kalbimin tamamen farklı bir şekilde atmasını sağlar.

Karanlık gözlerindeki sıcaklık sadece bana ait, Jack'te hiç olmayan bir sıcaklık. Cade'inkiler gibi değil. Ve gülümsemesi... Sıradan bir gülümseme değil. Bana özel bir gülümseme.

Her zaman benim için olan gülümseme.

Ama sonra yavaşça gerinip otururken, sanki bir şeylerin ters gittiğini hissettiren ağır bir his üzerime çöktü.

Beynim hala uykudan sersemlemiş durumda, ama olmaması gereken bir yerde ağrı hissediyorum. Seksten kaynaklanan bir ağrı değil... Hassas olan boğazıma dokunuyorum ve aşağıya bakıyorum.

Bir tişört. Benim değil.

Ultra modern oda, yarı yaşanmış bir havaya sahip.

Dolap açık ve içinde çok fazla olmasa da Cade'in üniformasına çok benzeyen giysiler var. Siyah kot pantolonlar, siyah gömlekler, siyah kapüşonlu sweatshirtler. Bir takım elbise.

Kaşlarımı çatıp bakıyorum.

Sonra onun yüzünü hatırlıyorum. Dövülmüş. Kanıyor.

Her şey çöküyor, beni ezmek üzere. Kaçırıldık.

Dönüp telefonumu alıyorum, ona bakıyorum ve tereddüt ediyorum. "Telefonum nereden çıktı?" Etrafıma bakıyorum.

Sırt çantam kapının yanında yerde duruyor ve sandalyenin üzerinde bazı giysilerim var.

Yorganı geri çekip kalkıyorum.

Evet, biri kıyafetlerin fazla kırıışmaması için onları çıkarmış ve dizüstü bilgisayarımın gümüş rengi köşesini ve tuvalet malzemelerimin bulunduğu çantayı görüyorum. Kot pantolonumu, külotumu ve tişörtlerimden birini almaya gidiyorum... ve tereddüt ediyorum.

Güzel bir yazlık elbise de var, parlak ve neşeli, belki de önceki günün hayaletlerini kovmaya yeter.

Yutkunuyorum.

Ve bu önceki gün, birkaç saat önce değil, çünkü telefonumda ertesi gün olduğunu ve öğleden sonra olduğunu gösteriyor.

Nasıl bu kadar uzun uyuyabildim?

Giysileri yere koyarken bacaklarım titriyor ve kimsenin çamaşır yıkamaya gitmemiş olmasını dileyerek dün gece giydiğim elbiseyi arıyorum.

Cebini karıştırıp saç tokası çıkarıyorum.

Pürüzsüz, gümüş, kıvrımlı bir dalga şekli, gündelik bir saç modelinde ya da daha resmi bir ortamda güzel durur. Şık ve biraz da tuhaf.

Ama sonra yakından bakıyorum. Sanırım bu beyaz altın, gümüş değil.

Her halükarda, Jean'in gözden kaçan bir kız olduğunu sanmıyorum. O zengin bir aileden geliyor.

"Onu özlüyor olmalılar..."

Saç tokası dikkatlice yerine koyup, çok uzun tişörtümü giyerek kapıdan çıkıp etrafa bakıyorum.

Cade, Enzo'nun yerinde olduğumuzu mu söyledi?

"Vay canına, Ritchie Rich." Duvarlardaki orijinal modern sanat eserlerine bakıyorum.

Sanatçıların kim olduğunu bilmiyorum ama pahalı görünüyorlar.

Hafif bir narenciye ve odun kokusu gelen bu sessiz yerde hiçbir kapıyı açmıyorum. Sakinleştirici, temiz bir koku ve aynı zamanda zengin bir koku.

Bir an için Cade'in evinin de zengin kokup kokmadığını düşünmeye çalışıyorum.

Dürüst olmak gerekirse, artık havada esrar kokusu olmadığı için, bana bal gibi, sıcak ve hafif bitkisel bir koku geliyor, ama daha çok... ev kokusu gibi.

Cade'in evinde böyle sanat eserleri yok, sadece benim çok alıştığım çerçeveli posterler var. Eski film posterleri, The New Yorker dergisinden bazı sanat kapakları.

Bütün katı kiralamış ve Manhattan'da bir çatı katının pahalı olduğunu biliyorum, ama bu kadar pahalı mı? Bilmiyorum.

Cade hakkında bilmediğim ne kadar çok şey var?

Kendi evi mi? Bina çoğu binadan daha temiz ve bir alt katta komşuları var, ama evini bazı yüksek teknoloji ekipmanlarla da güçlendirmiş.

"Çalışmayan ekipmanlar." Öfkemi yutuyorum.

Oradaydık, neden Fort Knox gibi kapatmış olsun ki?

Koridorun sonunda bir merdiven var, onu kullanarak bir alt kata iniyorum.

Son basamaktan büyük bir oda, onun ötesinde bir oturma odası ve özel bir bahçeye bakan bir mutfak görünüyor.

Ve Cade.

Masada oturuyor, önünde bir dizüstü bilgisayar, gözlükleri takılı, ve bu manzara midemi ve kalbimi sıkıca burkuyor.

Bir an için, sadece ona değil, önceki geceki tartışmamızdan kaynaklanan öfkeye de kapılıyorum ve

bu, tenimi kızartıyor.

Geniş meşe dşeeme tahtaları üzerinden kumtaşı fayanslı mutfağa ve Cade'e doğru ilerlerken ayaklarıma bakıyorum.

Bana bakmadan önce orada olduğumu biliyor. Bu, onun sessizliğinde, havayı dolduran titreyen bekleyişinde.

"Bir şey söyleyecek misin yoksa sadece havada asılı kalacak mısın?" Sesi tam da The Ghost'unki gibi, ama daha hafif, daha az karanlık, ama o kadar benzer ki, bunu daha önce fark etmediğime inanamıyorum. İçinde yer alan mizah tamamen Cade'e ait.

"Senin ve The Ghost'un aynı kişi olduğunu biliyorum, ama bazen..." Duruyorum, ona yaklaşıyorum ve onun beni suçladığı şeyi yapıyorum, sandalyenin üzerinde havada asılı kalıyorum.

Bakışları bana yönelir.

Omuz silkiyorum. "Sanırım unutmuşum. Ve sadece 'Ghost olarak benimle konuşmaya başladığında nasıl fark etmedim? Senin de Cade olduğunu nasıl fark etmedim?' diye düşünüyordum."

"Beceri mi?" Gülümsemesi parlar.

"Yapma..." Otururum, sonra ona

bakarım. Hâlâ bilgisayarına

odaklanmış durumda. "Cade?"

"Evet?"

"Bana bak. Lütfen."

Bana bakar, ben de sandalyemi yaklaştırıp gözlüklerini çıkarırım.

Artık lmn onu ısırması gibi görünmüyor. Bugün daha fazla morluk var, ama kanı yıkanmış ve sağ gözünün üzerindeki kesikler dikiş atılmış, beklediğimden daha iyi görünüyor.

Ve rahat bir nefes alıyorum.

O sırtıyor. "Ben de senin daha fazla acı çekmemi umduğunu sanmıştım."

"Acı çekiyor musun?"

Gölüyor ve yüzünü buruşturuyor. "Sadece nefes alıp güldüğümde." Ama sonra ciddileşiyor. "Ben iyiyim. Ne yaptıklarını biliyorlardı. Ölüyormuşum gibi hissettirmek için belirli yerlere maksimum acı verdiler ama..."

Yüzümü ellerinin arasına alır. "Kötüydü, gerçekten kötüydü, ama ben iyi olacağım." Sonra beni bırakır. "Senin için bunun iyi mi kötü mü olduğunu bilmiyorum. Dün gece kendi acını da eklemeye hazırdın."

Dudaklarımı ısıyorum, sonra elini tutup avucunu öpüyorum. "Biraz utanıyorum."

"Neden?"

"Çünkü seni suçladım."

"Önemli değil," diyor yumuşak bir sesle.

Ama ben başımı sallarım. "Önemli. Çünkü seni suçlamıyorum, gerçekten. Düşündüğümde ve biraz uyuduktan sonra suçlamıyorum. Sinir krizi geçirdim ve..."

"Herkes yapardı, Vi."

Gölümsüyorum. "O da var, ama daha çok bana karşı çok nazik ve iyi davrandığın için." Yutkunuyorum, gülümsemem kayboluyor. "Bana karşı davranışların beni sana daha çok benzetmişti."

"Bunu bilmek güzel. Ama bana koz veriyorsun." "Asla kullanmazsın."

"Tabii ki kullanmam. Tabii X-rated eğlence için değilse. O zaman her şey mümkün."

Gölmem gerektiğini biliyorum, o komik davranıyor, ama içimde bir ihtiyaç ve arzu kıvılcımı parlıyor, parlak bir şekilde alevleniyor. "Not aldım."

Parmağı sıcak yanağımda hafifçe kayıyor. "Nasıl hissediyorsun?" "İyiyim, daha iyiyim. Ama bunu sana sormam gerekirdi, ben..."

"O zaman ikimiz de iyiyiz."

Tanrım, ben 12 yaşında gibi davrandığım halde neden bana bu kadar nazik davranıyor? Belki iyi bir nedenim vardı, belki aceleyle Jean'ı bulmamızı talep etmek mantıksız gelmiş olabilir - yine de aynı şeyi yapardım - ama...

Titreyerek nefes alıyorum. "Üzgünüm, Cade..."

"Ne için? İnsan olduğun için mi?" Sözleri yumuşak, ölçülü ve samimi. "Anlıyorum, Vi. Neler olup bittiğini ve nedenini bilmeden öylece kilitli kalmak senin için çok zor olmalı."

Omuz silkiyorum. "Sen de aynı durumdaydın."

"Belki..." Yarı başını sallar. "Ama benim için çok önemli olan birini kurtarmak zorunda kaldığım bu tür bir durumla ilk kez karşılaşmıyorum."

Ona uzun bir süre bakıyorum, kıskançlık duymam gerekip gerekmediğini anlamaya çalışıyorum. Yeşil şeytan orada, kan dökmeye hazır, ama beni boğmuyor.

"Çok şey ifade ediyor" romantik ya da platonik olabilir, ama belki de ben bu şekilde bakmamalıyım.

Benim için çok önemli olan biri.

Bunu bir kenara bıraktım.

Bu Cade. Ve o iyi birisi. Başka biri olsaydı benimle birlikte olmazdı, beni istemezdi.

Başka birini hiç görmedim.

Ama yine de, onun sapkın oyununun adı benimkiyle aynı, gizli.

Ama onun bir geçmişi olacak, bu yüzden... Yine de benimle birlikte.

Gülümsedim. "Cancun?"

Cade güldü. "Belki..."

"Belki mi?"

"Belki."

Gözlerimi kısarak ayağa
kalkıyorum. Kesinlikle benimle
oynuyor.

Ona yaklaşıyorum, elimi siyah tişörtünden kot pantolonuna doğru
kaydırıyorum.

O sert.

Ve bir tatmin duygusu hissediyorum.

"Biliyorsun. Bu hikayeyi o kadar çok abarttın ki, ne olduğunu bilmek
zorundayım."

Kafasını sallar ve güler. "Olmaz. Sana söylersem Enzo beni öldürür."

"Bu riski almaya hazırım." Kucağına tırmanıyorum.

"Öyle mi?" Ben çıplak amımı onun kot pantolonuna sürtünce o da
kalçalarımı kavrar.

Ve inliyor.

Gömleğinin altında çıplak olduğumu bildiği açık. Ayrıca ıslandım, bunu da
hissedebiliyor mu?

Kulağını ısırp boğazını yalıyorum. "Seni konuşturmanın yollarını biliyorum."

Gülümsemesi genişliyor. "Öyle mi?"

Ugh, onu serbest bırakması lazım ki ben de üzerine çıkabileyim.

Daha sert sürtünüyorum, elini tutup gömleğinin altına, amıma doğru
itiyorum.

"Evet. Ne oldu, anlat bana?"

"Benim sikimi sürerken Enzo hakkında konuşmak mı istiyorsun?"

Cade'in arkasında Enzo içeri girer. "Hiç şaşırmadım, Cade. Bütün kadınlar
benim hakkımda konuşmayı sever. Kiminle seviştiklerini umursamıyorlar,

Enzo'nun adını söylemeyi seviyorlar!"

Utanç beni ele geçirir ve dururum, ama Cade sadece güler. "Senin hakkında konuşuyor olabilirler, ama başka yerlerde yapıyorlar ve bunu seviyorlar."

"Mickey D's mi?"

"Hiç komik değilsin." Cade, ondan inmek için kalktığım hatamdan yararlanarak elini aramıza daha da soktu.

Parmağını içime sokar, başparmağıyla klitorisimi okşar.

Tanrım, bu çok iyi. Zevk dalgaları içimi kaplar, mutluluk veren küçük parmaklar. Seyircilerin olması bu zevke ek bir heyecan katıyor olsa da, yine de kurtulmaya çalışırım, ama Cade beni tutar, parmağını içimde kıvrır ve klitorisimi okşayarak beni inlemeye zorlar.

Ona bakıyorum.

Şeytani gülümsemesi her şeyi anlatıyor ve gerçekten kurtulacak gücüm olmasını diliyorum, ama yok. Bu çok lezzetli.

"Sanırım aşağıda bir şey unuttum." Enzo en azından dönüp çıkma nezaketini gösteriyor.

"Kes şunu," diye Cade'e fısıldıyorum. "O buradayken yapamazsın."

"Yapabilirim ve yaptım." Cade boğazımı okşadı. "Beni durdurmak için çok uğraştığını görmedim. Acınası çabaların bir sineği bile kandıramaz."

"Cade..."

Bana bir parmak daha soktu ve ben yine inledim. "Sen pis bir kızsın."

"O zaman sen nesisin?"

Aniden parmağını çıkarır ve beni masanın üzerine yüzüstü yatırır, bacaklarımı açarak parmaklarıyla amımı okşar ve tahrik eder, beni duyusal aşırı yüklenmeye ve daha fazlasını istemeye itekler.

"Pis bir günahkar mı?" Parmaklarını tekrar içime sokar ve üzerime eğilirken itmeye başlar. "Hey, seyirci olmasını sevmen çok seksi."

Söylesene, ben seni parmaklarken izlendiğini düşünerek tahrik oldun mu?"

İçimdeki her vuruş beni yukarı doğru fırlatıyor. Orada ne olduğu konusunda hiçbir şok ya da sürpriz bile yok. Biliyorum.

Mutluluk.

Saf, katıksız mutluluk ve bunu bilmek her şeyi daha da keyifli hale getiriyor.

Her şeyi daha iyi hale getiriyor.

Beni çığlık attırabileceğini, ağlatabileceğini ve daha fazlasını isteyebileceğimi biliyorum.

Zaten kenarlarımdan çözülüyorum ve coşkudan önce gelen o baskıyı ve acıyı hissedebiliyorum.

Ve her yolculuğu ve beni götürdüğü farklı yolları seviyorum.

O sınırdayım, titriyorum, zevk de orada, o lezzetli acı ile iç içe. Bir kez daha iteklersem, oraya varacağım, ben...

Ayağa kalkıyor.

Duruyor.

"Hayır."

Gülüyor. "Kirli, pis, muhtaç kız." Elimi tutuyor.

Zemin katta olmadığımızı, kumtaşını geçip

Daha sıcak ahşap zemine doğru ilerlerken fark ediyorum. Benim indiğim merdivenden aşağıya inen başka bir merdiven daha var.

Ama dün geceki gibi, umurumda değil. Bu sefer tamamen farklı nedenlerden dolayı.

Beni kışın sıcak olması gereken, tavandan tabana penceresi olan bir odaya götürüyor, ancak pencere sürgülü kapı ve camı çok kalın görünüyor.

Cade kapıyı açıyor.

Koltuklar ve korkulukları olan bir balkon var.

İkinci kattayız ve bu balkon sokağa bakıyor. Kalbim hızlı atıyor.

Dışarıda birkaç kişi var ve geniş caddenin karşısındaki binalardan bakanlar bizi görebilir.

Cade dizlerinin üzerine çöküyor ve bacaklarımın arasına kayıyor, herkesin görebileceği şekilde ağzını klitorisime koyuyor ve bana onu ve korkuluğu tutmaktan başka seçenek bırakmıyor ve... aman Tanrım... O dil şeytani, şeytani ve o emmeye ve yalamaya başladığında kendimi kaybediyorum, beni stratosfere geri gönderiyor.

Beni orgazmın rahatlamasına düşmekten alıkoymak için ne yapması gerektiğini nasıl biliyor, bu bir muamma. Beni o noktaya getiriyor, beni sallandırıyor ve ben gözlerimi kapatıyorum.

"Aç onları," diye emrediyor Hayalet. Ben

de açıyorum.

Korkutucu.

Heyecan verici.

Beni uçuruyor ve zevke batırılmış bir hayal kırıklığıyla beni tutsak ediyor.

Çünkü o beni orgazma ulaştıracak.

Vücudum kasılmaya ve inlemeye başladığında her seferinde geri çekiliyor, sonra parmaklarını içime, amıma, kıcıma sokuyor ve klitorisimi yumuşakça ısıtıyor, ben de çığlık atıyorum.

Köpeğini gezdiren biri etrafına bakınıyor ama yukarı bakmıyor. Ve bu

beni daha da sert bir şekilde boşaltıyor.

Sonra Cade orada. Beni parmaklıkların kenarına iterek, beni genişleten sikiyle içime giriyor.

Beni sertçe sikiyor, bir eliyle gömleğimi kaldırıp beni daha fazla ortaya çıkarıyor, diğer eliyle korkuluğu tutuyor.

Ve bir noktada, beni de beraberinde geri çekmeye başlar, böylece beni kaldırır, eli klitorisimle oynamak için aşağı kayar.

Ayaklarım çılgına dönüyor, bizi balkondan aşağı doğru hareket ettiriyor, ta ki ben dış mekan kanepenin arkasına tutunana kadar.

Bana sertçe çarparak beni aşağı iter, şimdi o yumuşak malzemenin üzerinde diz çökmüş durumdayım ve kimsenin bakıp bakmadığını bile bilmiyorum.

Yüksek sesle inliyorum, onun penisi dışarı çıkıp sonra tekrar içeri giriyor ve meme uçlarım taş gibi sertleşiyor.

Ondan.

Esintiden.

Bizi izleyen
gözlerden.

Yine boşalmaya başlıyorum.

Dalga dalga beni vuruyor, ben onun üzerinde kasılmalar yaşarken, ve ben o parçalanmış mutluluk dünyasında kayboluyorum.

O da geliyor. Bir kez daha içime girerken homurdanıyor.

Sakinleşirken gömleğini düşürüyor, ama hala sert bir şekilde içimde kalıyor ve boynumu öpüyor.

Sonra fısıldıyor, "Bir dahaki sefere, eğer hazırsan, daha da cesur olacağız."

"Seninle birlikteyken, her şeye hazırım," diyorum nefes nefese. "Her şeye.

Yedinci Bölüm

CADE

"NE DÜŞÜNÜYORSUN?" Bodrumdaki çalışma odasındaki bilgisayarlarımdan başımı kaldırmıyorum.

O burun kıvrıyor.

Vi ile balkonda, odamda bolca seks yaptıktan sonra, Enzo ile burada buluşup derinlemesine bir keşfe çıktık. Benim için viski, onun için rom, peki şimdi? Ertesi günün erken saatleri, bu yüzden kahve ve enerji içecekleri.

Gözlüklerimin altından gözlerimi ovuşturuyorum, o büyük yatakta Vi'yi düşünmemeye çalışıyorum.

Vi'yi tanıyorsam, uyanık olacaktır, ama ona mutfakta ne isterse alabileceğini ve internet şifresini yazan bir not bıraktım.

Bu, bizim burada kullandığımız şifre değil, ama yukarıda gerçek dünya var ve Enzo'nun bile ailesi, misafirleri, muhtemelen ara sıra burada yattığı insanlar var.

Gözlüklerimi başımın üstüne itip, iki kaşımı da kaldırıyorum. "Ne düşünüyorsun dedim?"

"Bu bir soru, ifade değil." Ona gözlerimi devirdim. "Ve...?"

"Benim ne düşündüğümün ne önemi var ki? Çünkü sana, aptal kardeşinin çıktığı o küçük ateş parçası kızın sorunlu olduğunu söyledim, ve bunu sadece kardeşinin eski sevgilisi olduğu için söylemiyorum dostum. Yani, dostum. Ayrıca, o boktan adam için çalışıyordu. Ve..."

"Ve?" Ne olursa olsun, içini dökmesine izin versek iyi olur.

"Ve ondan hoşlanıyorsun. Fazla hoşlanıyorsun." "Ee?"

O içini çekti. "Kısa boylu birini sevmek..."

"Hangi yıldayız? Sen İtalyan'sın, değil mi?"

"Demek istediğim, onun gibi bir bebeği sevmek, onu çok fazla sevdiğinde sorun yaratır."

"Yani, aynanı çok fazla sevdiğin gibi mi?"

Bana parmağını doğrultuyor. "Aynamı bu işin dışında tut." Bir kez daha iç çekiyor ve uyanma suyunun kutusunu eline alıyor. "Sevmekle birine aşık olmak arasında fark var, Cade. Kötü adamlar zayıflıkları koklayarak bulurlar."

"Biliyorum. Ama onu güvende tutacağız." Bir süre durup bir sonraki ekrana geçiyorum. "Onu güvende tutacağım. Herkesi yok etme gücümüz var."

"Ama bunu akıllıca kullanmalıyız, yoksa..." Parmaklarını silah gibi yapar. "Pop, pop, pop."

Haklı, biliyorum. Ve neden bu konuyu açtığını da biliyorum.

Ivan'ın kaçması bizim için ve muhtemelen bazı müşterilerimiz için sorun anlamına geliyor. Ve müşterilerimiz en nazik ya da en akıllı insanlar değil. Muhtemelen önce bize saldırıp sonra soru sormayacaklar.

"Biliyorum." Ona bakıyorum. "Onu sevmek istememiştim."

Şimdi de bana gözlerini devirdi. "Onu sevdiğini herkes çoktan anlamıştı. Bunu anlamayan tek aptallar sen ve Jack'ti. Jack... O bir aptal ve onu hak etmiyor, ya da belki de hayatının bu noktasında bir kız arkadaşına hazır değil ama... o senin küçük kardeşin."

"Anladım."

"Sadece bunu söylemek istedim. Şimdi, ne istiyordun?"

Enzo'yu sakat bırakmak dışında mı? Kafamı sallıyorum. "Bu gizemli kız hakkında ne düşünüyorsun?"

Omuzlarını silkiyor. "Her zaman düşündüğüm şeyi. Andronski bir tür belaya bulaşmış. Ve onu kaçarken yanında götürmesinin bir nedeni vardı, yeterince önemli bir neden."

Ben de öyle düşünüyorum, ama ona biraz laf atıyorum. "Vi'nin bunu uydurduğunu düşünmesine izin verdin."

"Alt bodrum katını kontrol ederek zaman kaybetmemesi için onu ikna etmeye çalıştım. Tek bir kız mı? Tek mi? Hadi ama. Daha fazlası olsaydı, onları duymuş olurdu. Kızlar." Kendi şakasına güldü. "Ben ona inandım, ama sen sakinle düşünmek zorundaydın. Yoksa kalbinle mi? Ki bu çok daha kötü."

"Yani, insan kaçakçılığı mı yapıyor?"

Şimdi bana karanlık bir bakış atıyor. "İkimiz de aynı şeyi düşünüyoruz. Mesele onun insan ticareti yapması değil, türü."

Başımı sallıyorum. "Üst düzey, iyi yetiştirilmiş kızlar isteyen sapıklar. Ve intikam amaçlı insan ticareti."

"Siktir."

"Önemli birini kaçırıp saklıyorlar. Ve Andronski'nin istediği şey yapılmazsa ya da teslim edilmezse, kız en yüksek teklifi verene satılıyor."

"Ben de senin gibi iş aralarında bu konuyu araştırdım ama hiçbir şey bulamadım. Sadece söylentiler var." Bilgisayarında bir şeyler yazıp enerji içeceğinden bir yudum daha aldı.

Ben de kahvemi yudumladım. "Andronski elit insan ticareti yapıyor. Ve tabii ki, bir kız kaçırıldığında, babası ya da annesi o kadar büyük bir belaya bulaşmış oluyor ki polise gitmiyorlar. Ya parayı ödüyorlar ya da..."

"Eğer çok geç kalınmışsa, onu hazırda bekleyen bir alıcıya satar. Yüksek kaliteli." "İnsan kaçakçılığını yüksek kaliteli olarak adlandırabilirsen tabii."

Kafasını sallıyor. "Ben söyleyemem, ama Andronski gibi adamların söylediğine bahse girerim."

Ama ikimiz de, lüksün özel yapım, seçkin ve talep üzerine üretilen anlamına geldiği yeraltı dünyasının gerçekliğini biliyoruz. Ve her şey güzelce birbirine bağlanıyor.

Vi'nin kaderi bu muydu? Satılmak mı?

Bu çılgın yola giremeyeceğim için titriyorum. "Cade?" Enzo sessizce diyor.

"Oraya gitme."

Yutkunuyorum. "Deneyeceğim."

"Bu kızı bulacağız. Şu anda kayıp olmayan kızları araştırıyoruz. Çiçeğin ne demişti? Dokuz ay önce mi?"

"Sekiz."

İkimiz de bu işin peşine düşüyoruz. Karanlık web'de, hacker topluluğunda, kendi çetemizde ve tanıdığımız polislerde çeşitli bağlantılarımızı araştırıyoruz.

Bir süre sonra telefonumu alıp kontrol ettim. "Vi'nin nasıl olduğunu göreceğim."

"Ben burada devam ederim."

Kaşlarımı çatıyorum. Ve yukarıda dizüstü bilgisayarda düzenli kontroller yapacağım. Belki Facebook'ta, Instagram'da veya eski makalelerde bir şeyler görürüm. Ivan gibi bir adam kime ulaşır ki? İş arkadaşlarına mı? Arkadaşımız Isaac ile aynı alanda çalışan birine mi?

"Kolay hedef olan mafya üyeleri mi?"

"Yüksek mevkili iş adamları. Hepsi kanunları çiğniyor, sırları saklıyor ve çoğunun parası var." Dizüstü bilgisayarımı kapatıp fişini çektim.

"Kolay hedefler ise mafya olmayabilir."

Ayağa kalkarken omuz silkiyorum. "İkimiz de bazı ailelerin zengin olduğunu biliyoruz, ama büyük isimlerin sahip olduğu güce sahip değiller. Hepsi bir rol oynuyor."

"Ya da fazla düşünüyoruz." İkinci enerji içeceği kutusunu alır ve açar. "Bizim yaptığımız şey bu. Tüm parçalara bak, bulmacayı bul ve çöz."

Kupamı alıp kapıya doğru yöneliyorum. "Bunu da bulacağız. Karşılaştığım her şeyi de."

Enzo içkisini bir yudum alır. "Kaçakçıları nefret ediyorum. Tüylerimi diken diken ediyorlar."

"Ben de."

Mutfağa gidip masaya otururum ve bir kahve daha doldururum. İşime dalarım.

Sadece geniş bir ağ atıyorum, yüzeyin hemen altında y ü zen her şeyi toplayan bir ağ.

Ya hiçbir şey ya da çoğunlukla çöp.

Jean. Violet kıza böyle diyordu. Duymadığını söylüyor ama ben merak ediyorum...

Kızın adı Jean değil, ama benzer bir şey. Tabii ki bu, hiçbir şeyi daraltmıyor.

Sosyal medyanın samanlıkta iğne aramak gibi bir iş, nankör bir görev ve "kayıp değil kayıp" da başlangıç bile değil.

Duruyor

um.

Yoksa

durmuy

or

muyum?

Belki de aniden ortadan kaybolup "herhangi bir yerde" kalan ya da genel fotoğraflar paylaşan insanlardır.

Bu ağı taramak için hızlıca iki program kurdum.

Dürüst olmak gerekirse, bir şey bulabileceğimden emin değilim, ancak gençler bazen genel halka açıklamadıkları nedenlerle evden kaçmayı severler ve arkadaşlarıyla çevrimiçi olarak konuşurlar.

Bu yüzden, dikkat etmem gereken bazı kelimeler seçip bunları

da programa giriyorum. Sonra mesajlarımı kontrol ediyorum.

Takip ettiğim bazı kaynaklardan birkaç ipucu var.

Şu anda, isimlere göre kimlikleri araştırıyorum. Ünsüz harfle başlayan her şey. İsminde "ee" sesi olan her şey.

Kişilerimden biri bana mesaj attı. Eski usulü karıştıran yeni bir okul Pl'sı. Bilgisayarlar ve deri giysiler giyen, kaldırımlarda yürüyen türden bir adam. Harry'nin gerçek adını biliyorum. Onun hakkında her şeyi biliyorum, ama bu biraz zamanımı aldı çünkü Harry iyi biridir.

Harry, önemli olduğunda bazı polislere bilgi verir, ama müşterileri her şeyden önce gelir ve müşterilerinin çoğu zengindir ve ona insanları bulmasını isterler. Genellikle aradığı kişiler onların çocuklarıdır.

BEN: *Neyin var, Harry?*

Harry: *Sana bazı dosyalar gönderiyorum. Ama bunların 8 ay önce kaybolan birine uyup uymadığından emin değilim. Ancak, söylentilere göre silahla vurularak kolu "kırılmış" halde ortaya çıkan diplomatik bratva aptalımızla ilgileniyorum. Bu konuda bir bilgin var mı?*

Ben: *Ne doğrulayabilirim ne de yalanlayabilirim.*

Harry: *Andronski'nin adı, elit insan kaçakçılığı çevrelerinde biliniyor. Masum birine başına gelebilecek bir şey değil.*

Ben: *Kahretsin.*

Bana gönderilen dosyalardan birini AÇIYORUM.

Güzel, genç, zengin ve siyasetle bağlantılı önemli ebeveynleri var. Henüz kaybolduğuna dair bir rapor yok. Harry'den önce birçok kişiyi tutmuşlar.

O kızı buldu, ama onu satın alan adam öldürülmüştü.

Şanslı mı? Şanssız mı? Gerçekten bilmiyorum. Ama Andronski'ye geri dönen bir iz yok.

Bir tane daha açıyorum.

Kız birkaç yıl önce kaçımayı başarmış. Harry'nin müşterisi değil, ama bulması için tutulan kızları ararken bazılarını biriktirmiş gibi görünüyor. Bu mantıklı. Her işi daha hızlı yapmak için mümkün olduğunca çok şey öğrenmek.

Bunların hiçbirinde Ivan hakkında tek kelime yok.

BEN: *Bağlantıların var mı?*

Harry: *Tabii ki var. O pislik Andronski'nin insan ticareti yaptığından şüpheleniyorum ama elime hiçbir şey geçmiyor. Yoksa onu sana teslim ederdim.*

Ben: *Teşekkürler. Beni haberdar et.*

Her şeyi tekrar gözden geçiriyorum.

Neden bu pislikler her zaman paçayı kurtarıyor? Teflonla mı kaplılar?

Hayalet, Ivan'ı bir anda yok ederdi, ama bunun için kanıta ihtiyacım vardı. Ivan'ın bilgisayarını biraz kurcaladığımda, Ivan'ın tamamen eski usul bir adam olduğunu anladım.

İşlerini telefonla hallederdi. Yüz yüze. Lanet olası ağızdan ağıza.

Elbette, sadece bir kişinin ağızından kaçırması yeterlidir, ama kim Ivan Andronski'nin öfkesini göze alabilir ki?

Isaac'ı biz öldürmeseydik, Ivan öldürürdü.

Seçkin ve özel bir insan kaçakçısı, diğer isimlerin arkasında normal türden işler yaptığından şüpheleniyorum. Ama bu mantıklı, çünkü neden bir kızı bu kadar uzun süre esir tutsun ki?

Onun ailesini para, güç ve bilgi için kullanıyor ve sonra... onu satacak.

Onu bu kadar uzun süre tutmak, genellikle kızın anlaşma yapıldığında özgürlüğün ışığını göremeyeceği anlamına gelir.

Onu duymadan veya görmeden önce hissediyorum.

Vi.

Ve gülümsemeden, kalbimin daha hızlı atmasından kendimi alamıyorum. Tıpkı içimdeki o şeyi engelleyemediğim gibi, o şey beni bir şekilde tamamlıyor.

Bunu o yapıyor.

Siktir. Enzo onun hakkında haklı mı? Farkına bile varmadan ondan hoşlandığımı mı?

Muhtemelen. Evet.

Yaz akşamında taze çiçeklerin tatlı kokusu etrafımı sarıyor ve o yumuşak, sıcak parmaklarıyla enseme dokunuyor. "Ne yapıyorsun?"

"Çalışıyorum," diyorum, onu taklit ederek.

Beni kucaklayıp kucağıma oturuyor, ama üzerinde kot pantolon var ve açıkçası onu yasaklamayı düşünüyorum, benim siyah tişörtlerimden birini giymiş olsa da, ki o tişört ona elbise gibi oluyor.

Tişört ve kot pantolon yok

mu? Çıplak mı?

Yoksa külot giyip onu da

çıkartabileyim diye mi? "Cade?"

Boynum ve yüzüm yanıyor, o da tişörtümün yakasından dudaklarıma kadar bir çizgi çiziyor.

"Ne düşünüyordun?"

Kaşlarımı kaldırıyorum. "Seni çıplak mı bırakayım, yoksa sadece külotlu mu bırakayım ki onu çıkartabileyim ya da içinde parmaklayarak seni deliye çevirebileyim. Hepsi harika seçenekler."

Beni öper ve sonra kollarını boynuma doluyor. "Sanırım sordum."

"Sanırım sordun."

Gülümsüyor. "Peki, ne üzerinde çalışıyorsun?"

İç çekiyorum. "Kızla ilgili bazı ipuçlarını takip ediyorum. Ama... ona Jean dediğini söyledin, ve sanırım bunu onun ismine benzer olduğu için yaptın, ama bilmiyorsun. Bu bir şey..."

"Öyle değil." Kollarını çekip ellerini kucağına bırakır. "Tekrar sormalıydım, ona önemli şeyler sormalıydım."

"Sorun değil. Biz sadece... onu tanımlayacak bir yolumuz yok. Bazı şeyler üzerinde çalışıyorum, ama bunlar daha çok bir dilek ve umut gibi şeyler. Onu bulmak gerçekten çok zor. Şu anda, o bir hayalet gibi."

Bu, hiç komik bulmadığım, beceriksiz bir şaka denemesi, ama Violet o kadar üzgün görünüyor ki, bir şeyler yapmam gerekiyordu.

Vi'nin gözleri birdenbire büyüdü. "Saç tokası."

Ona ne halt ettiğini sormadan, kucağımdan kalkıp odadan koşarak çıkıyor ve ayakları merdivenlere çarpıyor.

"Saç tokası getirmediğimi sanmıyorum." Sonra kaşlarımı çattım. "O asla saç tokası takmaz."

Aramama saç tokası eklemek üzereydim ama vazgeçtim. Saç tokası oldukça yaygın bir şey olduğu için, arama sonuçlarında görünmesi için çok özel bir şey olması gerekirdi.

Geri geldiğinde, dalgalı beyaz altın bir toka tutuyordu. Sade olduğu kadar da güzeldi. İnsanların konuşacağı ya da neon turuncu kelebek saç tokası gibi arayabileceğim bir şey değildi.

Violet ona ve sonra bana bakar. "Onu hücresinde buldum. Onun olmalı."

Ya da önceki kiracının, ama bunu söylemiyorum. Ayrıca, kiracılar arasında temizlik yapıldığından eminim.

Sadece başımı sallıyorum. "Olabilir."

"Onu bulmak ya da kimliğini tespit etmek için kullanılabileceğini hiç düşünmemiştim. Ucuz bir şey değil, bu yüzden bir hediye olduğunu düşünüyorum. Muhtemelen ailesinden, Cade."

Hemen sonuca varıyor, ama lanet olsun, yanıldığı kadar haklı da olabilir.

"Ya DNA'sı bunun üzerindeyse?"

"Al." Onu ondan alıp çeviriyorum.

Göğsüm sıkışıyor.

Mentehenin hemen yanında birkaç altın rengi saç teli var.

"Umutlanma, Vi. Saın yeterince kalmamış olabilir. Sa tellerini çıkarmaya çalışmış olabilir..."

"Bir şey bulabiliriz."

"Bulsak bile, bu onun veri tabanında olup olmadığına bağlı," diyorum nazikçe.

Ama Vi inatçıdır. "Olacaktır. Hangi ebeveyn kızının kaybolduğunu bildirmemesi gerekir ki? DNA için bir şeyleri feda etmemeleri için ne gerekebilir ki? Klipte onun zengin bir aileden geldiği görülüyor."

Nefes veriyorum. "Tamam, ne yapabileceğime bakacağım."

"İyi, çünkü bu kıزدan vazgeçmeyeceğim. Asla."

Ertesi gece, Violet kendini işe adadı.

Evimi glendirtiyorum, ama hasar kapıda olduğu için işin büyük kısmı bitti sayılır. Sadece birkaç iyileştirme gerekiyor.

Normalde, onun yalnız kalmasından hoşnut olmazdım, ama Enzo'nun evi gerçekten bir kale gibi ve kameraları var. Yatak odam ve banyolar hariç her yerde. Benim gibi kullanmıyor,

Çünkü bu tercihi paylaşmıyoruz, ama biz yokken evi kontrol etmeyi seviyor.

Bazıları ona paranoyak diyebilir. Ama ben ona dikkatli diyorum.

Ve sanırım evime görüntü ve ses sistemi kurduracağım. Çünkü Violet orada olduğu sürece, kendi evine geri dönse bile, ki benim istediğim gibi olmazsa, en azından uzun vadede, bunu yapmak çok eğlenceli olacak.

Ringde birkaç raunt dövüşmüş gibi göründüğüm için, Brooklyn'in dış mahallelerinden birinde, aynı zamanda dedektif olarak çalışan bir meslektaşımızla buluşmaya karar veriyoruz.

Harry'nin bana verdiği bilgileri ona aktarıyorum ve o da klipsin bulunduğu poşeti alıyor.

Enzo çantaya gözlerini kısarak bakar. "Bunun DNA testini yapabilir misin?"

Zayne, küçük saç tellerini inceleyerek poşeti elinde çevirir. "Bunu ayarlayacağım, sorun yok, ama..." Poşeti cebine koyar ve içkisini yudumlar. "Ne yapabileceğime bakacağım."

"Güzel." Enzo telefonuna odaklanırken ben viskimi karıştırıyorum.

Çoğu insan bunu kaba bulur, ama o iki şeyden birini yapıyor: benim için Violet'i kontrol ediyor ya da yeni gelen bilgileri kontrol ediyor. Belki de ikisini birden.

Başka birinin kız arkadaşımı gözetlemesini istediğimden değil, ama tüm o çapkın laflarına rağmen, Enzo hayatımı emanet edebileceğim biri. O benim en iyi arkadaşım, iş ortağım ve onu tanıyorum.

Vi'nin güvende olduğundan yüzde yüz emin olur.

Zayne derin bir nefes alır. "Hiçbir şey bulamayabiliriz, seni uyarıyorum. Karşılaştırmak için elimizde hiçbir şey yok. Ve tamamen başka birini yakalayabilir. Peki ya parmak izleri?"

"Ekipmanınızın ne kadar iyi olduğuna ve bununla ne kadar uğraşmak istediğinize bağlı. Kız dışında, benim ve Violet'in parmak izleri olur."

"Kim..." Enzo'nun keskin bakışını yakalar. "Sadece soruyorum, çocuklar. O, ...'ya ait."

Aklına bir fikir gelmiş gibi görünüyor, ama sadece başını sallıyor. "Tamam, bu olayla ilgisi yok. Ama bak, parmak izlerine ihtiyacım olabilir. Ama onlar bile işe yaramayabilir. DNA kontamine olabilir ya da bulduğum hiçbir şey veritabanında olmayabilir."

Elim bardağı sıkıca kavradı. "Eğer başka bir lanet kaçakçıyı durdurabilirsek..."

"Daha fazlası ortaya çıkacak." Zayne başını sallar. Enzo bana, sonra ona bakar. "Ve biz onları da yok ederiz."

Zayne kadehini kaldırır. "Şerefede."

Biraz daha konuşuruz ve onun haklı olduğunu anlarım. Ama Vi de haklı. Vazgeçemeyiz.

Elbette, saç tokasından net bir bilgi elde edemeyebiliriz, ama şu anda elimizde olan hiçbir şeyden daha iyidir.

Bir tur daha içip ayrılırız.

Enzo'nun evine dönerken, onun az kullandığı arabasını çıkardığına dair bir yorum yapmayı düşünüyorum. O toplu taşıma araçlarını, kiralık arabaları veya taksileri tercih ediyor.

"Peki... Sen ve sevgilin ne kadar süre benim evimde kalacaksınız?" "Senin devasa evin sana dar mı geliyor?"

O alaycı bir şekilde gülümser. "Biliyorsun. Ben mahremiyetine önem veren bir adamım."

"O kadar ki, kendi odam var ve hatta bana kendi katımı bile teklif ettin, çünkü birinin insan versiyonu gece lambasına ihtiyacı var."

"Lütfen. Senin kişiliğin gece lambası gibi, ama sana ihtiyacım yok. Sadece sana acımiştım, hepsi bu."

"Uh huh. Bebek gibi ağladığında bunu terapistine söyle."

"Seni kovmaya çalışmıyorum, Cade. Bu benim fikrimdi. Benim evim seninkinden daha güvenli ve senin işe gidip gelmen de oldukça kolay."

Ona bakıyorum. Profilden bile gülümsememeye çalışıyor.

"Sadece bilmek istiyorum, böylece odaya her girdiğimde ikinizin seks yaparken yakalanmamak için kendimi hazırlayabilirim. Eğlencemle birlikte patlamış mısır yemeyi severim."

"Bir kutu mendil olduğunu sanmıştım."

"Hayır, onlar... şey..." Boğazını temizledi. "Sadece önceden haber vermek istedim, hepsi bu."

"Biri kıskanç gibi görünüyor."

Gülmeye başladı. "Evet, kız arkadaşının kendini tatmin etmek için beni düşünmesi beni kıskandırıyor."

"Hey!" Ona sert bir bakış attım. "Öyle değildi. Onunla dalga geçiyordum..."

"Tabii, öyleydin. Yoksa sen de benim adımla duyunca tatmin oluyor musun? Bak dostum, gururum okşandı ve tabii ki sen tatlısın, ama benim tipim değilsin."

"Çünkü uzak bir kuzenin değilim diye mi?" Soruyorum kendimi tutamadan.

Derin bir nefes alır ve bana incinmiş bir bakış atar. "Henüz çok erken, dostum."

Gülümsüyorum. "Tabii, tabii. Sana inanıyorum kardeşim." "Göt."

Daha sonra eve geliriz ve Vi, çalışırken kanepede uyuyakaldığı için onu yatağına taşıyorum.

Gerçekten uyanmaz, ben de onu yatırıp aşağı inerim.

Bilgisayarını olduğu gibi bırakıyorum, sadece şarj olması için fişe takıyorum ve sonra Enzo'nun yanına bodruma iniyorum.

Saatin kaç olduğunu bilmiyorum ama geç olmuştur ve yakında uyumam gerekeceğini biliyorum. Enzo da öyle. Bütün bu olay, arka arkaya uzun bir gece maratonu gibiydi.

Gerekmedikçe bunlardan kaçınmaya çalışıyoruz. Çünkü Tanrı korusun, gereksiz yere tüm gücümüzü tüketirken, aniden uzun ve hassas bir operasyona girmemiz gerekmesin.

Enzo'ya odasına gidip yatmasını işaret ediyorum. Bu gece fazla bir şey yapamayız.

Birkaç ipucunu tekrar kontrol ederken, Zayne arar: "Bilgiyi aldım. Adı Gianna Walsh."

Gianna. Jean.

Vi'nin bir bakıma ne kadar tuhaf bir şekilde yakın olduğunu düşünerek yarı gülümsüyorum. "O kim?" "Kongre üyesi Joseph Walsh sana bir şey ifade ediyor mu?"

Adını yazıyorum. "Pek değil. Politikayı takip etmiyorum, sadece kötü insanları takip ederim."

"Öyle mi? O çok tanınmış biridir ve bu iyi milletvekili, işlerini etkileyen yasalar çıkararak birçok organize suç grubunu kızdırmıştır."

Eğer temiz biriye, muhtemelen onu fark etmemişimdir.

"Eğer tanınmış biriye, kızının kayboluşunu nasıl kaçırdım?"

"Kim bilir? Unuttum. Haberler çok hızlı yayılıyor, Cade. Neredeyse bir yıl önce kaybolması uluslararası manşetlere taşındı ve o zamandan beri görülmedi."

"Vi sekiz ay dedi..."

"Neredeyse bir yıl önce kaçırılmış ve sonra bu Vi denen kızın onu bulduğu yere götürülmüş olabilir. Peki, ne yapmamı istiyorsun? Bu bilgiyi polise mi vereyim, yoksa kendim mi araştırayım?"

En akıllıca ve kolay olanı, bu işi Zayne'e bırakmak olurdu. Ama bu Violet için çok önemli.

"Ben hallederim dostum. Teşekkürler."

"Tamam. Yardıma ihtiyacın olursa haber ver."

"Tamam." Arkanıza yaslanıp göğsünü ovuşturuyorsun.

Nedenini bilmiyorum ama bu konuda içimde kötü bir his var.

Sekizinci Bölüm

VIOLET

Yumuşak, sıcak dudaklar beni uyandırmak için öper ve ben Cade'in kollarının kucaklamasında gerinirim.

Onun öpücükleriyle, onun kollarında uyanmak gibisi yok ve bu zevki tekrar yaşamak için tekrar uyumak istiyorum.

Ama yapamam. Treni yakalamalı ve yeni stajım hakkında profesörümle görüşmeliyim, ve onlar bana bir staj yeri bulmaya çalışırken bu arada ne yapabileceğimi konuşmalıyım. Bunun biraz zaman alacağını hissediyorum, ve bu hem umurumda hem de umurumda değil.

Umursamıyorum çünkü bu, Cade ile daha fazla zaman geçireceğim anlamına geliyor, ama umursuyorum çünkü doktora yapma fırsatını kaçırmak istemiyorum.

Ama dün gece çalışırken uyuyakaldım ve sanırım Cade beni yatağa götürdü, ama ben onsuz uyanıp durdum.

Onun okşamalarını tadını çıkararak ona karşılık veriyorum. "Saat kaç?"

"Sen ne saat olmasını istersin?" Burnumu öper. "Oyun zamanı, çalışma zamanı, kahvaltı zamanı?"

"Üniversiteye gitme zamanı."

O iç çekerek yuvarlanıp kalkar. "Okula gidip gelmen için sana bir refakatçi ayarlayacağım."

"Eskort istemiyorum. Hiçbir şekilde."

Cade bana yarım bir gülümseme atar. "Yani, senin iyi olduğundan emin olacak biri. Bugün çalışmam gerekiyor, yoksa seninle gelirdim."

"Ben bebek değilim."

"Evden çalışamaz mısın? Uzaktan öğrenim var. Sen..."

"Cade..." Onun yatağında çapraz bacaklı oturuyorum. "Okula gitmem gerek. Ben camdan yapılmadım ve ikimiz de hedef benim olmadığımı biliyoruz."

İkna olmuş gibi görünmüyor.

Ama kötü şeylerin hayatımı yönlendirmesine de izin vermiyorum.

Geçen geceki adrenalin dolu uykum dışında, uyumanın zor olduğunu zaten biliyorum.

Karanlık çöktüğünde, anılar da geri geliyor, yeniden yaşıyorum. Ve midem bulanıyor.

Gözlerimi kapatıyorum ve betonun soğuğu içime işliyor. Kızın yumuşak, kayıp sesi geri geliyor.

Peki iyi bir uyku? Gerçek bir uyku? Sadece Cade bana sarılır ve beni sıkıca tuttuğunda mümkün oluyor.

Ya da belki de onu o kadar çok seviyorumdur.

"Sabahki bir şey, öğle yemeğinde Lia ile buluşabilirim. İzin isteyeceğim için sormayacağım. Sadece haber veriyorum."

Bana bakıyor ve sanki Hayalet ortaya çıkıp kontrolü ele geçirmiş gibi. Görünmez olan. Bir maske.

Birkaç saniye boyunca beni ifadesiz bir şekilde izlerken ne düşündüğünü bilmiyorum. Sonra başını sallar. "Gitmeye hazır olduğunda bana haber ver. Seni metroya kadar geçireyim."

Beni dinlemiş olması beni heyecanlandırır ve zıplayarak kollarıma atlarım.

Yüzüne öpücükler yağdırıyorum. "Teşekkür ederim."

"Git duş al. Ben mutfakta olacağım." O dışarı çıkarken, ben onun uzaklaşmasını, kot pantolonunun içindeki sıkı kalçalarını izlemekten kendimi alamıyorum.

İyi görünüyor. Ne gierse giysin.

Morluklar hala orada, tabii ki, ama yara izi kalmayacak, ama... Bu adam yara izini sahiplenir.

Ne düşünüyorum ben? Onun incinmesini istemiyorum. Sadece ne olursa olsun onu seveceğimi düşünüyorum.

Duşu açarken paniğin başlamasını bekliyorum, ama başlamıyor. İçimde sadece sıcaklık var.

Onu gördüğümde, onu düşündüğümde, bu sıcaklık ve coşkudan başka bir şey, endişe, şüphe, başka bir şey hissetmem gerekip gerekmediğinden emin değilim.

Bu, içimi kaplayan bu aşk gibi yeni bir duygu.

Giysilerimi çıkarıp sıcak duşa giriyorum, suyun üzerime akmasına izin veriyorum, Jean hakkındaki tüm kafa karışıklığını ve endişeyi yıkıyormuşçasına yüzümü suya tutuyorum, yeni bir güne hazırlanıyorum. Cade'e karşı kaçınılmaz çekiciliğin ve onun içimde uyandırdığı sıcaklığın beni temizlemesine izin veriyorum.

Ya da belki de olan biten her şey yüzündendir, ya da belki de Jack ile hayatımın güzel olduğuna kendimi ikna etmeye o kadar alışmışım ki, buna alışkın değilim.

Travma bağı da olabilir. Ama bu doğru gelmiyor. Saçımı şampuanlayıp kafa derimi masaj yapıyorum.

Cade ile tanıştığımda travma yaşamamıştım. Ve The Ghost benimle iletişime geçmeye başladığında da travma yaşamamıştım.

Belki şehvet mi? Belki Cade'in iki yüzü arasında beni biraz parçalayan yeni şekillerde tahrik oldum.

Ona kızgın olmam gerektiğini biliyorum. Hiç olmadığı kadar kızgın. Çünkü ihmalkar davranışıyla bile bana yalan söyledi. Hayalet'in kim olduğu, kendisinin kim olduğu hakkında.

Saçımı durulayıp saç kremi sürüyorum.

Ama yine de o aynı adam. İki yüzü var, biri benim fantezilerim için, diğeri gerçek hayat için. Gerçek hayat, farklı şeylerden oluşur. Fantezi değil, ama diğer insanlarla geçirdiğim gündelik hayattan daha üstün.

Saç kremini suyla durulayıp duştan çıkıyorum.

Hayalet olayının, aynı karanlık arzuları olan iki insanın bir araya gelip gerçek hayatta birbirlerine çok uygun olduklarını keşfetmelerinden daha fazlası olduğunu sanmıyorum.

Birbirlerine çekiliyorlar.

Ama gerçek şu ki, onun The Ghost olduğunu öğrenmeden çok önce ondan hoşlanıyordum. Bu, giderek artan çekiciliği ve sevgiyi daha da karmaşık hale getirdi.

Anlatacak çok şey var, ama bu sıcaklığı hiç azaltmıyor.

Kurulanıp saçımı kurutuyorum ve giyiniyorum. Sonra Lia'ya mesaj atıyorum.

BEN: *Selam. Bir şeyler yemek ister misin?*

Lia: *Kızım! Nerelerdeydin? Mesaj attım. Isaac'ın fotoğraflarıyla ilgili her şeyi anlatmanı istiyorum!*

Mesajlarımı HIÇ KONTROL ETMEDİM. Bir sürü mesaj olduğunu biliyorum. Sadece okuldan gelen e-postaları kontrol ettim.

Tanınmış bir politikacının dövülüp tutuklandığı bir fotoğrafta yer almak, insanları ortaya çıkaracaktır ve telefonumdaki mesajlar da bunu doğruluyor.

BEN: *Öğle yemeği? Fazla bir şey yok...*

Lia: *Öğle yemeği olmaz. Birkaç içki içebilirim. Bir ya da iki tane. McClafferty 48 caddede mi?*

Ben: *Profesörümle toplantım var. Sonrasında? Öğlen civarı?*

Lia: *Anlaştık!*

o, tüm hikayeyi öğrenene kadar rahat etmeyecek. Sorun şu ki, ben tüm hikayeyi bilmiyorum, bu yüzden ona verebileceğim bilgileri mükemmel hale getirmem gerekiyor.

PROFESÖR FISHER, ben karşısına oturduğumda masaya kalemiyle vuruyor.

"Doktora programına girmek için en az üç hafta daha siyasi bir makamda çalışman gerekiyor."

Düşünmeye çalışarak başımı sallıyorum. Geride kalacağım, bu can sıkıcı ama zamanım var. Derslerimi hızlandırdım, sadece bu şeyler, sahada öğrenme, her şeyi durduruyor.

"Peki ne var?"

Bana bir sayfa kağıt uzattı.

"En üsttekiler, stajın bu kadar geç bir aşamasında yüksek lisans öğrencisi almayı düşünebilecek olanlar." Omuzlarını silkiyor. "Her ofis bir öğrenciyi şımartmak istemez."

"Benim bakıma ihtiyacım olduğunu sanmıyorum."

"Isaac Stengal'ın ofisindeki çalışman örnek niteliğindeydi ve personelin yarısından övgü dolu referanslar ve mektuplar aldın. Ama Bay Stengal'ın ayrılması ve tüm o skandal yüzünden, istekli olan birkaç kişi vazgeçti, diğerleri ise stajyer almıyor."

Kahretsin. "Başka ne yapabilirim?"

"Seyahat et. Sayfanın geri kalanında, senin yerinde olsam staj yapmayı düşüneceğim en iyi kişiler var ve Tri-State'den hiçbiri işe yaramıyor veya uygun değil."

Sayfaya bakıyorum. Florida. Nebraska. Batı Virginia. Pensilvanya. Sonuncusu, bölgeye bakana kadar muhtemelen en çekici olanı. Kırsal.

Elbette, bazı insanlar bu işleri kolay oldukları için tercih ediyorlar. Ama ben bir meydan okuma istiyorum. Beni büyük işler başaracak biri olarak gösteren bir yerde staj yapmak istiyorum.

büyük işler başaracak biri olarak damgalayacak bir yerde staj yapmak istiyorum.

Ve listede yer alan yerlerden birinde gerçek bir işe girseydim, listede yer alan adaylardan biri için, stajyer olarak sahip olduğum etki, gerçek bir işte sahip olacağım etkiye kıyasla hiçbir şey değildir.

Benim için en önemli şey nerede ve kim olduğu ve Profesör Fisher bunu biliyor.

"Bir de bu var." Bana üç sayfalık bir liste uzatıyor. "Bunlar stajyer almayanlar. Burada, New York'ta, Isaac'tan daha küçük olanlardan belediye başkan adaylarına kadar. Vali de stajyer almıyor."

Gözleri bana kayıyor. "Yirmi altı New York kongre temsilcisinden on ikisini de listeye ekledim. Hiç stajyerleri yok ve bazıları hiç istemediğini söylüyor, ama geçmişte stajyerleri olmuş."

"Teşekkürler."

"Son sayfa New Jersey ve Connecticut. Kendin de bir tane bulabilirsin."

"Teşekkürler, Profesör Fisher."

Arkalarına yaslanıp gözlüklerini çıkararak bana bakar. "Şu anda siyasi eğilimlerinin önemi olmadığını hatırlatmama gerek yok herhalde. İdealleriyle kendi ideallerin örtüşen bir aday bulmak her zaman iyidir, ama bu, adını duyurmaya başladığında geçerli olur."

"Anladım."

"Bir sonraki Mussolini'ye katılın demiyorum, sadece işin gerçekte ne olduğunu göz önünde bulundurarak inançlarınızı yumuşatın."

"Teşekkürler, Profesör. Gerçekten." Elimi uzatıyorum.

O da sıkıyor. "İyi şanslar, Violet. Bir gün büyük işler başaracağını düşünüyorum."

Gülümseyerek ofisinden çıkıyorum. Bu sefer, Cade'in beni takip etmesi için gönderdiği kişinin, sanki derse giden bir öğrenci gibi, kapüşonlu bir şekilde hâlâ burada olması bile umurumda değil.

Adam takip ediyor ve bir anlık şüphe duyuyorum.

Birini tuttuğunu biliyorum çünkü beni trene götürdüğünde, trene binerken dönüp el salladığımda, bakışlarının, benimle birlikte trene binen, başı kapüşonlu, elleri cebinde duran bir adama kaydığını gördüm.

Eminim benim indiğim yerde o da indi, ama sıradan siyah kapüşonluların arasında bunu anlamak zor.

Yani, bu o.

Değil mi?

Geçen sefer onun Hayalet olduğunu düşündüğümde, onun Isaac olduğu ortaya çıktı.

Isaac şimdi öldü.

Nefesim boğazıma kadar

geliyor. Telefonum titriyor.

Titreyerek cebimden çıkarıyorum.

CADE: *Adrian mesaj attı. Benim için seni gözetliyor. Siyah kapüşonlu. Tam arkanda.*

Cade'in beni gerçek zamanlı olarak göremeyeceğini bilsem de, en azından öyle olduğunu düşünsem de, arkamı dönüyorum ve tabii ki adam hala orada. Telefonuna yazmaya başlarken bana başparmağını kaldırıyor.

CADE: *Sana başparmağını kaldırdığını söylüyor.*

Daha da gergin, biraz heyecanlı, sanki tahrik olmaya başlamış gibi, kaşlarımı çatıyorum.

BEN: *Beni mi izliyorsun?*

AMA cevap veren Cade değil ve bu kadar hızlı olması beni tamamen tahrik ediyor.

GHOST: *İster misin?*

Damarlarda dolaşan sıcaklık hissiyle titrek bir nefes verdim.

Mesele şu ki, ses tonundaki değişikliği duyuyorum.

İnanılmaz derecede sıcak, çılgınca kafa karıştırıcı ve tamamen mantıklı.

Onun tadını alabiliyorum.

Cade, Hayalet'in karanlığıdır. O, Hayalet'in *kendisidir*. Ama çaldığı zaman... ah, o kadar lezzetli ki.

BEN: *Seni durdurabilir miyim?*

Hayalet: *Tek kelimeyle tek yönlü. Her zaman.*

Ben: *İzlemenden hoşlanıyorum.*

Hayalet: *Çünkü sen pis, kirli ve benimsin.*

DURMAM LAZIM.

Durmazsam, dokunulmadan bile boşalarak burada kendimi rezil edeceğim.

Sokağın ortasında.

BEN: *Gitmeliyim, ben...*

Cade: *Lia ile buluşacağım. Biliyorum.*

Gülümsüyorum, bunu seviyorum. Yoksa buna bayılıyor muyum? Her iki dünyanın da en iyisi gibi, The Ghost'tan Cade'e, sonra tekrar The Ghost'a dönüşmesi gibi.

THE GHOST: *Başka biriyle konuştuğunu bilmediğimi sanma.*

Ben: *Ne yapacaksın? Beni cezalandıracak mısın?*

Hayalet: *Evet.*

ŞİMDİ GERÇEKTEN telefonumu cebime koyuyorum. Heyecanlandım, ama şimdi yaklaşan orgazm beklentiye dönüştü.

Bara vardığımda kendimi daha sakin hissediyorum ve bara oturup bir su ve bir kadeh beyaz şarap sipariş ediyorum. Şaraptan bir yudum alıp suyum içiyorum, Lia'yı bekliyorum.

O da çok geçmeden gelir ve ekstra sek dirty martini sipariş eder.

Ona sarılırim. "Biraz erken geldin."

Bakışları boğazımdaki soluk çizgiye düşüyor ve yerine otururken gözleri parlıyor.

"Hayır, gerçekten değil. Bugün yaşadıklarımın
sonra değil." Kaşlarımı çattım. "Ne oldu?"

O soruyu eliyle savuşturur ve telefonunu masaya vurarak bana Cade ile Isaac'ı yere indirirken çekilmiş bir fotoğrafımı gösterir. Cade ve Isaac bu fotoğrafta net bir şekilde görünüyor ve Instagram hesabının üst kısmındaki isim Kiril alfabesiyle yazılmış.

"Bu influencer, seni, Cade'i ve Isaac'ı bu fotoğrafta yakalamış. Onu takip ediyorum, bu yüzden bu fotoğrafı gördüm." Bana doğru eğildi. "Bundan hemen sonra Isaac tutuklandı ve sana yaptıkları düşünülürse... nerede o? Görünüşe göre ortadan kaybolmuş, kayıp olduğu sanılıyor."

Midem bulanıyor ve tepkilerimi kontrol etmeye çalışıyorum. Şarabımdan bir yudum alıyorum. "Bilmiyorum." Bu doğru. Ona ne yaptıklarını bilmiyorum. Bilmek de istemiyorum. "Onun bekçisi değilim."

"Ama Cade'in orada olup seni kurtarması romantik ötesi bir şey. Neden oradaydı?"

"Ben..." Bakışlarımı başka yöne çeviriyorum.

O gülüyor. "Biliyordum. İşler yolunda, değil mi?"

"Lia!" Ona sert bir bakış attım, ama o sadece içkisini yarısını içti.

"Seni şimdilik affedeceğim. Ama bu, konuşmamız gereken konular listesinde. Ama önce sana cehennem gibi geçen haftamı anlatayım..."

Ve ben, tehlike ya da ölümle hiçbir ilgisi olmayan hikayelerine kendimi mutlu bir şekilde kaptırırım.

O işe dönmek için acele etmeden önce yarım saat boyunca sohbet ederiz, ben şarabımı bitirip ayrılırım.

Barın dışında bir araba var. Orayı nasıl bulduğunu bilmiyorum ama bulmuş ve motor çalışıyor. Kapı açılırken yaklaşıyorum.

"Bin." Ses, omurgamdan aşağı bir ürperti geçirir.

Arka koltuğa kayıyorum ve kapıyı arkamdan kapatıyorum.

Cade beni öpmeden hemen önce, müzik bir saniye boyunca yüksek sesle çaldıktan sonra sessizliğe büründü.

Enzo sürücü koltuğunda bana doğru döndü. "Her zaman rastgele arabalara yaklaşıp, herhangi bir eski siparişle mi biniyorsun?"

Cade emniyet kemerimi takarken, arkadaşı hakkında kulağımın duyabileceği kadar yüksek sesle kötü sözler mırıldanır.

"Çünkü sen onunla birlikteyken benim adımla söyleyeceğine kendimi hazırladım ve başka bir kıza alışmak zorunda kalmak istemiyorum..."

Yanaklarım ateş gibi yanıyor ve Cade'e bakıyorum. O başını sallıyor.

"O bir pislik."

Enzo kendi kendine kıkırdar. "Ama seninle birlikteyken istediği kişi o."

Parmaklarımla sayıları sayıyorum, "Birincisi, arabayı tanıdım. İkincisi, Cade'i tanıdım. Üçüncüsü, sana hiç ilgi duymuyorum."

"Karşı koyuyor. Tipik..." Ama trafiğe çıkarken gülüyor ve Cade sonunda dudaklarımı ele geçiriyor.

Ağzı ıslak, sıcak ve muhteşem, kemerin kısıtlamaları ise, dilinin benimkiyle çok samimi ve yetersiz bir şekilde dans ederken, buna biraz baharat katıyor.

Onun kıyafetlerini yırtıp atmalı mıyım, yoksa kendimi tamamen kaybedebileceğim şekilde ona mı teslim olmalıyım, bilmiyorum.

Ama Cade öpüşmeyi bitirerek bu ikilemi çözüyor.

Ve kendimi rüya gibi durumdan çıkarırım. "Beni ve takipçimi mi takip ediyorsun?"

Cade yavaşça gülümsüyor ve midem dans ediyor.

Kalbim çarpıyor.

"Adrian'ı yaptığı işe geri gönderdim. Ve hayır, bunu bilmek istemezsin bilmek istemezsin."

Bilmek istiyorum, ama sessiz kalıyorum.

"Bu bölgede bir toplantımız olduğu için seni almamız mantıklıydı."

"Biliyorsun... metro daha hızlı." Enzo

alaycı bir şekilde güldü. "Ben de öyle dedim."

Cade yüzümü ellerinin arasına alır. "Bunun için daha fazla zaman." Ve beni tekrar öper.

"ADINI NE?"

Enzo's'a giriyoruz ve Cade beni oturtup bulduklarını anlatıyor.

Her şeyi. Fazla bir şey yok.

"Gianna Walsh."

Aklım o günkü hücreye gider. "Neredesin Gianna?"

Daha sonra Cade, kaldığımız yatak odasının kapısına yaslanır. "Yatmalısın. Şansın yaver gitti mi?"

Gerçekten uyuyamıyorum, bu yüzden bu yardımcı oluyor. "Evet ve hayır."

Yanıma gelir ve beni öper. Sonra gülümser. "Onu bulacağız. Yardımcı olmak için elimden geleni yapacağım, söz veriyorum."

Ona sıkıca sarılırım. "Benim tarafımda olduğun için mutluyum."

"Vi, bunun senin için ne anlama geldiğini biliyorum. Senin için her şeyi yaparım." Kalbim çarpıyor.

Elini yüzüme dokunduruyor. "Sadece... kendine biraz zaman ayır. Gece gündüz bu işle uğraşıyorsun."

"Peki ya sen çalıştığında?"

Gülümsüyor. "Anladım."

O ayrıldığında, kendimi tekrar işe veriyorum.

Takıntılı olduğumu biliyorum. Ve onun hakkında öğrenebileceğim her şeyi öğreniyorum, ki bu çok fazla, sadece internette paylaştıklarından.

Ancak, bana söylediği sekiz ay değil, bir yıldır kayıp. Önemli olmamalı, ama önemli.

Gianna kararlıydı.

Peki... taşınmış mıydı?

Onun kayboluşuyla ilgili haberleri okumaya karar verdim, bunu daha önce yapmaktan kaçınmıştım çünkü onun hayatı hakkında okumak, onun için yalvarmaktan daha fazla şey öğrenmemi sağlayacaktı.

Onun ve ailesinin fotoğrafına geldiğimde duruyorum.

Babası... O, Joseph Walsh, bir kongre üyesi.

Ve o da benim listemde.

Şu anda stajyer aramıyor, ama geçmişte stajyerleri olmuştu ve... Nefesim kesildi.

Ayağa kalkıyorum.

"Cade?"

Sessizlik. Tekrar sesleniyorum.

"Cade?"

Merdivenlerden aşağı inerek sesleniyorum ve sonunda daha önce hiç gitmediğim en alt kata varıyorum. Burası bir bekleme salonu gibi görünüyor. "Cade?"

Aniden bir kapı açılır ve o ortaya çıkar. Kapı, sahte dolap çekmeceleriyle gizlenmiştir.

Gözlükleri kafasında ve kapıdan kıpırdamıyor. "Evet?"

"Gianna'nın babası Joseph Walsh." "Kongre üyesi, biliyorum."

"Kaybolduğu yaz onun için çalışıyordu." Bekliyor.

Sabırsızlığımı bastırıyorum. "Oraya stajyer olarak girmemi sağlamalısınız."

"Emin değilim..."

"Staj yapmam lazım. Belki bir şeyler bulabilirim."

"Seni tehlikeye atmak istemiyorum."

"Gerçekten mi?"

Nefesini verir. "Vi..." "Hadi

ama. Sorun olmaz."

Bana uzun uzun bakar. "Ne yapabileceğime bakacağım."

"Teşekkür ederim." Onu kucaklayıp öperim, kalbim erir. "İhtiyacımız olan her şeyi alacağım."

Koşarak uzaklaşıyorum ve gülümserim.

Cade'i tanıdıkça, onun benim için ne kadar mükemmel olduğunu daha iyi anlıyorum.

Dokuzuncu Bölüm

CADE

Köşeye sıkışmış olmaktan bahsedelim.

Çalan telefona cevap vermiyorum. Arayanın Enzo olduğunu ve aşağıda dinlediğini biliyorum. Ve izlediğini.

O mükemmel bir aday, bunu biliyorum. Çalışmaları, zekası ve stajını bitirme ihtiyacı ile bu işe biçilmiş kaftan.

Onun birini aradığını bilmiyorum, ama ona ihtiyacı olduğunu sağlayabilirim.

Ve tabii ki Vi için endişeleniyorum.

Çok şey yaşadı.

Onu sıkıca sararak, kilitleyerek korumak istiyorum. Onu kırılğan olarak görmek istiyorum.

Ama o kırılğan değil. Güçlü ve azimli ve başına gelen her şeyi başına gelen her şeyi tanıdığım birçok yetişkin erkekten daha iyi idare ediyor.

Ama ona deli gibi aşık olmam dışında, neden buna razı olduğumu bilmiyorum.

Onun sadece benim kollarımda uyduğunu biliyorum. Biliyorum çünkü o derin bir uykuya dalana kadar ben uyuyamıyorum.

Ona işlerini yoluna koyması gerektiğini söyleyebilirim, o da bana Gianna'nın güvende olduğunu bilirse işlerini yoluna koyacağını söyler. Belki bu kelimeleri kullanmaz, ama bu duyguları ifade eder. İnatçı, azimli, Vi işte böyle biridir.

Ve haklı da.

Eğer iyi senatörün bir şeyler çevirip çevirmediğini veya yanlış insanları kızdırıp kızdırmadığını görmek istiyorsak, onun orada olması bize içeriden bir bakış açısı sağlar.

Herkes bu tür şeyleri internette veya bilgisayarda saklamaz. Ama telefonum sürekli çalışıyor ve sonunda bakıyorum.

ENZO: *Alo?*

Enzo: *Mikrofon açık mı?*

Enzo: *Alo?*

Enzo: *Merhaba?*

Enzo: *Orada kimse var mı?*

Enzo: *Dostum. Biz birlikte çalışıyoruz. Sen benim evimdesin.*

Enzo: *Beni görmezden gelemezsin.*

Enzo: *DOSTUM.*

İç çekiyorum.

Onu görmezden gelmeye devam edersem, bana bombardıman yapmaya devam edecek. The Ghost olarak yanıt vermek için yaptığım AI botunu çalarak bunu sonsuza kadar sürdüreceğinden şüphem yok.

Odadaki kameraya parmak hareketiyle

işaret ediyorum. BEN: *Meşgulüm.*

Neredeyse onun kahkahasını duyabiliyorum.

ENZO: *Kolayca pes ediyorsun.*

Ben: *Git kendini becer.*

Enzo: *Midemi bulandırıyorlar.*

Gülüyorum.

Siktiğimin herifi.

Violet odaya geri gelir ve ben bodrum merdivenlerinin kapısını kapatırım.

"Oraya girdiğimde, bir taşla iki kuş vurmuş olacağım. Stajımı yapıp Gianna'yı bulacağım. Orada ipuçları olmalı. O iyi bir kongre üyesi. Ama zamanının çoğunu Washington'da geçiriyor."

"O bir *kongre üyesi*."

Gözleri ateş gibi parlıyor. "Biliyorum. Bu yüzden işe yarıyor." "Hayır, demek istediğim, dürüst olanlar bile kaypak." "Sen bilirsin."

"Sadece bir şeyler saklıyor olabileceğini söylüyorum. Onu geri almak için hoş olmayan şeyler yapmaya zorlanmış olabilir. Ya da sadece onu korumak için böyle davranıyor olabilir."

Vi başını sallar. "Anlıyorum. Ama bana katılıyorsun, değil mi? İçeride birinin olması akıllıca. Bu sadece Gianna ile ilgili değil, sen de neler olup bittiğini ortaya çıkarmak istiyorsun. İki politikacıyı hedef almak tesadüf olamaz, değil mi?"

"Bazen, keşke bu kadar zeki olmasaydın diyorum, Vi. Ama hayır, öyle olduğunu sanmıyorum. Özellikle de ikisi de New Yorklu politikacılar olduğunda. Ivan, Isaac'ın kendisine bir borcu olduğunu düşünüyor gibiydi ve Walsh'un kızı da elindeydi. Yani, bu bir tesadüf değil. Ve evet, içeride birinin olması akıllıca."

O bir şey söylemek üzereyken onu kesiyorum.

"Vi," elini tutup parmaklarımı birbirine geçirdim. "Başka birinin gitmesini kolayca ayarlayabilirim."

"Hayır." Başını kaldırır, öfkesi yoktur, ama inatçılığı sakın ve sağlamdır, kaya gibi. "Benim gitmem mantıklı. Başka bir staja ihtiyacım var ve ben dikkatli davranabilirim. Anlıyorum. Bunu yapabilirim. Kim bilir, Gianna'nın yaşlarında biri olması onu konuşturur belki."

"Violet..." diye uyarıyorum.

"Eğer kendi kendine konuşursa ve ben o stajı alırsam."

Bunun gerçekleşmesine yardım edeceğimi biliyor.

Gizli bir dolabı açıp birkaç bardak çıkarırım ve yanındaki buzdolabını açarım.

Enzo'nun burada müşterileri yok, ama burayı insanların bekleyip dedikodu yapabileceği bir yer olarak düzenlemiş ve çok iyi tanımadığı kişiler bu kata geliyor, ki burası sıkıcı ve kişiliksiz bir yer.

Eğer Syndicate'ten birileri gelirse, kimse yaptığımız işten dikkatinin dağılmasını istemez, peki ya diğerleri? Kendisi hakkında hiçbir şey ifşa etmek ya da kimseyi yaşadığı yere çıkarmak istemiyor.

Ama Vi ile birlikte buradayım, bir içki içmem gerekecek. "Bir şey ister misin? Meyve suyu? Gazoz? Su? Sert bir şey?"

"Su lütfen."

Ona bir şişe uzatarak kanepeye oturmasını işaret ediyorum.

Kendime bir içki doldurup yanına oturuyorum. "Sana staj yeri bulmak için biraz hazırlık yapmam gerekecek. O yüzden, ben sana haber verene kadar başvurmayı bekle."

Dudaklarını ısırtıyor ama başını sallıyor, bacaklarını altına çekip suyun kapağını açıyor. "Bu işi halletmemiz lazım."

"Uzman konuşuyor." Ona gülümserim, ama sonra telefonuma odaklanıp birkaç şeyi kontrol ederim.

"O dışarıda. Ve ben doktora yapma şansımı kaybetmek istemiyorum."

Bu sefer gülümsememi yutuyorum, çünkü onun hoşuna gitmeyeceğini düşünüyorum.

O lanet olası diplomayı alacak. Ona vermeyenler deli olurlar. Ama onun endişesini de anlıyorum.

"Belki gelecek dönem için alman gereken derslerin bir kısmını alabilirsin?"

Gözlerini devirdi. "Ödevlerim var, ama stajla ilgili."

"Belki ihtiyacın olan şeyleri hazırlamaya başlayabilirsin..."

"Ödev yazmayı biliyorum." İçini çekip suyunu yudumladı. "Sanırım ihtiyacım olabilecek okuma materyallerini toplayabilirim. Ve bir meclis üyesi yerine bir kongre üyesi için staj yapmaya başlayabilirim."

Bunu onun için yapacağım, Walsh'ta staj yapmasına yardım edeceğim. Ama onun tehlikede olmasını gerçekten istemiyorum. Güçlü olsun ya da olmasın, bunu kabul edemem.

Mesele şu ki, ne olursa olsun, bunu engelleyemem. Kimse engelleyemez. Ama tehdidi azaltabilirim. Savunmasızlık düzeyini azaltabilirim.

Ve onun her zaman nerede olduğunu bilmek, bu tehdidi biraz azaltmaya yardımcı oluyor.

Lojistik olarak onu yirmi dört saat takip ettiremesem de, onu izleyebilirim.

Ama... bu iki yönlü bir şey.

"Telefonunu alabilir miyim?"

Tereddüt etmeden, Vi telefonun kilidini açıp bana uzattı.

Telefonuma yüklediğim uygulamayı indirmek ve kurmak uzun sürmüyor. Uygulama güvenli. Enzo'nun beyni tarafından geliştirilmiş ve bu versiyonu dünyanın geri kalanında bulunmuyor.

Sadece takip edilmenin kabul edilemez olduğu işlerde tek kullanımlık telefonlar kullanırım.

Telefonunu geri verirken ona yaklaşıyorum. "Bu bir takip uygulaması. Benim telefonumu da görebilirsin, gördün mü?"

"Görüyorum."

Suyunu viskimizin yanına koydu.

"Böylece, nerede olduğunu bilerek güvenliğini sağlayabilirim ve sen de benim iyi olduğumu görebilirsin. Birbirimizin nerede olduğunu bilebiliriz... tabii, telefonlarımız yanımızda olduğu sürece."

"Peki, sen The Ghost mısın?"

Gülümsüyorum. "Duruma bağlı. Tek kullanımlık telefonlar kullanıyorum. Kullanmak zorundayım. Ama çoğunlukla bilgisayarımdan ve telefonumdan çalışıyorum. Ve eğer oyun oynuyorsak... kontrol edebilirsin. Başlangıçta bir kez. Ve tehlike hissedersen..."

"Anlarsın."

Tekrar kontrol edebileceğini söyleyecektim, ama onu kendime çekip öptüm. "Seni her zaman izleyeceğim."

O da beni öper. "Sapıkça."

Bazen, onun için ne kadar "sapıkça" şeyler yapabileceğimi gerçekten biliyor mu diye merak ediyorum.

Hiçbir fikri var mı?

STAJYA YAKLAŞIYORUZ. Ama önce Enzo ve ben, Walsh ailesiyle ilgili bulabildiğimiz her şeyi toplayarak zemin hazırlıyoruz.

Kongre üyesini zaten araştırdık, ama mümkün olduğunca çok alanda, olabildiğince kapsamlı bir araştırma yapmak istiyorum.

Genellikle bir şeyler buluruz.

Tabii akıllı ve aşırı dikkatli değillerse. Tabii tamamen çevrimdışı kalmıyorlarsa.

İki gün sonra, arkama yaslanıp Enzo'ya bakıyorum.

Kollarını kavuşturur. "Kongre üyesi internette, akıllı biri."

"Ya da bilgili bir ekibi var."

"Bu çukuru kazan sen oldun, ve şimdi kardeşinin kız arkadaşı... Yani, senin kız arkadaşın, bu işin ilerlemesini istiyor."

Enzo'nun iğnelemesini görmezden geliyorum. "Ne demek istiyorsun?"

"Demek istediğim..." Gözlerini devirip ellerini indirerek klavyesini kenara itti. "Ortaya çıkmaya değer bir şey varsa, ortaya çıkar. Ama o, kongre üyesinin istediği şeyi istiyor, kızının güvenliğini. O yüzden, bırak yardım etsin. Arayacağız çünkü görünüşe göre, senin ve bu kızın arasında mesele 'soğuk ayaklar, sıcak kalp' değil, 'sert penis, yumuşak zihin'. O yüzden onu oraya götür, stajını bitirmesine izin ver ve bize yardım etmesine izin ver."

"Sadece onun tehlikede olmasını istemiyorum."

"Biz varız. Sendika var. Bence o, herhangi bir ofis işinin barındırdığı kadar tehlikede."

"Son seferinde ne olduğunu hatırla."

Kendi kendine bir şeyler mırıldanıyor. "Hadi bu kızı bulalım, tamam mı?"

"Tamam."

Ve ben tetiği çekmeye hazırlanıyorum.

"YÜKSELTMELER NASIL GİDİYOR?" diye soruyor bana birkaç saatlik çalışmanın ardından.

Omuz silkiyorum ama yaptığım işten başımı kaldırmıyorum. "Bitti. Bir saat önce haber geldi."

"Bana söylemedin mi?"

"Hayır." Gülümsüyorum. "Gerekenden fazla ağlamayı dinlemek istemedim. Ben yokken ne kadar yalnız kaldığını biliyorum."

"Sevinç gözyaşları."

"Kesinlikle, üzüntü gözyaşları."

Gün boyu çalışıyoruz ve Vi kampüsünden döndüğünde, onu karşılamak ve dolu çantalarının ifadesini görmek için yukarı çıkıyorum. Çalışırken onu sürekli gözlemledim, listesindeki büyük ve küçük farklı siyasi ofislerde durduğunu fark ettim.

Vi, ellerini beline koyup bana bakarken gözleri parlıyor. "Beni kovmanın yolu bu mu?"

Gülerek ona sarılıp öpüyorum. "Hayır. Bu, benim daireme geri dönebileceğimizi söyleme şeklim." Sonra kendimi zorlayarak geri kalanını söylüyorum. "Ya da birkaç gün sonra kendi evine dönebilirsin. Büyük bir inşaat yapmadan, elimden geldiğince evimi yenilettiriyorum."

"Tamam."

Arabayla benim daireme gidiyoruz, orada ne istersem yapabilirim.

Muhtemelen bazuka ile menteşelerinden sökülmesi gereken kapılar da dahil olmak üzere tüm yenilikler, sorunsuz bir şekilde yapılmış. Benim kapım ve alt kattaki kapı.

Şahsen, 24 saat güvenlik görevlisi olmasını çok isterdim, ancak kamera sistemleri, kendi CCTV sistemim, daha akıllıca seçimler. Güvenlik sistemim var, ancak görevlendirme rastgele yapılıyor. Düzensiz bir program, hırsızların işini zorlaştırıyor.

Ve kameralarım var.

Vi'nin peşine düşen biri, görülmemek için tam anlamıyla bir hayalet olması gerekir. İçeri girdiğimizde çantaları yere bıraktım ve o etrafına bakındı.

Mücadelenin izleri yok olmuş.

Yatak da değiştirilmiş. Haftalık temizlik hizmetim işi mükemmel bir şekilde yapmış.

Biliyorum. İzledim.

Buzdolabı doludur ve Vi'nin ne istediğini sorduktan sonra bizim için pizza sipariş ederim.

Ama yemek yerken ve şarap içerken, bir şeyler... pek doğru gelmiyor.

Sanki keskin köşelerle ve birbirine beceriksizce çarpan nesnelerle dolu bir mesafe ortaya çıkmış gibi. Sanki bu mesafe, bir anda gergin bir şekilde uzamış ve dar bir alana sıkışmış gibi.

Nedenini bilmiyorum.

Belki de benimle böyle kalmak istemiyordur, sonu gelmeyecek gibi görünen bu uzun süre boyunca, ve ona eve dönme seçeneği olduğunu söylemiş olsam da, kesin bir tarih belirlenmeden rüzgarda sallanıp durmak çok zor geliyor.

Hiçbir fikrim yok.

Bu yüzden, ona uyum sağlamak için elimden geleni yapıyorum, ne istediğine dair ipuçları bulmak için onu izliyorum.

Kahretsin, tek yaptığım onu benimle birlikte olmaya zorlamak, Cade. Bunda hayali bir şey yok, değil mi?

Bir an için, yavaşça, dikkatlice nefes alıyorum.

Ben henüz araştırma peşinde herhangi bir
fantezilerini fantezilerini Elbette, hala hala
iyileşiyorum, ama nedeni bu değil. Tamamen değil.

Enzo'nun evinde yaptığımız sevişmeye hazırım, ama bunu daha da büyütmedim. Kısmen o da oradaydı.

Dürüst olmak gerekirse, onun önünde onu parmakladım, yani kendimi tutmak sorun değil.

Peki, sorun ne?

Kendinden şüphe duyan bir adam
değilim. Ama işte buradayım. Şüphe
içinde yüzüyorum.

Bunu mahvetmek istemiyorum. Bu
kadar basit.

"İsterseniz misafir odasını hazırlayabilirim. Zaten hazır ama biraz temizleyip düzenleyelim. Benimle aynı odayı paylaşmak istemiyorsanız tabii."

Kanepeden kalkıp önüme geçer, sonra eğilip ellerini kanepenin arkasına, başımın iki yanına koyar ve kucağıma oturur.

"Sen aptal mısın, Cade?"

Ona göz kırptım. "Anlamadım?"

"Sen aptal mısın? Çünkü, ne yapıyorsun? Bunların hiçbiri sen değilsin. Kibarca bana hangi pizzayı istediğimi sorman..."

"Ben kibar biriyim. Ve her zaman ne yemek istediğini sorarım."

Gözlerini kapatıp nefesini verir. "Demek istediğim o değil. Evet, öyle yapıyorsun. Senin bu yönünü seviyorum." Sonra Vi yeşil gözlerini açar. "Ama fazla nazıksın, bana alan tanıyorsun, bana dairemi, kendi odamı sunuyorsun, bana... seçenekler sunuyorsun."

Bunu sanki bir suç işlemişim gibi söylüyor.

"İlişkimizde en sevdiğim şeylerden biri, kontrolü ele alman. Bana eve gitmeyeceğimi söylemeni istiyorum. Seninle yatacağımı söylemeni istiyorum." Vi yaklaşır alt dudağına ısırır ve bu hareketim penise bir şehvet dalgası gönderir. "Beni sahiplenmeni istiyorum."

Onu düşünürken, içimi rahatlık kaplar. "Belki sana bir tasma almalıyım."

Yanakları kızarır. "Belki de almalısın."

Siktir... Violet, neredeyse çıplak, bir tasma ve bir zincirle. Bu, düşündüğüm bir şey değil, ama onu yakalamayı, evcil hayvanım, oyuncağım olarak tutmayı ve onu kontrol etmek için tasma ve zinciri kullanmayı seviyorum.

Elimi saçlarına doladım ve onu kendime doğru çektim, onu sertçe öptüm, dilim giriş talep etti ve o hemen teslim oldu. Sıcak, vahşi ve benim.

"Benimle yatacaksın. Ama beklentilerim var. Uymak zorunda olduğun kurallar."

Göz bebekleri büyüdü. "Ne gibi?"

"Bundan sonra çıplak uyuyacaksın."

"Ama zaten öyle yapıyorum. Sen her zaman kıyafetlerimi yırtıp atıyorsun."

"Aptal kız." Ellerimi aşağı kaydırıp kalçalarını kavrar ve onu sertleşmiş penisime doğru çekerim.

Nefesini tuttu.

"Ya bir psikopat eve girip sana saldırıyorsa?"

Vi sırtıtarak beni öper. "Benim bu tür şeyleri sevdiğimi bilmiyor muydun?"

Onu benden iterek yere düşürürüm. "Soyun."

Vi ayağa kalkar, tişörtünü ve üstünü çıkarır, sonra da kot pantolonunu ve külotunu çıkarır.

Bu çok ateşli.

"Yaklaş."

O da öyle yapar, dizleri benim dizlerime değecek şekilde orada durur ve ben ona bacaklarını açmasını işaret ederim.

Gözlerim onun amına kayıyor.

Onun heyecanla kızaran ve nemlenen iç uyluklarını, dudaklarını çok seviyorum.

Parmaklarımla kıvrımlarını okşayarak, o sıcak ıslaklığı yayıyorum. Onun yumuşak inlemesi havada müzik gibi.

Ona girip, sırf yapabileceğim için onu parmaklayarak orgazma ulaştırmak istiyorum, ama o yavaş yavaş yanmayı, tırmanışı ve reddedilmeyi seviyor, bu yüzden elimi yana koyuyorum, başparmağımı havada, klitorisine doğru, ve gözlerimi kaldırmadan, elimi tam da ona bir tuhafılık katacak kadar indiriyorum. Onu çalıştırmak, daha fazla yaymak, erotik bir öfke yanması hissettirmek için.

"Elimin üzerinde sallan. Gelip gelemeyeceğini görmek istiyorum."

"Ama..."

"Konusabileceğini mi söyledim?" Bir an gözlerimi kaldırıyorum ve o başını sallıyor. "Aferin kızım."

O aşağı inerken, ben onu sallarken bazı sıvıları elimden damlar. İleri geri, yavaş bir kayma, o benim başparmağımı yakalamaya çalışırken testere hareketi gibi eğilir.

Onu klitorisini okşamak için mükemmel bir yükseklikte tutuyorum. Ve tek yaptığım izlemek, onun üzerimde sallanmasına, üzerimde testere gibi hareket etmesine, kaymasına izin vermek. Ve her seferinde ödülüne yaklaştığında, ulaşamayacağı bir mesafeye geri çekiliyorum.

Nefesi düzensiz. Bacaklarının yanındaki elleri sıkı. Uylukları titremeye başlar. Ama her kayışta daha da ıslanır, artık derine iner, beni elde etmek için elinden gelen her şeyi dener.

Ve bu sadece onun için zor değil. Ben de çok tahrik oldum.

Çiçekler gibi kokuyor, tahrik edici. Geceleyin bir bahçede randevu. Elimde sıcak ve ıslak. İnanılmaz derecede yumuşak.

İnlemesi sözsüz bir yalvarışa dönüştüğünde, ben de pes ediyorum. Biraz. Hareket ediyorum, başparmağımı klitorisine hafifçe bastırıyorum.

Bana sürtünmeye çalışıyor, elime, başparmağıma sürtünüyor ve ben hareket ediyorum, ince. Kasıtlı. Başparmağımın o noktaya birkaç saniyeden fazla baskı yapmasını engelliyorum.

Sonra parmağımı o noktada tutuyorum ve o yükselip alçalıyor, inlemesi havada sıcak, klitorisi sert ve hareketleri çılginca, ihtiyaç duyuyor ve orgazma yaklaşıyor.

Eli havada çırpınıyor, sanki beni yakalamak istiyor ama kendini durduruyor ve giderek yaklaşıyor, yaklaşıyor...

"Dizlerinin üzerine çök." Elimi çekiyorum. Fermuarımı açıp kot pantolonumu ve iç çamaşırlarımı aşağı indiriyorum, çünkü bunu dağınık istiyorum.

"Bana oral seks yap.

Ellerini kullanma, Vi."

"Evet..."

"Konuşma."

O çömelir ve ben, onun açgözlü ihtiyacıyla karışık olan öfke parıltısını kaçırmam.

Elimle sikimi kavrarım ve ağzı üzerime kapandığında neredeyse boşalırım.

Sıcak ve ıslak, emmeye devam ediyor.

Elimi kafasına koyup onu aşağı doğru itiyorum.

Çünkü onun becerisini ya da tatlı ve yavaş bir sevişmeyi istemiyorum. Hızlı istiyorum. Onu kullanmak, ona istediğini vermek istiyorum. İhtiyacım olanı almak için. Ve şu anda, onun boğazına girip boşalmak istiyorum.

Öksürüyor, boğuluyor. Kusuyor ve hepsi lanet olasıca olağanüstü.

İki elimle kafasını tutuyorum ve onu kullanıyorum. Onu yukarı aşağı hareket ettiriyorum, sikime vuruyorum ve boğazının en dibine indiğimde, onu orada tutuyorum, kısa, keskin hareketlerle hiçbir yere gitmesine izin vermiyorum.

Neredeyse nefes

almasına izin vermiyorum.

Ve bu, ayak

parmaklarımdan başlıyor.

Elektriksel darbeler testislerime kadar, penisim boyunca yayılıyor ve sonra boşalıyorum, her yerimi sarsan vahşi bir zevk patlaması ve boğazına fışkırıyorum, sonra onu çekip kanepeye atıyorum, oraya gelip onu sertçe öpüyorum.

Nefes almaya çalışıyor. Kaybolmuş ve alt uzayda süzülüyor, öpücükleri uyuşturulmuş, yavaş, mükemmel.

Bundan yararlanıp yere uzanıyorum, kalçalarını omuzlarımdan üzerine atıyorum.

Amcığı mükemmeldir. "Ne muhteşem bir amcık."

Ve dalıyorum. Her yeri yalıyorum, tüm o tatlı nektarı. Ve dilimi onun içine gömüyorum. Keşfetmek için zaman harcadığımı hayal ediyorum, ama güç içimde nabız gibi atıyor ve tatlı anlar için fazlasıyla zaman var.

Bunda tatlı olan hiçbir şey yok.

Bu bir sahiplenme.

O benim.

Bunu mümkün olan her şekilde bilmesi gerekiyor.

Ve onu tekrar sikmek isteyeceğim. Sertçe. Zaten tekrar tam ereksiyon haline geliyorum.

Onun klitorisini emip yalarken iki parmağımı içine sokuyorum, her itişte parmaklarımı kıvrarak G noktasını okşuyorum.

İnlemeleri havayı dolduruyor. Titremeleri beni sarsıyor. Vücudu titremeye ve kasılmaya başlıyor.

Sertçe emerek orgazm olmasını sağlıyorum ve o çığlık atıyor.

Ben bencil bir piçim ve daha fazlasına ihtiyacım var.

Elimi çekip onu orgazmın ortasında bırakıyorum, onu döndürüp dizleri önde yere çekiyorum ve yüzünü yastıklara bastırıyorum.

Saçlarını elimle kavrayarak, arkadan ona sertçe giriyorum, onu sertçe kullanırken omzunu ısırıyorum.

Göğsümdeki sert sarsıntılardan kaynaklanan acı, o benim etrafımda titrerken yok olup gidiyor.

Serbest elimle klitorisini bulur ve onu tekrar çığlık atacak hale getiririm.

Benim sikimde sertçe boşalması, bir erkeğin çoğunlukla sadece hayalini kurduğu türden bir işkence.

Zaten çok sıkıdır, uyarılmasının kayganlığı derin ve sert vuruşlar yapmama izin verir.

Sıkışmaları enfes, beni alay ediyor ve çekiyor, onun içinde bulunduğu vahşi dünyaya çekiyor.

Oh, lanet olsun, yine boşalıyorum, onun içine fışkırıyorum, o sertçe sıkarken zevk beni sarsıyor.

Orgazm her yerde. Her hücreyi istila ediyor. Ve ben yavaşladığımda, sonunda gerçeğe döndüğümde, o çökmüş durumda.

"Seni seviyorum, Vi."

"Ben de seni seviyorum," diye mırıldanıyor.

Onu döndürmek için çekip pantolonumu giydim. Sonra onu kollarımın arasına alıp odama götürdüm ve onu tekrar becerdim.

DAHA SONRA, Violet çıplak bir şekilde yatağında uykuya daldığında, dizüstü bilgisayarımı alıp mutfığa gidiyorum. Ve Syndicate'in daha gizemli ajanlarından biri olan L'ye ulaşıyorum.

L'nin çok sayıda siyasi bağlantısı vardır ve ona Walsh ile ilgili söylentileri sorarım, ama hiçbir şey yoktur.

İç geçirip işe koyuluyorum. L'ye yeterince yardım ettiğim için, Vi'ye Kongre Üyesi Walsh'un yanında staj yeri bulmasını istediğimde tek bir soru bile sormuyor.

"Halloldu say."

L'ye Vi'nin akademik kayıtlarını, deneyimlerini ve tavsiye mektuplarını gönderiyorum.

"Etkileyici. Bunu sorunsuz bir şekilde yapabilirim. Ama dikkat çekmemesi, ortama uyum sağlaması gerekiyor. Kongre üyesi, kızının kaybolması olayından sonra ihtiyatlı davranmayı tercih ediyor..."

"Tabii. Bunu daha önce de yaptı."

"Stengal için çalışmıştı. O..." "Onun suçu değildi."

"Dikkat çekmek yok," diyor L.

Eğleniyorum.

Violet gibi çarpıcı ve eşsiz biri nasıl ortama uyum sağlayabilir ki? Her açıdan dikkat çekiyor.

Dürüst olmak gerekirse, onun benim olduğuna inanamıyorum.

"Bu sorun olmaz," diye L'yi temin ederim. "Hiç sorun olmaz."

Onuncu Bölüm

VIOLET

Sanırım bunu ben istedim, şimdi de karşılığını alıyorum. Cade beni sahipleniyor, istediği zaman alabileceği bir malmışım gibi davranıyor.

Ve bence tam da bunu yapıyor. Bana özgür olmanın nasıl bir şey olduğunu gösteriyor. Onun kim olduğunu öğrendiğimden beri hayal ettiğim ve tadını aldığım şekilde onunla birlikte olmak. Hayalet ve Cade, tek bir bütün olarak.

Bu, oyunlar olmadan bir fantezi. O, kalbimi ve libidomu evleri yakmak isteyecek kadar ateşleyen, sert çekirdekli bir seksî.

Garip... Bir erkeğin bana oral seks yapmam için zorlaması, yapmak istediğim şeyler listesinde pek yok.

Onun eline sürtünerek orgazm olmaya çalışarak kendimi küçük düşürmek de öyle.

Bunu Cade'in kirli fantezisiyle birleştirdince, düşünmek bile beni ıslatıyor.

O gece neredeyse bayılacaktım ve bunu bir saniye bile düşünmeden tekrar yapardım. Uyluklarımı birbirine bastırıyorum.

Cade çok seksî. Bu adam fantezinin gerçeğe dönüşmüş hali ve onun Hayalet olduğunu düşünmek... durup düşündüğümde aklımı başımdan alıyor.

Mesele şu ki, Cade ile birlikteyken güvenli kelimem var. Sınırları çok aşarsa onu kullanabilirim. Korkarsam, durmak istersem.

O beni bir oyuncakmışım gibi davranır, ama sonra beni orgazma ulaştırır. Kalbim hızlı atar.

Sınırları zorlamak istiyorum.

Dün gece ve önceki gece, beni sıkıca tutmaktan başka bana dokunmadı.

Bu işkence gibiydi.

Ama bu gece...

Bunu gerçekleştirmek için kararlıyım.

Telefonuma bakıyorum.

Uygulamaya göre hâlâ Enzo'nun yerinde.

Küçük nokta hareket etmemiş.

O ve Enzo üzerinde çalıştıkları şey büyük bir şey olmalı... Sanırım. Ama Jack ve ben birlikteyken onun etrafımızda olduğunu hatırlamaya çalıştığımda, hatırlayamıyorum. Kesin olarak değil.

Jack her zaman kardeşinin tuhaf saatlerde çalıştığını söylerdi. Ama ben onun da odasından çalıştığını biliyorum.

Walsh'ın stajyerlik teklifini beklerken, başvurduğum diğer ofislerden gelen teklifleri ve ilgi beyanlarını biriktirirken, bu arzuyu sıkıntımdan kaynaklandığını düşünmek istiyorum.

Gerçekten istediğimden değil, ama yapmam gerektiğini biliyorum. Kararımı vermek için sadece birkaç günüm var...

Okumaya çalıştığım ama başaramadığım kitabın yanına telefonumu bırakırken içimden bir iç çekiyorum. Yataktan kalkıp, onun bilgisayarına doğru yürüyorum.

Parmağımı siyah dizüstü bilgisayarın kasası üzerinde gezdiriyorum.

Onu açabilirdim. Hatta onun büyük bilgisayarını bile açabilirdim. İnternette ne yaptığını görebilirdim. Sanırım dizüstü bilgisayar iş için kullanılmayan bilgisayar, çünkü onu daha önce oturma odasında bırakmıştı.

Sonuçta o benim özel hayatımı kurcaladı, ben de ona aynısını yapabilirim...

Telefonum titriyor, ben de karşıya geçip telefonu alıyorum.

GHOST: *O meraklı parmaklarına dikkat et, yoksa cezalandırılabilirsin.*

HIRLADIĞIM VE ETRAFA BAKINIRIM, o bölgede bir tür alarm olup olmadığını, böylece birinin masasına yaklaştığını anlayıp anlamadığını görmek için.

Ama durup neredeyse kafama vuruyorum. Ne düşünüyorum ben?

Yukarı

bakıyorum.

Kameralar.

Burada kameralar var.

Döner ek tatlı bir gülümsemeye tişörtümü ve sütyenimi kaldırıyorum, tekrar dönerek ona göğüslerimi gösteriyorum.

Ya da odaya.

Telefonum yine titriyor.

Hayır, kesinlikle kameralar var.

Tişörtümü indiriyorum, sütyenimi yerine oturtuyorum.

GHOST: *Yaramaz kız.*

Ben: *Pislik.*

Hayalet: *O güzel gösterinin sana bir geçiş hakkı kazandıracağını sanma. Tabii pantolonunu indirip yatağıma uzanıp bacaklarını açıp kendini orgazma ulaştıracak şekilde parmaklamak istemiyorsan.*

CAZİP GELİYOR. Gerçekten geliyor.

Bu bir izin ve çok seksi.

BEN: *Kimin izlediğine bağlı. Sen mi, yoksa sen ve Enzo mu?*

Cade: *Ya ikisi de izliyorsa?*

Kişiliklerin değişmesine gülümsüyorum. Ve bir elimi kot pantolonumun en üst düğmesine indiriyorum.

HAYALET: *Bu cezayı hak edersin.*

Ben: *Beni cezalandırmak için burada olman gerekir.*

Hayalet: *Yakında olacağım.*

Cade: *Akşam yemeğinde ne istersin? Önce Çin mahallesinden geçmem gerekiyor, Vietnam yemeği ister misin?*

Sipariş edip yeniden ısıtabileceğimiz birçok şey var. Ben: *Evet.*

Cade: *Ne dersin?*

Ben: *Beni şaşırt.*

O TAMAMEN DURUR. Ve ben ne istediğimi, neye ihtiyacım olduğunu düşünürüm. Bana verdiği mastürbasyon zamanından yararlanmak isterim, ama sorun şu ki, ya Enzo omzunun üzerinden bakıyorsa?

Gömleğimin altından parmaklandığımı görmesi sorun değil, sanırım. Ama kendimi tatmin ederken görmesi?

Bu çok fazla samimi.

Seyirci olması fikrini seviyorum, ama tanıdığım bir seyirci? "Cement," diye fısıldıyorum, sesim titriyor.

Şu anda hazır değilim.

İleride?

Belki.

Bu beni tamamen sapık mı yapar? Ne kadar umursadığımı bilmiyorum.

Onun yerine, ortalığı topluyorum.

Gerçekten yapacak pek bir şey yok. Ama kendimi meşgul tutuyorum, sonra duş alıyorum, saçımı yıkamıyorum. Nemlendirici sürerek zaman geçiriyorum. Cade için ekstra yumuşak, ekstra güzel olmak istiyorum.

İç çamaşırı giymeden bol bir yazlık elbise giyiyorum. Yatma vakti değil, yatma vakti yaklaşmadı bile, ama banyodan çıkıp telefonumu aldığımda mesajı görünce gülümsüyorum.

BİLİNMEYEN NUMARA: *Güzel gösteriydi.*

YUTKUNUYORUM.

BEN: *Cade?*

Bilinmeyen Numara: *Bir dahaki sefere, bunu benim için şahsen ve talimatlarla yapacaksın.*

Ben: *Ghost?*

Bilinmeyen Numara: *Ve beni yavaşça yalayacak ve güzel kıcına alacaksın.*

Bilinmeyen Numara: *Üç numara mı, dokuz numara mı?*

TELEFONA BAKIYORUM.

CADE: Pardon... *üç numara mı, dokuz numara mı?*

AKŞAM YEMEĞİ? Cinsel pozisyon mu? Ceza şekli mi?

Ona sormak üzereyken, içimde kıvrılan heyecan beni durdurur.

Bunda lezzetli bir heyecan var ve ben bunun için buradayım. Neyden bahsettiğini bilmeme gerek yok. Akşam yemeği olduğunu varsayıyorum, ama başka bir şey de olabilir.

BEN: *Yedi numara.*

Cade: *Sen istedin.*

Bunun beni neden mutlu ettiğini BILMIYORUM, ama mutlu ediyor. Sürpriz unsurunu seviyorum, uzun vadeli oyunun çekiciliğini ve seks oyunlarının beklentisini büyüleyici buluyorum.

Belki de sürpriz kelimesinin tüm anlamlarının sınırında oynayabilmem ve Cade'in bunun bir parçası, bizim bir parçamız olmasıdır.

Yavaşça nefes vererek, oturma odasındaki bilgisayarımda birkaç özel siteye girip doğru pozisyonu arıyorum.

Sonra onun odasına gidip elbisesini çıkarıyorum ve yere diz çöküp, kalçalarımı ayaklarımın üzerine koyup, bacaklarımı ayırıp, başımı ve gözlerimi aşağıya indiriyorum. Ellerini arkada mı yoksa önde mi tutmayı tercih ettiğini bilmiyorum, ama avuç içleri yukarı bakacak şekilde bacaklarımın üzerine koymaya karar veriyorum.

Ve bekliyorum.

Böyle, yalvarır gibi oturmak tuhaf bir şey, çünkü hem huzur veriyor hem de onu görmeyi arzulatıyor. Sanki odada, bana dokunuyor, okşuyor, yavaşça orgazma doğru itiyormuş gibi beni tahrik ediyor.

Karanlık arzularının yerine getirilmesi böyle bir his mi?

Bilmiyorum.

Zaman farklı bir şekilde akıyor gibi, sanki kendi dışındaymış gibi.

Kanım damarlarımdan akarken kulaklarımda çınılıyor. Klitorisimi doldururken attığı ritim.

Islakım, her yerim sıcak ve içimden bir yerlerden uğultu geliyor. Bir yerlerden bir kapı gürültüsü geliyor. Ayak sesleri.

Yalnız değilim.

Dumanlı odun ve fesleğen. Deri ve tütsü. Eski bir kilisede karanlık ve kirli seks.

Cade.

Hayalet.

Benim.

Hepsi benim.

Ve orgazmın eşiğinde bir titreme omurgamdan aşağıya doğru yayılıyor.

"Mükemmel küçük fahişe köle, öyle mi?" Kapının eşiğinde duruyor. "Yoksa sadece bir şekilde üstünlük sağlayabileceğini düşünen pis bir kız mı?"

Sürtük. Bu, amcık kelimesi gibi sevmediğim bir kelime. Ama ondan bana, seks oyunlarında bu kelime çok seksi geliyor.

Bu, pislik ve daha fazla müstehcen konuşma ve eylemlerin vaadi.

Yukarıya bir bakış atmaya cesaret ediyorum ve onun karanlık gözleri bana bakıyor. Sanki klitorisime dokunuyormuş gibi.

"Ee?" diye soruyor Cade.

"Yatarken çıplak olmamı istediğini söylemiştin." Gözlerimi tekrar yere indirdim ve onun yumuşak onay sesi içimi bir sıcaklık dalgası kapladı. Tatlı bir zevkle kaplı bir dalga.

O bundan
hoşlanıyor.

Ben de.

Yaklaşıp sol dizime ayağıyla dokundu ve ben bu sözsüz emre hemen itaat ederek bacaklarımı onun için biraz daha ayırdım

"Henüz yatma vakti değil. Akşam yemeği hazır. Senin yedi numaran da dahil." "Yedi numara ne?"

"Yediğinde öğrenirsin." Bir süre durur, sonra çömelir ve bana dokunur, parmaklarıyla çenemi kaldırır, böylece ona bakmak zorunda kalırım. "Burada amacın neydi? Canavarı kışkırtma demiştin, değil mi?"

"Çıplak olmamı istedin. İşte, çıplağım."

"Alt pozisyonda mı?" Yüzümü inceliyor ve klitorisim sertçe zonkluyor. "Sanmıyorum."

"Bunu sen istedin," diye fısıldadım, tüm vücudum titrerken sesim nefes nefese çıkıyordu.

Koyu renkli gözleri daha da yoğunlaşır ve gülümsemez.

Bu, The Ghost, yakından, maskesiz ve tüm beklentilerin ötesinde. Hiç ihtiyacım olduğunu bilmediğim, bilinçaltımda aradığım her şey.

"Her gece yatakta çıplak olmamı istediğini söylemiştin."

"Ama..." diye mırıldanıyor, sesi okşayıcı. "Yatakta değilsin."

"Olmam mı gerekiyor?"

"Bilmiyorum, öyle mi, Vi?"

"Hoşuna gitmedi mi?"

"Öyle demedim. Ama sen benimle alay ediyorsun, gücümü çalmaya çalışıyorsun. Ve bu işe işe Ne ne bir şeyleri bunu bunu olur sonuçları vardır."

Yutkunuyorum, tüm vajinam onun dokunuşuna ihtiyaç duyarak zonkluyor. Burada hiçbir gücüm yok. Her şey onun. Benim gibi. "Ne gibi?"

"Ne gibi, diye soruyor?" Yumuşak bir şekilde gülüyor. "Eğer böyle oynamaya devam edersen, küçük kız, kapıdan girdiğin andan itibaren seni çıplak tutacağım"

. Gece gündüz."

Elimde değil. Bu düşünceye inliyorum. Gerçekte hoşuma gider mi emin değilim, ama burada ve şu anda, bu fantezi çekici geliyor.

"Her zaman. Ayağın eşiği geçtiği anda."

"Cade..."

"Tüm arkadaşlarımlın önünde. Onları buradan geçireceğim." Eğilip kulağıma fısıldadı. "Belki dokunmalarına izin veririm."

Titriyorum.

"Bu düşünce hoşuna gitti, değil mi?"

Onun sesindeki düşünceli ve açıkça cinsel tonu daha da çok seviyorum. Fantezi muhteşem ve onun için o kadar güzel ve çekici olduğum için beni sergileyeceği düşüncesi bile içimde küçük zevk patlamaları yaratıyor.

Bırak diğerleri dokunsun.

"Sanırım bu teoriyi test edebiliriz, akşam yemeği bekleyebilir. Burada kal."

O ayağa kalkıp hareket etmeye başladığında kalbim hızla çarpmaya başladı ve bir an için dışarıda içeri girmek için bekleyen bir sürü adamı olup olmadığını merak ettim.

Sıcak. Korkutucu. Saçma.

Aslında, onun başka kimsenin bana dokunmasını istemediğini düşünüyorum. Benim dışımda hiçbir kadının ona dokunmasını istemiyorum ve bu hayali, uydurma kadın bunu yaparsa onu yere sererim.

"Neden gülümsüyorsun?"

Bu sefer onun bakışlarına karşılık verdim. "Kapının dışında bekleyen, senin davet ettiğin bir grup erkek."

Gözleri kısıılır. "Bu müstehcen bir konuşma, Vi. Sana dokunan herhangi bir erkek varsa, onu öldürürüm, anladın mı? Onu deşerim. Kendi sikini yediririm. Konuşmak bir şey

"Bir şeyi düşünmekle, onu yapmak tamamen farklıdır." Bir süre durur. "Bunu istiyor musun?"

"Hayır."

"İyi."

"Ama bu iki yönlü bir şey."

Cade güldü. "Benim tatlı Violet'im, başka kadınlarla hiç ilgilenmiyorum. Aslında çok seçiciyimdir."

"İyi."

"Harika. Şimdi... Bana güveniyor musun?" Başımı sallarım.

Elimi onun eline koyana kadar elini uzatır. Beni kaldırır ve hissim geri gelene ve ayağımın üzerinde durabilene kadar beni sabit tutar. "Arkanı dön."

Ben itaat ettiğimde, gözlerimi bir şeyle bağlayarak beni karanlığa gömüyor. Sonra omuzlarıma, onun gibi kokan, sıcak ve yumuşak bir şey geçiriyor.

Onun kapüşonlu sweatshirt'ü olduğunu anlıyorum.

Onun sıcaklığı ve kokusu beni sarmalıyor, sanki ona sarılmışım gibi. Savunmasız ve korunaklı. İşte böyle hissediyorum.

"Güvenlik kelimesini unutma."

"Her zaman." Ama onunla birlikteyken... buna ihtiyacım yok. Onunla birlikteyken, beni zevkine kullandığında bile korunuyorum.

Beni koridordan geçip kapıdan dışarıya, sahanlığa götürüyor. Bütün kat onun. Ve aniden, diğer katlardaki komşularını hatırlıyorum. Ve panik beni sarıyor.

Biri beni görebilir.

Hoodie'yi çekmeye başlıyorum.

"Sanmıyorum," diyor. "Bırak onu." "Ama..."

"Ama ne? Söylemene izin verilen tek bir kelime var."

Başımı sallıyorum ama o

kıpırdamıyor. "Ne var, Vi?"

"Çimento."

Saçımı tutup geriye doğru çeker, çıplak tenimi kendisine doğru bastırır, giysilerim bana sürtünür. "Bu iki kelime."

Her şey ekseninden sapar.

"Çimento."

Ve beni öper. Uzun, yavaş ve romantik bir öpücük, dili benimkiyle yavaşça dans eder, ben uzayın derinliklerinde dönüp dururum.

Cade beni merdivenlerden aşağı indirir. Burası farklı hissettiriyor. Daha serin, daha pürüzsüz. Ahşap değil.

Kalp atışlarını hızlandıran histerik bir kahkaha patlar. Çimento, merdivenler ayaklarımın altında öyle hissettiriyor. Çimento.

Ama kahkahayı yutuyorum ve nefes alıyorum.

Hava hiç fark etmediğim kadar küflü ve her katta sesler kısılmış. Saat oldukça geç, belki de herkes evindedir.

Ama yine de kalbim hızla atıyor çünkü oldukça geç demek, saat on ya da on bir civarı demek. Chinatown'da nereye gittiğini bilmiyorum ve telefonda bana menüden hangi numarayı istediğimi sorduğunda saati hatırlamaya çalışıyorum ama saate dikkat etmiyordum. Ona dikkat ediyordum.

Ayrıca burası New York. İnsanlar dolaşır. Burası büyük bir şehir.

Sessizleştğini ve sokakların boşaldığı zamanlar olduğunu biliyorum.

Ama her zaman birine rastlama ihtimali vardır. Herhangi birine. Görölme ihtimali.

Zemin kata ulaştığımızda nefesim kesildi. Gözlerim bağlıyken her şey farklı geliyordu. Daha sessiz, daha küflü.

Bir kapıyı iterek açıyor ve birkaç sokak öteden gelen bir araba kornasının sesi ve mükemmel bir yaz gününün öpücüğünü hala üzerinde taşıyan serin gece havası ile karşılaşıyorum.

Duvarın yanındayım, duvardan ısı yayılıyor.

Ayaklarımın altındaki kaldırım sıcak. Sokaktan sesler geliyor, ses seviyesi yumuşaktan yüksek seslere, sonra tekrar yumuşak seslere geçiyor ve içimi bir titreme kaplıyor.

Neredeyse çıplakım.

Dışarıda.

Halka açık
bir yerde.

Gözlerim
bağlı.

Çıplak ayakla.

Panik başlıyor. Çıplak ayakla ya da fermuarını bile çekmediği bir kapüşonlu sweatshirtle çıplak olduğum için değil. Hayır. Herkesin beni görebilmesi için. Bu korku verici olmalı, ama değil.

Bu beni tahrik ediyor.

Aniden beni duvara itip uzun, derin ve yoğun bir şekilde öpüyor.

Bu önceki öpücük gibi değil. Bu sert, ateşli, tüketen bir öpücük.

Dillerimiz dans ediyor ve o seks, ihtiyaç ve güç tadı veriyor. İstek ve arzu tadı veriyor ve ben dizlerim titriyor.

Ona sarıldım. Onu çaresizce istiyorum. Şimdi. Bana vereceği her şeyi istiyorum.

Hepsini istiyorum.

O kırıyor kırıyor öpüşmeyi ve ikimiz ikimiz de
nefes zor ve onun kalp atışları benimkini hızlandırıyor.

Cade geri çekildi, dokunuşumdan kurtuldu ve bir şey yere düştü.

"Göz bağını çıkar ve ayakkabıları giy." Emredileni
yapıyorum ve zorlukla yutkunuyorum.

Dışarıda neredeyse çıplak olduğunu bilmek bir şey,
gerçeği görmek

bambaşka bir şey.

Titriyorum.

"Sözün var. Kullanabilirsin." "Hayır."

"Aferin kızıma. Ayakkabılar." Gülümsemiyor, sadece kapüşonlu
sweatshirt'ü açıyor ve ben ayağımı kayar topuklu ayakkabılara sokmak
için ona yaslanıyorum.

Tabii ki ayakkabılar benim ve o benim eşyalarımı karıştırmış olması beni
rahatsız etmeli, ama etmiyor.

Hoşuma gitti.

Eğer her gün beni giydirmeye başlasa, hoşuma gitmezdi, ama bu... çok
seksi.

Yaptığı her şey seksi.

Ayaklarımı ayakkabılara sokmakta zorlanıyorum çünkü elleri beni
okşuyor. Göğüslerimi avuçlayıp meme uçlarımı çimdikliyor, aşağı kayarak
amımın sıcaklığına giriyor, parmağıyla beni penetre ediyor ve ben spazm
geçiriyorum, ama o durmuyor.

Cade çekiliyor, sonra klitorisimle oynuyor, okşuyor, sıkıyor ve amımın
dudaklarının önünü çekiyor.

İnanılmaz derecede iyi

hissettiriyor. Ve titriyorum.

Ne yaptığını biliyorum. Beni sanki az önce sikilmiş gibi gösteriyor. Oynadığımız küçük, kirli bir aşağılama oyunu ve bu küçük detay, oyuna başka bir lezzet katıyor.

Kıpırdanmak ve saklanmak istiyorum. Bu deneyimin her saniyesini ezberlemek istiyorum.

Nefes aldığımda, midem titrerken başım hafifliyor. Ve ona birkaç değerli saniye daha sarılıyorum.

Sonra ayağımı ikinci ayakkabının içine sokuyorum. Cade ayakkabılar giyildiğini anında anlıyor.

Beni ayağa kaldırır ve kapüşonlu sweatshirtinin kenarlarını birbirine çeker ama fermuarını kapatmaz, bunun yerine "Benimle gel" der.

Etrafıma bakıyorum.

Onun apartmanının arka sokağındayız ve sanırım farklı bir çıkıştan çıkmış olmalıyız.

Yürümeye başlar, yanına gelmem için işaret eder ve beni yolun karşısına geçirir.

Bir kişi aceleyle ilerliyor, telefonuyla konuşuyor, bize neredeyse hiç bakmıyor.

Cade'in binasının karşısında, çoğunlukla egzersiz yapmak veya köpekleri gezdirmek için kullanılan küçük bir park var ve ağacın altında bir park bankı var.

Çok fazla ışık yok, ama biri bakarsa bizi görebilir.

Beni durdurur, ağaca yaslanarak beni süzer. "Bununla tutuklanabilirsin, Vi," diye beni kendine yaklaştırır. "Kaderle oynayıp kapüşonumu çıkarmak ister misin?"

"Ben..."

"Bu retorik bir soruydu." Hareket ederek etrafımda dönüyor.

"Çıkar şunu." Keskin bir zevk dalgası içimi kaplıyor.

Dediğini yapıyorum. Ve orada, çıplak, onun ve dünyanın önünde duruyorum ve ondan başka hiçbir şey ve hiç kimse umurumda değil.

Sıvılarım uyluklarımın üst kısmına akıyor.

"Seni o caddede çıplak olarak yürüyüşe çıkarmalıyım. Ama bu sefer, seni kendime saklayacağım." Ve Cade beni ağaca doğru iter, bacaklarımı ayırır ve iki parmağını içime sokarak beni sikmeye başlar.

Parmaklarını kıvırıyor ve itişile yaptığı hareket tamamen ilahi.

"Bir gün seni buraya bağlayacağım, gözlerin bağlı, çıplak. Bir tabela asıp seni bedavaya sunacağım. Ve sen bunu seveceksin, değil mi?"

"Evet..."

Parmaklarıyla beni daha sert sikiyor. "Sen çok pis bir kızsın. O bankın üzerinde kıcını sikmeme izin verirdin, değil mi?"

İhtiyacın yıldırım gibi ateşi içimde bir şok dalgası yaratıyor. "Evet."

Evet, evet, istiyorum. Her şeyi istiyorum. Aklına gelebilecek tüm iğrenç, aşağılayıcı şeyleri.

Onun her sözüne ihtiyacım var.

Başparmağıyla klitorisimi okşamaya başlar ve eğilir, "Nasıl durduğumu görüyor musun? Seni görmek isteyen herkese izleme izni veriyorum. Erkeklerin senin için mastürbasyon yapmasını istiyorum. Ve bir dahaki sefere, o bankta ters kovboy kız pozisyonunda beni sikmeni istiyorum. Belki senin için bir spot ışığı bile getiririm. Tanrım, neredeyse boşalacaksın, değil mi?"

İnliyorum. Dalgalar bana çarpmaya devam etse de, onları uzak tutmak için çok uğraşıyorum.

Bunun sonsuza kadar sürmesini istiyorum. Onun tüm kirli sözlerinin üzerime yağmasını ve yağmaya devam etmesini istiyorum, yapmayı planladığı tüm iğrenç şeyleri. Beni kovalamasını, zincirlemesini, hayatımın sonuna kadar sikmesini, onun sikini taparcasına yaşamamı sağlamasını, yüzünü amıma gömüp

ve bayılana kadar orgazm olmama neden olmasını istiyorum. Henüz boşalmak istemiyorum, onun litanyası bitene kadar değil.

"Çok ıslaksın, Vi. Seni küçük pis sürtük, değil mi?" İnliyorum.

"Benim sürtüğüm. Lanet olasıca güzel, vahşi ve tamamen pis." "Cade," diye inledim.

"Gözlerini aç. Dünyaya bak. Ve benim için boşal."

Ve spazmlar başlar, orgazmın mutluluğu dalgası beni vurur, tam da caddenin karşısından bizi izleyen birinin gözlerine baktığım anda.

Sadece biri değil.

"Jack!"

Ve tamamen kendimi kaybettim.

Korku orgazmımla karışıyor. Durduramıyorum ve eski sevgilime bakmaktan kendimi alamıyorum.

Sertleşiyorum ve Cade'e sarılmaya başlıyorum, onu durdurmaya çalışıyorum. "Jack!"

"Sakin ol, Vi. Seni tatmin ettiğimde başka erkeklerin isimlerini söylemeyi alışkanlık haline getiriyorsun ve bundan hoşlandığımı sanmıyorum. Özellikle de bu..."

"Hayır! Jack. O caddenin karşısında."

"Siktir." Cade parmaklarını içimden çekip kapüşonlu sweatshirtünü bana uzatır. Ben aceleyle giyinirken, o da dönüp önüme geçer. Üç kez kol deliklerini kaçıırım ama sonunda başarıyorum ve kapüşonu kapatıp çıplaklığımı ve utancımı örterim. Titreyen parmaklarımla fermuarını çekerim.

Belki hayal ettim, belki suçluluk duygusundan Jack'i hayal ettim, yaptıklarımızın bir parçası olarak. Belki...

Cade'in arkasından bakıyorum.

Jack büyük adımlarla yaklaşıyor.

"Jack," diyor Cade. "Burada ne işin var?"

O önümüzde durmuş, bize bakıyor, dudağı geri çekilmiş, ama gözlerinde acıyı görebiliyorum ve şimdi aniden beni boğacak kadar utançla yanıyorum.

Boyum yaklaşık 12 santim ve küçülüyorum. Başımı Cade'in sırtına yaslıyorum.

Onun bunu bu şekilde öğrenmesini istemedim.

Ne yaptığı ya da yapmadığı önemli değil. O

hala Jack. Hala değer verdiğim biri.

Ve...

Kahretsi

n.

Gözlerimi kapatıyorum, Cade'in düzensiz ve hızlı kalp atışları içimde titreşiyor. Ve ona daha yakınlaşıyorum, onun sıcaklığına, sanki bir şekilde onun bir parçası olmaya çalışıyormuşum gibi, kimsenin beni bulamayacağı bir yerde.

Bocalıyorum.

"Seninle konuşmak için uğradım kardeşim." Jack acı bir kahkaha atıyor. "Eski kız arkadaşım ile sevişmekle meşgul olduğun için mesaj atmalıydım galiba."

On Birinci Bölüm

CADE

JACK'İN GÖZLERİ bana dik dik bakarken içimi yakıyor ve başka bir zaman olsaydı, bunun için kendimi tam bir pislik gibi hissederdim.

Hala öyle... Sanırım, ama onun Vi'yi aldattığını bilsem de, bunun çok berbat bir durum olduğunu bilsem de, arkamda onun varlığını çok iyi hissediyorum, başını sırtıma gömmüş, elleriyle bana tutunmuş, vücudu titriyor.

Vi'nin ağladığını
sanmıyorum. Ama
aşağılanma...

Bunu düşünmemesi gerektiğini biliyorum, ama omurgamdan boynumun arkasına ve kafatasımın içine kadar yanan bu his varken, nasıl düşünmesin ki?

Aşağılanma çok belirgin. Başka biri tarafından yakalanması onu tahrik ederdi.

Sorun şu ki, Jack başka biri değil. O benim kardeşim, onun eski sevgilisi ve bana ihanet ve acı dolu bir öfkeyle bakıyor. Onun, ona iz bırakacak, arzularından ve ihtiyaçlarından utanmasına neden olacak hiçbir şey söylemesini istemiyorum.

Siktir et, onun bizim aramızdaki bu şeyden soğumasını istemiyorum. Birbirimizi seviyor olabiliriz, ama aşk hassastır.

Nefes alıyorum.

"Jack, dostum, hadi ama, görüldüğü gibi değil."

Ellerini kapüşonlu sweatshirtinin cebine soktu. "Yani, kız arkadaşımı çıplak hayal ettim ve sen onu herkesin içinde parmakladın mı? Benim hatam."

"Burası uygun bir yer değil..."

"Seks için uygun bir yer değil mi?" Başını sallar. "Katılıyorum."

"Bu konuşma için. Hadi geri dönelim... benim evime."

Neredeyse evim diyecektim. Ama artık onun evi değil. Komik olan şey, onun için bir ev satın almıştım, ama ona hediye etmek için hiç fırsat bulamadım. Jack'in biraz olgunlaşmasını, yetişkin olabileceğini göstermesini istemiştim. Kira ödemesini.

Bunu düşünüyorum çünkü bu durumu düşünmeye kendimi izin veremem, burada olmaz. Jack'e alaycı bir cevap verme fırsatı vermeden, Vi'ye bir bakış attım.

Başı eğik ve kapüşonunu çekmiş. Neyse ki o kısa, ben uzunum ve bu kapüşonlu sweatshirt biraz büyük. Üzerinde mini elbise gibi duruyor.

Ama yanaklarının pembeliğini görebiliyorum ve yere bakıyor, bir kolunu beline sıkıca dolamış.

Diğer elini elimle tuttum, Jack'in bunu fark etmediğini biliyorum.

Ama o sadece somurtup ellerini ceplerine daha da derin sokuyor, biz benim evime doğru ilerlerken.

Ağaçtan evimin kapısına kadar olan yol yaklaşık iki dakika sürüyor. Ama bana iki saat gibi geldi. Merdivenleri çıkmak da dört saat sürdü çünkü çok dar. Jack'in her basamakta attığı aşırı dramatik adımlar bile gerginliği hafifletemedi.

Jack kapıyı açmak için anahtarını çıkarır.

Anahtarı geri almadım. Hatta sormadım

bile.

O benim kardeşim lanet olsun ama şimdi... şimdi muhtemelen geri almalıydım.

Ancak anahtar, üst kilitte artık çalışmıyor. Bana baktığında, incinmişliği yüzünden okunuyor, ben de iç çekip kapıyı açıyorum ve onu içeri davet ediyorum.

Violet uzaklaşır ve Jack'in eski odası olan misafir yatak odasına koşar.

Utanç duygusu, ardında parfüm gibi bir iz bırakır. "Yeni kapı mı?"

diye sorar Jack.

Başka herhangi bir durumda, onunla kapı hakkında konuşmaya girer ve uğramasının gerçek nedenini öğrenmeye çalışırdım.

Bu sadece bir ziyaret değil. Jack bile görgü kurallarını ve hangi saatlerde ziyaret için telefon veya mesaj atılması gerektiğini bilir. Kardeşler arasında bile.

Saat geç olduğu için bu ziyaret, mesaj veya telefon gerektiren türden bir ziyaret. Üstelik bizi yakaladı. İzledi.

Beni ve Violet'i.

Şimdi, tabii ki, o saklanıyor.

Mutfak tezgahına gidip yaslanıyorum, kollarımı kavuşturuyorum. Akşam yemeğinin buzdolabında olduğunu, görgü kuralları gereği ona da ikram etmem gerektiğini biliyorum.

Ama sunmuyorum.

"Ne istiyorsun Jack?"

"Ne...? Ne istiyorum?" Jack masaya elini vurur, sonra dolaba doğru yürür ve viski ile bir bardak çıkarır. Biraz viski doldurur.

Burun köprümü sıkıştırırım.

Alkol ona yardımcı olmayacak. Ama ona katılma bahanesiyle dikleşir, kendi bardağını alıp bir shot doldururken şişeyi de yanıma alırım. Şişeyi arkamdaki tezgahın üzerine iterim.

Jack sadece gülüyor ve başını sallıyor.

İçkinin üçte birini bir dikişte içiyor. "Yavaş

ol, Jack."

Gözleri kısılır. "Ne istersem onu yaparım, Cade. Tıpkı senin yaptığın gibi. Ne istediğimi mi sordun? Kız arkadaşımı sikmemeni istiyorum."

"Eski kız arkadaşın, Jack. Neredeyse hiç ilgilenmediğin kız. Aldattığın kız."

Kafasını öfkeyle sallıyor. "Evet, peki ikiniz ne zamandır arkamdan bunu yapıyorsunuz?"

"Kimse senin arkan arkaya bir şey yapmadı, Jack." Jack volta atmaya başlarken ben küçük bir yudum alırım. "Sen burada yaşıyordun..."

Havada parmağını bana doğru uzatır. "Sen beni kovana kadar." İç geçiririm. "Bana gideceğini söyledin, ben de tamam dedim."

"Evet, böylece Vi'yi becerebilecektin." Viski'sinin üçte birini daha yudumladı. "Kardeşçe bir davranış değildi."

"Jack."

"Sen her şeyi mahvettin. Şimdi Vi bana geri dönmeyecek."

Burnumun köprüsünü sıkıştırırım. "Sen her şeyi mahvettin, sadece aldatmakla da kalmadın. Violet'i hafife aldın ve ona değil, bilgisayar oyunlarına daha fazla ilgi gösterdin. Ben hiçbir şeyi mahvetmek istemedim. Ayrıca Vegas'a gidip biriyle yatmadım, bu da var."

Onun ekşi bakışı tüm vücudumu buruşturmaya yetiyor. "Ne yani? Sen fırsat kolluyordun?"

"Hiç de değil." Ama suçluluk duygusu içimi kemiriyor.

Belki bilinçli olarak fırsat kollamadım, ama onun da haklı olduğu bir nokta var. Hızlı davrandım.

Elbette, The Ghost'a gönderdiği e-posta ateşliydi ve tüm arzuları, fantezileri ve cinsel zevkleri benimkilerle uyuşuyordu, onunkiyle değil. Ama onun sözlerinde bir parça doğruluk olduğunu düşünüyorum.

Ve bu suçluluk ve utanç duygusunu uyandırıyor. Ben onu bastırmaya çalışsam da.

"Sen sessizce onu etkilemeye çalıştın, ona benim yeterince iyi olmadığını fısıldadın. Ve benim

bunu ona göstermeye çalışmadın, onun benim hakkımdaki varsayımlarını destekledin ve sonra onu becerdin, bu her şeyi açıklıyor."

"Öyle olmadı. Aramızda olanlar hızlı mı gelişti? Evet. Beklenmedik bir şekilde, evet. Ama sen benim kardeşim olsan da, birini aldattığını seyirci kalarak izleyemem. Senin doğuştan aldatan bir pislik olduğunu düşünmüyorum..."

"Teşekkürler."

"Ama bence sen de mutlu değildin. O oradaydı ve sen onu hafife aldın. Vegas'a gidip başka biriyle yatarak sahip olduklarını sabote etme kararını sen verdin. Hepsi senin suçun."

Gözlerini bana dikti. Öfkeli, incinmiş ve kaybolmuş görünüyordu. "Onunla konuşabilirdin."

"Seni seviyorum Jack, ama bir kızı asla değersiz biriyle birlikte olmaya ikna etmem."

"Sen benim layık olmadığımı düşünüyorsun..."

"Öyle davrandığında, evet." İçkimi masaya koyup ellerimi açtım. "Ama bence potansiyelini boşa harcıyorsun. Bence kendini geliştirmeli, doğru kişiyi bulmalı ve layık olmalısın."

O alaycı bir şekilde gülümsedi. "Neden? Sen de onu alabilesin diye mi?"

"Siktir git Jack. Vi ile olanlar, sen ve o ayrıldıktan sonra oldu. Ve sana bir şey söyleyeyim. Eğer seninle olmak isteseydi, bunun için mücadele ederdi. Etmedi, çünkü sen fırsatı kaçırdın." Durakladım. "Onu seviyor musun?"

"O benimimdi, senin değildi."

Ve bu benim ihtiyacım olan tek

cevap. "Öyleydi, öyle değil."

"Siktir git, Cade."

"Sen de siktir git, Jack." Telefonumu çıkarıp saate bakıyorum. "Neden buradasın?"

Yanaklarında kırmızı çizgiler belirir. "Konuşmak istedim. Ama belli ki önceden aramalıydım. Ve şu anda en son yapmak istediğim şey konuşmak."

Gitmek için hiçbir hareket yapmıyor. Jack'in boş eli kıvrılıyor, ama bana vurmaya niyetli değil. Benim dövüş sanatları yaptığımı biliyor ve morluklar hakkında yorum yapmaması, gerçekten sinirlerinin uç noktasında olduğu anlamına geliyor.

Beni Violet'le yakalamaktan. Güvenebileceği küçük dayanağını kaybetmekten. Ve sanırım kirayı ödemek zorunda kalmaktan.

Sanırım rahat hayatını sürdürebilmek için geri taşınmak istedi.

Benim sahip olduğum, temel mobilyalarla donatılmış tek yatak odalı daireden haberi yok. O daireyi saklaması ya da satması umurumda değil. Çünkü o daire Jack için. Jack'in yaşaması, bana kira ödemesi ve benim de onun için biriktirmem için.

Bir süredir elimde ama... şimdi zamanı değil. "Belki de eve gitmelisin. Sonra konuşabiliriz..."

Telefonum titreyerek sözümü kesti. Jack'i görmezden gelerek telefona baktım. Jack öfkeyle içkisini bitirip, etrafta şişeyi ararken. Kişilerimden birinden gelen bir mesaj.

JOHN D: *Ivan ortadan kayboldu.*

BEN DE ÖYLE DÜŞÜNÜYORDUM. Büyükelçilikle ilgili işleri olsa bile, diğer faaliyetlerinde dikkat çekmemeye çalışacaktır. Çünkü artık benim sadece bir hacker, hatta birinci sınıf bir hacker olmadığımı biliyor. Güçlü bağlantılarım olduğunu biliyor.

Ama şu anda onu hiç umursamıyorum.

Kızı ya da onu nereye sakladığını bulabilirsem, Vi stajını parmaklarını kirletmeden tamamlayabilir.

Çünkü onunla birlikte yakalanacağından şüpheliyim... En azından tüm bu olaylar açıklığa kavuşana kadar, tertemiz bir hayat sürüyor gibi görünecektir.

BEN: *Kız hakkında bir haber var mı?*

John D: *Gianna'yı satın almış olabilecek adamla ilgili olası bir ipucu buldum.*

Bunu duyunca derin ve keskin bir nefes aldım. Satın aldı mı? Kız çoktan satılmış mı?

Bu, sadece rastgele birinin gelip satın aldığı bir durum mu, yoksa Ivan'ın zaten planladığı ve fiyatı karşılanana kadar beklediği bir satış mı?

BEN: *Kim?*

John D: *On dakika sonra Arşiv'de buluşabiliriz.*

Burası buradan çok uzak

olmayan bir bar. BEN: *On*

dakika sonra görüşürüz.

BAŞIMI KALDIRIRIM.

Kardeşim bana öfkeyle bakıyor, arkamdan gelip şişeyi kapıyor ve sanki biraz daha yanımda kalırsa ona vuracaktım gibi hızla uzaklaşıyor.

Haklı.

Ona vurmak istiyorum.

Ve o da benim vuruşlarımın gücünü biliyor.

Oyun kavgası yaparken bile, benim güçlü olduğumu ve kavga etmeyi bildiğimi anladı.

Ama bunun bir önemi yok.

Biraz meydan okurcasına kendine bir içki daha doldurur. Ona başımı sallarım. "İç şunu Jack. Benim çıkmam lazım."

"Nereye?"

"İşle ilgili acil bir durum." Ve "senin bilemeyeceğin bir şey" diye eklemekten önce kendimi durduruyorum.

O burun kıvrırdı. "Sen IT'de çalışıyorsun. Beyin cerrahı değilsin. Eminim arayan kişi birkaç dakika daha WIFI'sız kalabilir."

Jack'in aptallığına gülebilirdim. Ama onun hiçbir şeyden haberi olmaması aptallık değil. Çünkü ona gerçekte ne iş yaptığımı hiç söylemedim. Bu çoğu insan için uygun bir iş değil ve dürüst olmak gerekirse, Violet'in de bilmesi gerekmiyor.

Jack... Jack'in benim işimin onu kapatıp tekrar açmak olduğuna inanması, benim sürdürdüğüm bir şey ve onun pek meraklı olmaması benim lehime çalıştı.

O aptal değil. Sadece kayıtsız. Ki bu daha da kötü.

Ve bu da benim suçum. Ama şu anda bunu düzeltmeye niyetim yok.

"IT dünyasında bundan daha fazlası var, Jack. Beni o dünyanın beyin cerrahı olarak düşün."

Ön kapının yanındaki kancaya asılı olan kapüşonlu sweatshirt'ü alıyorum ve bu hareketim onun dikkatinden kaçmıyor.

Hoodie'yi giydikten sonra geri dönüp viski şişesini kaldırıyorum.

Jack'in gözleri kısılır. "Bu iş burada bitmedi."

"Şimdilik bitti, Jack. Hadi, geç oldu, gitmem gerek."

İçkisini bir dikişte içer ve mutfaktan çıkar, misafir odasından çıkan Violet'e neredeyse çarpıyor, Violet bornozunu sıkıca kendine çekiyor.

O, kapıyı çarpıp çıkmadan önce ona ekstra keskin bakışlar attı. Violet titreyerek bana baktı.

Kaşlarımı çattım. "İyi misin?"

"Evet." Biraz güldü ve başını salladı. "Halka açık yerlerde seks yapmanın amacı, yakalanma heyecanı, değil mi?"

Onun bunu yaşamak zorunda kalmasından nefret ediyorum, ama şu anda ona baskı yapmayacağım. "Tamam. Sanırım başardık?"

"Jack'in bizim hakkımızda öğrenmesini böyle planlamamıştım, ama... Bir bakıma, şimdi öğrendiği için mutluyum."

Ona gidip onu kollarıma alıyorum. "Jack'in egosu her şeyden çok incindi. Kaybettiğinin farkında olduğunu düşünüyorum, ama... kalbi kırılmış gibi davranmadı."

"Aşk uzun zamandır yoktu." Vi'yi yumuşak, uzun ve yavaşça öptüm.

O çok tatlı ve öpücük devam ettikçe kaybolan bir pişmanlık hissi var, tatlılık ihtiyaç ve arzuya dönüşmeye başlıyor ve ben, sahip olduğum öz disiplini kaybetmeden ve onu yatağa sürüklemekten önce öpücüğü kesiyorum.

"Bunu şimdi yapmak zorunda olduğum için üzgünüm, ama biraz dışarı çıkmam gerekiyor." "Saat gece yarısı oldu."

"Bir müşteri, özellikle de güçlü bir müşteri, pornoya erişmesi gerektiğinde, pornoya erişmesi gerekir."

Gözleri kısılır.

Ama şakacı cevabımın şakacılığını vurgulamak için gülümserim. "Huzursuz oluyorlar ve dışarıda öldürmektense içeride mastürbasyon yapmalarını tercih ederim, değil mi?"

"Cade..."

Ona gerçeği söylemek istemiyorum. Ona güvenmediğimden değil, ama bu bilginin doğru olduğundan emin olana kadar onun umutlarını yükseltmek istemiyorum.

Bu yüzden onu tekrar öpüp dışarı çıkıyorum.

JOHN D, barın arka köşesinde oturuyor. Archive'da sessiz bir gece... En azından olabildiğince sessiz.

Barın içkisini elimde, oturdum. "Bilgi ne?"

Bir cep telefonu uzatıyor ve içindeki bilgileri gözden geçiriyorum.

Kız kesinlikle Gianna'nın fotoğraflarına benziyor, daha zayıf ve bir fotoğrafta çok şık giyinmiş, başka bir fotoğrafta ise reşit olmayan bir kız gibi giyinmiş.

Normal şartlarda, baba/küçük kız veya iyi kız oyunlarına düşkün bir kıza hiç aldırış etmem. Bunu yapan çok kişi var. Bazı kadınlar babalardan daha yaşlı. Mesele yaş değil, kontrol konusunda farklı bir bakış açısı, itaat ve hakimiyet meselesi.

Vi'nin beslediği tecavüz fantezileri gibi. Tecavüze uğramak istemiyor. Sadece kontrol edilme, hakimiyet altına alınma, zorla orgazm olma fantezisini seviyor.

Ama bu fotoğraflarda bu karşılıklı değil. Kız bir kurban. Yaşı ne olursa olsun, evet, küçük kız görünümü beni rahatsız ediyor.

"Adı Thomas Allistair. The Dungeon'ın sahibi." Kalbim bir an

duruyor. "BDSM kulübü mü?"

"Aynen öyle."

Biliyorum.

Her Şey için kızlar sunuyorlar.

Fiyat uygun olduğu sürece.

Onikinci Bölüm

VIOLET

BİR HAFTA SONRA, Jack tarafından yakalanmış olmayı kabullendim.

Birçok kez cep telefonuma uzanıp aramak istedim, ama sonra elimi geri çektim.

"Ne oldu?" Cade, gömleğimi düzeltirken bana bakıyor ve kalbim çarpıyor.

Dün gece beni sokaklarda kovaladı, sonra bir barda köşeye sıkıştırdı ve herkesin bizi birazcık dikkat etse görebileceği bir yerde beni elledi.

O kadar sert boşaldım ki, onu evinin merdivenlerinde adeta parçaladım ve orada, merdivenin üçüncü basamağında, bana onu yalatmaya zorladı.

Bu sabah yavaş, şehvetli bir seks yaptık ve hala tüm bu olanlardan dolayı titriyorum.

O işte olmadığı zamanlarda yaptığımız her şeyden, seviştiğimiz ve oynadığımız tüm yerlerden. Yine de, sessiz olduğunda ya da yalnız kaldığımda, Jack'i düşündüm. Gözlerindeki acı ve öfke.

Bu acının kime ait olduğunu bilmiyorum. Bana mı?

Uzun zamandır aramızda aşk gibi hissettiren hiçbir şey olmadı, ilk aşkın o çılgın ve coşkulu büyüğü, bana özeldiğim gibi bakan bir çocuğun o büyüğü yok oldu.

Erkek çocuğuna dönüşen ve beni hafife alan bir erkek

çocuğuna. Evet, telefonu elime aldım ama hiç aramadım.

Ve biz, Cade ve ben, bu konuyu hiç konuşmadık.

Yanlış anlamayın, o gece bana iyi olup olmadığımı sordu. Cade işte, o böyle biridir. Ama ne demem gerekiyordu ki? Cade'in zaten bildiği şeyden başka. Jack ve ben ayrılmıştık.

"Yanlış mı?"

"Evet, yanlış." Gözlüklerini kafasından çıkarıp katladı ve kapüşonlu ceketinin cebindeki yıpranmış kılıfına koydu. Sırt çantası yatakta duruyordu, bu da Enzo'nun evine gideceği anlamına geliyordu.

"Hiçbir şey. İyiyim. Mutluyum, bugün başlayan yeni stajım için heyecanlıyım."

"Biz yeni tanışmadık. Her şeyi biliyorum. Mutlu olduğunu biliyorum. Ama seni rahatsız eden bir şey var. Jack mi?"

Saçımı düzgün bir at kuyruğu yaparken ona bir göz attım. "Onu geri istemiyorum."

Uzun süre hiçbir şey söylemez. "Bunun bir olasılık olduğunu düşündüğünü fark etseydim, sana yaklaşmazdım. Ve fikrini değiştirirsen, senden vazgeçmeyi düşünürdüm. Başaramazdım, ama düşünürdüm." İç çeker. "Bizi gördüğü için çok kötü hissediyorum, sanırım sen de öyle hissediyorsundur."

"Beni gözetliyor musun?"

Gülümser. "Her zaman."

"Ben sadece... kendimi suçlu hissediyorum."

"Yaralandığı için mi?"

Yine başımı sallıyorum. "Keşke öyle olmasaydı, hepsi bu. Aldatma fotoğrafları ortaya çıkmadan önce bittiğini biliyordum ve kendimi berbat hissediyordum, bu yüzden Jack..."

"Sen iyi bir insansın, Vi." "Ben sapığım."

Cade gülüyor. "Sen iyi, sapık bir insansın." Ve bana yaklaşıyor yanıma gelir, yanağıma öper. "Ama anlıyorum. Onun kardeşi ve sen. Bu çok ağır bir yük. Ve birdenbire Jack kendini tüm bunların dışında hissediyor."

Kalbim burkulur.

Cade geri çekilir ve dizüstü bilgisayarını alır, gözlük kılıfını içine koyar. "Jack... Bak, Jack'i seviyorum. O benim küçük kardeşim. Ona göz kulak olmalı, onu korumalıyım, ama onun tembellik yapıp, hayat yaşamadan benim kanepemde oturması doğru değil."

"Gitmek zorunda mısın?" Nefesimi tutarım. "Tabii ki gitmelisin. Ben de öyle."

"Ben de seninle geliyorum. Ne zaman hazır olursan, ben de hazırım. Jack mi? Kızdı ve gitti, sanırım geri dönmek ya da yardım istemek istiyor." Ben biraz parlatıcı sürerken kaşlarını çatıyor.

Sonra çantamı alıyorum.

"Ya da belki... Jack sadece seni özlemiştir."

"Belki. Eminim bunun da etkisi vardır, ama Jack'in büyümesi gerekiyor. Ben her zaman onun yanıdayım. O bunu bilmiyor olsa bile."

Kapıya doğru yürürken aniden ona bakarım. "Ondan uzak durmanı ya da ikimizden birini seçmeni isteyeceğimden endişelenmiyor musun?"

"Hayır." Aniden, Cade'in koyu renkli gözleri parlar ve beni yakalar, yeni kapıya doğru iter, beni öperken bacağı bacaklarımın arasına kayar.

Bu, sahiplenici, ateşli bir öpücük. Bu, geniş açık bir gelecek ve tutku. Ve daha başlamadan bitmiş gibi.

Başını kaldırır.

"Dudaklarımdaki parlatıcıyı öptün."

"Buna ihtiyacın yok." Beni tekrar öper, bu sefer dudakları dudaklarıma hafifçe değdirir. "Ve ben böyle şeylerden hiç endişelenmiyorum. Sen bunu yapmazsın, Jack de yapmaz, gerçekten. Ateş püskürür ve duman çıkarabilir ama yılın en pisliği görünüşünün altında, o iyi bir adamdır."

Bu sözler içimdeki bir şeyi yatıştırırken kalbimi de çarptırıyor. Gülümsüyorum. "Gitmeliyiz, yoksa geç kalacağız. Tabii benimle gelmene gerek yok."

"Tabii ki gelmeliyim. Hadi gidelim, Vi. Bu geceki cezayı gün içinde hazırlayacağım."

"Cezam mı? Ne için?"

Cade güldü. "Sebep mi lazım?"

CADE beni şık ofisin kapısına kadar geçirir ve yanağıma bir öpücük kondurur. "Harika olacaksın."

O uzaklaşırken, finans bölgesindeki kalabalık caddenin köşesinden tren istasyonuna doğru kayboluşunu izliyorum.

Kongre üyesi Walsh'un Brooklyn'de başka bir ofisi daha var, ama şimdilik benim görevlendirildiğim ofis burası.

Sinirlerim bozuluyor.

İyi bir izlenim bırakmak istediğim için erken geldim.

Bu kadar gergin olmamalıyım, çünkü staj, diplomamı almak için gereken şartları yerine getirmeme yardımcı olacak kadar gerçek, ama tam zamanlı bir staj olacak kadar uzun sürmeyecek.

Ama bu, Gianna'yı bulmak için, puan kazanmak için değil. Ve diplomamın, bir kez tamamlandığında, özellikle Walsh gibi gerçek bir kongre üyesiyle staj yapmak için çok çalışacağım türden olduğunu bilsem de, bunu kendime hatırlatmam gerekiyor.

Isaac, ileride daha büyük ve daha iyi şeylere ulaşmak için taban oluşturuyordu ve bu benim derecem için önemli olsa da, özgeçmişim için hiçbir önemi yok. Bu önemli.

Ya da olacaktı.

Daha uzun sürseydi.

Çünkü Walsh'un ofislerinde olduğu gibi uygun bir staj, tüm kapıları açardı.

Kapıyı itip açıyorum ve siyaset dünyasına adım atıyorum, ve bir heyecan dalgası beni sarıyor.

Bununla birlikte midem bulanır. Isaac ya da onun başına gelenler yüzünden değil.

Eğlenceli değildi, ama müdahale olmadan kendi başıma üstesinden gelebileceğim bir şeydi, sanırım. Hayır, damarlarımda atan bu dünyaya olan saf ihtiyaç ve Isaac gibi şeylerin kariyerimi mahvedebileceği düşüncesi beni mide bulandırıyor.

Bunu istiyorum.

Hata yok.

Belirsizlik yok.

Bu dünya benim işim için can damarım, benim aşkım ve onun başarılı olmasını çaresizce istiyorum. Joseph Walsh, Isaac gibi, isterse kariyerimi bitirebilir.

Ya Joseph da Isaac gibi olup istediği kızların hayatlarını ve kariyerlerini mahvederse?

O sözde dürüst biridir. Bunu biliyorum. Ama Isaac da öyle olmalıydı.

Walsh'ın kızıyla bir ilgisi olduğunu gösteren hiçbir şey olmasa da, Gianna hakkında araştırma yaparken beni yakalarsa ve bu yüzden beni kara listeye alırsa ne olacak?

Cade'in kullanabileceği bir şey biliyor olabilir, bu yüzden onu elimden geldiğince araştırmam gerekiyor. Ama yakalanırsam...

"O zaman yakalanma," diye mırıldanıyorum.

"Bir şey mi dediniz?" diye sorar resepsiyonist, telefonu beklemeye alıp notunu tamamlarken. Bana bakar, telaşlı bir havası vardır.

"Tuvalet nerede diye sordum." Bu sözler nereden çıktı bilmiyorum, ama bir şey söylemem gerekiyor ve aklıma gelen ilk sözler bunlar.

aklıma gelen ilk kelimeler.

Telefonundaki başka bir tuşa basarak başka bir aramayı beklemeye alır ve beni süzerken kıyafetimi dikkatle inceler. "Stajyer misin?"

"Evet. Violet."

Başını sallar ve solundaki kapıları gösterir. "Allie. Oradan sağa dönün. Erken geldiniz. Vaktiniz var. İyi şanslar." Sonra beni uğurlar ve telefonundaki cevap tuşuna basar. "Kongre Üyesi Walsh'un ofisi, beklettiğimiz için özür dileriz. Çarşamba günü saat beşte..."

Dinlemeyi bırakıp, doğrudan tuvalete doğru yöneldim. Kendimi toplamam gerekiyordu. Bu önemliydi ve ilk günümün son günüm olmasını istemiyordum.

Tesisleri kullanıyorum ve ellerimi yıkadıktan sonra yüzüme biraz su serpip kuruluyorum.

Diğer kabinin kapısı açılır ve burada kendi kendime konuşmaya karar vermediğim ve gerçekten deli olarak ün salmadığım için banyo tanrılarına sessizce şükrederim.

Kız lavaboya gelir ve ellerini kurularken aynada çarpıcı kırmızı saçlarını düzeltirken bana sempatik bir gülümseme atar.

Neden böyle bir ihtiyaç duyduğunu anlamıyorum. Her bir tel yerinde ve düzgün duruyor.

"Sen yenisin, değil mi? İlk günün

mü?" Gülümserim. "Evet."

Bana tamamen dönüyor. "İlk gün heyecanı mı?"

"Öyle bir şey. Staj yapıyorum." "Walsh'la

mı?"

Gözlerim fal taşı gibi açılır.

Benim şaşkın bakışlarıma omuz silkiyor. "Bazen başka işler için stajyerler alırız. Şaşıracaksın. Burası kongre, yani Walsh varken

Walsh'ın konuşma yazarları, sosyal medya tasarımcıları, kıdemli analistler için çalışan analistler vb. var. Bu bir makine."

Nefesimi tutuyorum.

Kesinlikle Walsh için çalışıyorum ve aptalca da olsa, bunun Isaac'ın ofisinin daha büyük ölçekli bir versiyonu olacağını düşünüyordum, ama bu gerçek. Burada belirli işler için belirli kişiler var, oysa Isaac'ın yanında her şeyi biraz yapmak zorundaydık.

Bu büyük lig. Cade gerçekte ne yaptı?

"Ben Macy. Basın sekreterinin altında, halkla ilişkilerde çalışıyorum, bu çok yorucu olabilir. Her zaman bir şeyler dönüyor. Bazen, ara verip bir ünlünün halkla ilişkilerinde çalışmayı hayal ediyorum, güzel ve kolay bir şey."

Gülüyorum. "Ben Violet. Ve bu kolay mı olur?"

"Politikacılara kıyasla mı? Ne kadar temiz ya da aziz olmaları önemli değil. Her zaman bir aç, döndürülecek bir şey, hasar kontrolü, muhalefetin kirli hamlelerine karşı anlık oyun planları olacaktır. Ünlüler ise kendi kendilerinin en büyük düşmanıdır. Çocuk oyuncağı."

Gülerek başımı sallıyorum. "Evet, haklısın."

"Peki, Genel Sekreter olmak için staj mı yapıyorsun?" Titriyor. "O işi hiç sevmezdim. Kongre üyelerinin kulağı sende. Onların en sevdikleri ve en nefret ettikleri kişinin ve çeşitli konularda bilgi sahibi olman gerekiyor. Senin alanın ne?"

"Siyasi analiz." Birdenbire, Isaac'ın yeri, adamı denklemden çıkarırsanız, benim için ne kadar iyi olduğunu anladım. Bana her alanda öğrenme fırsatı verdi ve bir gün genel sekreter olmak istediğimi düşünüyorum. Bu, hayallerim listesindeki nihai hedefime kayıyor.

"Burayı seveceksin, korkacak bir şey yok. Walsh harika biridir, diğerleri de öyle." Sonra saatine bakar. "Gitmem gerek. Sonra konuşuruz."

Dışarı çıktığımda, büyük açık ofise bakındım ve neredeyse Kongre Üyesi Walsh'a çarpıyordum.

O gülümser. "Oops. Az kalsın seni devirecektim."

Gerekirse beni dengelemek için hazırmış gibi elini havaya kaldırır, ama dokunmaz.

Cildim yanıyor. "Çok özür dilerim. Bakmıyordum." Gülümsüyor. "Sen yeni stajyer Violet olmalısın."

Başımı sallarım.

"Güçlü arkadaşların olmalı, ama tavsiyeyle gelmiş olsan da, beni etkileyen notların ve sicilindin. Hadi, bugün işlerim hafif... yani, benim için hafif, sana etrafı gezdireyim."

Ve öyle de yapıyor. Bana telefon sisteminin nasıl çalıştığını ve ofisin neden kasıtlı olarak açık plan olduğunu gösteriyor. Onun ofisi bile öyle. Yarım cam duvar ve bir pencere var, ama Isaac'inki gibi değil.

Kapıların arkasında.

Kapıları olan ofisim.

Bir şeyler olabileceği yerler.

Burada öyle bir alan yok gibi görünüyor. Burası, insanların diğerlerinin ne yaptığını görebileceği bir yer, hatta Genelkurmay Başkanı ve Walsh'ın bile. Ve o iyi bir adam. Bölgesi ve daha büyük planları hakkında, değişim için ve dünyayı daha iyi hale getirmek için en alttan en üste kadar tüm kademelerin birlikte çalışması gerektiği hakkında tutkuyla konuşuyor.

Onu seviyorum.

Sonunda bana koltuğumu gösteriyor, bu koltuk onun ofisinin yanında, Genelkurmay Başkanı ofisteyken oturduğu yerin yakınında, ama ben senatörden ve Genelkurmay Başkanından da öğreneceğim.

"Clive'in bulunduğu Brooklyn'de DUMBO ofisim var, o da Genel Müdür Yardımcısı. Zamanımı ikisi arasında bölüyorum ve sen de oraya gittiğimde benimle geleceksin. Sorun var mı?"

Ona bakıyorum. Elimde olan fırsatı mahvetmek istemiyorum ve Gianna'yı bulma işini de mahvetmek istemiyorum, ama aklımdaki bir soruyu ona soruyorum. "Clive'in yanında staj yapmam gerekmez mi?"

"İsterseniz, ama bu iş benim kulağımı çekmek, rakamları anlamak, saçma sapan bir konuşma yapmadığımdan veya mayın tarlasına adım atmadığımdan emin olmakla ilgili. Ve eğer bir mayına basmak üzereysem, beni, siyaseti ve diğer tüm konuları iyi tanıyan bilgisini kullanarak beni oradan kurtarmakla ilgili." Bir süre durur. "Analizi anlayan biri olduğunuzu açıkça kanıtladınız, ama bu iş günlük, pratik bir iş."

"Tamam."

"Merak etme, büyük kararları sen almayacaksın ve Clive'in çalışmasını izleyeceksin, ama bizimle de çalışman gerektiğine karar verdik. Yakın ol ve yardım et. Tek yol bu. Ve tabii ki, kahvemi nasıl sevdiğimi öğren." Çılgın bir şaka yapmış gibi güldü. "Burada herkes sırayla kahve getirir, ben bile."

Sonra köşedeki masaya, iki adamın tartıştığı yere başını sallar. "Hadi, başlayalım ve yarın yapacağım konuşmayla ilgili ne gibi sorunları olduğunu görelim..."

Ve ben kalkıp onu takip ediyorum.

MACY HAKLIYDI. Walsh için çalışmak harika.

Sadece bir gün olduğunu biliyorum, ama o yaklaşılabılır birisi ve beni de dahil edeceğini söylerken ciddiye.

İki adam kelimeler üzerinde tartışıyordu ve Walsh onları dinledi, konuşmayı okudu ve sonra bana verip fikrimi sordu. "Bazen, köye yeni gelenler en taze bakış açısına sahiptir."

Fikrimi söylediğimde, onu kabul etti ve sonra düzeltmemi söyledi.

Günün çoğunu bunu yaparak geçirdim, iki konuşma yazarı ile birlikte konuşmayı daha iyi hale getirmek için çalıştık ve sonunda üçümüz de memnun kaldık.

Walsh da öyle.

Şimdi... Öğleden sonra geç saatler ve Walsh'un az önce tavsiye ettiği şeyi yapıyorum, ofise alışmaya, işlerin nasıl yapıldığına alışmaya ve evet, onun için bazı e-postaları incelemeye.

Ama şok oldum. O, bir patron olarak isteyebileceğim her şeye sahip. Ve bir gün içinde Isaac'la olduğumdan çok daha rahat hissediyorum onunla.

Sadece ofisin işleyişine değil, insanlara, Walsh'a, işe de alıştım.

Bu tür işlerde genellikle eve gitmek için belirli bir saat yoktur, ama Walsh saat altıda masama geliyor.

"Eve gitme zamanı. Herkesin masasına dönmesini beklediğimiz zaman size haber vereceğiz. Peki, ilk gününüz nasıldı?"

"Harika."

"Harika. Öyleyse... geri gelecek misin?"

Gülüyorum. "Beni hiçbir şey uzak tutamaz."

Adımlarım hafifleyerek ayrılıyorum ve dışarı çıkıp duvara yaslanmış, telefonunda bir şeyler arayan kişiyi gördüğümde adımlarım daha da hafifliyor.

Kalbim hızla çarpmaya başlar.

Cade bana her şeyi eriten yavaş bir gülümsemeyle bakar ve beni kendine çeker, dudaklarını yavaşça benim dudaklarımın üzerine koyar.

Bu, dizlerimi titretiren türden bir öpücük, hem de dil kullanmadan. Başını kaldırır. "Nasıl geçti?"

"İyiydi."

Kolunu omzuma atıyor ve yavaşça metroya doğru yürüyoruz. O anda kendimi dünyadan daha büyük hissediyorum. Her şeyden daha büyük. Cade fısıldıyor, "Güzel. Uslu durdun mu?"

Başımı sallıyorum.

Ama sonra ona bakıyorum ve kalbim bir iki kez atlamış gibi oluyor. O da bana bakıyor, sanki önemli olan tek şey benmişim gibi.

"Gianna'nın kaybolmasıyla bir ilgisi olduğunu sanmıyorum."

Omuzlarını silkiyor. "Öyle olduğunu düşündüğümü hiç söylemedim, ama düşünmek ve bilmek iki farklı şeydir."

Bu, fazla karışmamam gerektiğine dair bir uyarı, ama staj yapmam gerekiyorsa bunu nasıl yapabilirim?

Bunu gerçek bir fırsata dönüştürebilirim.

Gerçek bir anlaşmaya.

"Herkes onu seviyor, Cade. Nedenini anlayabiliyorum. O samimi biri ve harika bir patron olacak, bunu söyleyebilirim."

Metro girişine geldiğimizde beni sıkıca kucakladı. "Hoşuna gittiğine sevindim."

"Eğleniyorum."

Beni kollarında döndürerek yüzünü bana çevirir. "Ama neden orada olduğunu unutmamalısın. Bunun nereye varacağını bilmiyoruz ve Gianna'yı bulmak için bu stajı feda etmen gerekebilir. Masum olsa bile, o ofiste veya onunla bağlantılı diğer kişilerle neler olduğunu bilmiyoruz. Mafya ondan memnun değil ve genellikle içeride adamları vardır, bu yüzden dikkatli ol. Ya onu geri getirmek için onun kariyerini mahvetmek gerekirse?"

Kalbim sıkışır. "Öyle mi olacak?"

"Bilmiyorum." Yüzümü inceliyor. "Her şey mümkün."

"O zaman başka stajlar da vardır. Bir listem var. Ve ne gerekiyorsa yapacağım."

"İşler kötüye gitmeye başlar gibi görünürse hemen çekil, duydun mu Vi?"

Başımı sallarım.

Ama içten içe, Gianna'yı bulup işimi koruyabileceğimi umuyorum.

On Üçüncü Bölüm

CADE

Her sabah onunla birlikte gitmek, onun güvende olduğundan emin olmak istiyorum, ama yapamayacağımı biliyorum.

Son birkaç gündür, evimden onun ofisine kadar olan kısa yolculuk için kalabalık trene biniyorum ve onunla geçirdiğim bu zaman çok güzel. Onunla bir yerlere gitmek çok güzel. Bazı şeylerin olduğu gibi, düşüncesizce, mükemmel bir şekilde.

O dakikalar, birlikte olmak, birbirimizin yanında birkaç dakika daha geçirmekten başka bir şey değil. Akılsızca, paha biçilemez, New York'ta sabah trafiğini katlanılabilir kılan hoş bir şey.

O, oraya Uber veya araba servisiyle gitmeyi kesinlikle reddediyor.

Bu yüzden ona, ben yanında olmasam bile yalnız kalmayacağını söyledim. O görse de görmese de, hoşuna gitse de gitmese de, ona eşlik eden biri olacak. Korunmasız ve savunmasız kalmayacak.

Ve Vi akıllıdır. Ben ona söylemesem bile, bunu kendisi çözecek türden biridir.

Enzo ve bir araya getirdiğimiz ekiple buluşmak için trene binerken iç çekiyorum. Buluşma yeri, The Syndicate'in sahibi olduğu bir yeraltı hacker mekanı. Diğer hackerları gözlemlemek ve yetenekleri keşfetmek için iyi bir yer.

Ama ben bununla ilgilenmiyorum.

Benim ilgilendiğim, alt kattaki özel odalarda diğerleriyle buluşmak. O odalar sadece The Syndicate üyelerine ayrılmış.

Astoria Queens'te indiğimde, yan taraftaki alana doğru ilerleyip dalış mağazasından içeri giriyorum. Tezgahın arkasındaki Esther'a başımı sallayıp arkaya geçiyorum.

Son kişi geldiğinde tabelayı kapalıya çevirecek. Enzo, masasına oturduğumda başını kaldırmıyor.

Burası gizli işler için kullanılan bir bodrum gibi görünüyor. Uyumsuz masa ve sandalyeler, bir bar, bir buzdolabı ve bir hacker ordusunu memnun edecek kadar çok sayıda priz var.

Burada, dizüstü bilgisayarda çalışırken uzanabileceğimiz bir kanepe bile var, ikimiz de bunu sayısız kez yaptık.

Bugün burada bizimle buluşan herkes hacker değil. Ancak hepsine güveniyorum.

Enzo bilgisayarının başında, ben de ona katılıp kendi bilgisayarımı çıkarıyorum. "Kız arkadaşın nasıl?"

Gülümsüyorum. "Hâlâ benim."

O iç geçiriyor. "Sadece henüz onu senden çalmaya çalışmadığım için. Adımı nasıl inlediğini hatırlıyorum."

"İnleme olduğundan emin değilim. Zaten yeterince derdin yok mu? Az önce mafya patronunun kızını kızdırmadın mı?"

Ağzının kenarları yukarı doğru kıvrılırken bana karanlık bir bakış atar. "Verity DeSouza, Boston'daki bir suç ailesinin üyesi. Küçük bir aile, bitti, o da drama kraliçesi."

Aramamızın ortaya çıkardığı bilgileri incelerken gülümsememeye çalışıyorum. "Boston mafyası sevimli değildir. O yüzden dikkatli olmalısın."

"Hayır, ben iyiyim. O en sevilen kızı değil. Ayrıca, hala bakire olduğu için babasına ağlamayacaktır. İnan bana, orada tek ben değildim."

Yüzümü buruşturuyorum. "Çok hoş, dostum. Cidden."

"Ne diyebilirim ki? Ben iyi biriyim." Sonra şakayı bırakır. "Ciddiyim, geri dönmemi umuyor. Ama babası bana biraz baskı yapmaktan öteye gitmeyecek. Onun istediği damat ben değilim. Onun istediği bir evlilik olacak. Ve o söylemeyecek.

Onu becerdim çünkü bu onun çıkarına değil. Henüz yapmadı ve o kızın oldukça fazla sevgilisi var. Bununla övünüyor. Yani... hadi ama.

"Yani, kolay bir kız olduğu için mi onunla yattın?"

O burun kıvırdı. "Onunla yattım çünkü *eğlenceliydi*. Ve bakire *değildi*. Ben bakirelerle yatmam."

Enzo titrer.

"Dürüst kaldığın sürece," diyorum alaycı bir tonla.

Fuckboy sözlerinin altında, kendi gerçeğini söylüyor.

Enzo aptalca şeyler yapar. Ama masum insanlarla uğraşmaz.

Tehlikeli şeylerle uğraşır, yüzük takan kızlarla uğraşır — onlar umursamıyorsa, o da umursamaz.

Enzo'nun kendine özgü bir ahlak anlayışı var.

Benim için, bu tür sınırlarda yaşamak heyecan verici değil. Ama sınırları, heyecanı ve karanlık şeyleri severim. Vi, sahip olduğu eğilimleri olmasaydı onu bu kadar sever miydim?

Nefesimi bıraktım.

Belki?

Ayağa kalkıp bir şişe su alıyorum.

Kahretsin. Cevap evet. Çünkü Vi'yi uzun zamandır seviyordum. Onun karanlığının benimkine benzediğini bilmeden önce bile. Sadece bunu sakladım, bastırdım.

Eğilimlerimizin uyuşması bir artı. Ve uyuşmasa bile, sıradan bir ilişki yaşamaktan mutlu olurdum. İzleyecek porno var, ama...

Ama sınırları zorlamak, onun rahatlık düzeyini bulmak, sahip olabileceği fantezileri keşfetmek için elimden geleni yapardım.

Bazıları fantezileri olmadığını iddia eder, ama sadece ne olduklarını bilmiyorlar.

Sadece sıradan fantezileri olan insanlar olduğunu çok iyi biliyorum, ama onlarda da eğlence bulunabilir.

Cinsel olarak aktif olmaya başladığımda bile, arzularımın farklı olduğunu biliyordum. Çevrimdışı ve çevrimiçi olarak keşfetmenin yollarını buldum. Kız arkadaşlarımla da.

Eğlenceli alanlar bulduk.

Violet ile oynayabileceğimiz mekanlar akıllara durgunluk veriyor. Sanki kendinizin kayıp bir parçasını bulmak gibi.

Enzo düşüncelerimi keser: "Joseph Walsh hakkında bir haber var mı?"

Elimi ensemin arkasına sürterek omuz silkiyorum. "Easy E'nin bir şeyi yoksa hayır. Ya sen?"

O kadar çok insana güvenmiyorum, tamamen değil.

Enzo. Violet.

Ve... ve Jack. Makul ölçülerde.

Jack, bana kızgın olsa da, milyon yıl geçse de beni asla satmaz ve ona bir iki ders vermiş olsam da, onu hayatım pahasına korurum. Üçünü de hayatım pahasına korurum. Violet... Onu korumak için her şeyi yaparım. Ama... Evet, Jack'i korurum. Ve ona güvenirim.

Yapmayacağım şey ise, ona kaldırabileceğinden daha fazla yük yüklemek.

Benim yaptığım gibi. O bundan çok uzak ve Vi'yi de tüm bunlardan uzak tutmak için her şeyi yaparım.

Jack'in aksine, Violet çok meraklı, çok inatçı ve eşit olmaktan başka bir şey olmaya çok kararlı.

Şu anda, diğer alanları ve diğer insanları incelemek için özenle seçilmiş bir ekip geliyor.

"Vi onun kirli olduğunu düşünmüyor ve ben ona inanıyorum."

Enzo'nun gözleri kısıılır. "Bu bir cevap değil."

"Daha fazlasını öğrenene kadar ya da fikrimi değiştirecek kadar bilgiye sahip olana kadar, elimde olan tek şey bu. Easy'yi onun üzerinde tutacağım, ama..." İç çekiyorum. "O, onun ofisinde, onunla birlikte çalışıyor, Isaac'la çalıştığından daha da fazla. Ve içgüdüğü onun iyi biri olduğunu söylüyor. Ben de buna güvenmek zorundayım. Dikkatimizi başka bir yere yoğunlaştırmalıyız."

"Lanet olası Ivan ortadan kayboldu."

"Zaten korunuyor. Birkaç aylığına Rusya'ya kaçmış ya da burada yeraltına girmiş... Ondan haber alacağımızı sanmıyorum. Henüz."

Bu zehirli piçler toprağın altında ölene kadar, onlarla ilgili her şeye bir "henüz" eklerim.

Ama o görölene veya bir şey yapana kadar, adamlarımın yapabileceğı tek şey gizli adımlarını takip etmek, tüm bağlantılarını araştırmak ve bunun biraz zaman alabileceğini biliyorum.

Tüm bunlar biraz zaman alabilir. Tabii bir şey bulmazsak, ki bu toplantının amacı da bu.

Bilgileri toplayacağız ve sonra Enzo ve ben bir hamleye karar vereceğiz.

"Korkunç lanet olası henüz," diye mırıldanır Enzo. "Öyleyse, Joseph'in temiz olduğunu kabul ediyoruz."

Başımı sallıyorum, sonra saatime bakıyorum. Diğerleri yakında burada olacak.

Ve umarım harekete geçmek için bir şey bulurum. Çünkü Gianna ne kadar çabuk bulunursa ve Ivan'ın karıştığı insan kaçakçılığı çetesi ne kadar çabuk ortaya çıkarılırsa, o kadar çabuk rahatlayabilir ve kızımın güvende olduğunu bilebilirim.

Ancak bu, onu güvende tutmaktan daha

fazlası. Onu hayal kırıklığına uğratmak

istemiyorum.

Asla.

Onu tahrik eden ve tüm karanlık arzularını tatmin eden bir adamdan daha fazlası olmak istiyorum.

Onun kahramanı olmak istiyorum.

Bu yüzden, o kızı bulmak istiyorum. Vi için.

SON KİŞİ AYRILDIĞINDA, Enzo ve ben uzun bir süre birbirimize baktık.

Hayal kırıklığı içimizde kabarıyor, ama Enzo enerji içeceği uzun bir yudum alıyor. İçeriğe bakıp burnunu kırıstırıyor. "Siktir et bu doğal saçmalıkları. Kimyasallara ihtiyacım var." Sonra bana dönüyor. "Bunun kolay olacağını düşünmemiştin, değil mi?"

Ona karanlık bir bakış atar ve parmaklarımı masanın kenarına vururum. "Onlardan birinin gelip 'Hey, zengin kızları satan adamı buldum' diyeceğini mi düşündüm? Hayır, düşünmedim."

"Bu Gianna'yı bulmak istediğini biliyorum. Ve biz de dahil olmak üzere en iyi adamlarımız bu konuyu araştırıyor. Vi, babanın bu işe karıştığını düşünmüyor, ama her ihtimale karşı onu takip eden birini görevlendirdik. Başka gruplar da var, ama kimse birini o kadar uzun süre tutmaz. Ve kesinlikle tek başına da olmaz."

Ekranıma bakarak başlayabileceğimiz tüm yerleri gözden geçirip iç çekiyorum.

"Haklısın. Özel alıcı yazıyor ama böyle bir şey hiç görülüyor." Çoğu insanın bilmediği ve çoğu insanın giremeyeceği bir web sitesi açıyorum.

Bugün burayı gündeme getiren adam bile taşınan kızları görememiş ve davet edilmenin bir yolunu bulamamış.

Zindan, seçkinliğin ötesinde bir yer...

Enzo'ya bakıyorum. "Dungeon hakkında ne biliyoruz?"

Bana bakar. "Seks kulübü mü?"

Kaşlarımı kaldırdığımda, "Sadece arkadaşımızın söylediklerini aktarıyorum. Orayı biliyorum, ama hiç gitmedim. Sen?"

Kafamı sallıyorum. "Hayır, ama kızlar gelip gidiyor ve burası her şeyin mümkün olduğu bir yer, değil mi?"

"Senin tahminlerin benimkiler kadar iyi. Hiçbir kink sitesinde bir şey bulamadım. Sen buldun mu?"

Hızlı bir arama yapıyorum ama dedikodular dışında kimse oraya gitmemiş. Ve pek kimse bu konuyu konuşmuyor. İlginçtir ki, bunu konuşanlar da hardcore insanlar değil. Öte yandan, tek bir fetişe ya da çok çeşitli fetişlere hitap eden pek çok kulüp var.

Bu... bu farklı bir şey.

Bunu bize getiren Bug, müşterilerin seçkin, zengin ve güçlü olduğunu söyledi. Ve bu, kanunun her iki tarafının da karışımı.

Dungeon'da olanların çoğu rıza gösteren yetişkinler arasında olsa da, rızanın hiç düşünülmediği birçok şey olduğunu düşünüyorum.

"Ben de bilmiyorum. Duymuştum ama benim ilgi alanıma giren bir şey değildi."

"Oraya yeni gelen kızları alıyorlar. Bug, konuştuğu üyenin, kızların erkeklerin istediği her şey için her zaman mükemmel olduğunu söylediğini söylememiş miydi?"

"Evet, iğrenç herif. Ayrıca daha genç birini aradığını da söyledi. Bug'a kızının fotoğrafını bile gösterdi. Ona benzeyen bir kız istiyordu. Kim kendi kızını becermek ister ki? İğrenç sapık."

Bug onun icabına bakmış olması iyi olmuş. En karanlık, en iğrenç sırları onunla birlikte gömülecek başka bir CEO.

"Yani, kızlar sipariş üzerine değilmiş gibi görünüyor."

Ama Dungeon içimde bir şeyler uyandırdı. Bu konuyu araştırmak istiyorum. Kızları içeri alıyorlar ve sevkiyat yapmıyorlar.

Aklım kaynamaya başladı. "Onlar özel bir kulüp... Sadece davetle girilebiliyor ve girmek neredeyse imkansız. Kızları inceliyorlar. Grup halinde nakletmiyorlar. Elle seçilmişler. Seçilmişler. Farklı bir tür insan ticareti."

Enzo bana bakıyor. "Girebileceğini mi düşünüyorsun?"

Enzo'yu tanıyorsam, ben bir yol bulamazsam beni içeri sokmanın bir yolunu düşünüyordur.

"Her zaman bir yol vardır."

Ve sırtıyor. "Doğru insanları tanımalısın."

Ben de sırtarak cevap veririm. "Şansımıza, ikimiz de doğru insanları tanımayı alışkanlık haline getirmişiz."

İki elini de kaldırır. "Ben o tür doğru insanları tanımıyorum."

"Ama ben tanıyorum. O dünyaya çok yakın ve bana büyük bir borcu olan biri var."

Bu iyiliği istemek ve o akşamın ilerleyen saatlerinde kulübün sahibi ile bir görüşme ayarlamak çok da zor olmadı. Telefonu kapattığımda ayağa kalktım.

"Yeni bir takım elbise almam gerekecek."

Enzo'nun takım elbise alışverişine gitmekten daha çok sevdiği bir şey yoktur, özellikle de özel takım elbise diken ve herhangi bir normal takım elbiseyi özel gibi gösterebilen en sevdiği terzisine gitmekten.

Brioni takım elbise gibi bir şeye ihtiyacım var. Fiyat etiketi olmadan. O bunu yapabilir.

Takım elbisenin provası bittiğinde, bir şeyler içmek için Çin Mahallesi'ndeki bir bara gidiyoruz.

Enzo garsona işaret eder, sonra bana döner. "Zengin ve seçkinmiş gibi davranacaksak, bence buradan başlamalıyız, göz yaşartıcı derecede pahalı bir viskiyle."

Tek malt viski şaşırtıcı derecede zengin, tatlı ve meyveli. Rum seven arkadaşşıma bakıyorum. "Normalde viski sevmem."

"Bu senin içkindir, Cade. Senin tercihine daha yakın, ama zorlanırsan, on altı yıllık olduğunu söyle. Buna sadık kal. O seçkin kulüplerdeki adamlar her zaman böyle şeyleri severler, ama en iyi ve en pahalı olanın her zaman karşılıklı olduğu söylenemez. Takdir edilecektir."

Başımı sallayarak teşekkür ettim.

Enzo'nun bitmek bilmeyen kızlar döngüsünde en son sıraya giren kız hakkında konuşurken, yakında işini bitirecek olan Violet'e mesaj atarım.

BEN: *Bu gece eve geç geleceğim, o yüzden fazla sorun çıkarmaya çalışmayın.*

Bana cevap vermesi biraz zaman alıyor, ama sanırım çok çalışıyor.

VIOLET: *Başım belaya girerse ne yapacaksın?*

Karanlık bir heyecan içimi kaplar.

Beni nasıl bu kadar etkileyip, beni nasıl bu kadar tahrik ettiğini asla anlayamayacağım.

BEN: *Beni kışkırt da görürsün.*

Ben: *Ama geç dediğimde, geç olacak, Enzo ile akşam yemeğinde buluşup G hakkında strateji konuşacağız. Belki de arkadaşın Lia ile görüşmek için iyi bir gece olabilir.*

Violet: *Bak, beni düşünüyorsun. Ama işten bazı kızlarla içki içmeye çıkabilirim.*

Ben: *Dikkatli ol.*

Violet: *Her zaman öyleyim.*

BU LANET OLASI BİR YALAN ve ikimiz de bunu biliyoruz.

Sorun arayacak demek istemiyorum, ama fazla hevesli davranarak başını belaya sokabilir.

BEN: *Ciddiyim, Vi. Dikkatli ol. Kışkırtma. Daha çok ıslan.*

Violet: *Küvette mi? Çıplak mı?*

Gözlerimi kısarak ekrana bakıyorum. BEN: *Bilgiyi*

kastediyorum.

Violet: *Bilgiyi nazikçe sorgularken dikkatli olacağıma söz veriyorum.*

Muhtemelen umabileceğim en iyi şey bu ve Enzo'nun yanımda meraklı gözlerle izlediğinin fazlasıyla farkındayım. "Kendi kızını bul, dostum."

"Olmaz, bu daha eğlenceli." Ve bana o masum gülümsemesini gösterir.

"Senin aracılığınla yaşamayı seviyorum."

"Sen bir pisliksin," diye mırıldanıyorum ekran aydınlanırken.

VIOLET: *Haber var mı? Herhangi bir gelişme?*

ENZO, sanki ona ne yaptığımı anlatmak üzereymişim gibi elini telefonuma koyar. ne yaptığımı söylemek üzereymişim gibi.

Ona sert bir bakış attım. "Dostum."

"Üzgünüm," diye mırıldanır, ama hiç de üzgün görünmüyor.

BEN: *Yok. Birkaç ipucum var ama muhtemelen çıkmaza girerler.*

Violet: *Yine de onlara bakacaksın, değil mi?*

Ben: *Onları zaten takip edeceğim. Evet.*

Ben: *Ve bir şey bulursam, ilk bilen sen olacaksın.*

Violet: *İşe dönmem lazım. Akşam görüşürüz. XOX*

XOX'un neden midemi burkan bir etkisi olduğunu bilmiyorum, ama öyle. Geriye yaslanıp viskimi yudumluyorum.

Enzo sandalyesine yaslanıp mesajlarını kontrol eder ve sonra bana bakar. "Neden ona söylemedin? Nereye gittiğini ve kiminle buluştuğunu söylemeden ona söyleyebilirdin."

"Ne fark ederdi ki? O, Dungeon'ı ya da sahibini tanımıyor."

"Demek istediğim o değil, kardeşim."

"Ne demek istediğini anlıyorum. Sanırım bu toplantı hakkında bir his var içimde ve onun umutlarını yükseltmek ya da yıkmak istemiyorum."

"Ben de senin Dungeon'a katıldığını bilmesini istemediğini sanıyordum." İki taze içki sipariş etti. "Cade, seni tanıyorum. Başka biri olsaydı, bir hikaye uydururdun. Ya da bir ipucu bulduğunu ve onu takip ettiğini söylerdin. Ama sen öyle yapmadın. Bir nedeni var mı?"

"Söylediğim şey buna yeterince yakın."

"Seni tanıyorum dedim."

"Bilmiyorum," diye cevap veriyorum sonunda. "Neden ona açıklamadığımı bilmiyorum, iş yerinde olması dışında." Ona bir bakış atıyorum. "Ve ona evde söyleyebileceğimi, ama söylemeyebileceğimi belirtmene gerek yok. Belki de... belki de onu korumaya çalışıyorum, umutlarının yıkılmasını engellemeye çalışıyorum. Asla canlı bulunamayacak bir kızı bulmak için çok fazla çaba harcıyor."

"Evet, biliyorum. Ve bence sonuncusunda tam isabet ettin."

Bence haklı.

Violet, bu kadar kısa sürede benim için olması gerekenden çok daha fazla anlam ifade ediyor. O benim güneşim gibi.

Onu korumak istiyorum, güvende olmasını istiyorum, sadece zarar görmekten değil, dünyanın acımasızlığından da.

Ve bunun daha fazlası olduğunu da biliyorum. Çok daha fazlası.

Yutkunuyorum, boğazımda bir yumru oluşuyor ve gözlerim yaşıyor ve bir an için bulanıklaşıyor. "Sanırım ona bir şey olabileceğini düşünmek istemediğim için. O pislik evimize girdiğinde onu neredeyse kaybediyordum. Onu kaybedemem. Ve eğer bu Ivan ya da ondan daha kötü insanlarla bağlantılıysa, onu tehlikeli durumlardan uzak tutmak istiyorum. Onu korumak için ne yapmam gerekiyorsa yapacağım.

"O iyi olacak."

Umarım öyle olur.

Ne olursa olsun, ona bunu ve öğrendiğim diğer her şeyi anlatacağım. Önemli bir şey öğrenir öğrenmez ona anlatacağım.

On Dördüncü Bölüm VIOLET

HAYATIMI SEVİYORUM. Staj, isteyebileceğim her şeyi bana sunuyor ve gelecekteki kariyerim için fikirlerimi şekillendirip, onları geliştirmeme yardımcı oluyor.

Herkes harika, yardımsever ve sıcakkanlı. Tek kötü yanı, Gianna hakkında hiçbir şey öğrenememiş olmam. Hafta başında Joseph Walsh'ın ailesini sordum ama herkes konuyu geçiştirdi.

Ve daha fazla ısrar edemedim.

Bilgi toplamaya çalışan ya da dedikodu yapan biri olarak görülmemem gerektiğinden, diğerlerinin aileleri hakkında da sorular sordum. Onlar da bana sorular sordu ve ben de yıllardır yalnız olduğumu, ancak bunun tüm hedeflerime ulaşmak için bana motivasyon sağladığını söyledim.

Staj hakkında da coşkuyla konuştum, ki bu hiç de zor olmadı. Böyle bir gerçeklik asla zor değildir.

Buradaki staj, Isaac'ın stajından tamamen farklı. Oradaki insanlar sorun değildi, sorun Isaac'tı.

Ama sorun sadece cinsel taciz değildi. Isaac destekleyici değildi. O, açgözlülük ve hak iddia etmenin vücut bulmuş haliydi. Beni görmezden geliyordu ve yanlış işlerde çalıştırıyordu, beni yüceltilmiş sekreterine dönüştürüyordu, vurgu yüceltilmiş kısmında.

Genel sekreterlik, kişisel asistanlık gibi bir şey. Ama süper güçleri olan bir asistanlık, ve ben de o güçleri çok istiyorum.

Joseph'in ekibi bana destek oluyor, ama beni destekleyen, bana inanan birinin olması ne kadar harika bir şey olduğunu daha önce hiç anlamamıştım.

Kötü niyetli olmayan birinin.

Joseph'in de öyle. Onun için çalışmak harika ve çok şey öğreniyorum. O, beni veya diğer çalışanları sadece insan olarak görüyor ve bu çok özgürleştirici.

Umarım tüm bunlar bittiğinde ve Gianna'yı bulduğumuzda, onun için daha fazla çalışabilirim. Doktora yaparken onunla kalmak istiyorum.

Nefes alıyorum. Kendimi

sakinleştiriyorum. Adım adım.

Ve bu durumda, Joseph'in ne kadar harika olduğu, çalışanlarının ne kadar harika olduğu da önemli değil. Çünkü kimse Gianna'dan bahsetmiyor.

Aslında, içki içerken bile, kimse onun mutlu bir evliliği ve harika bir politikacı olması dışında onun hakkında pek konuşmuyordu.

Herkesin söylediği tek şey bu.

Sonra yine, hiçbir şey hiçbir şey hiçbir hiçbir hızlı Bu
zaman zaman ve azim gerektirir.

Benim de var.

Ama Gianna'nın benim kadar zamanı olmayabileceğinin acı verici bir şekilde farkındayım.

Ve acaba bu yüzden mi Cade bana sadece üzerinde çalıştığını söyleyip sonra dikkatimi başka yere çekiyor?

Seksle.

Cade ile her şeyi seviyorum, seks dahil. Gianna meselesinde çok çalışıyor, ama benim görebildiğim kadarıyla bir sonuç alamıyor. Ve bunu benim için yaptığı ve kendi işini de yaptığı için onu göremiyorum.

Çok fazla.

Ama seks... Ah, seks...

İşyerindeki sandalyemde biraz kıpırdanıyorum, bunu düşünmemeye çalışıyorum ama başarısız oluyorum, farkındalık ve uyarılmanın küçük kıvılcımları

Beni heyecanlandıran bu hız, siyah giydiğim için mutluyum çünkü onu düşünmek bile beni ıslatacak kadar etkileyici.

Dün gece, ellerimi bağlayıp beni uyandırmak için çekiştirdi. Gözlerim bağlıydı, bağlanmışım ve, aman Tanrım, yaptığı şeyler...

Onun yaptığı şey...

"Sen Violet olmalısın," dedi bir kadın, düşüncelerimi keserek beni manolya, yumuşak odun ve baharatların narin ve zengin kokusuyla sardı, zarafeti fısıldayan narin bir denge.

Bilgisayarımdan başımı kaldırıyorum.

Kadın çok güzel giyinmiş ve sarı saçları sofistike bir topuzla başının üstünde toplanmış. Makyajı mükemmel, tırnakları da soluk pembe renkte.

Mücevherleri abartılı değil, ama mütevazı bir servet değerinde olmalılar.

Gülümsemesi parlak ve dostça, bu da onu anında sevmemi sağlıyor.

"Öyleyim."

Elimi sıkıyor. "Ben Cassandra, Joseph'in eşi."

Onun boş ofisine bakıyorum. "Oh, tanrım, üzgünüm. O şehir merkezinde bir toplantıda..."

"Bütün gün toplantıda olacak, biliyorum." Elini havada sallıyor.

Birkin çantasını masama koyuyor ve ben o siyah deriyi okşamak için can atıyorum.

Çantalara ve bu tür aksesuarlara hayran olan biri değilim, ama bu bir Birkin ve ben bile böyle bir çantaya sahip olmanın ne kadar kraliçe gibi bir şey olduğunu biliyorum. Muhtemelen sadece bu çanta ile bir yıllık kirayı ödeyebilirim.

Çantayı kullanıyor ama benim acemi gözüme bakılırsa, çanta tertemiz görünüyor.

Çantayı açıp, aynasını kontrol etmek için pudra kutusu çıkarıyor. Kutuyu geri koyarken bana bakıyor. "Aşırı kibirli değilim, ama az önce bir kurabiye çaldım..."

Eğilip büyük bir çantayı alır, içinden bir Tupperware kabı çıkarır ve bana bir tane ikram eder.

Çikolata ve esmer şekerin ilahi kokusu duyularımı dolduruyor. Bir tane alıp sabah kahvesiyle birlikte gelen peçeteye koyuyorum. "Teşekkürler."

"Joseph için yaptım, taze pişirdim, sıfırdan. Seninkini afiyetle ye ve ona da mutlaka ver. Muhtemelen bu gece eve geldiğinde yiyeceği tek şey bu olacak. Bazı akşam yemeği toplantıları yemek yemeden geçiyor, o yüzden emin olmak istiyorum. Sandviç bırakırsam beni telaşlı bulur."

Gülüyorum. "Böylece kendini özel hissedecek."

O da başını salladı, gülümsemesi genişledi. "Evet, aynen öyle. Senden hoşlandığımı biliyordum."

Cassandra kurabiyeleri ve başka bir küçük paketi bana bırakır. Paketi kaldırdığımda, o da kurabiye gibi kokar.

Ofiste dolaşarak herkesle sohbet ediyor ve hepsine de küçük bir paket kurabiye bırakıyor.

Cassandra'yı seviyorum. O, buradaki pek çok insanın sahip olmadığı bir sıcaklık ve samimiyete sahip. Joseph'in onu tanıtım için kullanması gerektiğini düşünüyorum. Ama tereddüt ediyorum, tekrar düşünüyorum.

Joseph isteseydi, bunu yapardı. Çünkü bu kadın bir değer. Ama yine de, ailemi sürekli olarak göz önünde tutmak ister miydim? Özellikle Gianna'nın ortadan kaybolmasından sonra?

Hayır, istemezdim.

Ama bu kadını sevdiğim için Gianna'yı bulma kararlılığım daha da artıyor. Onun için kalbim acıyor. Çocuğu kayboduğunda neler yaşadığını hayal bile edemiyorum. Tek hayal edebildiğim, bir uzvunun koparıldığı gibi bir şey. Hayati bir parçasını kaybetmiş gibi.

Kızının iyi mi, yaralı mı yoksa... ya da ölü mü olduğunu bilmemek korkunç bir şey olmalı. Sonuçlanmayan, korkunç bir durgunluk ve bu adil değil.

Gianna'nın hayatta olduğunu bildiğim için durum daha da kötü. Onunla konuştum.

Ona koşup Cassandra'ya her şeyi anlatma dürtüsü beni çekiyor ve burada sessizce oturup bildiklerimi kendime saklamak için tüm gücümü kullanıyorum.

Ama o ayrılana kadar kendimi meşgul ediyorum, sonra kurabiyeleri masamdaki çekmeceye koyup tuvalete gidiyorum ve birkaç dakika kendimi toparlamak için zaman ayırıyorum.

"Bu daha büyük bir iyilik için," diye yansımama fısıldıyorum.

Öyle de. Bunu biliyorum. Gianna ile görüşmelerimi kendime saklamak çok kötü, ama Cassandra'ya anlatıp onun umutlarını yükseltip, onu bulamazsak hayal kırıklığına uğratmak daha da kötü.

Gözlerimi
kapatıyorum.

Cade bulamazsa.

Ama o Cade.

Ona güveniyorum.

O her şeyi yapabilir.

Gözlerimi açıp parmaklarımı saçlarımın üzerinden geçirerek saçlarımı düzeltiyorum.

Bir parçam neredeyse gülüyor çünkü Cassandra kadar mükemmel görünmek için yapabileceğim hiçbir şey yok. Bence bu imkansız.

Bununla birlikte, dışarı çıkıp işime geri dönüyorum.

Joseph ve Genelkurmay Başkanı ile birkaç kişi daha geldiğinde saat neredeyse beş buçuk oluyor. Daha fazla toplantı olduğunu biliyorum, ama sanırım fırsat buldukça irtibat kurmayı seviyor.

Ofisine giren H, sonraki yirmi dakikayı telefonda konuşarak ve e-postaları yanıtlayarak geçirir. Sonunda arkalarına yaslanır ve ben çekmeceyi açıp kurabiyeleri çıkarırım.

Ona doğru gidip duvara vuruyorum.

O da bana bakar ve gülümser, gözleri Tupperware kutusuna takılır. "Görüyorum ki karım buraya gelmiş."

"O çok sevimli. Onu çok sevdim."

"Herkes Cassandra'yı sever. Şaka yaparım, asıl siyasete girmesi gereken kişi oymuş." Beni içeri davet eder. "Bu sadece yarı şaka. O şimdi ülkeyi yönetiyor olurdu, ben de... ne denir?"

"Birinci adam? Birinci koca?"

"Eskidi," diyor gülümseyerek. Sonra gülümsemesi kayboluyor, ama sıcaklığı kalıyor. "Otur lütfen. Sadece birkaç dakikam var."

Bir an için tereddüt ediyorum. Çünkü Isaac'e ne olduğunu hatırlıyorum.

Ama Joseph, Isaac'tan olabildiğince uzak birisi, bu yüzden oturuyorum. Tupperware'i masasına kaydırıyorum.

O da uzanıp bana bir tane uzatır, sonra seçtiği bir taneden bir ısırık alır.

Ben titriyorum sallıyorum sallıyorum. "Teşekkür çok ama Cassandra bana bana bana üç kurabiye verdi."

"Üç mü? Herkes her zaman iki tane alır."

Yanaklarım kızardı. "O da sizin gibi bana bir tane teklif etti. Ama onlar sizin, efendim."

"Joseph," diye mırıldanır.

"Joseph."

Bir ısırık daha alır. "Söylesene Violet. Burada çalışmak nasıl?"

"Çok seviyorum. Doktora programımı bitirdiğimde bir yerde personel şefi olmak istiyorum... ki bunu da yapacağım."

"Biri seni kapabilir. Sadece iyi şeyler duyuyorum."

Sıcaklık daha da artıyor. "İkisini de yapabilirim sanırım." Dudaklarımı ısıtıyorum, bunun kulağa nasıl geldiğinin farkına vararak. "Genelkurmay Başkanı gibi bir pozisyonda olamayacağım, bu yüzden uygun eğitimi ve alabileceğim en iyi stajları istiyorum."

"Güzel. Sence bu iyi mi?"

"Kesinlikle. Çok şey öğreniyorum. Herkes çok nazik ve yardımsever. Bu fırsatı verdiğiniz için teşekkür ederim."

Gülümseyerek saatine bakar ve ayağa kalkar. "Saçma. Teşekkür etmene gerek yok. Bu görevi yerine getirebilecek kapasitede olduğunu kanıtladın. Şimdiye kadar gördüğüm en iyi stajyer olabilirsin."

Sıcaklık gururla yerini bir parıltıya bırakıyor ve kendimi, onu, buradaki herkesi kucaklamak istiyorum. "Sözleriniz benim için çok anlamlı. Teşekkür ederim."

"Teşekkür ederim." Kurabiyeleri çantasına koyar ve paltosunu alır. "Eve git, benim iki toplantım daha var, buradaki herkes eve gidebilir."

Hoşça kalın diyerek kapıya doğru yöneliyorum.

BEN: *Şimdi eve geliyorum.*

Cade: *Bu akşam Enzo ile iş yemeği var.*

Ben: *Gianna hakkında mı?*

Cade: *Evet, ve başka şeyler. Mümkün olduğunca eve geleceğim.*

İç çekerek telefonumu cebime koyup Cade'in evine doğru yürüyorum.

Yarım saat kadar sürer, ama yürüyüşten keyif alırım. Hatta, beni takip ettiğini, göz kulak olduğunu bildiğim adamdan bile rahatsız olmam.

Kendini pek saklamıyor ve ofisten çıkarken ona el salladığımda, somurtarak baktı.

Cade'in evine vardığımda, kişisel korumam caddenin diğer tarafında duruyordu ama ben çatı katına çıktığımda pencereden dışarı baktım ve o gitmişti.

Ya da daha büyük olasılıkla onu göremiyorum. Telefonum çalıyor ve dikkatimi dağıtıyor.

Arayan Lia'dır ve suçluluk duygusu beni sarar. Cevap veririm.

"Lia! Bir haftadır görüşemediğimiz için kendimi çok kötü hissediyorum."

"Ugh. Merak etme, ben de çok meşguldüm. Ama biz genç ve güzeliz, bu yüzden sürekli çalışamayız, Vi."

Onun dramatik tavrına gülüyorum. "Peki bunu nasıl düzelteceğiz?"

Şimdi o gülüyor. "Hafta sonu yaklaştığı için, bakabileceğimiz gömleksiz kaslı bir erkek bulmak için çok geç, o yüzden yarın kahve içmek, alışveriş yapmak ve belki sonunda biraz şarap içmek için buluşalım mı?"

"Kulağa mükemmel geliyor." Bu tür akılsız eğlenceleri özlüyorum.

Planlarımızı yapıp telefonu kapatıyoruz.

Ama şu anda yalnız kalmak istemiyorum. Neredeyse Lia'yı arayıp pizza, şarap ve aptalca gençlik romantik dizileri izlemeyi önerecektim. Ama yapmadım, çünkü bunları sevsek de, ben daha fazlasını istiyorum.

Cade'i istiyorum.

Cade'e *ihtiyacım var*.

Ona mesaj attım ama cevap gelmedi.

Bana cevap yazmayınca, birkaç kez arıyorum.

O da cevap vermiyor ve suçluluk duygusu beni kemiriyor. Gianna'yı bulmak için benim için çok çalışıyor, biraz dinlenmeye ihtiyacı var. Ama ben onu sürekli zorluyorum.

Bu gece değil.

Gülümsemeye başlıyorum. Burada kameralar olduğunu biliyorum, ama izlediğini sanmıyorum, yoksa bana cevap verirdi.

Biraz oyun zamanına ihtiya ımız var. Ve gece yarısı oyun zamanı da değil.

Aramızdaki ateşi körüklemeye karar veriyorum.

Takip uygulamasından konumunu kontrol ettiğimde, bir restoranda olduğunu görüyorum. Demek ki hala Enzo ile akşam yemeğinde.

M kemm l.

Giysilerimi çıkarıp, uyluk boyu çoraplar ve güzel topuklu ayakkabılar giydim, sonra da sahip olduğum baharlık bir paltoyu ilikledim. Çok hafif ve iliklendiğinde bir elbise gibi duruyor.

Bu sefer Uber çağırıyorum ve dikkatlice içeri giriyorum. Sonuçta, paltomun altında  ıplağım.

Bu planın her şeyi hem kalbimi hem de klitorisimi titretir. Aynı anda hem seksi, hem kirli, hem de yaramaz hissediyorum.

Planım basit.

Restorana girip Cade'i tatlı için kaçırmak.

İlişkimizi taze ve heyecanlı tutmak için yarı kamusal bir  n sevişme gibisi yoktur...

On Beşinci Bölüm

CADE

Zindanın sahibi ketumdur.

Hafta başında, onunla buluşacağımı sandığımda, restorana girdiğimde bir şeyler ters gitti. O, radarın altında kalan ve mahremiyetine düşkün olan süper zengin bir iş adamıdır.

İçeriden bilgi almamış olsaydım ve hacker olmasaydım, yalanlarım o anda ortaya çıkardı.

Ama Thomas olarak tanıtan adamın onun asistanı olduğunu biliyordum. Neyin asistanı olduğunu hiç sormadım, ama ona sessizce, güvenlik kontrolünü anladığımı, ancak Thomas ve benim bazı ortak tanıdıklarımız olduğunu, bu yüzden onun neye benzediğini bildiğimi ve her türlü testi geçmekten memnuniyet duyduğumu, ancak mahremiyetimin de benim için önemli olduğunu söyledim. Bariz nedenlerden dolayı.

Gizli seks kulüplerinden bahsederken kimse bundan daha fazla açıklama yapmak zorunda kalmaz.

Görünüşe göre testi geçtim ve bu gece gerçek olacak.

Thomas Allistair beni restoranın karşısındaki barda bekletmiş olsa da.

Ama kullandığım geçici numaraya gelen bir mesaj, bana gerçek buluşma yerini verdi.

Upper West Side'da tanınmış bir bar ve restoran olan Barrel and Glass genellikle çok kalabalıktır, ancak kapıdan içeri girdiğimde mekan boş.

Çoğu insan şok olurdu. Ben olmadım.

Allistair gibi biri, mahremiyet istediğinde toplantı için bir yer kiralayan türden biridir. Bu, gücünü göstermenin bir yoludur.

Birçok alanda işi olan milyarder emlak mogulu Thomas, barın yakınındaki bir masada oturuyor. İki adamı da barda duruyor. Onların kim olduklarını biliyorum. Güvenlik görevlisi gibi görünüyorlar.

Bu da ilgimi çekiyor.

Onunla tanışmak için testini geçtikten sonra bile, güvenlik var.

Ama belki de adam nereye giderse gitsin onlarla birlikte seyahat ediyordur. Güvenlik battaniyesi gibi.

Beni anlamaya çalışıyor. Thomas

benim zengin olduğumu düşünüyor.

Tek kullanımlık telefonum da aynı şeyi gösteriyor.

Kişiliğimin arka planı sağlam ve sıkıcıdır ve herhangi biri onu incelemek isterse dayanıklıdır.

Soru şu ki, şimdi onunla yüz yüze geldiğimde, en iyi hareket tarzı bu mu?

"İçki?"

"Viski." Ben farkındayım biliyorum bilincinde kaymave bu sadece çok biraz kasıtsız.

"Otur."

Ve bekliyoruz.

Güzel bir kız gelir. Siyah, daracık kot pantolon ve üst giymiş, ve o içkileri sipariş eder.

"Potansiyel üyeleriyle asla şahsen görüşmem, ama sen ilgimi çektin, Max."

Kız içeceklerle geri gelir ve onları masaya koyarken, iç bileğinde sonsuzluk dövmesini görürüm.

Bazen sayılar ya da barkod, bazen de isim ya da bir tür sembol olur. Bunu daha önce görmemiştim, ama biliyorum ki

Nedir?

Bir marka.

Onun satın aldığı ve parasını ödediği bir marka.

Yanında mülk getirdi. Ve neden viski dedim de Enzo ve benim Max için seçtiğimiz single malt demedim, anlıyorum.

Max zengin, çok zengin. Bazı insanların paravan şirketleri vardır. Enzo ve benim paravan kişiliklerimiz, paravan hayatlarımız var. İsteddiğimiz gibi yaşayabileceğimiz, değiştirebileceğimiz ve kullanabileceğimiz hayatlar. Bunu sık sık yapmıyoruz.

Hackerlar doğaları gereği perde arkasında çalışırlar. Ama işimiz bizi bu tür durumlara sokuyor.

Göz önünde saklanmak.

Max çok zengin ya da sadece zengin olabilir. Ve Thomas'ın benim banka hesaplarımı gördüğünden daha fazlasını yaptığını sanmıyorum.

Kız gölgelere geri döndüğü anda, Thomas bardağını kaldırır.

Ben de kendiminkini kaldırıyorum. "Benim gibi birinin seni ilgilendirebileceğini hiç sanmıyorum. Benim... tuhaflıklarım, zevklerim, sevdiğim şeyler var."

O bir şey bekliyor. Benim bir hata yapmamı, beni tuzağa düşürmek için. Ama burada otururken, üye olmak istediğimi sanmıyorum. Gerçekten istemiyorum.

Bunun bana istediğimi vereceğini sanmıyorum.

"Ama bu seni ilgilendirmiyor, tıpkı senin sapkınlıkların ve zevklerinin beni ilgilendirmediği gibi. Senin sevişmeni izlemekle ilgilenmiyorum."

Gülümsemiyor. "Belki başkalarını izlemekten zevk alırım."

"Bunu yapmanın gücünü sevebilirsin ve bu güçten zevk alabilirsin, ama bence eylemden değil."

Oyun kurallarım artık geçerli değil. İçgüdülerime güveniyorum ve onlar beni bu yola yönlendiriyor.

Şimdi geniş bir gülümsemeyle gülümsüyor. "Ortak arkadaşımızın senin hakkında söyledikleri ilgimi çekti, Max. Ve neden benim kulübüm, neden bu ani ilgi olduğunu merak ediyorum."

Ona ne söylendiğini tam olarak biliyorum, birçok açıdan değerli bir varlık olacağımı. Az, çoktur ve bu da hareket alanı sağlar.

Şüpheci, bu iyi. Bunu gösteriyor, bu daha da iyi.

Bunu kullanabilirim, ama aynı zamanda dikkatli de olmalıyım. Onun bana güvenmesini sağlamalıyım. Çünkü Gianna'yı bulmak için bir şansım varsa ve bu adam bir şekilde bu işe karışmışsa, o zaman kesinlikle onun güvenine ihtiyacım var.

"Sana açıkça söyleyeyim. Ben senin için bir değerim. Ama ilgimin tamamen bencil olduğunu saklamayacağım. Kulübünün tadını çıkarmak, sunulanları denemek istiyorum, ama daha da önemlisi, senin için çalışmak istiyorum."

Thomas gülüyor ve başını sallıyor. "Bana sıradan becerilerini sunarak iyi hayatın tadını çıkarmak isteyen bir CEO'ya ihtiyacım yok. Milyar dolar kazanmış olman umurumda değil."

"Kazandım." Bundan çok daha fazlasını kazandım. Başkaları için. Kendim için de aynısını yapabilirdim, Enzo da yapabilirdi.

Çok para alıyoruz. Ama o kadar da abartmıyoruz. Gerek yok.

Yeterince zenginiz ve becerilerimiz sayesinde istediğimiz her şeyi elde edebiliriz.

Diğer piçler bir milyar daha kazanmak için kavga etsinler. Umurumda değil. Ben sadece benim olan her şeyin korunmasını ve gözetilmesini istiyorum, Violet de dahil. Aptal kardeşim bile dahil.

"Ama senin düşündüğün gibi değil. Ben CEO değilim. Param var ama daha fazlasını istiyorum. Varlıklarını ve servetini korumana ve büyütme yardımı etmek istiyorum."

"Peki bunu nasıl yapacaksın?" Thomas gülerek başını salladı. "Demek kağıt üzerinde görüldüğünden daha fakirsin. İlk ya da sonuncu da değilsin. Gerçekten işleri herkese verdiğimi mi sanıyorsun? Cesaretin var, bunu kabul ediyorum."

"Evet, var. Büyük, sağlam, titanyumdan yapılmış. Bu riski almaya değerim."

Onun dizüstü bilgisayar yok ve bu benim en iyi şansım, ama bunu telefonda da yapabilirim.

Ama yine de, beni yarım saat kadar beklettiği süre boyunca burada muhafızlarıyla boş boş oturup sohbet ettiğini sanmıyorum.

Adamlara bir göz atıyorum.

İçlerinden birinin elinde bir evrak çantası var. Ve pahalı görünüyor. Parmağımı havada sallıyorum. "Bilgisayar mı?"

"Belki."

"Bir dizüstü bilgisayar veya telefona ihtiyacım var. Telefonumda hiçbir şey yapamayacak kadar az şarj var. Sen de insanlarla buluşurken düşük IQ'lu bir telefon götürmelisin."

Bu doğru bir söz, çünkü telefonunu uçak moduna alıyor ve bana sert bir bakış atıyor. Sonra adamına çantayı getirmesini işaret ediyor.

Thomas bilgisayarını çıkarır, açar ve bana doğru kaydırır.

"Teknolojiyle uğraşıyorum," derim, işimi yaparken.

Thomas'ın Dungeon hesaplarına girip hacklemek beş dakikamı aldı. Kişisel hesaplarına da girebilirdim, ama onun her şeyin hallolduğunu düşünmesine izin vermeye karar verdim.

Onun gerçek bebeği Dungeon, hesaplardaki para miktarından ve tüm şüpheli nakit akışlarından bunu anlayabiliyorum.

Ama paranın yarısını başka bir hesaba aktarıp Thomas'a gösteriyorum. "Gördün mü? İşte böyle, seni soyup soğana çevirdim."

Thomas ayağa kalkar ve arkama geçer.

Ve ben de bir sürü şüpheli para akışını ortaya çıkardım. "Hepsini geri aktaracağım."

"IT işlerini yapan birisi var." Thomas bilgisayarını alır ve karşımda tekrar oturur.

"Bu IT değil. Bu yüksek teknolojili, üst düzey bakım." Hacker kelimesini kullanmak istemiyorum. "IT'nin çok üstündeyim, ben bir ustayım. Size daha güvenli, kimsenin dokunamayacağı bir sistem kurabilirim ve dahası, yasal olmayan hizmetleri gizleyebilirim."

"Ben işe almam..."

"Ben lanet bir CEO değilim. Bunu ben yarattım. Kahretsin, ortak arkadaşımız benim neler yapabileceğimi bilmiyor. Beni bir CEO sanıyor, sadece nakit akışı sağladığımı biliyor. Senin için fazladan çaba sarf etmeye hazırım."

Gözlerini kısar. "Yasayı çiğnemek ister misin?"

"Bununla bir sorunum yok, bunu her zaman yaparım. Ve en iyisi, seni daha da zengin edebilir ve kulübünün yasadışı kısımlarını gizleyebilirim."

Beni uzun süre inceliyor. Adamlarının arkamda sessizce hareket ettiklerinin farkındayım.

Sakin ve kararlı kalmaya çalışıyorum, içkimi alıp bir yudum alıyorum ve sonra geriye yaslanıp rahatlamış bir şekilde oturuyorum.

"Ne düşündüğümü bilmek ister misin?" Thomas sessizce sorar. Omuz silkiyorum. "Eminim bana söyleyeceksin."

"Bence bu biraz fazla iyi, gerçek olamayacak kadar. Birdenbire ortaya çıktın, Max..."

"Cade," diyorum, çünkü bunu yapmak için olabildiğince dürüst davranmam gerekiyor. "Benim adım Cade. Çoğu kişinin bilmediği bir gerçek var. Sadece senin için. Sanırım sana bunu sunmak için gümüş bir tepsi getirmeliydim."

"Adının yardımcı olacağını mı düşünüyorsun?" "Bu bir başlangıç."

"Buraya birdenbire gelip, yardım teklifini kabul etmemi mi bekliyorsun?"

"Hayır. Benim, hiçbir yerden gelip, bencil bir nedenden dolayı iş istediğimi anlamamı bekliyorum."

"Nedir o?"

"Para. Seni beladan uzak tutmak, zengin ve temiz bir sayfa açmak için önemli bir maddi ödül istiyorum. Ama dürüst olalım. Bunu yapabileceğim birçok iş ve insan var. Ve yapıyorum da. Sende benim istediğim başka bir şey var."

"Ne?"

"Kulübün. Kulübün sunduğu her şeye tam ve sınırsız erişim istiyorum."

Onun kabulü havada vızıldıyor.

Ben içeri girmek isteyebilirim, ama o benim sunduğum şeyi istiyor. Para, hapisten kurtulma kartı ve muhtemelen yakalanma korkusu olmadan daha fazla kız elde etmenin bir yolu. Ama risk yüksek, özellikle de Gianna gibi kızları satın almayı seviyorsa.

Ya da satın almaya hazır olana kadar başkalarına saklatabilir. Tadını alabiliyorum.

"Bence..." Gözleri daralarak benden arkamdaki açılan kapıya kayıyor.

Adamlar hareket etti ve ben döndüm.

Nefes alamıyorum.

Siktir.

Violet bir paltoyla restorana giriyor - neden palto giyiyor ki?

Sonra onun geri kalanını görüyorum ve hayat ile ölüm arasında bir anda, anında sertleşen ilk erkek olabilirim.

Çünkü Vi palto giyiyor. Topuklu ayakkabılar. Çoraplar.

O paltonun altında ne olduğunu çok iyi biliyorum. Hiçbir şey.

Gözleri büyüdü ve yüzünde her şey belli oluyordu. Benim farkında olmadığımı anladı. Enzo ile birlikte ama başka bir şeyin ortasındayız. Ve

Thomas açıkça bizim birbirimizi tanıdığımızı fark ediyor.

Thomas, Enzo'nun dönüp aceleyle dışarı çıkmaya çalışırken eliyle işaret eder. Ama o adamlar hızlıdır.

İçlerinden biri onu yakaladı.

Diğeri kapıyı kapatıp kilitler.

Thomas, adamına onu yaklaştırması için işaret eder. "Sence de oturman daha iyi olur. Küçük kız."

On Altıncı Bölüm

VIOLET

OH TANRIM. Neye bulaştım ben? İlk başta, onun yolun karşısındaki yerde olduğunu sanmıştım. Buraya gelirken arabada öyle gösterilmişti.

Ve içeri girdim.

Bekledim.

Bir içki içtim... Tamam, iki içki, çünkü sinirlerim bozulmaya başlamıştı, onun orada bir yerde olduğunu bilerek ceketimin altında çıplak olmak heyecan verici, tahrik ediciydi.

Bar kalabalıktı, ama Cade doğuştan çekici bulduğum biri. Genelde onun yakınlarda olduğunu anlarım. Ama orada olduğunu hissetmedim.

Bu yüzden telefonumu çıkarıp kontrol ettim ve noktanın hareket ettiğini görünce dehşete kapıldım. Çok uzak değildi. Ama uygulaması o kadar iyiydi ki nerede olduğunu görebiliyordum.

Caddenin karşısındaki popüler Barrel and Glass'a geçmişti.

O bara ve restorana hiç gitmedim ama hakkında bir şeyler duymuştum. Lia ve ben orayı gitmek istediğimiz yerler listesine eklemiştik.

Ama Cade oradaysa... ona orada sürpriz yaparım diye düşündüm. Basit.

Ancak... kapıyı açtığımda, mekan hiç de hareketli değildi.

Koyu renkli ahşap ve pirinçten yapılmış mekan rahat bir atmosfere sahipti, ama kapının ardındaki zemine adımımı attığım anda, rahat olmaktan çok uzaktaydım.

Kapı kilidinin sesi hala kulaklarımda çınlıyor.

Orada bir masa var. Cade, zengin, güçlü ve benim hoşlanmadığım türden acımasız bir adamla birlikte takım elbise giymiş olarak oturuyor.

O, istediğini elde etmeye alışkın bir adam ve bana Isaac'ı hatırlatıyor, tabii Isaac daha zengin ve daha güçlü olsaydı.

Kalbim çok hızlı atıyor ve kulaklarımda kanın uğultusu, adamın sözlerini bastırıyor, çünkü haydutlardan biri kolumu tutuyor.

Bakışlarım, sanki bir yabancı onu ele geçirmiş gibi görünen Cade'e takılıyor.

Soğuk, mesafeli. Sanki ben bir hiçmişim gibi. Etrafa bakıyorum.

Bir kız, daracık kıyafetleriyle orada duruyor, barın arka duvarının yanında, sanki bekliyormuş gibi, ve gözleri o adama kilitlenmiş.

Yutkunuyorum çünkü adam tekrar konuşuyor.

"Otur, küçük kız. Kendimi bir kez tekrar ettirdin. İkinci kez ettirme." Sonra kıza işaret eder, kız koşarak gelir, gözleri hala üzerimde. "Bir içki ister misin?"

Tereddüt ediyorum, damarlarımdan buz gibi bir soğukluk geçiyor. Neye karıştığımı bilmiyorum, ama bunun önemli olduğu açık.

Burada olmamam gerektiği daha da açık.

Burası çok rağbet gören bir yer. Kalabalık olmalı.

Burada sadece biz varız ve her sinir uçum buradan çıkmam için çığlık atıyor, bunun yanlış olduğunu haykırıyor.

Ve sonra içimdeki tüm o çılgın gürültünün arasından, yüksek bir nota gibi net bir düşünce geliyor. Cade normalde böyle şeyler mi yapıyor?

Takım elbise içinde, yıkıcı bir etkiye sahip, normalde bakmayacağım türden bir adam, ama belki de bakmam gerektiğini düşündüğüm türden.

Takım elbise çok pahalı görünüyor, üç parçalı ve yine de o tamamen Cade, i çinden The Ghost bakıyor,

ölümcül, sessiz bir güç var ki, ağzımın suyu akıyor.

Nefesimi tutuyorum. "Evet. Beyaz şarap, lütfen."

Cade'in ağzının köşesi mikroskobik bir şekilde yukarı doğru kıvrılıyor, ama ben bunu görüyorum. Bana sarıl.

Söylemem gereken şey, gitmem gerektiği, burada olmamam gerektiği. Belki yanlış yere girdiğimi iddia ederek kurtulabilirim. Cade'i tanımadığımı söyleyebilirim.

Ama içeri girdiğimde ona baktım. Adam bunu fark etti.

Sadece bakarak, bu adamın tehlikeli olduğu ve yalanların beni öldürebileceği çok açık.

Gerçek de öyle.

Sorun şu ki, ne yapacağımı tam olarak bilmiyorum. Cade'in, onun evinde benim için ayırdığı yastıklı odadan kaçtığımı iddia edebilmesi için uyduruk bir hikaye mi uydurmalıyım?

Yoksa...

Kız bana dönüyor. "Ceketinizi de alabilir miyim?"

"Evet..." Korku içimi kaplar ve az önce kolumu bırakan iri adamın arkasına doğru çekilirim, ceketimi sanki nefes almamın tek nedeniymiş gibi sıkıca tutarım.

Cade ise bana bakıyor.

Adam da öyle, ama benim dikkatimi çeken Cade.

Bu sefer soğukkanlılığı yok olmuş, sanki kafamda bir tane daha çıkmış gibi, ceketin altında ne olduğunu hemen merak etmiş gibi, beni buradan olabildiğince uzağa göndermek istiyormuş gibi bakıyor.

Ama bu olmayacak.

Sonuncusuna katılıyorum olsa bile.

Mekan boş, birkaç goril ve onunla oturan güçlü bir adam var, bir de dizüstü bilgisayar beni nasıl öldürüp servis edeceğini karar veriyormuş gibi bana bakıyor.

Kahretsin, bunun Gianna ile bir ilgisi var, değil mi?

Enzo burada değil, sadece her dakika milyonlar kazanıyormuş gibi görünen Cade ve kesinlikle milyonlar kazanan bir adam var.

Çok kötü bir adam olabilir.

Bir adım daha geri çekiliyorum ama goril kıpırdamadığı için bir yere varamıyorum. "Otur," diyor Cade bana, yumuşak bir sesle, bakışları yoğun.

Grubun adamından kurtulup bir sandalye çekiyorum ve hostes şarabı önüme koyar koymaz oturuyorum.

"Şarap için teşekkürler, ama ben düşündüm ki..." Duruyorum.

"Ne düşündün?" diye sorar adam. "Devam et. İlgimi çekti."

"Burası normal bir gece geçiriyor sanmıştım. Özel bir etkinlik değil. Kendi kulağıma bile saçma gelen sözler.

"Eh, tehlikeli biri değilsin," diye mırıldanır adam. "Ve sen kurnaz bir yaratık değilsin, yoksa yüzünde her türlü ifadeyi sergileyerek, Max'i tanıdığını söyleyerek buraya gelmezdin."

Kendimi durduramadan kaşlarımı çatıyorum. Ama Cade bana bakışını sabit tutuyor ve bu içimdeki küçük bir parçayı yatıştırıyor. Adam bir şey bekliyor.

Mesele şu ki, Cade'in soyadı Maddox ve onun Max'i sahte bir isim olarak kullandığını görebiliyorum. Ama adamın testi ne olursa olsun, ona başka hangi ismi verdiğini nasıl bilebilirim ki?

Bu yüzden, adama odaklanıyorum. "Beni şaşırttınız. Siz

kimsiniz?" "Thomas Allistair."

Bana elini uzatmıyor.

Ben sadece... Onu duymuş olmam gerekmez mi? "Ben...

Ben Vi." "Peki sen kimsin, Vi? Max için kimsin?"

Yine bakışlarım Cade'e kayıyor ve gözlerinde bir şey var, hem yalvaran hem de bir an için kendimi iyi hissettiren bir şey. "Cade'e göre?"

Adamın gülümsemesi sönüyor ve korkunç bir an için, adamlarına beni ve sonra Cade'i öldürmelerini emredeceğinden eminim.

Ama yapmaz. Sadece Cade'e döner ve "Yalan söylemiyor, yani senin adın *bu*. Bana söylediğin tek bir gerçek var." der.

"Sana birçok gerçeği söyledim. O işi istiyorum. Neler yapabileceğimi gördün," diyor Cade.

Thomas başını sallar. "Gördüm, bu yüzden muhtemelen seni öldürmeliyim."

Nefesim kesilir, kendimi tutamam ve Cade uzun bir süre gözlerini kapatır.

"Ya da onu alıp, istediğim şeyi bedavaya yaptırırım." Thomas eğilir, bana bakar, sonra Cade'e bakar. "Ne dersin?"

"Bence bu aptalca olur." Cade bana kısa bir uyarı bakışı attı. "Çok aptalca. Onu ya da başka birini götürürsen, bana güvenip güvenemeyeceğini bilemezsin. Bu iki taraf için de geçerli. Buraya geldim, kartlarımı masaya koydum. Ama tehditler eklemek istiyorsan, ben bu oyuna katılmıyorum."

Adamın gözleri bana karşı soğuk ve ölümcül bir bakışla bakıyor. "Ama o buraya kendi başına geldi. Özel bir toplantıya. Onun bir hediye mi yoksa dikkat dağıtıcı bir unsur mu olduğuna karar vermeye çalışıyorum."

Ne?

Adrenalin damarlarımdan akarken boğazım düğümlenir. "İkisi de değilim."

"İkimiz de bunun doğru olmadığını biliyoruz, küçük kız. Sen kesinlikle bir dikkat dağıtıcı sensin."

Bakışları ceketimin en üst düğmesine kayar.

"Hatta bir bal küpü bile denilebilir."

Cade çok hareketsiz oturuyor, gözleri adamdan ayrılmıyor.

Hayır, hareketsiz değil. Havada bir titreşim var, sanki harekete geçmeye hazırmış gibi.

Korumak mı?

Neye bulaştım ben? Ve neyi
mahvediyorum?

Yutkunuyorum.

Buradan çıkabileceğimiz, benim kaçırılmayacağım, parti hediyesi gibi elden ele dolaştırılmayacağım bir yol olmalı.

Gerçek hayatta bu düşünce, içimdeki her şeyi buruşturuyor. "O kimseye hediye değil," diyor Cade alçak sesle. "O..."

"Ben onun ortağım," dediğimi duyarım.

Cade'in bakışları, adamın bakışları gibi bana çevrilir ve bu, Cade'in gözlerindeki uyarı ne kadar açık olursa olsun, beni sadece daha da cesaretlendirir.

"Hacklemede. Birlikte hackliyoruz." Bakışlarım bilgisayara takılır. "Onun iyi olduğunu düşünüyorsun, ama benimle kıyaslanamaz bile."

Gözümün ucuyla, Cade bana sessizce çenemi kapatmam için yalvarıyor.

Ama yapamıyorum.

Ağzım açıldı ve kafama bir kurşun sıkılsa bile durduramayacağımı biliyorum.

"Biz seçkin suçlularız. Ve suç ortaklarıyız. Siber suç. Ve hayat arkadaşınız."

Kapa çeneni, kapa çeneni.

Cade'in bakışları da bana aynı şeyi söylüyor.

Sadece... sadece Thomas'ın bakışlarının büyüüne kapılıyorum, sanki onun kancasına takılmışım ve o da benimkine takılmış gibi, ve aldatılmış zihnim şimdi daha fazla kelimenin günü kurtaracağını düşünüyor gibi görünüyor, ama sadece 'ortak' kavramını iyice kafasına sokarsam.

"Evet," diyorum, kimse tek kelime etmemiş olsa da. "Biz partneriz. İş, suç, hackleme, hayat. Hayat partneriyiz. Yatak odasında, bazen de toplum içinde. Ve benim tatlı potumun yakalamak istediği tek şey o."

Bunun ne anlama geldiğini bile bilmiyorum.

Thomas'ın yüzündeki şehvetli ifadeden anladığım kadarıyla, bunu tamamen müstehcen hale getirmişim.

Bu yüzden kendimi zorlayarak, bunu aşmaya çalışıyorum. "Ama evet, her şeyde ortakız. Her şeyde. Ben onun sağ koluyum, onun yaşam kaynağıyım. Bilgisayarının elektriği, Louise'inin Thelma'sı. Jerry'sinin Tom'u. Gündüzünün gecesi. Fırtınasının şemsiyesi."

Durduramıyorum.

Cade bana yalvaran bir bakış atıyor. O kadar yüksek sesli ki, kafamın içinde "kapa çeneni" diye bağırıldığını duyabiliyorum.

Katılıyorum. İstiyorum, ama kelimeler sürekli dökülüyor.

Sonunda, Cade masanın altında bana tekme atıyor ve ani keskin acı beni dünyaya geri getiriyor, ona çarparak.

Gözlerimi kırıştıtırıp Thomas'a bir kez daha bakıyorum. "Biz ortağız. Belki fark etmemişsindir."

Gülmüyor.

Sadece bana ve sonra Cade'e bakıyor. "Sanırım bunu anladım."

"Onu eve gönder." Cade bardağını alır ve bir yudum içer. "Onunla sonra ilgilenirim."

"Hayır, tabii ki hayır. Onun yalan söylediğini sanmıyorum, ama benim gibi bir adam bile kandırılabilir, çünkü onun altında çıplak olduğundan eminim ve bu ceket çıkarıp onu adamlarıma teslim ederek bu işi burada ve şimdi bitirebilirim.

çocuklarıma teslim ederek bu işi burada ve şimdi bitirebilirim. Çünkü o senin ortağın olmayabilir, ama çenesini kapatmayan bir hediye olabilir."

"Ben kimseye hediye değilim," diye terslerim.

Cade gülümser ve bu gülümseme gerçektir. "Duydun mu? O bir hediye değil. O benim hayatımda ve klavyenin arkasında ortağım. Ama bu benim anlaşılmam, bizim anlaşılmam değil."

"Ama siz ortaksınız," der Cade'e. "Yani bu kesinlikle ikiniz için de bir anlaşma."

Cade'in gülümsemesi kaybolur. "Ne demek istediğimi biliyorsun. Bu iş benim işim, bizim işimiz değil."

"Saçma. Ben de onun yeteneklerini görmek isterim." Thomas

dizüstü bilgisayarını açar ve onu kaydırır.

Cade onu almak için harekete geçer.

Thomas Cade'e sert bir bakış atar.

"Sadece o."

Bilgisayar önümde duruyor ve ben ona bakıyorum. Bilgisayarı temel düzeyin ötesinde kullanmayı pek bilmiyorum. Öyleyse ne yapmam gerekiyor? Ona e-posta açabildiğimi veya Google'da arama yapabildiğimi mi göstermem gerekiyor?

Ama ona dokunmamam da mümkün değil. Bir şeyler bulmam lazım, ne olursa olsun. Ben...

"Siktir." Thomas çalan telefonunu alıyor. Ayağa kalkmıyor ama dinlerken yüzündeki ifade değişiyor.

Sonra telefonu kapatır ve bilgisayarı kapar.

Kız koşarak gelir ve bilgisayarı omzuna astığı çantaya koyar. Yine de bakışlarını Thomas'tan ayırmaz ve bu beni çok rahatsız eder.

"Gitmem gerek, Cade." Bir süre sessizlik olur. "Senin gibi biri adresi biliyordur herhalde. Şifre Orchid. Yarın gece yarısı orada ol."

Cade başını sallar ve ben nefesimi vermeye başlarım, ama Thomas bana bakar.

Gözlerindeki ifade sahiplenici, yanlış ve yoğundu ve Cade gerilmeye başlayacak kadar uzun süre bana bakmaya devam etti.

Thomas gülümser. "İkiniz de."

On Yedinci Bölüm CADE

İKİMİZ DE ŞU AN BOŞ BARDA OTURUYORUZ. Burada başka biri daha var, barın arkasındaki arka odadan köşeyi dönüp başını uzattığını görüyorum.

Muhtemelen herkese gitmeden önce yerinde kalması söylenen müdür.

Bu konuda ona bir şeyler söylemem gerektiğini biliyorum, ama içim titriyor.

Vi dönüyor, yeşil gözleri bana bakıyor ve kalbim çarpıyor.

İçimde öfke alevleniyor.

"Cade..."

"Hayır. Ben... sadece... Siktir." Kalkıyorum, bara doğru yürüyorum, viski şişesini alıp bir bardak dolduruyorum. Sinirlerimi yatıştırmak için bir dikişte içiyorum.

Sonunda masaya geri dönüp şişeyi ve fazladan bir bardağı masaya koyup, bardağıma biraz daha dolduruyorum.

Şarabını bitirmemiş olmasına rağmen şişeyi ona uzattım ve o da başını salladı.

Neredeyse içimden bir iç çekerek, ona biraz şarap doldurup şişeyi ona uzatıyorum.

Sonra şişeyi masaya koyup başımı sallıyorum. "Ne oluyor Vi?"

"Durduramadım. Yapamadım..."

Gözlerimi ovuşturuyorum. "Söz selinden bahsetmiyorum, senden bahsediyorum. Buraya gelmenden."

"Anlamadım?" Gözleri parlar. "Erkek arkadaşımın arkadaşıyla akşam yemeği yediğini düşünerek uğradım. Bana yalan söyleyeceğini düşünmemiştim."

"Yalan söylemedim."

"Yani Enzo'nun vücut nakli olduğunu mu söylüyorsun?"

İçkimi bir yudumla içiyorum. "Umutlarını boşa çıkarmak istemediğim için beni affet."

"Umutlarım mı?"

Ben..." Elimi

kaldırdım.

Burası bu konuşmayı yapmak için uygun bir yer değil.

Thomas Allistair'in burayı ses ve görüntü için donattığını mı düşünüyorum? Hayır, düşünmüyorum. Ama bunu yapmayacağını da söyleyemem.

Belki de karar vermeden önce son toplantılarını burada yapıyordur. Belki de sonra görüntüleri izliyordur.

Vi'nin beklenmedik bir şekilde ortaya çıkması da buradaki mesele değil. Bu mekan dinleme cihazlarıyla donatılmış olsa bile, kirli çamaşırlarımızı, onun güzel külotlarını da dahil ederek ortaya dökmek akıllıca bir hareket değil.

Aslında, bu hiçbir zaman akıllıca bir hareket değildir. Böyle durumlarda değil.

Bilgisayarını gördüm ve güvenliğini zaten biliyordum. Birçok insanınkinden daha iyi olsa da, en üst düzeyde değil. Ama riske girmek istemiyorum. Burada, şimdi, Violet varken.

İlginç bir kıyafet giyiyor.

Allistair ne dedi? Ceketinin altında çıplak olduğunu. Kesinlikle çıkarmak istemiyordu, ama onun gibi erkekler her zaman en ahlaksız seçeneği tercih ederler.

Biliyorum, benim de aklıma aynı şey geldi.

"İç şunu. Sonra da gidelim. Ama önce, ortaklığımız devam edecekse, kıskançlığını bir kenara bırakmalısın, anladın mı? Bu görüşmeyi senden gizli tutmak için nedenlerim vardı."

Ağzını açıp kapattı, sanki burada önemli hiçbir şeyden bahsetmemem gerektiğine dair sessiz işaretlerimi almış gibi.

Violet sürprizlerle dolu bir kız. En üstteki düğmeyi açıyor ve tek görebildiğim onun kusursuz teni, dekoltesi ve ceketin dar olmaması sayesinde biraz içeriği görebiliyorum ve orada sadece ten var. Giysi yok.

O şeyin altında ne giyiyor bu kadın?

"Hiçbir şey" diye bir düşünce aklımdan geçer, ama bunu kendi sapkınlığının ve Thomas'ın sözlerinin etkisiyle ortaya çıkan bir düşünce olarak bir kenara atarım.

"Belki de dışlanmaktan hoşlanmıyorum." İçkisini bir dikişte bitirir. "Bu ortaklık devam edecekse."

Ben de içkimi bir dikişte içip bir araba çağırıyorum. Bu, Sendika'nın kullandığı bir hizmet. Şık siyah arabalar. Bunları mümkün olduğunca az kullanıyorum. Ama bu tür durumlar için mükemmeller. Çünkü Thomas'ın bir şoförü ve bir araba filosu olduğunu neredeyse garanti edebilirim. Ve eğer izliyorsa, eve nasıl gittiğimi görmek isteyecektir.

Artık CEO gibi davranmaya çalışmıyorum, ama araba hala iyi bir fikir.

Sonra onun beni izlediği fikrine geri dönüyorum. Eve gitmek istemiyorum. Henüz değil.

Neyse ki dairemin anahtarlarını Jack'e vermemişim.

Ayağa kalkıp masaya müdür ya da burada bulunan kişiye birkaç yüz dolar bırakıyorum. "Sanırım seninle sınırlar hakkında konuşmamız gerekiyor. Kurallar. Ortaklığımızın temel unsurları. Dışarıda."

Onu alıp dışarı sürüklerim, tam da araba dururken. Kapıyı açar ve onu içeri iterim.

Eğilip şoföre nereye gittiğimizi söylerim ve sonra bölmeyi kapatırım.

"Bu senin adresin değil. Ya da benim. Sen..."

"Konuşmamız gerektiğinin hangi kısmını anlamıyorsun?"

"Ben konuşuyorum." Ve onun güzel ruhunu kutsuyorum, bana kızgın bir şekilde bakıyor.

Bu beni onu öpmek istememe neden oluyor. Bu da beni bir pislik yapıyor, ama onun bana olan etkisine engel olamıyorum. O yumuşak, tatlı bir yıkım.

"Konuşmakla kastettiğim, sen çenenin kapatıp beni dinlerken ben de sana yeni bir delik açacağım."

"Bunu sevdiğimi sanmıyorum." Gözleri kısılır ve parlar, ama elleri kucağında birbirine tutunur ve bu benim kalbimi sızlatır, ama ben bunu kapatırım.

Violet hiçbir yere gitmeyecek. Bu ortada asılı kalıyor.

Ve bu gerekli konuşmanın cinsel bir hal almasını, aramızdaki çekime kapılmasını engellemek için kaybedilecek bir savaş veriyorum.

"Çok kötü. Beni takip ederek ne düşünüyordun? Bana sürpriz yapmak istediğini anlıyorum, ama hadi ama, seni orada isteseydim, sana söylerdim."

"İlişkiler böyle yürümez."

"Sen bana itaat edersin." Keşke bu anda bu doğru olsaydı.

Dışarıda her şey , doğru şu istediğim istediğim
onu ona her konuda itaatkar, uysal olmasını istiyorum.

Onu güvende tutmanın tek yolu bu.

Ama çok ince buzun üzerinde, kenara çok yakın kayıyorum.

"Oynadığımızda."

Vi'nin sözleri yumuşak, seçilmiş. Çünkü her şeyi söyleyebilirdi. "Gerçek hayatta değil" diyebilirdi.

sözlerimi bana geri söyleyip, yanıldığımı söyleyebilirdi. Saçmalık diyebilirdi.

Siktir, "oynadığımızda" diyebilirdi, ama farklı bir ses tonuyla.

Ama o bunu seçti. Yumuşak. Kasıtlı. Yoğun. Cinsel. Ve o anda, ciğerlerime hava alamıyorum.

Violet çok tehlikeli.

Ve tam da benim tarzım bir kadın.

Kayıyorum, onun açtığı boşluğa tökezliyorum.

"Bence sen her zaman oynamak istiyorsun," diyorum, aynı derecede yumuşak ve kasıtlı bir şekilde. "Bence senin doğanda, o zaman benim yerimde çıplak beklediğin gibi, klasik bir itaatkar pozisyonda diz çökmek isteyen bir yan var."

"Bu doğru değil. Ben bunların arasındaki farkı biliyorum."

"Oh, biliyorum. Ve şimdi benimle oynuyorsun. Eminim ki bunun için can atıyorsun, ıslaksın, acıyorsun. Eminim ki soyunup bu arabanın zeminine uzanıp beni emmek istiyorsun. Sanırım benim sana her türlü emri vermemi istiyorsun."

Sertleşiyorum çünkü yanılmadığımı düşünüyorum. Aslında, gözlerindeki parıltı haklı olduğumu söylüyor. O da bunu istiyor. Ama tabii ki, bu onun inatçılığıyla, mükemmelliğe ulaşma arzusuyla çatışıyor ve ona ters düşüyor. Bu da onu karıştırıyor ve tahrik ediyor.

"Hayır," diyor, şimdiye kadar duyduğum en inandırıcı olmayan şekilde. "Bu doğru değil."

"Öyle değil mi? Eğer sana emir versem..."

Duruyorum. Elimi yüzümden geçiriyorum.

Konuşmamız lazım. Onun beni dinlemesini istiyorum. Bu kadar basit.

"Konudan çok saptım. Lanet olsun, Vi, kiminle buluştuğumu sana söylemedim çünkü Gianna ile bir ilgisi olabilir ve

olmayabilirdi."

O başını sallar. "Sence bunu bilmek istemez miyim?"

"Tabii ki istiyorum. Umutlarını yükseltmek istemedim ve Thomas Allistair'in karıştığı pis işlere bulaşmanı istemedim. Kod yazmayı veya hacklemeyi bilmediğin için seni öldürebilirdi."

Vi ellerine bakar. "Biliyorum. Biliyorum. Ama bir şey beni ele geçirdi ve durduramadım."

Ama bence öyle değil. Geçen sefer benim hatamdan kurtulduk ve bu da onunla bağlantılı. Ama en son istediğim şey kızımın tehlikede olması.

Ve işte başıma gelen bu.

O, tehlikede.

"Beni duydun mu? O telefonu almamış olsaydı ve senin kod yazamadığını öğrenseydi, ne olurdu?"

Bana baktı, yanakları pembeye döndü. "O zaman, seni desteklemek için orada olduğumu söylerken kendimi kaptırmış olabileceğimi söyledim, ya da..."

"Artık bu işin içindesin." Eğer başarısız olsaydı, ki olacaktı, muhtemelen onu beni kontrol etmek için kullanırdı, ona ne dersem diyeyim.

Söylediğimde ciddiydim, ama onun gibi, Isaac gibi, Ivan gibi erkekler benim gibi insanlara karşı üstünlükleri olduğunu düşünüyorlar.

"Ne düşünüyordun sen?"

Ama o geri adım atmaya hazır değil. "Sana söyledim, erkek arkadaşımı şaşırtmak için. Sanırım yalan söylemenin ailemizde gelen bir şey olduğunu bilmeliydim."

Yüzünü yakalayıp bana çeviriyorum. "Jack ve ben aynı kişi değiliz. Asla aldatmam. Ve sadece senin iyiliğin için yalan söyledim, bir şeyi söylemeyerek. Sana söyledim, bunu biliyorsun."

"Senin için seksi görünmek istedim. Bu nasıl birdenbire suç oldu?" Nefesini içine çekti ama beni kendinden uzaklaştırmaya çalışmadı. "

Sadece seksi ve cesur bir şey yapmak istedim. Ve sen bana... önemli bir işin olduğunu söyleseydin bile, seni baştan çıkarmak için bu kadar yolu gelmezdim..."

Durur ve ben aniden ona bakarım, elimi ceketine indiririm ve elimi içeri sokarım, çıplak teninden başka bir şey bulamam.

Yumuşak göğsünün kıvrımları boyunca aşağıya doğru ilerledim, sert meme ucuna kadar.

Sikim pantolonumun içinde seğiriyor, içimde bir ağrı dalgası yayılıyor. Siktir, Thomas haklıymış.

Burada her şey çıplak. Lezzetli ve sıcak. Ve hoş bir utanç içinde.

Her şeyi bir araya getirdiğimde cildi pembe bir renk alıyor.

Elimi çekip bir düğmeyi daha açarken öfkemi unutuyorum, bir sonrakini açarken ortaya çıkan manzarayı keyifle izliyorum.

Gülümsüyorum. "Bu yüzden mi paltonuzu bırakmadınız? Paltonun altında gerçekten tamamen çıplak mısınız?"

Başını eğip başını sallıyor.

Yaka yakalarını tutup onu kendime çekiyorum ve onu öpüyorum, dilimi onun diline daldırıp onun dilini oynarken, pantolonumun içindeki penisim ön sıvıyla ıslanıyor. Bunu hissedebiliyorum. Ve bahse girerim, dudakları benimkilere yapışıp inlerken ve dili benimkini ele geçirirken, o da ıslanmış ve damlamış durumda.

Apartmana yeterince yakınız ve sokak sessiz, dükkanlar, restoranlar ve barlarla dolu olmayan bir yerleşim bölgesi. Onu seçmemin nedenlerinden biri de bu.

Vi'yi serbest bırakıp pencereye dokunarak şoföre kenara çekmesini işaret ediyorum.

O da öyle yapıyor.

"Neredeyiz?" Etrafına bakınıyor. "Manhattan'da, belli ki, ama sen burada yaşamıyorsun."

Kapıyı itip açtım ve dışarı çıktım. Sonra kapıyı tutarak ona baktım. "Arabadan in, Vi."

Bana deliymişim gibi bakar.

Ama yapar, ince siyah ipekle kaplı uzun bacaklarını birbiri ardına dışarı çıkarır. Çorapları yerinde tutan dantel bandın üstünden gördüğüm sıkı, çıplak ten, onun çıplak olduğunu bildiğim için testislerimi okşayan bir heyecan uyandırır.

Çıplak teni bana bunu söylüyor.

Orada dururken onu köşeye sıkıştırırım. "Ceketini çıkar ve bana ver."

Gözleri büyüdü. "Ciddi misin? S o k aktayız. Burası New York..."

"Etrafta kimse yok. Pek yok. Burada bar yok." Yavaşça gülümserim.

"Bunu istediğimi biliyorsun. Sen de istediğini biliyorsun."

"Senin evinin yakınında bile değiliz."

Omuz silkiyorum, dehşete kapılmış ifadesine gülümsüyorum, ortaya çıkan şehvetin etkisine kapılıyorum. "Ne olmuş? Yürürüz."

"Burası Lower East Side değil."

"Ee?" Onu baştan aşağı süzdüm. "Yaramazlık yaptın ve bu da cezan. Seni eve yürüyerek göndereceğim. Çıplak."

"Hayır, yapmayacaksın."

"Bana bak, Vi, ve söyle. Sence şaka mı yapıyorum?"

Derin bir nefes aldı. "Ben..." Gözleri benimkilere baktı. "Hayır, şaka yapmıyorsun." "Lanet olası ceketini çıkar."

Parmakları titreyerek bir sonraki düğmeyi, sonra kemeri ve son olarak da son iki düğmeyi açar. Ama ceketini sıkıca tutar, kapatır.

"Neden buradayız?"

Ona cevap

vermedim.

Binaya yaklaştık, sadece yarım blok ötede. Ama ben değilim.

ona bunu söylüyorum. "Çünkü bu senin cezan. Seni güvende tutacağım. Her zamanki gibi."

Elimi ceketine uzattım ve bir adım geri attım. "Ya

istemiyorsam?"

"Güvenli kelimen var." Elim sabit tutuyorum. "Aksi takdirde, çok kötü olur. Ne istediğin umurumda değil. Beni umursamaya, durdurmaya ikna edecek tek şey o tek kelime."

Dudaklarını birbirine bastırdı.

Sonra paltosunu çıkarır ve bana uzatır. Nefes

alamıyorum.

Violet mükemmelliğin vücut bulmuş hali.

Yeşil parıldayan gözlerinden ayak parmaklarına kadar... tam bir mükemmellik. Bakışlarım dikleşmiş meme uçlarına, vücudunun bir kısmını kaplayan kızarıklığa takılıyor. Arzu ile şişmiş ve uyarılma ile ıslanmış çıplak dudakları, tıpkı iç uylukları gibi.

Paltoyu koluma katlıyorum ve gözleri fal taşı gibi açılıyor. Ve gülümsemeyi zorla bastırıyorum.

Bir adım geri çekildim. "Senin birkaç adım

arkanda yürüyeceğim." "Ama nereye gittiğimi

bilmiyorum."

Omuz silkiyorum. "Yakında öğreneceksin."

Sonra anahtarlarımı çıkarır, uygun olanı seçer ve eline tutuştururum.

"Oraya vardığında bunu kullanacaksın. Sadece ön kapı için. Bir giriş holü, asansör ve merdivenler de var... Oraya vardığımızda hangisini kullanacağımıza karar vereceğim."

"Orası neresi?" Gözleri parlar, meydan okurcasına.

"Öğreneceksin."

Ve uzaklaşarak ona doğru yönü gösteririm. "Yürümeye başla, Vi. Burada ne kadar uzun kalırsak, o kadar çok insan seni görecek."

"Ya istemiyorsam? Hayır dersem, arabaya geri dönersem?"

O anda, onun etrafından dolaşıp kapıyı kapattım.

Araba hareket etti. O

bana öfkeyle baktı.

"Hayır dersem?"

Hayır. Hayır. Hayır.

Sırıtiyorum.

"İnan bana, bunu öğrenmek istemezsin. Yürümeye başla."

On sekizinci bölüm

VIOLET

Aşağılanmaktan zevk alan insanlar hakkında okudum, ama bu benim ilgimi çeken bir şey olmadı.

Ama... bu doğru değil. Onun tarafından izlenmek aşağılanma değil mi?

Sanırım teşhircilik. Aşağılanma değil. Ama şimdi... şimdi ikisinin nasıl birbirine bağlı olduğunu anlayabiliyorum.

O kadar tahrik oldum ki uyluklarım ıslandı ve meme uçlarım ağrıyor.

Attığım her adım beni döndürüyor ve arkamdaki o çekim gücü olmasa uzaya uçup giderdim herhalde.

Cade.

Aşağılanma hissi, klitorisimde başlayan cinsel ritim kadar şiddetli bir şekilde içimi sarsıyor.

Açığa çıkmış. Sergilenmiş.

Sadece bakışların odağı olmak.

Ve zihnim parçalanıyor, her adımın hissedilmesiyle yeniden bir araya geliyor. Kaygan cildimin uyluklarımın kaygan cildine her sürtünüşü.

Yüzümdeki saç tellerini kaldırıp meme uçlarımı öpen ve bir şekilde onları sertleştiren esintinin serinliği, amıma ve uyluklarıma etkisi.

Yürürken beni rahatsız etmeliydi.

Ve öyle de oluyor. Ama bir şekilde arzumu besliyor, içimdeki arzuyu daha da derinleştiriyor ve her bir parçam arkamdaki Cade'in adımlarını dinliyor.

Onu duymuyorum.

Ama orada olduğunu
biliyorum. Her hücremde
onu hissediyorum.

Varlığı beni sarıyor, öpüyor, alay ediyor.

Her adım işkence gibi ve esintinin hızlanıp beni serinletmesini ya da daha fazla dokunmasını istiyorum. Emin değilim. Tek bildiğim, yanıyorum. Yanıyorum.

O kadar tahrik oldum ki, erimediğim ya da o anda boşalmadığım için yarı şok oldum.

İçimde vücudum hafifçe titriyor, tam olarak işimi görmeyen zevk dalgaları gönderiyor.

Ve birinin beni parmaklamasını, içime dalmasını, derinlemesine, nefes alamayacak kadar sert bir şekilde becermesini istiyorum.

Göğüslerime bir ağız istiyorum, ısırırsın, emsin. Eller istiyorum. Her yerde.

Ve onun sikini istiyorum.

Yürüyüş sonsuza kadar sürüyor. Bir araba sokakta yavaşlıyor.

Yaşlı bir adam bana doğru yürür, yavaşlar, gözleri iri iri, göğüslerimi ve amımı yiyip bitirir gibi bakar.

"O gerçek mi?" diye Cade'e ya da evrene mırıldanıyor.

Ve tüm varlığım titriyor ve zonkluyor, ve dürüst olmak gerekirse, onun sarhoş olması ve muhtemelen hatırlamayacağından dolayı rahatladığımı mı, yoksa hayal kırıklığına uğradığımı mı bilmiyorum.

Sonra anladım.

Önemli değil.

Onun beni görmesi fikri çok tahrik edici, beni görmüş olması da son derece utanç verici ve bu ikisi çarpışarak, dayanabileceğimden emin olmadığım bir erotizm fırtınası yaratıyor.

"Kötü, yaramaz kız," diye mırıldanıyor Cade, sandığımdan çok daha yakınımda. "Onun seni dikizlemesine izin verdin. O zaman hızını düşürdün mü, ona bir gösteri yaptın mı?"

Ona cevap vermek için ağzımı açtım, ama küçük, ihtiyaç duyulan bir ses dışında hiçbir şey çıkmadı.

"Eminim istemiştin. Çok pisliksin."

Tanrım, nasıl beni bu kadar tahrik edebilir? Kim bilebilirdi aşağılanmanın bu kadar seksi olabileceğini?

"Eminim gerçekten sikilmeye ihtiyacın var, değil mi Vi?"

Evet demek istiyorum. Sikişmek istiyorum. Hem heyecanlı hem korkuyorum ve arzudan neredeyse titriyorum.

"Birini bulayım mı?"

Sonra beni yakaladı, iki bina arasındaki boşluğa sürükledi, döndürdü ve duvara itti.

"Sanmıyorum. Ben açgözlüyüm. Seni kendime saklamak istiyorum. Sanırım Violet, şimdi seni sikacağım. Ama o anahtarı bırakma."

Terli avucumda duruyor ve o bahsedene kadar unutmuştum. Kutsal kaseymiş gibi sıkıca tutuyorum ve bir şey söylemek için ağzımı açıyorum ama o beni sertçe öpüyor, dilini ağzımın derinliklerine sokuyor.

Elini bacaklarımın arasına sokuyor, sertçe parmaklarken içime inliyor.

Sonra elini çekiyor, saçımı tutuyor ve beni duvara dönük hale getiriyor, ben de yumruklu ellerimi duvara dayamak zorunda kalıyorum.

Fermuarını açıyor. Kusursuz takım elbisesi içinde, sikini çıkarıyor. Çıplak fahişe ve zengin adam olarak oluşturduğumuz sahneyi gözümde canlandırabiliyorum.

Bir titreme beni sarar ve tüm vajinam arzuyla ağrır. Ama uzun süre beklemem gerekmez, çünkü o taşaklarını içime derinlemesine sokar.

Beni sikmeye başlar.

Ve ben inliyorum, boğazımdan gelen bir sesle.

Eli hala saçlarımda, sıkıca tutuyor ama bu yetmiyor. "Daha sert," diye nefes nefese söylüyorum. "Daha sert."

Saçımı sertçe çeker, diğer eli kalçama konar ve kıkırmı geriye doğru çeker, beni daha fazla eğilmeye zorlar. Sonra kendini bırakır ve beni çılginca siker. Sert, sert vuruşlar.

O kadar iyi ki, acı verene kadar, vahşi, hayvani olana kadar ve aya ulumak isteyene kadar.

Bütün varlığım onun beni gerdiği, sertçe vurduğu şekilde odaklanıyor ve titriyorum, amım zonkluyor, atıyor.

Ve sonra başlıyor, patlama noktasına kadar yükselen o yoğun baskı, ve ben parçalanıyorum, orgazmım beni sarsarken, içimden geçerken spazmlar geçiriyorum.

Saçımı bırakıp iki kalçamı kavrar, beni daha da sert siker, her sert itiş beni orgazmın kalıntılarına geri iter ve o sert bir şekilde boşalırken ben aniden zevk selinde patlarım.

Sırtımı, boğazımı ısıtır, nefes nefese, dudakları kulağımda yumuşaktır. Sonra beni döndürür, öper.

Başını kaldırdığında, sersemlemiş ve uçmuş gibiyim. Yavaşça kendime gelirken ona sarılıyorum.

"Ceketim..."

"Ceketini alamazsın." Bu

beni şaşırttı. "Ne...?"

"Kalan yolu yürüyerek gideceksin. Çıplak. Hadi, git."

Artık aşağılanmanın tam anlamını biliyorum. Daha derin bir şekilde tahrik oldum ve içimde bir titreşim ve kıvrılma hissediyorum.

Yürümeye başlıyorum, onun spermi bacağımdan aşağı damlıyor.

Ve arkamda Cade var. "Biliyor musun, böyle çok seksi görünüyorsun. Az önce sikilmişsin. Spermim içinden akıyor. Çok lezzetli."

Hala nerede olduğumuzu bilmiyorum ve içimden bir yerlerde o kadar uzağa yürümediğimizi anlıyorum, ama öyle hissetmiyorum.

Sanki kilometrelerce yürümüşüm gibi hissediyorum.

"Buradan dön."

Sola bakıyorum, sonra ona geri dönüyorum.

Sağ tarafta yol var. Ve anahtar hala elimde.

Bir apartmanın önündeyiz ama açıkçası, bu şeytani adamın beni karşıya geçirmemizi ya da taksi çağırmamızı isteyeceğini hiç sanmıyorum.

"Sola, Vi. Anahtarı kullan. Düşürmemiş olsan iyi olur."

"Hayır." Avucumda iz bırakmış olan anahtarı alıyorum. "Beni karşıya geçirmedin diye şaşırdım."

Karanlık gözlerinde kötücül bir ifade belirliyor. "Bunu yapmak ister misin? Seni tahrik eder mi? İstersen, başka biri seni görene kadar ileri geri yürüebiliriz."

"Hayır." Ona
sert bir bakış
attım.

O sırttı.

Bu pislik açıkça benimle böyle oynamayı seviyor. Daha da kötüsü, ben de onun benimle oynamasını seviyorum.

Merdivenleri çıkıp kapıya varıyorum, anahtarı kilide sokup çeviriyorum.

Kalbim deli gibi atıyor.

Ama girişte kimse yok.

Dediği gibi, hem asansör hem de merdiven var.

İkisini de inceliyor. "Asansör, sanırım. Düğmeye bas ve çağır, Vi."

Öyle yapıyorum.

Ve kapının hemen açılmasına sessizce iç çekiyorum. Ben hemen içeri koşuyorum, o da peşimden geliyor, arka duvara yaslanıp bana bakıyor.

"Beşinci kat."

Derin bir nefes alıyorum. "Ceketimi alabilir miyim lütfen?"

"Hayatta olmaz. Eve çıplak gideceksin dedim, bu da apartmana girene kadar demek."

"Burası senin apartman binan değil. Benim de değil."

Kaşlarını kaldırır. "Benim evime varana kadar çıplak kalmak mı istiyorsun? Ben öyle bir yürüyüş planlamamıştım, ama neyse, sen bilirsin Vi."

"Senden nefret ediyorum, Cade," diye mırıldanıyorum.

"Hayır, sevmiyorsun. Bunun her anını seviyorsun. Beşinci katın düğmesine bas."

Bunu yapıyorum ve kapılar
kapanmaya başlıyor. O haklı. Her
anını seviyorum...

Bir el kapıların kapanmasını engelliyor ve pizza taşıyan bir teslimatçı içeri girince dehşete kapılıyorum. Dördüncü kat düğmesine basıyor ve sonra beni görüyor.

Şapkasından Tony's Best'ten olduğu anlaşılan adam, gözlerine bakmadığım için, fiziksel olarak iki kez bakıyor. Her uzun bakışında geri çekiliyor.

Bakışlarının nereye düştüğünü

hissedebiliyorum. Göğüsler.

Kedi. Uyluklar.

Kukuyu.

Siktir. Tanrım. Pizza kokusu, taş fırında pişirilmiş hamur, sarımsak, domates ve peynirin eski kokusu asansörü doldururken, adam bakmaya devam ediyor ve sanırım amım kızarıyor.

İçgüdüsel olarak uyluklarımı ve iç kaslarımı sıkıyorum, ama tek başardığım şey bir şekilde daha fazla sperm çıkarmak oluyor. Cildimdeki ıslaklık yayılıyor ve Cade burnunu çekiyor. Düşük bir ses, adamın duyduğundan emin değilim.

Tüm dikkati benim üzerimde.

Panik başlar ve çaresizce çıplak değilmişim gibi davranırım. Neredeyse vücuduma bir koruyucu giysi giydiririm, baştan ayağa kadar beni örten bir şey.

ayak parmağıma kadar beni kapatan bir şey.

"Bu ne tür bir pizza?" diye sorduğumu duyuyorum. "Kokusu çok güzel."

Aklımı kaçırmış olabilirim, ama konuşmam onun bakışlarını başka yöne çevirmesine neden oluyor ve boğazını temizliyor.

Saniyeler içinde, gerçeküstü ve garip olan ortamı, tamamen aşırı garip bir ortama dönüştürdüm. Ve cehennemden geçen yolculuğumuzda acı hissetmeyen tek kişinin Cade olduğundan eminim. Çünkü ona baktığımda, Cheshire Kedisi gibi sırıtıyor.

"Uh, küçük peynirli, küçük pepperoni. Ve büyük sosisli," diyor teslimatçı.

"Oh, mantar yok mu?"

Mantar mı? Neyim var benim?

Ve bar restoranda olduğu gibi, ağzım açılır ve durmadan konuşmaya başlar. "Bütün pizzaları severim. Jambon ve ananas hariç. Onları sevmem. Sen sever misin? Ama diğerleri harika. Grandma slice de fena değil, ama ben eski usul New York pizzasını tercih ederim."

Bir şekilde kendimi durdurmayı başarırım.

Adam boğazını temizliyor ve bu beni sinirlendiriyor çünkü bu asansör yolculuğu neden bu kadar uzun sürüyor?

"Ama ben pepperoni seviyorum." Bir an durup, kendimi susturmaya çalışıyorum. Ama yapamıyorum. "Ve İtalyan sosisi. Evet, sosisi seviyorum."

Arkamda, Cade gülmekten boğulur ve "Doğru. Sosis için deli oluyor. İtalyan olması bile gerekmiyor. Kalın olduğu sürece." der.

Neyse ki asansör çaldı ve kabin durdu. Kapılar açıldı ve pizzacı adeta dışarı koştu.

Kapılar kapanır kapanmaz Cade yüksek sesle, uzun ve sert bir şekilde gülüyor ve ben onu öldüreceğim sanıyorum.

Dönüp koluna yumruk atıyorum.

"Ah," der, ama bu bir oyun yumruğu olduğu için açıkça acımamıştır. "Cidden mi? Kalın sosis mi?"

"Sadece gerçeği söylüyorum."

Onu işaret ediyorum. "Ya da sosisinin büyüklüğü hakkında fanteziler kuruyorsun." Yine gülüyor. "Hiç şikayet almadım."

"Şimdi bir tane alacaksın."

Sosis mi, durum mu?" Bana o kadar etkileyici bir şekilde gülümsüyor ki, çıplak olduğumu hatırlayana kadar erimeye başlıyorum. "

"İkisi de. Ceketimi alabilir miyim?"

Asansör beşinci katta durur, ama o başını sallar. "Son düzlüğe girdik. Neden şimdi vereyim ki? Eve vardığımızda vereceğim demiştim."

"Ama burası ev değil."

"Burası *bir* ev." Elimi tutar ve koridorda büyük adımlarla yürür.

Durduğu daire kapısı ikinci kapıdır ve başka bir anahtarla açar.

Işığı açar ve beni içeri çeker, sonunda ceketimi verir.

Ceketi giyip sıkıca sarıldım, insanların birden ortaya çıkıp "Sürpriz!" diye bağıracaklarını bekliyordum.

Kimse bilmiyor ve sakinleşmek için etrafıma bakıyorum, nötr renkli mobilyalardan büyük televizyona ve ona kadar her şeyi gözümle tarıyorum.

Burası yaşanılan bir yer değil ve kısa bir an için, benim buraya taşınmamı beklediğini merak ediyorum.

Ama bu düşünceyi kafamdan atıyorum.

Cade, taşınmamla ilgili hiçbir ilgi göstermedi. Ve onun benim için mobilya seçmeye gidecek türde bir insan olduğunu sanmıyorum, özellikle de benim kendi mobilyalarım varken.

Burası başlangıç kiti gibi, sahnelenmiş bir

yer. Ona bakıyorum. "Bu ne?"

Omuzlarını silkiyor, elini ensesine götürüyor. "Benim. Ben aldım
"

"Senin için değil. Senin evinden birkaç adım aşağıda. Nedir bu? Tek yatak odalı mı?"

"Jack için aldım, tamam mı? Temel mobilyalar, benden kiralaması için, ama o henüz gelmedi. Ona büyük bir indirim yapıp parayı onun adına bir hesaba yatırmayacağım. Hayatını düzene sokana kadar olmaz. Ama madem buradaydık, düşündüm ki..." Yine omuz silkiyor. "Neden kullanmayalım ki?"

"Duş alabilir miyim? Benim için kıyafetler hazırlamadın herhalde?"

Dönüp bana sert bir bakış attı. "Hayır. Senin için kıyafet koymadım. Benim evimde koyacağım."

"Duş?"

Biraz yumuşar.

"Tam orada." Mutfak alanının yanındaki bir kapıyı işaret ediyor. "Ama temizlendikten sonra ayakkabılarını, çoraplarını ve paltonu çıkar."

"Çıplak kalmamı mı istiyorsun?" Vücudum tekrar ısınmaya başlar.

"Gitene kadar seni çıplak tutmak ve seni tekrar sahiplenmek isteyebilirim. Bir kez asla yetmez ve sana verdiğim dersi aldığından emin değilim."

Ona yaklaşıp onu öperken, gülümsemem yüzüme yansımaya çalışıyor, takım elbisesine bastırarak, onun sıcaklığının bedenime nüfuz etmesine izin veriyorum.

"Bu bir tehdit mi, Cade?"

"Belki."

"Çünkü öyleyse, bunun pek iyi bir tehdit olmadığını bilmeni isterim."

Alt dudağımı nazıkçe ısırıyor. "Değil mi?"

"Hayır. Çünkü bana göre Cade, bu bir rüyanın gerçekleşmesi gibi geliyor."

On Dokuzuncu Bölüm CADE

Vi kadar mükemmel bir kadınla daha önce hiç tanıştığımı sanmıyorum.

Elbette onun da kusurları var, hepimizin var. Ama ben gördüklerimi seviyorum. Onun düşüncelerini açıkça söylemesini bir kusur olarak görmüyorum, ama sıkıştığında, utandığında, çenesini kapatmayıp ruhundan ve hayal gücünden gelen sözleri dökülmesine izin vermesi dikkat çekici bir şey.

Bunu kontrol etmeyi öğrenmezse, bu onun için yıkıcı ve tehlikeli olabilir.

Bildiğim kadarıyla Ivan'ın evinde bunu yapmadı.

Sadece dün gece teslimatçı ve Thomas'la olanlar.

Teslimatçı olayı hem komik hem de ateşliydi. Thomas'a söylediği iğrenç sözler ise onu öldürebilirdi.

Benim korktuğum da bu.

Bu gece gitmemesini çok isterdim, ama o kadar inatçı ki beni dinleyeceğini sanmıyorum.

Benim bulduğum ve "çimento" kelimesini kullanabileceğimiz her senaryoda itaatkar olmak istiyor.

Diğer zamanlarda mı?

Benden on yaş küçük olması önemli değil. Bu kadın kendini benimle eşit görüyor. Ben de onu öyle görüyorum. Buna hayranım. Hayatı tehlikede olduğu zamanlar hariç.

Ama bundan kurtulmanın bir yolunu göremiyorum.

Thomas onu bekliyor ve onun gibi erkekler için bahaneler, açığa çıkan zayıflıklardan başka bir şey değildir.

Masama geri dönüyorum, Enzo, benim küçük melek-şeytanım, köşedeki büyük bilgisayar ekranında.

Sabahın erken saatlerinde buraya geri döndük ve Vi bugün çalışmadığı için onu siktim, esas olarak yapabildiğim için ve ondan doyamıyorum, sonra da uyumasını emrettim.

Bizim odamızda değil, benim odamda değil, misafir odasında, çünkü onu çıplak seviyorum ve burada olması bile zaten dikkatimi dağıtırken, bir de o da dikkatimi dağıtır ve benim çalışmam gerekiyor.

İş, Enzo ile konuşmak anlamına geliyor. Ve o ücretsiz izleme hakkı kazanmıyor.

Mutfağında olduğu gibi olabilir, ama bu benim planladığım bir şey değil.

Ve şu anda oyun oynamıyoruz. O uyuyor ve gününü arkadaşı Lia ile alışveriş yaparak geçirecek.

Enzo ile çalışmaya başlamadan önce, sadece çalışmaya, Thomas Allistair ipucunu ve Zindanı araştırmaya değil, onu uyandırdım ve Enzo ile görüntülü görüşme yapacağımı söyledim.

Buna ne tepki vereceği... Ben engelleyemem.

Garip olan şey, ben kıskanç bir adam değilim. Kıskanmak için bir neden olmadığı sürece. Ama diğer erkeklerin ona dokunmasını istemiyorum. Bakmak başka, dokunmak başka.

Ve kulüpte...

Derin bir nefes alıyorum.

Onun bu sefer gelmesini gerçekten istemiyorum.

Onun hoşuna gideceğini bilsem de.

Bu şehirde onu götürmekten mutluluk duyacağım daha pek çok yer var. Temiz ve yasal olanlar.

"O bakış ne için?" diye soruyor Enzo.

Kapıya bakıyorum, dinliyor olabileceğini biliyorum.	kameraları açmayı
düşünüyorum, ama kendimi durduruyorum.	eklemem

dikkatimi dağıtan şeyler. Ama şu anda Enzo'ya söylemem gerekenleri o da duyabilir. Onun yüzüne söylemeyeceğim bir şey değil.

"Vi'nin benim bilmediğim çok sevimli bir alışkanlığı var."

O kendi tarafında kameraya daha yakın eğiliyor ve ben ekranımdaki görüntünün küçük olmasına seviniyorum. Hayattan daha büyük bir yakın çekime ihtiyacım yok. "Anlat bakalım."

Gözlerimi deviriyorum. "Kirli bir şey değil dostum."

"Sabah ereksiyonunu mahvetmenin en iyi yolu." Geriye yaslanıp tekrar işine koyulur.

Ben yüzümü buruşturuyorum. "Kardeşim."

"Ne?"

Bir iç çekerek, "ne" sorusunu görmezden geliyorum. "Gergin ve utanç duyduğunda konuşmayı kesemiyor. Sözleri dökülüyor. Dün gece Thomas'a bizim ortak olduğumuzu ve onun bir hacker olduğunu söyledi."

"Siktir."

Birbirimize bakarız ve bu sefer kamerayı açarım. Hâlâ uyuyor, göğüsleri açıkta, çarşafkar karışık.

Yutkunup kamerayı kapatıyorum. Bu uyarılmaya ihtiyacım yok. Yine de, o küçük bakışla bile beş fincan kafein kadar değerlidir, çünkü her yanıma ateşlenmiştir.

"Vi, telefon aldığı için şanslı. Dışarıdayken başının belaya girmesini istemiyorum."

"Tanımla."

Gözlerimi kısa bir süre kapatıyorum. "Zindanda. Onu getirmemi söyledi."

"Senin Violet'in eğitilebilir."

"O bir evcil hayvan değil." Gözlerimi kısarım.

"Demek istediğim o değil. Karşı karşıya kaldığında ona coşkuyla anlatabileceği bazı konular ver. Eğer ona tekrar baskı yaparsa, önemsiz şeyleri abartıp önemli şeyleri önemsiz göstermeyi bildiğinden emin ol.

önemsiz şeyleri abartmasını ve önemli şeyleri önemsiz göstermeyi öğret. O bir hacker değil, bu yüzden ikinizin birlikte olduğunu abart."

Yavaşça başımı sallıyorum. "O aptal gibi davranabilir. Onu sessiz tutarak kurtulabilirim, ama eğer konuşursa..." Asansör, özel toplantı, hepsi bir bakıma eğitimdi, ne yapmama gerektiği konusunda eğitim. "Onunla konuşacağım, aptalca konuşmasını, başka her şeyi inkar etmesini ve bizi bir çiftmişiz gibi göstermesini söyleyeceğim. Haklısın."

"Tabii ki haklıyım." Burnunu çeker. "Ya da onu evde bırakabilirsin."

İstiyorum. Çok istiyorum. Ama onsuz istediğim gibi kapıdan girebileceğimi hiç sanmıyorum.

Allistair sakladığım bir şey olup olmadığını görmek istiyor ve o da bunun için oldukça kolay bir işaret.

Kamerayı tekrar açtım ve o kalkıp çıplak bir şekilde odanın kapısına doğru gidiyor.

"İki saat sonra senin evine gelsem nasıl olur? O zamana kadar bitiremezsek bu işi bitirebiliriz, sonra da bu gece strateji belirleyebiliriz."

Enzo başını sallar. "İyi fikir."

Vi içeri girer girmez video görüşmesini sonlandırırım.

O yaklaşır, ben sandalyemde dönerim, onu kucağıma çekerim ve dolgun dudaklarını öperim.

Sabahın saf günahı, uykulu ve yumuşak kenarları.

Dilimi ağzına daldırıyorum, o da beni öperken dilini benimkiyle dolaştırıyor. Sabahın erken saatlerinde seviştığımız için ıslak olan bacaklarının arasına elimi kaydırıyorum. Bana karşı yavaşça kıvrılmasından anlaşıldığı kadarıyla, uyarılmaktan ıslanmış.

Vi boynuma doğru öpücükler yağıdırıyor ve sonra kulağıma kadar çıkıyor.

"Günaydın." "Uyandığın için daha iyi."

Kulak mememi ısıtır. "Beni izliyor muydun?"

Parmağımı içine soktum. "Çalışıyordum."

"Oh."

Kıkırdayarak, "Hayal kırıklığına uğramış gibisin," derim. Parmağımı çıkarır ve kalkarak onu da yanımda götürür, yatağa atarım. "Bence bunu halletmeliyiz."

Sonra bacaklarını ayırıp diz çöküyorum, yüzümü bacaklarının arasındaki baş döndürücü nektara gömüyorum, dudaklarını klitorisine kadar yalıyorum.

Tadı güzel. Tuzlu, tatlı, biraz da benim kokum var.

Klitorisini emerek, parmaklarımı amına ve kıkırına sokuyorum. Sıkı ve içleri beni sıkıca sarıyor.

Kayganlığın işimi kolaylaştırmasını seviyorum, ama küçük spazmlarla titremeye başladığında beni sıkıca sıkıyor ve sikim acıyor.

Her anını seviyorum.

Onun yumuşak, sıcak kadifesi, içindeki sıcaklık. Sıklığı ve ıslaklığı. Kahretsin, sertleşmiş sikimdeki artan ağrıyı bile seviyorum, bütün gün derinlerde kalacak olan o ağrıyı, beslenmesi gereken bir açlık gibi, bana onu hatırlatacak olan o ağrıyı.

Çünkü mastürbasyon yapmayacağım.

Onu öylece bırakacağım, iltihaplanmasına izin vereceğim, inkar daha iyi bir boşalma için bir yapı taşı.

Ama en çok sevdiğim şey, onun patlaması, spazmları parmaklarımı ezmeye çalışırken ağızma doğru itmesi ve ben de klitorisini daha da sert emmem.

O bir çığlık atar.

O kaçmaya çalışırken onu orada tutmaya devam ediyorum, mücadeleyi bırakıp tekrar itmeye başlayana kadar onu tutuyorum ve bu sefer, geldiğinde, tüm vücudu geliyor.

Onun sıvılarını içiyorum.

Bitirdiğimde, onu sertçe öpüyorum, ağzımı göğüslerine silip bilgisayarımın başına geri dönüyorum.

Onun kokusunu alabiliyorum ve bu da işkence aletine ek bir küçük kanca gibi. Açıkçası, daha sonra duş almam gerekecek, ama önce çalışmam lazım.

DUŞ ALDIKTAN SONRA, Vi arkadaşıyla birlikte bu gece giyecek bir şeyler almak için dışarı çıktı, ben de Enzo ile olan işimi bitirdikten sonra trene binip onun evine gittim.

İş bizim için küçük ve basitti. İkimiz de bu müşteriden daha fazla iş geleceğini biliyoruz, ama bu iş kolay ve açık bir iş, bu da iyi, çünkü Gianna'yı bulmaya konsantre olmam gerekiyor.

Ben geldiğimde Enzo mutfakta kahve yapıyordu. Kendime bir fincan kahve doldurdum ve konuşabileceğimiz ve gerekirse bilgisayarlara bakabileceğimiz bodrum katına indik.

Buna ihtiyacımız olacağını biliyorum.

"Bu kulüp diğerlerinden çok daha seçkin görünüyor. Sadece ağızdan ağıza yayılıyor ve o kadar gizli ki, üye olmayı umut etmeyenler bu kulübün arkadaşımız Thomas'ın sahip olduğu başka bir kulüp olduğunu düşünüyor." Enzo klavyesine dokunarak gizli ve pek de gizli olmayan kulüplerin listesini açıyor. "Ya da sadece bir şehir efsanesi olduğunu düşünüyorlar."

Kafamı sallıyorum. "Göz önünde saklı."

Bütün bunları tahmin etmiştim, ama teyit edilmesi iyi oldu.

"Allistair'e hava attığın zaman Dungeon'un mali durumuna baktın mı?"

"Evet ve hayır. Bunlar yüzeysel şeylerdi. Gizliydi. Yani, açıkça işi para aklamak için kullanıyor ama büyük resimde bu hiçbir şey. Ben derin şeyleri istiyorum."

"Sen oraya girmedikçe ulaşamayız."

"Biliyorum. Toplantıda bunu anladım. Bu yüzden zengin CEO'yu bırakıp, perde arkasında çalışan paralı adamı seçtim."

"Yani... sen."

Gülümsüyorum. "Her zaman söylediğimiz gibi dostum, bildiğin şeye sadık kal. Onun gibi adamlar her zaman bizim gibi insanlara ihtiyaç duyar. Cade bizi iç mekana sokabilir, Max ise kapıdan bile giremez."

O başını sallar. "Yaptığı diğer her şey ya büyük ölçekli sıradan suçlar ya da bizim sevmediğimiz işlere karışmak."

"Hoşumuza gitmeyen işlere

karışıyor." Enzo'nun bakışları

bana kayar.

Ona kız ve köle dövmesinden bahsediyorum. "Soru şu: Gianna'yı kendisi için mi, büyük müşterilerinden biri için mi aldı, yoksa kâr için mi satıyor?"

"Ya da belki Gianna'nın olayına hiç karışmamıştır."

"Burnum, onda bir şeyler yolunda gitmediğini söylüyor." Karanlık web'de kulübü arıyorum, sadece adı var.

The Dungeon.

Diğerini, Dungeon'u araştırıyorum. Aynı logo. "The" yok. Orada adres var, The Dungeon'da yok. The Dungeon'un altında sadece "Sadece Davetle" yazıyor.

Ama Dungeon'ın sitesini açıyorum.

Şık. Sapıkça. Ve Vi'nin burayı seveceğini hissediyorum.

Siktir, The Dungeon'ı da sevecek. Ana bölüm.

Özel sütlerde olanlar, onun nefret edeceğini bildiğim en alt seviye.

Kızlar kullanıldı. Her şekilde, ve yaş sınırını düşünmek bile istemiyorum.

Eğer varsa tabii.

Enzo'nun yüzüne bir bakış, onun da aynı şeyi düşündüğünü gösteriyor. "Vi'nin orada olmasını istemediğini biliyorum, ama davet etsen bile, o olmadan kapıdan içeri giremezsin."

İnliyorum. "Biliyorum. Ama bizim istediğimiz gibi davransa bile, onun tehlikeye girmesini istemiyorum, geri dönmesini istemiyorum."

"Dostum, bunu yapmak zorunda kalabileceğini biliyorsun."

"O zaman hızlı çalışalım, sınırlı tutalım." Kaşlarımı çatıp The Dungeon'ı hacklemeye başlıyorum, ama o sadece başını sallıyor.

"Sen girebilirsin."

Thomas'ın önemli bilgileri orada sakladığını sanmıyorum. Eğer The Dungeon onun bebeği ise, eminim ki tüm karanlık sırlarını tek bir yerde saklayan eski kafalı bir tiptir. Ve orada olacaktır. Başka bir bilgisayarda saklıdır.

Bir plan yapıyoruz.

Oranın beyni olan yere girip bir yönlendirici yerleştirmem gerekiyor, böylece Enzo giriş yapıp Thomas'ın perde arkasında neler yaptığını görebilecek.

Onu elinde tutuyor. Ve çok küçük. "Bu sabah Claire'den aldım." Bir başka Sendika üyesi. "Onu tak, umarım her şey yolunda gider."

Thomas'ın ne kadar yasadışı şeyler yaptığını anlayabilirsek, işler ters giderse en azından bir pazarlık kozumuz olur.

"Bir şey bulman önemli. Herhangi bir şey. Bana yaptırdığı şeyin dışında bir şey arayamam, o şey ne olursa olsun. Geri dönmem gerekebilir, bu yüzden yanlış alana burnumu sokarak işimi mahvetmek istemiyorum."

Benden onun için bazı şeyler yapmamı isterse. İçeri girmenin bir yolunu bulmam gerekebilir.

Vi ile.

Siktir.

Enzo sırtarak, "Hey, endişelenecek bir şey yok dostum. Ben insanların kirli sırlarını ortaya çıkarmada ustayım" dedi.

"Bir ustadan diğerine, sana güveniyorum. Ve Vi'nin Zindan'a geri dönmemesi için bir bahane bulmamız gerekiyor."

"Kardeşinin eski sevgilisi kendi kafasına göre hareket eder."

Onun kasıtlı provokasyonuna sert bir bakış atarım. "Bu onu tehlikeye atar."

"Bunu sürekli gündeme getirsen de, hiçbir şey değişmeyecek." Sırtımı okşadıktan sonra kahvesini almak için geri döndü. "Senin dediğin gibi inatçı bir kız ve bu senin ve onun işine gelir. Ne zararı var ki? Sen de orada olacaksın ve o, Thomas'ın dikkatini senden biraz uzaklaştırabilir. Yeterince güzel bir kız. Eğer bunu yaparsa, sen de biraz daha araştırma yapabilirsin."

"Hayatta olmaz," diye hırlıyorum. "Vi'yi yem olarak kullanmam. Ve kimse ona pis ellerini sürme şansı bulamaz. O adam bir avcı. Benim gözetimim olmadan onu onun gözüne sokmam."

Enzo kahvesini yudumlarken gözleri parıldıyor. "Bu kadar kıskanç olabileceğini kim bilebilirdi?"

"Çeneni kapat, yoksa ben kapatırım." Kahvemi kapıp, sertçe bir yudum alıyorum.

Sözde arkadaşım gülerek ellerini kaldırıp beni uzaklaştırır. "Tamam, peki. Sessiz olacağıma söz veriyorum. Ama... o gitmekten vazgeçmiyor. Benim teorim, sen onu korumaya çalıştıkça, o da sana aynısını yapıyor."

"Aptal."

Enzo bilgisayarına geri döner. "Ve o Gianna'yı bulmak istiyor."

Ona bakarım. "Ivan'la ilgili son gelişmeler nedir?"

Bir çukurda ölü olmasını umuyorum, ama durumun o kadar da vahim olduğunu sanmıyorum. Daha önce de söylediğim gibi, ya elçiliğin bir yerinde saklanıyor

ya da Rusya'ya dönüp orada saklanıyor. Şimdilik.

Enzo omuz silkiyor. "Adamlarım onu arıyor.

. Ama şu anda bir şey yok."

Başımı sallayıp koltuğumda kıpırdanırım. O pisliğin nerede olduğunu bilmek isterim. En son ihtiyacım olan şey, yine bir sürpriz saldırıdır. "Amcana ulaşmaya ne dersin? Mafya bağlantıları var."

"*Bizim* de mafya bağlantılarımız var."

"Ne demek istediğimi biliyorsun, Enzo. O bizim olmadığımız bir şekilde bu işin içinde." Cevabını bekliyorum. Bana göre bu iyi bir fikir.

Ancak Enzo için değil. "Bilmiyorum. Aile üyesi olabilir, ama Gino amca hiçbir şeyi bedavaya yapmaz."

Vi nihayet kapıdan içeri girdiğinde hava kararmaya başlamıştı. Nereye gittiğini izledim, bu geceye uygun tüm kıyafetlerin bulunduğu özel bir mağazayı önermemi görmezden gelmesine gülerek.

O kadar çok çanta ile içeri giriyor ki, nasıl girdiğini ya da bu sabah ona verdiğim kredi kartının geri ödenip ödenmeyeceğini bilmiyorum.

Onu takip ediyorum, yatak odasına girerken düşen çantaları topluyorum.

"Sadece bir akşam dışarı çıkacağız, Vi. Ne oluyor lan?"

Bana bakmak için dönüyor, yanakları kızarıyor. "Senin aksine, ben hiç böyle bir kulübe gitmedim. Doğru kıyafeti giymem önemli."

"Yani Manhattan'ın yarısını mı satın aldın?" Aslında umurumda değil, ama ona zorluk çıkarmayı seviyorum. "Ve sana doğru kıyafetlerle dolu bir yerin adresini verdim."

Ağız açık kalır. "Ve Lia'yı ömür boyu travmatize etmek mi? Sanmıyorum. Ayrıca, bence bu çok... bariz. Ben kendim olmalıyım. Ya da sen beni giydirebilirdin."

Haklı, bunu yapabilirdim. Ve gerçek bir gece kulübü gezisi için yapabilirdim.

Ama şimdi onun sahip olduklarıyla ilgileniyorum.

"Ayrıca... Kim bilir kaç kez daha geri döneceğiz." "Hiçbir zaman. Bu gece gideceksin ve bir daha gitmeyeceksin, anladın mı?" "Gitmemiz gerekebilir."

"Bu çok tehlikeli, Vi."

Elini kalçasına vurur. "Thomas benim orada olmamı istedi."

"Thomas'ın ne istediğini çok iyi biliyorum ve bunu elde edemeyecek."

Gülümser ve bana sarılmak için yaklaşır. "Senin küçük yeşil canavarın hoşuma gitti. Seksi."

Sonra hazırlanmak için çantaların yarısını alıp dans ederek uzaklaşır.

Ben de aynısını yaparım, yaptırdığım iki takım elbiseden birini giyerim, bu sefer siyah gömlek ve kravatla kombinlerim. Ve yönlendiriciyi özel bir bölmeye koyarım.

Sonunda dışarı çıktığında, ağızım açık kalır. İnanılmaz görünüyor.

Siyah dantel korse. Mikro mini. Kırmızı stiletto ayakkabılar. Çoraplar. Pürüzsüz bant çıplak uyluk.

Sanırım iç çamaşırı da giymiyor.

Aradaki mesafeyi kapatıp, ne olduğunu öğrenmeye hazırken, beni itti. "Hayır," dedi, "Bunu kulüp için sakla."

"Lanet kulüp."

Telefonum alıyor. Arabamız aşağıda ve ona uzun kırmızı paltosunu giymesine yardım ediyorum.

Siktir. Herkesin ona bakacağı bir akşamda nasıl dayanacağım bilmiyorum.

Tadını almak isteyenler.

Dokunmak isteyenler.

Cehennem gibi olacak.

Yirmi Birinci Bölüm

VIOLET

Dungeon adlı kulübe giderken Cade'e dönüyorum. "Konu dışına çıkan ve konuya uygun olanları söylersen, çılgık atarım. Anlıyorum. Bazen lafları ağızımdan geçiriyorum. Ve kafamda düşebileceğim yolların olması iyi bir strateji, ama... gerçekçi olmalıyız, Cade."

"Biz gerçekçiyiz."

O kadar seksi görünüyor ki, düzgün düşünemiyorum, nefes alamıyorum. Her zaman yakışıklıdır, ama tamamen siyah, keskin uç parçalı takım elbisesinin iç çamaşırlarını eritecek bir yanı var.

Eğer külot giyiyor olsaydım.

Beni kısıkanıyor. En azından öyle düşünüyorum. Çünkü beni olabildiğince küçük düşürmek ve ona yapışık kalmamı istiyor gibi görünüyor, ki ben de öyle yapacağım.

Peki ya o? Oradaki kadınlar ona bir bakış attıklarında ağzının suyu akacak. Onu isteyecekler.

İçten içe onun daha önce de böyle yerlere gittiğini biliyorum.

Ben gerginim, o ise sakın, seks kulübünde olmaktan başka şeyler düşünüyor.

"Gerçekten gerçek. Bu Thomas, senin bir hacker olduğunu bilerek sana davetiye verdi..."

"Evet, sistemine bakmam için davet edebilir, etmez de. Etmezse, ben ortadan kaybolurken kimsenin sana yaklaşmasına izin vermemeni istiyorum. Tuvalete falan git. Arabada bekle. Sana kendini iyi hissetmediğini söyleyeceğim."

Ona bakıyorum. "Bu tamamen saçmalık."

"Seni korumaya çalışıyorum."

"Cade." Derin bir nefes alıyorum. "Senin onun için çalışmanı isteyebilir, ama aynı zamanda kulüpte onunla neden buluştuğun konusunda da meraklanıyor. En iyi fırsat olduğunu düşündüğün şeyi seçtin..."

O konuşmaya başlarken başımı sallıyorum. "Detayları bilmeme gerek yok. Ama bu gece gelmeyip doğrudan ofisinde seninle randevu alabilirdi. Ya da benim orada olmamı istemeyebilirdi. Ona bu işe girdiğimizi ikna etmeliyiz. Ki... ki öyle de."

"Eğer kendini rahat hissetmiyorsan..."

"Burada olmazdım." Bunu sessizce söylüyorum. "Ama bu işe ilgi duyduğumuz gerçeği kolayca ikna edici. Ve senin samimi olduğunu gösterir. Sen sadece... hem iş hem de özel bir kulübe erişim için bir fırsat gördün."

Dönüp bana bakar.

Omuz silkiyorum. "Ben bir analistim ve bunun bir parçası da stratejist olmaktır." "Anlıyorum," diyor yavaşça.

"Ona yaşam tarzını satıyoruz ve tercihlerimizi onların orada yaptıklarıyla uyumlu hale getiriyoruz."

Onu yaşam tarzıyla ikna ediyoruz ve tercihlerimizi onların orada yaptıklarıyla uyumlu hale getiriyoruz."

Bu noktada karanlıkta kalıyorum. Buranın belirli zevklere hitap eden bir zindan mı yoksa her şeyin serbest olduğu bir yer mi olduğundan emin değilim.

Oyun tercihlerim her zaman benimle partnerlerim arasında kaldı, asla sergilenmedi. Ve Vi hayatıma girene kadar bunların çoğu sadece fantezilerdi.

Bunların gerçek olacağını hiç düşünmemiştim ve gerçekmiş gibi oynamayı seviyorum.

"Yani, onun güvenini kazanmak için kulübün yaptığı her şeyi yapmamız gerektiğini mi söylüyorsun?"

"Evet," diyorum, benimle dalga geçip geçmediğinden emin olamadan. Hayalet oyun yüzünü takmış.

"Aklında ne var?"

"Bilmiyorum, daha önce böyle bir yere hiç gelmedim, değil mi? Ne bekleyeceğimi bilmiyorum."

"Bunu düşündün mü?"

Kıpırdanıyorum. "Thomas gideceğimizi söylediğinden beri. Ben... Böyle yerlerin var olduğunu biliyordum, ama bir kulüpte fantezilerimi keşfedeceğimi hiç düşünmemiştim." Dudaklarımı ısıyorum. "Belki de bana ne yapmam gerektiğini söyleyeceğini düşündüm."

"Benim kontrolüm altında mısın? İtaat etmek zorunda mısın? Benim küçük, tatlı ve yaramaz kölem?"

Saf heyecanla titreme damarlarımdan geçiyor. "Evet." "Ya seni orada soyarsam? Hoşuna gider mi?"

"Evet." Kelime ağızımdan kaçıyor.

Gülümsemeye başlar. Tamamen Ghost, bir ustanın soğukkanlı tavrı. "Çıplak olmak, benim sana dokunmam seni tahrik ediyor. Başkalarının da aynısını yapmasına izin vermek..."

Oh, bu fantezi çok güzel, ama bence sadece fantezi olarak kalması gereken bir şey. Dokunmak.

Ama onun başkalarının dokunmasını isteyeceğini sanmıyorum, bu yüzden ona bakıyorum. "Evet, bu benim yapılacaklar listemde."

"Sonuncusu kesinlikle öyle."

"Belki de öyledir."

"Belki de sadece benim insanları öldürmemi görmek istiyorsun?"

Yanaklarım yanıyor. "Tamam. Belki dokunmak biraz fazla olur."

"Ama bakmak?"

Elimi pantolonunun içinde sertleşmiş penisine götürdüm. Sıkınca, o da nefesini tıslayarak çıkardı. "Seksi. Sen oradayken."

"Her zaman. Başka nasıl mülkümü koruyabilirim ki?"

Onun mülkü.

Ve o benim.

Araba durduğunda ne beklediğimi bilmiyorum, ama dışarıdaki sıradan görünüm beklediğim şey değildi. Meşe kapının ardındaki siyah ipek ve kadifeyle kaplı giriş holü de öyle.

Bir kadın iPad'inde Cade'i işaretler ve gümüş sarısı saçları ve vücuduna yapışan beyaz lateks elbisesiyle göz alıcıdır.

Gözlerimi ondan ayıramıyorum. Ama Cade, neredeyse görünmez iki siyah kapı açılıp müzik dışarı sızarken elini elime kaydırıyor.

Gürültülü değil, ama orada, içeri girdiğimizde seks ve şehvetin ritmi var.

İnsanlar köşelerde konuşuyor ve birbirlerine dokunuyorlar, ve çoğunlukla çıplak birkaç kadın var. Bir kadın parmaklanıyor, bir diğeri ise efendisi tarafından görmezden geliniyor, yerde oturuyor, boynunda köpek tasma ve amcığı ve göğüsleri deri kayışlarla sergileniyor.

İpek bir elbise giymiş başka bir kadın dizlerinin üzerinde, iki erkeğin penisini sırayla emiyor, erkekler ise onun saçlarını okşuyor.

"Rahatla," diye mırıldanıyor Cade. "Eğleniyormuş gibi davran, ki eğleneceksin. Hadi, bir şeyler içelim."

Beni bir bara götürüyor, Cade'in yardımıyla tabureye oturuyorum ve derin nefes alıyorum.

Elime tutuşturduğu viskiyi alıp yarısını bir dikişte içiyorum.

Bu eylemin içinde kaybolmakla, alt uzayda bunun gerçekleşmesini izlemek arasında büyük bir fark var.

Müstehcen hareketler daha kirli görünüyor. Her şey daha da yoğunlaşıyor ve içkinin beni ısıtmasına izin veriyorum, düşüncelerimi Cade'in bana dokunmasına, o kadınların yaptığı her şeyi bana yaptırmasına odaklıyorum ve rahatlıyorum.

"Daha iyi mi?" Dudakları alnımı okşarken, elini paltomun içine, korsemnin içine sokup meme ucumu okşamaya başlıyor.

İnleyip başımı salladım. "Evet."

"Güzel, birazdan o paltoyu çıkarman gerekecek. Thomas bu tarafa geliyor."

Bir heyecan dalgası içimi kaplar. Ürkütücü adamı düşündüğümünden değil. Objektif olarak çekici olabilir, ama ona hiç ilgi duymuyorum. Onu ürkütücü buluyorum.

Ama... Cade, benim Hayaletim için paltomu çıkarmak, yüksek oktanlı bir heyecan.

O dramatik an için özel olarak o paltoyu almıştım. Ve bunu Thomas'ın önünde yapmak mükemmel oluyor.

"Hoş geldin," diyor Thomas, kollarını açarak. "Hoş geldin benim..."

Ben ceketimin düğmelerini açıp çıkarırken, o susar ve ceketim yere düşer. Yere bile değmez.

Başka bir güzellik daha var, kızıl saçlı, yere kadar uzanan lateks elbise, onu yakalamak için orada.

Thomas'ın bakışları açgözlülükle üzerimde dolaşıyor, ama benim takıldığım tek bakış Cade'in aç ve sahiplenici bakışı.

Garip bir şekilde, çıplak olmaktan daha fazla açığa çıkmış hissediyorum.

Cade'in parmakları belimin altındaki açıkta kalan deri parçasını okşayarak beni merkezliyor.

Ona odaklanıyorum ve Thomas'ın müstehcen bakışları o kadar da rahatsız etmiyor.

"Burada çalışan, bilezik takmayan kızlarımızdan istediğinizi seçme özgürlüğü sunacaktım. Ama eşiniz... ilk düşündüğümünden daha hoş, ancak korkarım ki fazla giyinik." Thomas gülümser.

Bilezikler mi? Bunların ne işe yaradığını sormak istiyorum ama ağzımı kapalı tutuyorum. Böyle yerlere gelseydik bilirdim.

Thomas yaklaşır, bakışları terli parmaklar gibi üzerimde dolaşır. "Peki sen ne istersin? Elmas mı? Zümrüt mü? Yakut mu?"

"Yakut." Cade elini uzatır ve bir an için Thomas'ın ağızı sıkılaşır.

"Dokunma? Belki kız dokunulmak istiyordur, Cade. Açıgözlü olma."

O yaklaşır ve geri çekilmemek için tüm gücümü kullanırım. Bana dokunmak için elini uzatır, ama Cade bileğini yakalar ve ben nefesimi tutarım.

Tepkim durumu yatıştırır ve Thomas güler. "Sen de onlardan birisin, anlıyorum."

"Ortak" demek, onun benim malım olduğunu ve benim açıgözlü bir adam olduğumu ifade etmenin bir yolu.

Thomas'ın bakışlarını bir an tutar, sonra bırakır ve Thomas gülümser, ama gülümsemesi gözlerine kadar ulaşmıyor gibi görünüyor. Ancak ceketinin cebine elini sokar ve birkaç bilezik çıkarır.

Thomas büyük kırmızı taşlı olanı seçer ve Cade'e verir, Cade de onu bileğime takar.

Oldukça parlak kırmızı taşlar, altın zincir ve mücevher gibi görünen şeyler. Büyükler, bu yüzden sahte olduklarından eminim.

Burada oynamak, üye olmak için çok para ödeyen biri olsa bile, bir servet değeriinde kalın bilezikler vermezdi.

Öyle mi?

Thomas beni bir kez daha baştan aşağı süzer. "Sanırım bu, onun gerçek bir kulübe, klas, içerik ve kalplerinizin ve libidolarınızın arzuladığı tüm karanlık fantezilerin olduğu bir kulübe ilk kez gelişi. Sana bir tur attırayım, sonra sohbet edebiliriz, Cade."

"Kulağa iyi bir plan gibi geliyor."

Thomas'ın büyük jestleri, onun herkese tur düzenlemediğini düşündürüyor ve onun burada ya da gittiğimiz diğer katlarda

Katlara çıktığımızda, özel sitlerin bulunduğu yerde, üzerinde anahtar kartı olan bir kapı fark ettim.

İlk başta bir ofis olduğunu düşünüyorum, ama oraya giren erkekler var, bu yüzden başka bir Şey olduğunu anlıyorum.

Ama düşünmeye vaktim yok, çünkü yeraltındaki kata geri dönüyoruz, orada bir bar, aydınlık bir alan ve içki içen, birbirlerine dokunan insanlar var.

Ve Thomas'ın bana, göğüslerime bakışları, beni tatmak istediği hissini içimden atamıyorum.

Nedenini bilmiyorum. O kadar da güzel değilim ve buradaki bazı kadınlarla karŐılaŐtırıldıęında hiçbir Şeyim, özellikle de çıplak dolaşan, içki servisi yapan, dokunulan, okŐanan, elle taciz edilen kadınlarla.

Erkeklerin, bazı kadınların da onlara dokunmak istemesini anlıyorum. O kadınları görsel olarak beslemeyen tek kişi Cade.

Thomas bile bakıyor, ama sadece bana bakmak için, içindeki avcı metaforik olarak ensemde nefes alıyor.

Buna katlanıyorum, gülümsüyorum. GururlanmıŐ gibi davranıyorum. Gianna için.

"Son olarak size ofisimi göstereceğim." Thomas, ıplak bir hostesin stiletto ayakkabılarla bir tepsi shot içkiyle durduğu geniş merdiveni işaret ediyor.

O aşağı iner ve Thomas bir tane alır. Cade de yle. Ben içki istemiyorum ama bir tane alırım ve bunun en yumuşak kabarcıklarla dolu buzlu yasemin ayı olduğunu görünce Şok olurum.

"Bu bizim özel alkolsüz köpüklü içeceğimiz. Ferahlatıcı ve alkolle keyfini bozmak istemeyenler için mkemmek. Barlarda da bir dizi harika alkolsüz kokteyl var."

Bizim yukarı çıkmamızı bekliyor, ama Cade sadece kaşlarını kaldırıyor. "Ofisinizi gezmekle ilgilenmiyorum. Bir Şeylere bakmamı istiyorsanız, beni bu yerin gerçek kalbine götürün."

Yavaşça gülümser. "Aşağıda. Senden yapmanı istediğim bir şey var. Hızlıca halledilir..." Gözleri bana kayar. "Sıkıcı."

"Seve seve yaparım."

Aşağı ineriz ve o, özel sütlerin bulunduğu duvardaki bir paneli açar. Orada, binanın çoğunu gösteren video görüntülerinin olduğu küçük bir ofis vardır.

Seks yapan üç kişiyi izliyorum. Sonra, kışında at kuyruğu olan ve penisi sertleşmiş, etrafında bir halka bulunan bir adamın ağzına binen bir kadını izliyorum. Adam deri giysiler giymiş, yüzünde yarım maske ve kulakları var. Ve bir yele.

Kadın kanepeye yaslanmış, adamın yüzüne doğru itiyor, ona sürtünüyor, adam dört ayak üstünde diz çökmüş, boynunda tasma ve elinde tasma kayışı var, kadın onu kendine doğru daha sert çekiyor.

Başka bir fotoğrafta, bir kadın çarmıhta kırbaçlanıyor.

Başka biri üzerine mum damlatılıyor.

"Onlar umursamıyor mu?" diye soruyorum.

Thomas gülüyor. "Bundan zevk alıyorlar. Boş ekranlar, yayın olmayan özel odalar."

Bu insanları izlerken biraz rahatsız olsam da biraz tahrik oluyorum. Kameraların orada olduğunu biliyorlar mı? Cade beni izlerken böyle mi hissediyor?

Ona bakıyorum, ama o bakmıyor bile.

İki adam, Thomas'ın istediği şey hakkında konuşuyorlar. Cade bunu çabucak hallediyor ve telefonunu masaya bırakıyor, bu yüzden konunun önemsiz olduğu belli.

Sonra ayrılıyoruz, Thomas Cade'e yarın iş fırsatları hakkında konuşmak için bir şeyler mırıldanıyor, ama bu gece eğlence gecesi. Kulübü eğlenmek ve katılmak isteyip istemediğini görmek için.

"Şu anda misafirsiniz, ama üye olmanın birçok avantajı var. Özellikle de VIP üye olmanın."

Kulüpte dolaşırken onların iş sohbetlerini dinlemeden her şeyi içime çekiyorum. Gianna'yı aramaya çalışıyorum ama onun burada olacağını sanmıyorum, buradaki kimse istemeden buraya gelmiş gibi görünmüyor.

Gianna gibi kırılmış ve kaybolmuş biri için bu, kendi isteği dışında bir şey olurdu. Ya da o kadar uyuşturulmuş olurdu ki, hiçbir şey yapamazdı.

Kimse bu tanıma uymuyor.

Ve kulüpteki şeyler beni sürekli kendine çekiyor. Öpüşen insanlar, sevişen insanlar, dış dünyaya sapkınlık ya da aşağılayıcı gelebilecek her türlü şeyi yapan insanlar, ama bu yaşam tarzını benimseyenler için burası bir zevk cenneti ve onlar tahrik oluyorlar.

Bu, hayal edebileceğimden çok daha iyi.

Ayakkabı yalamak ya da çivili bir kürekle şaplak yemek istemiyorum. Seks için kanamak ya da bir parti oyuncağı olmak istemiyorum... Acı çekmekten ya da hayvan kılığına girmekten hoşlandığımı sanmıyorum, ama... insanların arzularının yerine getirildiğini görmek çok tahrik edici. Özgür olmak.

Hatta güreşin kahramanı olarak tanıdığım adam bile pembe fırfırlı kıyafetler giymiş ve sadece penis halkası takmış genç bir adam tarafından penisi emilirken, büyük göğüslü bir kadın ona meme ucunu yediriyor.

Bana göre değil, ama izlemesi eğlenceli ve onların bu kadar zevk almasını görmek tahrik edici.

Ve benim sevdiğim şeyler, insanların önünde çıplak olmak, hostesler ve garsonlar gibi teşhircilik, kontrol edilmek, bunların hepsi beni heyecanlandırıyor.

Ama bu benimle ilgili değil.

Benim görevim Gianna'nın nerede olabileceğine dair ipuçları aramak.

Sorun şu ki, nasıl yapacağımı bilmiyorum.

Cade gözlerimi yakaladı ve başını salladı. Telefonunu tutuyormuş gibi yaptı ve ben anladım. Telefonunu kasıtlı olarak aşağıda bırakmıştı.

Yakalanırsa

yakalanırsa kullanacağı bir bahane.

Bir şey yapacak, ama bana ne olduğunu söylemedi.

Sohbet kızışıyor ama ben başka bir şeye odaklanarak onu yatıştırıyorum.

"Kulübünü beğendim," diyorum Thomas'a, dikkatini dağıtmaya çalışarak.

"En sevdiğin oda hangisi?"

Gülümsemesi yapmacık bir hal alıyor. "Sana göstereceğim."

Ve ona bilezik hakkında konuşup, taşların ne olduğunu ve sahte yakutların nasıl bu kadar gerçekçi görüldüğünü soruyorum.

O da "Gerçekler. Sen gittiğinde bileziği geri alırım ya da... elmaslarla değiştirebiliriz" dediğinde gerçekten şaşıyorum.

"Bu ne anlama geliyor?"

"Oynamak istiyorum ama seçim senin."

Cade. Cade ile oynardım.

"Peki ya zümrüt?"

"Git. Kullanılabilir. Herkesin."

O bana yaklaşırken titriyorum, göğüs dekolteme bakıyor, meme uçlarım her an görünmek üzere. Bu yüzden bunu aldım.

Parmakları uyluğuma dokunuyor ve ben kaçmak istiyorum.

"Ben Cade'inim. Seçme hakkı onda." Sonra geri adım atıyorum. "Bilezik, kimsenin bana dokunamayacağı anlamına geliyor, değil mi?"

"Evet."

"O zaman sanırım senin mükemmel bir ev sahibi olmana izin vermeliyim. Ben keşfe çıkacağım. Teşekkürler."

Bunun üzerine, dönüp etrafa bakınmaya başlıyorum. Gianna'nın az önce ayrıldığını belirten bir işaretin ortaya çıkmasını beklemiyorum, ama onu göreceğimi umuyorum

onu, onu ve beni kaçırpı hapseden adamı görmeyi umuyorum. Cade'i döven adamı.

Ama görmüyorum ve kendimi yine o aydınlık alanda buluyorum.

Bu sefer boş değil. Bir çift seks yapıyor. Ve bu çekiliyor, büyük ekranda gösteriliyor. Adam kadının içine boşalıyor, sonra başka bir adam onun yerini alıyor ve kadının kıcını sikiyor. Sonra bir başkası, bir başkası.

Bazıları amcıkla göt arasında gidip geliyor, bazıları amcığı tercih ediyor, bazıları da götünü. Ve daha önce hiç böyle bir grup seks görmemiştım, kadının gerçekten hoşlandığı bir grup seks.

Biri onu pile driver pozisyonuna getiriyor ve başka bir adam onu hareket edememesi için bağılıyor.

Onu sert ve yavaş bir şekilde, her deliğinden sikiyorlar ve ben büyülenmiş durumdayım.

Orada zevk alan, tüm bu adamlar, bu yabancılar tarafından kullanılan benim. Çaresiz ben. Çıplak ben.

"Senin olduğun hayali kurmayı bırak," diye fısıldadı Cade kulağıma, elini belime dolayarak, korse altındaki tenime dokunarak. "Bunun olmasına asla izin vermeyeceğim."

"Yalvarsam bile mi?"

O gülüyor. "Yalvarmanı istiyorum. Ama hayır. Ben paylaşımcı bir adam olduğumu sanmıyorum."

Cade boğazımı ısıyor ve ben, klitorisime kadar uzanan kıvılcımlar yüzünden inliyorum. Ve o bana sürtünüyor.

Sertleşmiş ve ben de ona

sürtünüyorum.

Karıncalanıyorum,

ıslanıyorum, zonkluyorum.

"Ama sen bencilce gösterinin tadını çıkarıyorsun." Diğer eli aşağı kayıyor ve eteğimi yukarı, üstümü aşağı çekerek meme uçlarımı ortaya çıkarıyor.

Sonra klitorisimi okşamaya başlar ve ben titrerim, görüşüm bulanıklaşır.

Parmakları hareket eder ve onları içime iter, ben de spazm geçiririm.

Daha fazlasına ihtiyacım var.

Beni parmaklarıyla sikmeye başlıyor, parmaklarının sert itişı içimde sihirli bir etki yaratıyor ve baskı artıyor, artıyor, ta ki patlayana kadar, sertçe boşalıyorum, yüksek sesle inliyorum.

Cade güldü. "Siktir, Vi. Sahnedeki grup seksini gölgede bırakmaya mı çalışıyorsun? Çok açgözlü ve pis."

O eteğimi yukarı doğru çekip beni tamamen ortaya çıkarırken, ben etrafa bakınıyorum ve eli uzaklaşıyor. O anda, nerede olduğumu tamamen unutmuşum.

Ve insanlar bakıyor.

Cade beni döndürüyor ve parmaklarını ağızma sokuyor. "Onları temizle. Tadının ne kadar güzel olduğunu bilmeni istiyorum. Hadi, yap şunu. Şimdi."

Yaptım, onun parmaklarındaki sıvılarımı emdim, her bir parmağını temizleyene kadar yaladım.

Parmaklarını ağızımdan yavaşça çekiyor, ıslaklığı çenemden aşağı, meme uçlarıma doğru akıyor.

Ve cildimde bir sıcaklık hissediyorum.

"Sanırım... Sanırım bir içkiye ihtiyacım var." Çünkü daha önce ihtiyacım olmasa da, şimdi var. Bu gecenin sadece başlangıcı.

Bundan sonra ne olacak?

Yirmi Birinci Bölüm CADE

İÇKİ Mİ İÇMESİ LAZIM? Ben bir fıçı içki ve bir çeşit anti-Viagra'ya ihtiyacım var, çünkü Vi üzerimde şeytani bir etki yaratıyor.

Hâlâ parmaklarımda onun amının ısını ve kadifemsi ıslaklığını hissedebiliyorum. Ve eteğini yukarıda, üstünü aşağıda bıraktığını da gözden kaçırmıyorum.

Mesele şu ki, onu teşhir etmeyi çok seviyorum. Ama bu, gecenin geri kalanı için fazla olur. Böylece, insanlar onun bileziğini ve anlamını görmezden gelmeye davet ediliyor. Böylece, onu bir köşeye çekip herkesin önünde sikmem neredeyse imkansız hale geliyor.

Bu benim için sorun değil.

Bu ortamda, destekleyebileceğim bir şey. Ama bu gece değil.

Bu, Thomas'ın ne istediğini görmek için bir deneme ve test.

Benden istediği şey o kadar önemsizdi ki, bunun benim meraklı olup olmadığımı test etmek için olduğunu biliyorum.

Ama şimdi mikro yönlendiriciyi yerleştirdim ve yakıcı cihazımı geri aldım, beklemem gerekiyor.

Ama önce Vi'nin kıyafetini düzeltmeliyim.

Bara doğru yürürken ona "Dur" diyorum. Bana kaşlarını çatıyor. "Ne?"

Ona bakıyorum, onu süzdüm, bir süre daha tamamen açıkta durmasına izin verdim. İnsanlar bakıyor, bu çok seksi. Ama Thomas da dahil, bu hiç seksi değil.

Ayrıca, onu gergin tutmak istiyorum ve dedikleri gibi az daha çoktur.

"Sürtük gibi giyinmiş, buradaki tüm erkekleri ve bazı kadınları test edeceğini mi sanıyor bu kirli kız?" Ona yukarıdan aşağıya bakıyorum.

"Sen..."

Yaklaşıyorum ve ağzımı kulağına yaklaştırıyorum. "Sana konuşmanı söyledim mi?"

Geri çekildiğimde kalbi hızla atıyor, nabızı hızlanıyor. Ve başını sallıyor.

Ona hafifçe gülümserim.

Yavaşça, kasıtlı olarak, etrafında dolaşarak onu inceliyorum.

Zamanımı ayırıp kıyafetlerini düzeltiyorum, mini eteği amını kapatacak kadar aşağı çekiyorum. Üst kısmı meme uçlarını kapatacak kadar yüksek ama meme uçlarını açıkta bırakacak kadar da düşük.

Mükemmel. Ve bu beni o kadar sertleştiriyor ki, ereksiyonumu saklayamayacağım.

"Böyle daha iyi." Onu bara götürmek için kolumu uzatıyorum.

Thomas geldiğinde oturuyorduk. "Telefonunu aldın mı?"

"Aldım." Ve cebimden çıkarıyorum, onun benim telefonu bıraktığını fark ettiğini onaylayarak.

Ya da kamerası var. Belki ikisi de. Ama kamerası varsa, muhtemelen kapıda. Orada yasadışı şeyler yapıyorsa, ofise girenleri kaydetmek isteyebilir, ama insanların orada ne yaptığını kaydetmek istemez.

O bilgisayar, onun karmaşık olduğunu düşündüğü şifrelere sahip olacak.

Mikro yönlendiriciyi bulmuş olsaydı, şu anda nefes alamazdım herhalde.

"Aslında sana bir işim var," diyor. Kaşlarımı

kaldırıyorum. "Gerçek bir iş mi?"

"Club *Doux Malvais* benim rakibim diyelim ve onların mali durumuna bir göz atmak istiyorum.

Eski Fransızcada "Tatlı Kötü" veya "Şeytan" anlamına geliyor. Oldukça sevdiğim bir kulüp ve bu kulüp kadar seçkin bir yer değil.

"Bir göz atmak mı, yoksa kirli çamaşırları ortaya çıkarmak mı?"

Thomas sırtıttı. "İkisi de. Sence ne kadar sürer?"

Eğer kirli bilgileri istiyorsa, şantajda kullanabileceği bir koz arıyor demektir. O yüzden, teklifi daha cazip hale getiriyorum. "Hesaplarını hackleyip, biraz para çekip, sana o kirli bilgileri versem nasıl olur?"

"Daha da iyi."

Zenginler daha fazla para kazanmayı severler, bu beni her zaman eğlendirir.

Telefonumu çıkarırım ve bu telefon akıllı olduğu ve iş çok kolay olduğu için, birkaç dakika içinde işi hallederim. "Şimdi nasıl? E-postanı kontrol et."

Thomas dediğimi yapar, yanımda Vi sessiz ve hareketsiz oturur, ona aldığım viskiyi yudumlar.

"Etkileyici," diye mırıldanır. "İstedğin gibi bir anlaşma yapabiliriz. Bu sana üyelik kazandırır. Adın her zaman listede olacak."

Başımı sallarım. "Dinliyorum."

"Daha büyük, gerçek bir iş ve para da iyi. Ama çok daha fazla risk de var."

"Thomas, ben her şeye varım. Bu hafta daha fazla konuşuruz, çünkü Vi'yi eve götürmem gerekiyor. Çok yorgun." Ona bir bakış attım.

Onun yorgun olduğunu düşünmüyorum, ama seks kulübüne ilk kez gitmek başka şekillerde yorucu olabilir ve ben de ona özel bir zevk yaşatmak istiyorum.

Ama Allistair sırtıyor. "Ya da sen onu yorduğun için. Daha önce küçük bir gösteri yaptığını duydum. Kaçırdığım için üzüldüm. Yine de, her zaman bir dahaki sefer vardır..."

"Ne diyebilirim ki?" Vi'ye bakıyorum. "Küçük ortağımın iştahı çok açık. Doyumsuz bile denebilir..."

"Yarın akşam mı?" Thomas bunu bir soru olarak ifade ediyor. Ben başımı sallıyorum. "Yarın akşam."

"O zaman ikinizle görüşürüz..."

İçeri girer girmez Vi'yi kapıya sıkıştırıyorum.

Kıyafeti mükemmel. Tek yapmam gereken dizlerimin üzerine çökmek, eteğinin kenarlarını yukarı itmek ve o çıplak, ıslak, benim oluyor.

Bacaklarını ayırıp klitorisini sertçe emiyorum, ta ki titreyip sarsılana ve şiddetli bir orgazm yaşayana kadar. Elimi karnına koyup, klitorisini defalarca sertçe yalıyorum, orgazmını tamamlamasına izin vermiyorum.

Onun hassas olduğunu biliyorum. Karın ve uyluklarındaki tüm kasları gerginleşiyor, bana karşı koymaya çalışıyor, ama ben ona izin vermiyorum, devam ediyorum, dilimi içine sokuyorum, sonra klitorisine doğru yalıyorum, emiyorum, ağzıma çekip işkence ediyor ve yalıyorum.

O da direnmeyi bırakıp bana doğru itmeye başlıyor, bu sefer spazmları hissediyorum ve orgazm olurken inleyerek çığlık atıyor. O zaman onu aşağı çekip karnının üstüne yatırıyorum.

Onun kıkına ihtiyacım var.

Bu yüzden kıkını yukarı çekiyorum, dizleri yerimde kayıyor, şüphesiz çoraplarını yırtıyor, ama onları üzerinde tutmayı planlıyorum.

Pantolonumu çıkarıp, sikimi okşuyorum, başparmağımı ucuna sürterek, demir gibi sert sikimin derisini yukarı doğru çekip sıkıyorum

iki parmağımla amına daldırıp, onun sıvılarıyla kık deliğini boyarken kendime işkence ediyorum, sonra parmaklarımı o sıkı kũçük denizyıldızına sokup onu aılmaya almıyorum.

Violet inliyor, orgazmının ardından bana karşı titriyor ve dũřũk sesle inliyor.

Sonra hizalanırım ve yavaşça, tamamen, taşaklarımın dibine kadar girerim.

Onun gevşemesine izin verdim, bana alışmasına izin verdim, sonra onu sert ve kaba bir şekilde aldım, ona dalarken kalçalarını tuttum, her vuruşumda "Evet" diye bağırdı ve testislerim çoktan sertleşmiş ve gerilmişti.

Acı veren zevk dalgaları içimi kaplıyor, elektrikleniyorum ve boşalmak için zorluyorum.

Dayanıyorum, dayanıyorum, dayanıyorum... ve sonra durduramıyorum.

Orgazm omurgamın dibinde başlıyor ve bedenimi, kanımı parçalıyor, zevk patladığında sikim şişiyor ve ben haykırarak onun içine boşalıyorum, sikim seğiriyor, fışkırıyor.

Ve ona yarı baygın bir şekilde yığılırken neredeyse bayılacağımı yemin ederim.

Kendime gelene kadar onun üçũncũ orgazmını fark etmedim bile, ve o benim altımda inlerken vücudu dalgalar halinde sikimi sıkıyordu.

Çıkardım, onu dũndürdũm ve o yerde, uzun, yavaş ve derin bir öpũcũk verdim, onu üstũme çevirdim ve ellerim saçlarına dolandı, dillerimiz dans ediyor ve kalplerimiz sanki birbirlerini tanıyormuş gibi atıyordu.

Siktir, bu kız.

Sanırım ona asla doyamayacağım.

Öpũcũk biter ve o yanağını gömleğime ve yeleğime sürter, ben de onu kollarımın arasına alıp sonsuz bir an boyunca sararım.

Ama duş almam lazım. Onun da duş alması lazım. O lanet yerin izlerini ondan silmek istiyorum.

Onu yere yatırıp kalkarken, ayağa kalkmasına yardım etmek için elimi uzattığımda, bileziğin hala orada olduğunu fark ettim.

Üyelik kartı mı? Öyle görünüyor, çünkü Thomas ve hostes ikisi de geri isteyecekti.

Kendimi sakladıktan sonra onu kendime doğru çekiyorum. "Git duş al. Ben yemek sipariş ederim."

Ağzı bükülüyor. "Benim kokumu mu?"

"Senin gibi kokmayı çok seviyorum, ama yüzümü yıkayabilirim." Ve sırtarak onu tekrar öptüm. "Sen çok lezzetlisin."

"Duş alacağım. Pizza mı makarna mı?"

"Senin istediğin..."

Bunun üzerine yüzümü yıkarım, çünkü seks kokmak ve başka bir teslimatçıya eziyet etmek istemiyorum.

Ayrıca, akşam yemeğinden sonra biraz işim var. Ceketimi çıkarıp askıya asarken telefonum çalıyor.

Arayan Jack.

"Selam dostum," diyorum. Dikkatlice.

"Selam." O ses sadece benim dikkatli " biliyorum geç ama ama aşağıdayım. Yukarı çıkabilir miyim?"

"Tabii."

Jack içeri girdiğinde, takım elbisesini fark etti. "Terfi mi?"

"Daha erken çıktım." Nefes alıyorum. Elimi saçlarımın arasından geçirip mutfak işareti ediyorum. "Bir şey içmek ister misin?"

O başını sallar ve Jack'in iyi görüldüğünü düşünmeden edemem. Öncelikle kafası iyi görünmüyor, güzel bir kot pantolon ve hafif bir yazlık kazak giymiş ve ayağında gerçek ayakkabılar var.

Çıplak ayakla geleceğini beklemiyordum ama son zamanlarda Crocs ve eski püskü ayakkabılarına ilgi duymaya başlamıştı.

"Sadece kahve."

Kaşlarımı kaldırıyorum. "Ben viski içecektim."

O tereddütle başını salladı. "Küçük bir tane."

Bardakları ve şişeyi topluyorum ve Jack'in bebek ördek gibi peşimden gelmesiyle oturma odasına doğru yöneliyorum. Arkama baktığımda, o kararlı bir şekilde etrafına bakmamaya çalışıyor ve bu, göğsümün derinliklerinde bir şeyleri altüst ediyor.

Birine olan duygularını saklamaya çalışan bir adamın ifadesine sahip değil. Ama kesinlikle Vi'yi aramamak için çaba gösteriyor.

Ve biliyorum, roller tersine dönseydi, ben bunu pek iyi karşılamazdım. Jack'ten çok daha az süredir onunla birlikte olmama rağmen.

Ona içkisini dolduruyorum ve o koltuğa oturuyor, bu hareket de benim dikkatimden kaçmıyor.

İçkimi tutarak, ne söyleyeceğimi düşünmeye çalışıyorum çünkü Vi'yi aramızdan aldığımı hissediyorum, oysa Vi onunla ilişkisini bitirmişti.

Ama Jack önce konuşuyor.

"Özür dilerim. Geçen geceki için. Yani, verdiğim tepki için. Önce aramalıydım, ben sadece... Senin ve Vi'nin... diye düşünmedim." Derin bir nefes alıp bir yudum aldı. "Uğramamın bir nedeni vardı ve şimdi de aynı neden var. Özür dilerim. Hepsi bu. Sadece özür dilemek istedim, Cade."

"Bana hiçbir şey yapmadın."

"Evet, yaptım. Senin evinden faydalandım, ki..." Bu sefer etrafına bakınıyor. "Savunmam oldukça iyi. Ama Vi'nin beni terk etmesi, kendimi toparlamam gerektiğini fark etmemi sağladı. Vegas'ta o striptizci kızın erkek arkadaşı ya da her neyse onunla olanlar da bunu pekiştirdi."

İçkisine bakarak, "Onu hiç aldatmadım. O zamana kadar. Ve bu çok saçma çünkü kendimi kaptırdım. O kızla seks yapmadım, bu onur birkaç arkadaşına kaldı, ama dokunmak da aldatmaktır, biliyorsun değil mi? Ve bunun için kendimden nefret ediyorum."

Siktir, hala onu sevdiğini itiraf edecek, değil mi? O...

"Bu, Vi'yi ne kadar hafife aldığımı ve her şeyin ne kadar bittiğini, ama benim bunu görmediğimi fark etmemi sağladı."

"Bak, Jack..."

"Henüz bitirmedim. Bu şeyler sayesinde iş bulduğumu söylemek isterdim. Ama arkadaşlarımla yaşamak mı? Asıl sebebi oydu." Titriyor. "Drew'un evine taşındım, başka türlü yapamazdım..."

Jack başını sallar. "Ama Drew da aynı durumda. O da tamamen güven fonuyla yaşıyor. Senden yardım isteyecektim, ama sanırım... Sanırım kendi evimi kiralamak için yeterince para biriktirmem gerekiyor, anlıyor musun?"

"Aferin sana." Ona bir yerin hazır olduğunu söylemek üzereydim, ama kendimi tuttum. Jack'in bir ay, belki iki ay bu işi sürdürmesi, gelişmemiş arkadaşlarıyla oda arkadaşı olarak yaşamayı denemesi gerekiyor. Bu zor bir ders, ama onun kemiklerine ve ruhuna işlemesini istiyorum.

Jack'in potansiyeli var ve onu seviyorum, ama yumuşayıp ona anahtarları vermek, geriye kayabileceği anlamına gelir. Ya da belki de bu, kendi geleceğinin kontrolünü ondan almak anlamına gelir. Bu yüzden, bu konuyu bir kenara bırakıyorum.

Utangaç bir gülümsemeyle bir yudum alır. "Oldukça iyi gidiyorum, ama açıkçası senin kadar iyi değilim."

Anladığımda yüzümü buruşturuyorum. "Eğer bir anlamı varsa, Vi ve benim hakkımda bu şekilde öğrenmeni istemedim."

"Gerçekten mi?" Jack, sözlerine biraz alaycı bir ton katarak diyor. "Parkta seks yapmak muhtemelen en iyi yol değildi."

"Seks değildi," diye mırıldanıyorum. Tam olarak değil. Ama ne demek istediğini anlıyorum.

"Her neyse, pek de ihtiyatlı bir hareket değildi." Bir yudum daha aldı, sonra bana kaşlarını çattı. "İkiniz birbirinize yakışıyorsunuz. Ama ona iyi davranmalısın. Benim saçmalıklarımı katlandıktan sonra bunu hak ediyor."

Gülümserim. "Ona çok iyi davranıyorum."

Jack titrer. "Fazla bilgi verdin dostum." "Adi herif."

"Sikik."

Ve böylece, kardeşimi geri kazanmış oldum.

Boğazımı temizledim. "Akşam yemeğine katılmak ister misin? Geç oldu, biliyorum, ama pizza ve belki makarna yiyeceğiz."

"Olmaz. İşe gidiyorum. Barmenlik yapıyorum ve geç vardiyam var."

"Tamam, yakında." Mesele şu ki, barları ve nasıl çalıştıklarını biliyorum ve kimse bu saatte işe başlamaz.

Jack işten yeni çıkmış gibi görünüyor. Ama Vi'yi görmeye hazır olduğunu sanmıyorum.

"Yakında konuşuruz," diyorum ve o gittikten sonra kapıyı kapatıyorum.

Yatak odamın kapısı açılır. "Jack miydi? Ne istiyordu?"

"Geçen gece için özür dilemek için."

Yüzü kızarır ve onu kollarımın arasına çekerim, o da başını göğsüme yaslar.

"Ah, özür dilemesi gereken biziz."

"Özür dilemeli miyiz?"

O başını sallar. "Kesinlikle bir gösteri izledi."

"O kadar da rahatsız olmuş gibi görünmüyordu." Bana bakarken burnunu öperim. "Bir işi var, arkadaşlarından nefret ediyor... onlarla yaşamaktan nefret ediyor. Ve bize neredeyse onayını verdi."

Vi gülüyor. "Buna ihtiyacımız var mıydı?"

"Aslında hayır, ama eminim kendini daha iyi hissettirmiştir."

"Öyle. Jack'le ilişkinizi düzeltmenize sevindim. İkinizin konuşmamasının sebebinin ben olmamdan nefret ediyorum."

Onu nazikçe öptüm ve o da kollarını boynuma doladı. "Öyle bir şey asla olmayacaktı. Jack'in sadece birkaç güne ihtiyacı vardı, anlıyor musun?"

"Daha uzun zamana ihtiyaı olacak. Dürüstse, öyle olacak. Bu tür şeyler zaman alır. Ama umarım yakında tekrar hayatımızın bir parçası olabilir."

"Sen bilge bir kadınsın, Vi. Ben de bunu isterim."

Yirmi İkinci Bölüm VIOLET

Kulübe gitmekten rahatsız değilim. Aslında, kulübün sahibi yağcı Thomas olmasaydı muhtemelen çok sevecektim.

Geçen hafta birkaç kez gittik. Bizim tarafta büyük bir gösteri yoktu, ama ben şık giyinmiş insanları ve lateks, deri giysiler giyenleri izlemeyi seviyorum. Ana kattaki gösterileri de çok beğeniyorum.

Bazen seks, bazen kırbaçlar veya esaret.

Efendi veya hanımefendi her zaman soğukkanlıdır ve tamamen köleye odaklanır. Benim ilgimi çekmeyen bir şey olsa bile, çekici ve tahrik edici.

Gittiğimiz hafta boyunca giydiğim kıyafetler daha az açık.

İş, günlük kıyafetlerim ve seks, günah ve karanlık fantezilerle dolu bu baş döndürücü dünya arasında bir nevi parçalanmış durumdayım. Ama görevimi unutmuyorum.

Gianna burada mı diye bakmaya çalışıyorum, bir şekilde yanlış görünen biri var mı diye.

Dungeon, seçkinlik düzeyi nedeniyle büyük bir yer ve personel, kızlar ya her gün vardiyalı çalışıyorlar ya da kulübün farklı bölümlerinde çalışıyorlar.

Bir şey var ki, bileziğin koruması ve Cade'in görüş alanından çıkmamam konusunda yaptığı nazik uyarı sayesinde kendimi güvende hissediyorum.

Cade olmasaydı, bir parçamın hissedebileceğinden daha güvende hissediyorum. Sadece Thomas değil, onunla vakit geçiren, bana tüylerimi diken diken eden bir şekilde bakan, güçlü görünümlü bir avuç adam var.

Yani, evet, Cade'in olması beni mutlu ediyor. Her halükarda onun olması beni mutlu ediyor.

Cuma gecesi ve yine kulübe gidiyoruz. Cade'e dönüp iki farklı kıyafet tutuyorum. "Hangisi?" Bakmıyor bile. "İkisi de değil."

Kaşlarımı çatıyorum. "Bakmadın bile."

"Thomas bana bu diğer işi vermek üzere, ama erteliyor. Nedenini bilmiyorum."

"Bu bir sorun mu?" O bilgisayar koltuğunda dönerken ben yatağa oturuyorum.

"Evet ve hayır. Bu bize Gianna'ya dair ipuçları aramak için zaman kazandırıyor, ama aynı zamanda engel de olabilir..."

Kalbim sıkışır. "Olumlu kalmalıyız."

"Biliyorum." Elini uzattı ve ben de elimi onun eline koydum. "Ama onu bulamayabiliriz. Bu tür şeyler neredeyse imkansız olabilir."

"Neredeyse" imkansız değildir.

Yarı gülüyor. "Siktir, Vi. Sen müthiş bir kızsın."

İş yerinde hiçbir şey bulamadığımı ona söylememe gerek yok. Çünkü bunu yaparsam, gizlice araştırma yaptığımı itiraf etmek zorunda kalırım. Önemli bir şey değil ve açıklayamayacağım bir şey de değil, ama Cade, beni kalabalık bir odada orgazm eden, beni ifşa eden ve herkesin önünde benimle sevişen bir adam için çok koruyucu.

Ve bunu seviyorum.

Çok seviyorum.

"Thomas bize özel odalar teklif etti, hatta insanlar isterse izlenecek bir seans bile ayarlayabilir..." Boğazım sıkışırken klitorisim zonkluyor. "Ben seninle oturup insanları izlemeye devam edemeyiz. Değil mi?"

Beni kucağına çekiyor, bacaklarımı iki yana açarak elini giydiğim tişörtün altına sokuyor. Ve çıplak, ıslak amımı okşarken yüzündeki zevk ifadesi beni neredeyse orgazma ulaştırıyor.

Ama klitorisime dokunmuyor. Parmaklarını içime sokmuyor. Cade sadece ıslak etimi okşuyor, beni titretip inlememe neden oluyor.

"Yapabiliriz, Vi. Ona kız arkadaşımı paylaşmadığımı söyledim ve senin ağzından çıkanlar, benim akşam yemeğinde olduğumu düşünerek beni takip ettiğin için oldu. O, benim ne iş yaptığımı bildiğini biliyor. Ama sana o şekilde ilgi duymuyor."

"O şekilde" kelimesi beni yanlış bir şekilde ürpertir.

"Ona, onun gibi kulüplerde çaldığımı açıkça söyledim. Onun gibi kulüpleri çok seviyorum. Ama seni yavaş yavaş alıştıyorum. O bileziği neden taktığını, Vi. Sonunda daha fazlasını yapmamız gerekecek." Boynumu öptü.

"Ama?"

"Ama... dürüst olmak gerekirse, üyeleri titizlikle seçen, seninle oynamayı tercih edeceğim başka kulüpler de var. Ayrıca, sen ve ben? Sanırım biz daha keskin olanı seviyoruz. Oyunlarımızda daha gerçekçi olanı. Sen öyle yapıyorsun."

"Öğrenmeye hazırım."

O inleyerek beni kendinden uzaklaştırır ve parmaklarındaki sıvımı emer. "Al."

Sonra Cade eğilip, benim fark etmediğim parlak bir çantayı bana uzattı. "Bunu giy."

Çantayı açıp içine baktım.

"Oh." "On dakika sonra çıkıyoruz."

Değişmek için aceleyle uzaklaşıyorum.

Her seferinde, sıradan bir binaya girip başka bir dünyaya adım attığımızda içimi bir heyecan kaplar. Her şey beyaz lateks giysili kadınla başlar.

Her zaman aynı kişi değil, ama her zaman sarışın ve çok güzel.

Ama bu, Cade ve benim ait olduğumuz bir yere geçiş ritüeli gibi. Oradaki insanlar - belki hepsi değil - bizim gibi insanlar.

Onlarla aynı tercihleri paylaşmasak bile, onlar bizim türümüz ve bunu seviyorum.

Kırmızı renkli, şeffaf file, ipek kurdeleler ve tüylü kenarları olan, 60'lar tarzı bebek bebek iç çamaşırımı elime alıp okşuyorum. Yine çıplak hissediyorum. Üstüne uygun sütyen ve külot seti giymiş olsam da.

Külot da sütyen gibi şeffaf ve üstümde örtü olmasa beni ortaya çıkarırlardı.

Kırmızı kedi topuklu ayakkabılar kıyafeti tamamlıyor ve saçımın bir kısmını geriye tutan uyumlu bir kurdele var.

Belki on sekiz yaşında gibi
görünüyorum. Bu yanlış
geliyor.

Biraz da hoş.

Eğer evde olsaydık, yalnız olsaydık, oyunları hayal edebiliyorum. Ama kızsı kurdelelerin Cade'i tahrik ettiğini sanmıyorum. Sanırım beni daha genç göstermek için ısrar etti, çünkü görünüşüme verilen tepkileri ölçüp ona bildirmemi söyledi.

Özellikle de daha önce gördüğüm erkeklerin tepkilerini ölçmemi ve ona bildirmemi söyledi.

Kulübe girerken elini sıkıca tutuyorum ve bu sefer beni barın yanındaki bir masaya götürüyor. Etrafımızda kabin benzeri koltuklar var, ama burası izlemek ve içmek isteyenler için ayarlanmış, sandalyeli birkaç masadan biri.

O bara giderken, etrafımdaki insanları gözlemledim.

Bu gece burası striptiz kulübü gibi... En azından benim hayalimdeki striptiz kulübü gibi, çünkü burada her zamankinden fazla takım elbiseli erkek var. Thomas, farklı gecelerde farklı tercihleri sergilemeyi sevdiklerini söylemişti sanırım. Spot ışığı altında bir kadın burlesk dansı yapıyor ve erkeklerin çoğu onu hevesle izliyor.

Daha önce striptizcileri görmüştüm. Televizyonda. Jack'in Vegas'tan çektiği fotoğraflarda, ama bu başka bir şey. Ben bile büyülenmiş durumdayım.

Kim olursa olsun, o bir tanrıça.

Ama bakışlarımı ondan ayırıp odayı gözden geçiriyorum. Bir hafta sonra, insanları tanımaya başladım.

Burada iki tür müşteri olduğu açıkça belli. Birincisi, halka açık yerlerde gösteriş yapmayan, ya alt kattaki özel odalarda vakit geçiren ya da iş yapmak, bağlantılar kurmak için buraya gelenler.

Birinin odada nasıl davrandığını anlıyorum.

Ayrıca hosteslerin ve garsonların çoğunlukla çıplak, lateks giysiler giymiş ya da benim hiç sahip olmadığım türden iç çamaşırları giymiş olduklarını da fark ediyorum. Bu giysiler görülmek için yapılmış.

Bir grup erkek içki içip sohbet ediyor ve içlerinden biri, son içkiyi masaya koyarken garsonu yakalayıp aşağı çekiyor ve onunla oynamak için göğüslerini çıkarıyor.

İki hostes geliyor, biri o kadar dekolte ve kısa lateks bir elbise giyiyor ki, ilk geldiğim geceki halim gibi. Diğer kız, kızıl saçlı, iç çamaşırı giyiyor.

Masaya oturuyorlar, sohbe katılıyorlar, gülüyorlar ve erkeklere dokunuyorlar. Bir adam elini kızıl saçlı kızın külotuna sokuyor, parmaklarını hareket ettiriyor ve onu parmakladığını açıkça belli ediyor. Kız adamın omzunu tutuyor ve üzerine oturuyor, uzun bacaklarını sergiliyor, sonra adam elini çekip kızın uyluğunu kavrarken kız tamamen oturuyor ve kulağını adamın ağzına yaklaştırıyor.

Ben tamamen
hareketsiz
kalırım.

Kızıl saçlı kız.

Onu tanıyorum.

İşyerinden Macy, iç çamaşırlarıyla çok seksi ve muhteşem görünüyor,
makyajı sanki sevişmeye hazır bir kadın gibi.

Macy.

Burada mı çalışıyorsun?

Bana bakıyor ve gözlerimiz buluşuyor. Bir an için hareketsiz kalıyor, gözleri
büyülüyor, ama sonra gözlerini kırpıp başka yere bakıyor ve kucağında
oturduğu adama odaklanmaya devam ediyor.

Tabii ki, tam o sırada Thomas geçiyor, masamın önünden geçerken
yavaşlıyor, eli yanağımı okşuyor ve gözleri göğüslerime takılıyor.

Durur, yaklaşır ve bana bakarken sertleşmesi beni iğrendirir, eli saçımdaki
kurdelemi okşar.

"On altı yaşında görünüyorsun. Makyajını silsek belki daha da genç
görünürsün." Beni baştan aşağı süzer. "Ama kesinlikle reşit yaştasın, değil
mi?"

"Tabii ki." Sözleri zorla çıkarırım, aniden onun önünden çekilip Cade'e
koşma isteğiyle mücadele ederim.

O bir şey demek istemedi. O da buradaki herkes gibi. İstekleri ve arzuları
olan bir adam. Beni daha genç görmek istemedi, sadece genç
göründüğümü söyledi. Ve reşit olduğumu doğruladı.

Ama yine de...

Titremeyi bastırıyorum.

Sadece Isaac ve olanların anıları. O odada kilitli kalmanın travma sonrası
stres bozukluğu, ne kadar kısa sürmüş olsa da.

"Güzel, güzel." Gülümser, elini indirir ve uzaklaşır. "Kıyafetin... sıradışı. Sen mi seçtin,
yoksa Cade mi?"

Yutkunuyorum. "Cade seçti."

Gülümsemesi genişler. "Kulübü beğendin mi? Cade, alışmak için zaman ayırdığını söyledi. Bu senin ikinci kulübün mü?"

"İlk. İlk kulübüm. Ama çok seviyorum." Bu sefer ayağa kalkıp etrafa bakınıyorum.

Cade'i görmüyorum. Ve hafif bir panik başlıyor.

"Kulüp ortamına gerçekten yeni girmişsin. Çıplak dolaşabilir, istediğin tüm erkeklerin aletini emmeyi teklif edebilirsin, ama hiçbir erkek sana dokunmaz. Yanlış anlama, sana izin verirler, ama sana dokunmazlar ve sana yaklaşmazlar. Sadece bileziği çıkarma."

Titriyorum. Bana tavsiye veriyor ve korkularımı yatıştırmaya çalışıyor, peki neden bu bir tehdit gibi geliyor?

Ama ben bir şey söyleyemeden Cade gelir, içkileri masaya koyar, kolunu belime dolayarak beni kendine doğru çeker ve sessizce bana sahip olduğunu gösterir.

"Sen şanslı bir adamsın," diyor Thomas.

Cade bana, sonra ona bakar. "Farkındayım."

"Tabii oyuncaklarını paylaşmayı seviyorsan..."

"Ben paylaşmam, Thomas."

Cade beni yumuşak ve tatlı bir şekilde öper, bana bu yerde tutunabileceğim, sarılabileceğim bir şey verir. Sadece o değil, öpücüğü de.

Ve ben onu yakalar, öpücüğüne karşılık veririm, müzik, sesler ve Thomas'a ait olduğunu düşündüğüm kıkırdama sesleri yavaş yavaş kaybolur. Cade'i öperim, ona yaslanırım, eririm, dilim daha fazlasını arar, kendimi ona kaptırmaya çalışırım.

Cade umursamıyor gibi görünüyor, öpücük erotik ve sertleşiyor, ben duvara çarpana kadar hareket ediyoruz ve o parmaklarını uyluğumun yukarısına kaydırıyor, ereksiyonu bana baskı yapıyor, beni ne kadar istediğini açıkça belli ediyor.

Öpüşmeyi kesip dudaklarını kulağıma yaklaştırıyor. "Siktir. Burada seninle birlikte olamamak benim için çok zor."

"Bu yerin altın kuralı bu değil mi? Her şey serbest?"

"Gerçekten her şey serbest, ama sen yolunu bulmalısın, yolu göstermeye çalışmamalısın."

O parmaklarını uyluklarımın üst kısmına sürerken ona bakıyorum. "İnsanların her yerde seks yapmasına izin vermeyen yerlerde çok pratik yaptım."

O gülerek inledi. "Beni öldürmeye mi çalışıyorsun?"

"Kesinlikle senin hayatta kalmanı istiyorum."

Beni tekrar öper. "Bunu bilmek güzel. Biraz tereddütlüymüşsün gibi davranmalıyız."

"Yoksa beni kendine mi istiyorsun?"

Gözleri parlar. "Kesinlikle seni kendime istiyorum."

"İyi." Bu kelime doğal bir şekilde, tüm varlığımla söylenir.

"Yanlış anlama, başkalarının izlemesini seviyorum." Bana sürtünürken, sanki ikimizi de işkence etmek istercesine uyluklarımı sıkıca kavrar. "Ya da, senin bundan hoşlandığını seviyorum demeliyim."

"Hoşlanmaktan daha fazlası. Senden hoşlanmaktan daha fazlası."

Gözleri yumuşak ve sıcak bir ifadeye bürünür, "Yine de, beni sevdiğini söylediğini hatırlıyorum."

"Seviyorum." İçimi bir heyecan dalgası kaplar.

"Güzel, çünkü ben de seni seviyorum, Vi."

Bu romantik aşktan daha fazlası.

Onu öpüyorum ve bu öpücük, erotik bir sıcaklıkla kaplı tatlı bir öpücük. Ama öpücük bittiğinde, bizi masamıza, içkilerimize geri götürüyor ve beni dizine oturtuyor, bir başka sahiplenme gösterisi, hoşuma giden bir gösteri.

Cade ile olan bu ilişki nefesimi kesiyor. Asla bu kadar derin, ateşli, sanki diğer yarımı bulmuşum gibi olacağını düşünmezdim. Çünkü seks dışında, aynen öyle.

Birbirimize mükemmel uyuyoruz.

Ve bu daha başlangıç olsa da, birbirimizi temel bir şekilde anlıyoruz, bu beni korkutmalı ama korkutmuyor.

Akşamı Cade ile geçiriyorum, içimdeki bir şey beni ona yakın tutuyor, Thomas başka bir iş için görüşme ayarlamak için geldiğinde bile.

Ayrıca Cade ve beni bir grup insana tanıştırır ve orada bulunan kızlardan biri de Macy'dir. Thomas bizi tanıştırmaz ama ben diğer kızlara yaptığım gibi ona da gülümserim.

Ancak, bana gülümsemeyen tek kişi o. Beni görmezden gelen ve yokmuşum gibi davranan tek kişi o.

Sonunda grupla birlikte uzaklaşır ve Thomas, Cade'i başka birine tanıştırır, karanlık bir enerji yayan birine.

Cade bana bir bakış attı.

Onlarla yalnız konuşmak istiyor.

Bunu anlamam için konuşmasına gerek yok.

O bakışı tanıyorum. Belki ondan değil, çünkü yüzüme karşı beni dışlamaya pek meyilli değildir, ama gözlerinde bir yoğunluk var, sanki bir şey söylemek ister gibi.

Söyleyebileceğim şeyleri gözden geçiriyorum, sonunda bu akşamki havaya uygun bir şey buluyorum. "Tuvalete gidebilir miyim?"

Bakışlarındaki hafif eğlence ve zevki kaçırmadım. "İznim var."

Ayağa kalkıp, gizlice Gianna'ya benzeyen birini aramaya çalışarak oradan ayrılıyorum. Ama kulübün içinde, tuvaletleri geçip daha da ilerlesem de, hiçbir şey yok.

Onu bulmak için burayı zaman kaybı olarak görmeye başlıyorum. Tabii erkeklerden biri onu satın almadıysa... Ama bunu nasıl öğrenebilirim ki?

Cade.

İşte böyle.

Geri dönüp, kırmızı, siyah ve kadife duvar kağıtlarıyla dekore edilmiş geniş ve güzel banyoya giriyorum. Tuvalet ihtiyacım yok, bu yüzden bir süre bekleyip şezlonga oturuyorum.

O sırada Macy tuvalet kabinlerinden birinden çıkıyor.

Tepkisi mikroskobik, küçük bir tereddüt, ama konuşmuyor. Lavaboya yöneliyor.

Arkasına yaklaşıyorum.

"Banyoda sürekli karşılaşıyoruz, biliyorum, ama geçen sefer çok daha konuşkandın."

Cevap vermiyor ve aynada gözlerime bakmıyor. Kaşlarımı çatıyorum. "Neden beni tanımıyor gibi davranıyorsun?"

Macy etrafına bakınıyor, sonra diğer kabinlerin altına bakıyor, ama burada burada yalnız olduğumuzu anlar. Sonunda iç geçirir. "Konuşacağız, ama burada değil, tamam mı?"

Sesinde bir şey var, ben de başımı sallayıp onun aceleyle çıkmasına izin veriyorum.

Bu da neydi böyle?

Burada olmaktan utanç duymuyor. Sonuçta, en azından onun düşündüğü kadarıyla, ikimiz de aynı durumdayız.

Belki de burada çalışmaya zorlanıyordur. Belki de kongre üyesinin ofisinde burayla bağlantısı olan biri vardır, kızları seçen, kirli işlerini yapan ve onları zorlayan biri... Neye zorlayan? Bu yerde işçi olarak çalışmaya mı?

Mesele şu ki, Walsh bu işe bulaşmış değil, yoksa onu burada görürdüm ya da Cade  ğrenirdi.

Ama ofislere randevular, birçok iş için birçok güçlü insan geliyor. Belki biri Macy'ye çıkma teklif etti. Belki Gianna'ya da aynısını yaptılar ve kızlar yakalandıktan sonra bu kişi onları oyuncağı olmaya zorladı.

Tüylerim diken diken oldu.

Belki yanılıyorum yanılıyorum, belki o bunu bunu ve
Macy's sadece utanıyor.

Ama bir şeyin peşinde olabilirim. Ofisteki Gianna ile bir bağlantım olabilir.

Ve bu, peşinden gitmeye değer bir şey.

Yirmi Üçüncü Bölüm

CADE

Ertesi gün Thomas ile olan görüşme beklediğim gibi geçti. Hiçbir sürpriz olmadan, gayet iyi geçti.

Kulübüne ve kulüp ücretleri halledildikten sonra sonunda para kazanma olasılığına beni bağladığını düşünüyor gibi görünüyor.

Ücretleri ödemek istemiyorum. Şu anda yaptığımız gibi konuk listesi yeterli çünkü kayıt tutulmayacak. Beni defterlerine kaydetmek ve hizmetlerimi kendi çıkarları için kullanmak istemiyor.

Ama toplantı iyi geçiyor ve gelecek haftanın işi ayarlanıyor.

İşyerindeki gerçek BT departmanının beceremediği, ancak benim becerilerim ve herhangi bir yarı düzgün hacker için yeterince kolay olan başka bir konuda ona yardım ederek anlaşmayı daha cazip hale getiriyorum.

Bu, bana onun haberi olmadan gizlice araştırma yapma fırsatı da veriyor ve güvenlik sorununu giderirken attığım kısa bir bakış bile, milyarlarca dolarlık bir markaya sahip olan meşru iş dünyasının tamamen yasal olduğunu gösteriyor.

İhtiyacım olursa daha sonra hackleyip daha fazla araştırma yapabilirim. Vi o gece eve geldiğinde dikkati dağınıktır.

"Violet?"

Sesimin tonu ona ulaşmış olmalı ki, dönüp gözlerini kırıştırıyor, kızarıyor ve hafifçe suçlu görünüyor. "Özür dilerim, dikkatim dağıldı."

Bununla başa çıkmanın iki yolu var.

Biri oturup konuşmak. Diğeri ise...

Sanırım diğeriini tercih ederim.

Tek kelime etmeden yatak odasına gidip, mahvolmuş çorapları, göz bağı ve kravatı çıkarıp, kapüşonlu ceketimin cebine tikiştiriyorum.

"Konuşmak ister misin?"

"Pek değil."

"Emin misin?" "Evet."

"Peki." Dönüp çatı katından çıkıyorum.

En yakın bara gidip buzlu burbon sipariş ediyorum.

Sonra telefonumu alıp The Ghost'un onunla olan yazışmalarını açtım ve ona mesaj attım.

BEN: Güzel yazlık elbiseni giy. Mavi olan. Çiçek desenli. Dolabın sağ tarafında. Ve iç çamaşırı çekmecenin üstündeki dantelli külotunu.

Tamam, kendisi için bir çekmece ayırmış olması beni heyecanlandırıyor... Aslında iki tane. Dolabımın yarısını kaplamış ve misafir odasında da bazı kıyafetleri var. Elbise de orada.

VIOLET: Sapık.

Ben: Sözlerine dikkat et. Seni herkesin önünde cezalandırmaktan çekinmem. Tanıdığım bir kulübün zemininde güzel bir çivi rafı var. Seni oraya götürüp çıplak soyup oraya bağlayabilir ve sonra sana zorla orgazm yaşatabilirim. Ya da seni The Dungeon'daki St. Andrew's Cross'a bağlayabilirim...

Violet: Mavi külot mu?

GÜLÜMSÜYORUM.

GHOST: *Haklı olup olmadığını göreceksin.*

Violet: *Nasıl?*

Hayalet: *Seni cezalandıracak mıyım, cezalandırmayacak mıyım. Ludlow'daki sinemanın son sırasında buluşacağız, Betty Blue oynuyor. Yirmi dakika sonra başlayacak. Orada ol.*

Telefonu yüzüstü bırakıyorum, böylece telefonumu havaya uçurmasını izleyebiliyorum ve sonra onun gitmesini bekliyorum. Ona ceket getirmesini söylemedim, ama tiyatro soğuktur, umarım...

Eğer getirmezse, ona benim kapüşonlu ceketimi verebilirim. Gerçekten umurumda değil. Tek umursadığım şey, onunla herkesin içinde oynamak.

Onu rahat bırakmayan ve sinemada taciz eden adam, benim düşüncem. O bunu bir fantezi olarak tanımlamadı, ama benim küçük, muhteşem, karanlık kızımın sevdiği tüm unsurlar var.

Bir yabancı, halka açık bir yerde ve orgazm olmaya zorlanmak.

Telefonu binadan çıkar, ben ödemeyi yaparım, sonra kalkarım ve onu oraya kadar takip ederim.

Bir an için, o fuayede hafif bir paltoyla dururken, ben caddenin karşısındaki gölgede duruyorum. Palto güzel, mavi ve açıkça serin bahar veya hatta yaz geceleri, hafif bir şeyin gerekli olduğu zamanlar için yapılmış.

Etrafına bakmamaya çalışıyor ve ben gülümsüyorum.

BEN: *Bilet al. Arka sırada otur. Ortada.*

VIOLET Kaşlarını Çatıyor. Parmağı ekranın üzerinde duruyor ama dönüp, bilet almak için ayaklarını sürüyerek gidiyor ve sonra gidip biraz patlamış mısır ve

gazoz alıyor ve içeri giriyor.

Gölümsüyorum.

Onun patlamış mısırında ve soda satın almak. Otomatik bir hareket olduğunu düşünüyorum, ama bu mükemmel uyumsuzluk kalbimi coşturuyor ve sikimi zonklatıyor.

O sinemaya girer girmez, ben de içeri giriyorum. Biletimi alıp ona şeker alıyorum. Bir kutu Milk Duds ve Junior Mints.

Sonra sinema salonuna giriyorum.

O kadar geç kaldım ki, salon kararmış, reklamlar bitmiş ve film başlamış.

Etrafıma bakıyorum ve sonra yavaşça, kasıtlı olarak onun bulunduğu sıraya doğru ilerliyorum, sonra onu geçip ondan dört koltuk ötedeki boş koltuğa oturuyorum.

Hava beklentilerle titriyor. Violet titreşiyor.

Havada şarkı söylüyor.

Film oynuyor, erotik duygusallığı ve Fransızca psikolojik draması nedeniyle özellikle seçtiğim bir film.

Fransızca dilinin cazibesini bilecek kadar sığım ve onunla yapmak üzere olduğum hiçbir şeyi engellemeyeceğini anlıyorum.

Hatta daha da güçlendirecek.

Sinemada birkaç kişi var, ama bizim sıramızda kimse yok.

Benden sonra gelen biri, tuvaleti kullanan biri ya da arkasına dönen biri tarafından yakalanabileceğimiz düşüncesi heyecan verici ve kızımın düşüneceği bir şey.

Bana doğru bakıyor.

Ve ben bir koltuk boş bırakarak yanına yaklaşıyorum.

Hayatı buna bağılıymış gibi popcorn'u sıkıca tutuyor.

Ağızıma bir nane şekeri atıyorum, sonra ona da bir tane uzatıyorum, uzanıp yüzüne sallıyorum ve o, bunu beklemediği için neredeyse geri çekiliyor.

"Yalnız görünüyorsun."

"Ben... erkek arkadaşımı bekliyorum," diye fısıldar.

Omuz silkiyorum ve bir avuç popcorn alıyorum. Sonra bitirince, bir sütlü şeker yiyip arkama yaslanarak film izliyormuş gibi yapıyorum.

O pek dikkatini vermiyor. Ben de öyle, ama cinsel bir sahne olana kadar bekliyorum ve sikimi okşuyorum.

Zaten sertleşmiş durumdayım, ama bunun filmle hiçbir ilgisi yok, tamamen yanımdaki kadınla ilgili.

Onun popcornunu alıp yanımdaki koltuğa koyuyorum ve kendi atıştırmalıklarımı da ekliyorum. Aslında yemek niyetim yoktu. Sadece gerçekmiş gibi görünmesini sağlamak istedim.

Sonra tekrar koltuğumu değiştirip onun yanına oturuyorum.

Elini tutuyorum, pantolonumu açıyorum ve elini oraya koyuyorum. Onun istem dışı sıkışmasıyla neredeyse kendimi kaybediyorum.

"Ne yapıyorsun..."

"Erkek arkadaşın gelmeyecek galiba." Aramızdaki koltuğun kolunu yukarı kaldırıyorum. Sonra elimi saçlarına doluyorum. "Tabii eğer varsa. Ve bana nasıl baktığını gördüm, sanki beni istiyormuşsun gibi. Film seni tahrik mi etti, küçük kız?"

Gözleri benimkilere kilitlenir.

Yakalandı, kapana kısıldı, bakışlarında korku ve şehvet parıldıyor. Sırıtiyorum. "Evet, bunu istiyorsun."

Onu kendime çekip sertçe öpüyorum, dilimi ağızına sokuyorum. Tiksindirici olmadan olabildiğince zorlayıcı davranıyorum ve ilk başta o hareketsiz kalıyor, sonra eriyor. Sonra karşılık veriyor.

Bu mükemmel.

Saçlarını daha sıkı tutuyorum ve başını geriye çekiyorum. "Sikimi yalayacaksın. Sonra parmaklayacağım, sonra da seni evine kadar takip edip sertçe sikeceğim."

"Erkek arkadaşım..."

"Erkek arkadaşın varsa, o da katılabilir." Ona güvenli kelimesini kullanması için biraz zaman veriyorum. "Söyleyecek bir şeyin var mı?"

"Hayır. Hayır, istemiyorum... Bu tecavüz."

"Hoşuna gidiyorsa değil."

Gözleri daha da parladı, suçluluk ve ihtiyaç karışımı yanaklarını

.

Daha önce de oynamıştık, ama böyle değildi. Onu halka açık yerlerde, odasında zorladım, onu çıplak soyup sokakta yürümesi için zorladım. Ama bu kirli küçük oyun farklı ve beni de heyecanlandırıyor.

Onun kirli arzuları benimkilerle karışıyor ve benden asla kaçmak istemediğim kadar güçlü bir şey yaratıyor.

Hava titriyor.

"Çıglık atabilirim." Sesi inlemekten başka bir şey değil.

"Ve buradaki sapık arkadaşlarım da sana katılabilir. Sonuçta, ne tür bir kız sikilmek istemedi böyle bir filme gelir ki?"

Bununla birlikte, kafasını aşağı doğru itip sikimi serbest bırakıyorum.

Eli hala oradadır ve onu daha da aşağı itiyorum, böylece ağzı sikimin ucuna geliyor.

Dili başını yalıyor, ön sıvıyı yalıyor ve içimden bir ateş topu geçiyor.

Kahretsin, bu kötü bir fikirdi. Boşalmamak neredeyse imkansız olacak.

Ama onun bana oral seks yapmasını ne kadar sevsem de, daha iyi planlarım var.

Yavaşça kayıyor, beni emiyor, ağzı üzerimde kayıyor, yumuşaklığı ve sıcaklığı o kadar muhteşem ki, özellikle de o mükemmel vakumu yarattığında.

Durmam gerektiğini biliyorum, ama daha fazlasını istiyorum.

Saçlarını bırakmadan onu aşağı doğru itiyorum, böylece sikim boğazına çarpıyor, öğürme refleksini harekete geçiriyor ve küçük kasılmaların sikimde yarattığı etki hem pis hem de ilahi.

O direnmeye başlayana kadar onu daha da aşağı itiyorum, sonra da daha da aşağı.

Siktir, boğazı çok sıkı ve ağzının o harikulade dünyasında her şey sikimi sıkıp emiyor, ama basıncın arttığını hissedebiliyorum, omurgam ve derim boyunca, sıkı taşaklarıma kadar yayılıyor.

Onu yukarı çekiyorum, o nefes nefese kalıyor, ben de başını geri çekip kendimi uzaklaştırırken ona yaklaşıyorum.

Çok sert olduğum için biraz acı verici ama buna seviniyorum. Biraz acı vermek zarar vermez ve beni durdurur, onu orada daha uzun süre tutsaydım boşalırdım.

Onu sertçe öpüyorum.

Nefes nefese, beni öperken bile biraz ağlıyor.

Onu zorluyorum. Onu rahatlık alanının sınırlarına zorluyorum.

Bu, parkta ya da o ağacın altında yaptığımız oyun değil. Bu biraz farklı ve heyecan verici.

Ya da belki de değil ve belki de heyecan sadece ondan geliyor. Muhtemelen oturup onunla film izlerken tahrik olurdum, bu dürüstçe doğru.

Ve evde oyun oynamadan yavaşça sevişmek, hayatımdaki başka hiç kimseyle yaşadığım deneyimlerden daha erotik.

Ama bu oyunu seviyorum, bu yüzden saçlarını bırakmıyorum. Onun iradesini elinden alan, ona bir şeyler yapmaya zorlayan sapık rolünü oynuyorum ve o, kendine rağmen bunların hepsini sevecek. İyi kız tecavüze uğrayıp orgazmın mutluluğuyla titreyerek bırakılıyor.

Vi'nin mükemmel, küçük, sapkın fantezisi.

"Çığlık at ya da ses çıkar, yoksa seni buradaki diğer avcılara teslim ederim." Bana baktığından emin oluyorum.

Onun cevabını beklemeden saçlarını bıraktım. Bunun yerine eteğini kaldırıp bacağına uyluklarımın üzerine çektim ve bacaklarını ayırdım. Küçük cadı külot giymemişti.

Ve gülümsemesinin titrek kenarını yakalıyorum.

Parmaklarımla ıslaklığını okşadıktan sonra onu içine soktum. En iyi açığı değildi. Olması da gerekmiyordu. Sadece sınırları yıkıyordum.

"Ne sikik bir küçük sürtük. Bunun için can atıyorsun, değil mi?" Kulağına fısıldıyorum. "Seni bırakacaktım, ama külot giymemek bunu istemek demektir."

"Neyi istiyorum?"

"Bunu."

Tiyatro o kadar eski ki, aramızda biraz boşluk var ve ön sıradaki. Ben de çömeliş, kendimi o boşluğa sıkıştırarak onu kendime doğru çektim ve yüzümü bacaklarının arasına gömdüm.

Siktir, nasıl oluyor da tadı gittikçe daha da güzelleşiyor?

Onun amını tatmak için bu dar alanı göze alırım. Dilimi sertçe onun yarık boyunca, klitorisine kadar yalıyorum ve sonra o titreyerek bana sarılmaya çalışırken, aşağı doğru yalıyorum.

Dış dudaklarından birini ağzıma alıp yalayıp ısıyorum, sonra yukarı çıkıp ağzımı klitorisine indiriyorum.

O koltuğunda kıvrılıyor. Ağzıma doğru itiyor.

Dudaklarımla klitorisini çekiyorum, dilimi üzerinde gezdiriyorum ve sonra iki parmağımı ıslak ve sıkı amına sokuyorum.

Bana sıkıca sarılır ve orgazm olurken sert dalgalar halinde titrer. Vi

kasılır ve elini ağzına sokarken yukarıya bakarım.

Sonra ondan uzaklaşıp koltuğuma geri dönüyorum. Ve eğiliyorum. "Belki de tuvalete gidip temizlenmelisin."

Ağzını açıyor ama ben başımı sallıyorum, filmin sesleri bir kez daha beni sarmalıyor.

O da kalkar ve titrek bacaklarla aceleyle dışarı çıkar.

Yarım dakika boyunca başım dönerek oturdum, sonra atıştırmalıkları sırt çantama attım ve koltuğunun diğer kolunda bir şey fark ettim.

Onun dantelli külotu.

Sırtarak onu alıp aceleyle tuvalete doğru koşuyorum. Nefes alıp bayanlar tuvaletine giriyorum.

Vi orada, ellerini yıkıyor, sanki az önce sevişmiş gibi görünüyor. "Buraya giremezsin."

Biri tuvaleti kullanmak için içeri girerse diye onu kapıya dayayıp sikmeyi düşünüyorum. Ama fikrimi değiştiriyorum.

Bunun onun için gerçek olmasını istiyorum. Kalbinin hızlı atmasını ve adrenalin pompalamasını istiyorum.

Çantamı kapının önüne bırakıp ona doğru yürüdüm. "İstediğim her yerde olabilirim."

Onun boğazını tutup lavabonun önünde tutuyorum, böylece aynaya bakıyoruz. Serbest elimle kendimi kurtarıyorum ve sonra elbisesini yukarı kaldırıyorum. Pompa hazırlamama bile gerek yok. Çoktan hazırım.

Parmaklarımla onun sıvılarını sürerek kıç deliğini boyuyorum. Aynada gözleri büyüdüğünde sırtıyorum ve onun boğazını sıkıca kavrayarak, gözleri donuklaşmaya başladığında, tamamen kendisine ait olan o alt uzaya dalarken onu hizaya getiriyorum.

Yavaşça içine giriyorum, kıç deliğini açıyorum ve o inliyor.

"Seni mahvedeceğim, başka hiçbir erkek için uygun olmayacak hale getireceğim."

"Hayır..."

"Evet."

Ve sonra sertçe içeri giriyorum.

O ılık atıyor ve ben boşta kalan elimle ağızını kapatıyorum ve onu öyle tutarken, bir elim ağızını kapatmış, diğ er elim boğazını sıkmış halde, kıcına derinlemesine girip çıkıyorum, geri çekilip tekrar giriyorum, taşaklarımın dibine kadar.

Onu sertçe alıyorum ve kısa sürede ikimiz de boşalıyoruz, ilk ben doruğ a ulaşıyorum, onun içine boşalırken titriyorum ve sonra o da benim peşimden düş üyor, tüm vücudu titriyor ve spazm geçiriyor.

Yavaşça çekiliyorum ve sonra onu çevirip, onu yumuşakça öp üyorum.

Bana sarıldı, öp üc ğ ümü karşıladı ve bu tatlı bir ışık, yumuşak şeyler ve rüyalardan oluşan bir öp üc kt . Bu lanet banyoda, hayatımdaki en romantik öp üc klerden biriydi.

Yavaşça ayrılıyoruz, kendimi toparlıyorum ve onun kıyafetlerini düzeltmesine yardım ediyorum.

"Buradan çıkmak ister misin?"

diye soruyorum. "Evet, lütfen."

SANK  BULUTLARIN ÜZERİNDE Y R Y YOR, bunu ancak böyle tarif edebilirim, yüzü parlıyor, gülümsüyor ve seks oyunlarından kaynaklanan coş kusu onu sarmış durumda.

"Sen delisin," diyor, ben onu çatı katına götürürken.

Popcorn ve atıştırmalıkları sehpay a koyuyorum, sonra ona yaklaşıyorum, elimi beline doluyorum, onu döndürüp duvara yaslıyorum.

"Burada deli olanın kim olduğ unu bilmiyorum. Ben miyim, yoksa kalabalık bir sinema salonunda bana kendini veren kız mı?"

"Kalabalık mı?" diye yarı gülerek bağırır, "Orada yaklaşık on kişi vardı."

Saçlarını kulağından çekip çenesine doğru kaydırıyorum ve onu öpüyorum.
"Benim tecrübeme göre, ikiden fazla kişi kalabalıktır."

"Sen bir pisliksin, Cade

Maddox." "Ama yine de beni
seviyorsun."

O burnunu çekip beni öper. "Belki de sadece senin sapkın seks anlayışını seviyorumdur."

"Belki." Elini tutup onu oturma odasına götürdüm. "Atıştırmalıkları boşa harcamak yazık, o filmi düzgün düzgün izlemek ister misin?"

Ertesi sabah, Vi'nin yumuşak, tatlı sıcaklığından ayrılmak, yataktan kalkmak zor geliyor. Benim emrim üzerine çıplak ve uylukları, sabahın erken saatlerinde yaptığımız sevişmeden kalan benim spermimle ve onun sıvılarıyla ıslanmış durumda.

Sırt çantamı kokluyorum ve kalıcı olan tereyağlı patlamış mısır kokusu sikimi titretir.

Arkamda, iç çekip oturuyor. "Sırt çantamı mı kokladın?"

Gülümserim ve bilgisayarımı ve ihtiyacım olan bazı donanımları çantama koyarım. "Popcorn benim için sonsuza kadar değişti."

"Nasıl?"

Yatağa doğru geçip, eğilip onu uzun ve yavaşça öpüyorum, zamanımı onun ağzını keşfetmek, dilini emmek ve ikimizi de tahrik etmek için kullanıyorum.

"Artık benim için eski sinemalarda izlediğimiz müstehcen filmler ve senin benim sikimi emmen anlamına gelecek."

"Ya da sen bana oral seks yapıyorsun." Sonra şeytani bir gülümsemeye ekler. "Onu çantana koyup beni tuvalete kadar takip ettin... O kısmı ne olacak?"

"Senin güzel kıcını lavabonun üzerine çıkardığımda çantam kilitliydi. Herkes girebilirdi." Durup inleyerek onu bir kez daha öptüm. "İşe gitmem lazım, sana tekrar atlamam gerekmiyor. Bugün önemli bir şey var mı?"

Gözleri büyüdü. "Sana söylemeyi unuttum. Kulüpte... şu kız... Macy miydi? Walsh için çalışıyor. Oradaydı."

Omuz silkiyorum. "İnsanların tercihleri, dürtüleri vardır."

"Bir bağlantı var ve o kız... Bilmiyorum, sanki orada çalışıyormuş gibi görünüyordu."

Yüzünde endişeli bir ifade var ve ben kaşlarımı çatıyorum. "Belki de bu konuyu bırakmalısın. İnsanlar pek çok şey yapar ve o bundan hoşlanmayabilir."

"İkimiz de oradaydık. İşten sonra onunla bir şeyler içmek için buluşacağım, sanırım. Umarım bu akşam olur. Ben aptal değilim."

"Öyle olduğunu söylemedim, Vi. Sadece dikkatli olmanı istiyorum." "Bu, beni aptal yerine koyuyormuşsun gibi geliyor."

Sırt çantamı omzuma astım. "Dikkatli ol dedim. Ve... beni haberdar et. Bilgilendir. Sana güveniyorum."

Çıplak bir şekilde yataktan atlar, kollarıyla bana sarılır ve beni öper. Ve ben işe neredeyse çok geç kalacağım.

"TABİİ Kİ, kulübün lanet sistemi tamamen basit." Enzo, bilgisayarının başında elini sallayarak arkasına yaslanır. "Botlar tarafından ele geçirilmemiş olmasına ya da yıllar önce hacklenmemiş olmasına şaşıırıyorum. Üç yaşındaki bir çocuk bile onu hackleyebilir. Açıkçası, tiksiniyorum. En azından dene."

Ona gözlerimi devirdim ve biraz daha etrafı kurcaladım. İkimiz de izlerimizi örtmek için asgari çabadan fazlasını göstermiyorduk. Kimse bizi bulamazdı.

"Çok basit mi?"

O da başını salladı. "Ben de öyle düşünmüştüm."

"Sanki biri araştırırsa bile çalacak para yok, müşteri listeleri yok, bu da çoğu kulüpte olduğu gibi. Bunları çevrimdışı tutuyorlar ve çevrimiçi olarak numaralandırıyorlar, böylece izlenemezler. Ama görünüşe göre saklayacak hiçbir şeyleri yok."

"Ama saklayacak bir şeyleri olabilir." Enzo arkasına yaslanıp, kendinden çok memnun bir şekilde bakıyor.

Ayağımla koltuğunu itiyorum, o da yerde biraz yuvarlanıyor.

"Dostum."

"Kardeşim." Bu kelimeyi ciddi bir ifadeyle söylüyorum. "Bir şey bulduğunu biliyorum. Paylaşmayı düşünüyor musun?"

"Bana biraz zaman ver." "Burası bodrum katı."

"Bu kız senin neyini seviyor ki?"

Oh, kaba cevap orada, ama ben daha iyi bir alana yöneliyorum. "Beyin."

"O zaman ayaklarımın dibinde salya akıtıyor olmalı. Çünkü, cidden, bu konuda büyük usta, parlak bir hackerım. Benden bile öğrenebilirsin..."

"Biliyorsun. Seni kesmek istemem ama belki de konuya gelmeliyiz."

"Oraya geliyorum."

"Buzul çağındaki yavaş hareket eden bir buzul gibi belki." Kafamı sallıyorum.

"Ama tabii, acele etme. Bir kızın hayatı tehlikede falan değil ya."

"Tamam, tamam," diye mırıldanır isteksizce. "Sana anlatacağım."

"Nefesimi tuttum ve diken üstündeyim."

Bu sefer bana gözlerini devirdi. Ama sonra sandalyesini geriye çekti. "Baksana. O kadar küçük ve zararsız ki ben bile neredeyse gözden kaçıırıyordum, ama... bunu buldum."

"Başka bir çevrimiçi envanter bağlantısı. Gördüm."

Ama o başını sallar. "Öyle görünüyor, ama bu, kulüpten tamamen ayrı olan başka bir hesaba giden kirli bir arka kapı bağlantısı. Ve birkaç büyük gelen ödeme gösteriyor. Saat gibi düzenli değil, ama düzenli olarak gerçekleşiyorlar."

Gözlüğümü taktım. "Milyonlarca dolarlık büyük meblağlar. Her seferinde. Kahretsin, bu bağlantıyı kaçırmışım."

"Bunu aradın mı?" diye sordu Enzo.

"Hayır. Sana güveniyorum, ama bu tür şeyleri daha önce de gördüm. Neredeyse mükemmel çünkü çok basit."

"Biliyorum."

Arkanıza yaslanıp kahveni yudumla. "Sence ödemeler ne için?" "Bilmem ki. Notla birlikte gelmiyorlar."

Onu görmezden geliyorum. "Onları takip edebileceğini düşünüyor musun?"

"Zaten üzerinde çalışıyorum. Bulur bulmaz sana haber veririm." Derin bir nefes alıyorum. "Ivan hakkında bir şey duydun mu?"

"O, lanet olası gezegenin yüzünden kayboldu."

"Bu doğru değil. O burada, bir yerlerde. Büyükelçilikte ya da Rusya'da saklanıyor, ya da... başka bir yerde." Enzo'ya bakıyorum. "Belki de Gino Amca'yı aramanın zamanı gelmiştir."

Enzo derin bir nefes aldı. "Bunu düşüneceğim dostum." "Bana haber ver."

Bütün gün çalıştık ve normal işimiz bitti. Enzo'nun kulüp işine biraz daha burnunu sokmak, ödemelerle ilgili en son ipucunu takip etmek isteyeceğini biliyorum.

Eşyalarımı topladım ve ayrılırken Vi'ye mesaj attım.

BEN: *Arkadaşınla konuştun mu?*

Violet: *Hayır! Hala işte. İşimiz bittiğinde onunla çıkacağım.*

Ben: *Dikkatli ol. Fazla bilgi verme. Bu iş arkadaşına güvenebileceğimizden emin olana kadar. Gianna'nın hayatı buna bağlı olabilir.*

Yirmi Dördüncü Bölüm

VIOLET

CADE'İN SÜREKLİ BAŞIMDA OLMASI ve dikkatli olmamı hatırlatması hem çok sinir bozucu hem de çok sevimli. Sinir bozucu çünkü bana çocukmuşum gibi davranıyor, sevimli çünkü benim aptal olduğumu düşünmediğini biliyorum, ama beni seviyor ve beni korumaya çalışıyor.

Zamanı dikkatlice kontrol ediyorum. İşimi bitirdim. Kongre üyesi bugün Washington DC'de, bu yüzden yapacak çok iş yok. New York'ta işi olduğunda, benim deyimimle, son dakika kriz modu gibi önemli işler yok.

Her politikacı gibi, konuşmalardan konuşulacak konulara, isimleri hatırlamaktan kıyafet seçimlerine kadar, tüm kamuya açık etkinliklerde dikkate alınması gereken birçok şey vardır. Bu çok fazla iş gerektirir ve ben bu işlerin çoğunu yapmıyorum, ya da bu alanda bir iş bulduğumda da yapmayacağım, ancak yapılması gereken her şeyi bilmek önemlidir.

Bu yüzden, ara sıra vaktim olduğunda, izlerim, gözlemlerim ve hatta şu anda yaptığım gibi, Washington'da Walsh için hazırlanan hazırlık listesine bakarım.

Önemli ekip üyeleri orada. Geri kalanımız ise burada işleri yürüttürüyoruz. E-postalar, telefon görüşmeleri vb.

Ve ben öğleden sonra geç saatlerde hazırlıkları gözden geçiriyorum. En azından deniyorum.

Beynimin yarısı Macy ile ayarladığım şarap barındaki sohbetle meşgul, geri kalanı ise dün geceyle.

Titriyorum. Dün gece... Muhteşemdi.

Erotik.

On farklı fantezi bir arada. Ona sinema fantezimi hiç anlatmadım. En azından öyle sanıyorum. Anlatmış olabilirim, ama o kadar... müstehcen ki, asla isteyemeyeceğim bir şey.

Bazen eski tarz bir porno sinemasıdır. Bazen de onun yaptığı gibidir.

Ve o alanda benimle hiç sevişmemiş olsa da, bu benim en çılgın hayallerimin ötesindeydi.

Banyoyu da ekleyin... herkesin girebileceği umumi banyoyu ve...

Gülümsüyorum. Külotumu

buldu. Onu giymiştim. Tabii ki

giymiştim. O giymemi

söylemişti.

Ama onları çıkarmaya dayanamadım. Bunda da bir heyecan vardı.

"Odaklan..."

Her şeyi tekrar okudum, düşüncelerimi dikkatlice o yöne çevirerek. Bugün açık renkli pantolon giyiyorum. Islak bir leke oluşmasını hiç istemiyorum ve Cade beni sürekli ıslatıyor gibi görünüyor.

Macy odayı geçip bana bir bakış attı. Gülümsedim. Onunki tereddütlüydü. Bu içkiden kurtulmanın bir yolunu aradığını biliyorum.

Ve ben de bunu esas olarak bir içki olarak çerçeveledim, böylece birbirimizi tanıyabilecektik, çünkü ilgi alanlarımız çok benzerdi.

Ona söylediğim şekilde hafif bir tehdit ima ettiğimin farkındayım. Onu tehdit etmiyordum, ama "benzer ilgi alanları" dediğimde sertleşti.

Bunun olacağını biliyordu.

Ve onun bildiklerini öğrenmeye çalışsam bile, özellikle kulüpte ona rastladıktan sonra, kesinlikle iş dışında onunla buluşup konuşmak isterdim.

kulüpte ona rastladıktan sonra. O tür bir kulüp. Ve orada beni tanımamış gibi davranmaya çalışması.

Bir hikaye var, hissedebiliyorum.

Telefonum titriyor, aşağıya bakıyorum. Cade.

Yine.

CADE: *Nereye gidiyorsun?*

Ben: *Beni takip edebilirsin, bunu biliyorsun.*

AMA GÜLÜMSÜYORUM.

CADE: *Beni daha sonra seni cezalandırmak zorunda bırakma.*

KALBİM ÇABUKÇA ATMAYA BAŞLAR.

BEN: *Belki de senin cezalandırma şeklin hoşuma gidiyordur.*

Cade: *Bana söyleyecek misin?*

SÖYLEYEBİLİRİM. Söylememek için bir neden yok. Ama var, değil mi?

Eğer beni takip ederse, bir şekilde daha heyecanlı oluyor, sanki kendi takipçim varmış gibi. Ben de onu takip edebilirim, ama telefonuma gülümser ve ona mesaj atarım.

BEN: *Sanırım bunun için biraz uğraşmanı gerekecek.*

Cade: *Dikkatli ol.*

İç çekiyorum, kalbimi kontrol altına almaya çalışıyorum.

O, onu anında heyecanlandırabilir ve "dikkatli ol" sözü yumuşak bir sevgi dilidir, onun ilgisi, beni takip etmesi, hepsi sevgi dilidir. Hepsi, o kelimeler olmadan bir "seni seviyorum"dur.

Ve bunun kötü olduğunu biliyorum.

Sonunda bilgisayarımı kapatmaya başlıyorum ve postalamam gereken mektupları damgalamayı bitiriyorum. Bunlar Walsh'un gerçek pulla gönderilmesini istediği mektuplar, çünkü, diyor ki, bu insanlara kişisel bir dokunuş göstermenin ince bir yolu.

"Hazır mısın?" diye soruyor Macy.

"Tabii. Bir şeyler içip seni tanımaya yüzde yüz hazırım."

Birlikte şarap barına yürüyoruz. İçeride iş adamları var, ama saat henüz erken olduğu için iş çıkışı kalabalığı henüz gelmemiş. Bu yüzden masa bulmak kolay oluyor.

Macy beyaz Burgundy sipariş ediyor. "Çok lezzetli, sen de bir tane almalısın." Ayrıca kadehi yirmi dolar. Kafamı sallıyorum.

"Pinot Grigio bana uyar." Onunla birlikte beyaz şaraba sadık kalırım.

"Şarap konusunda pek bilgili değilim, bu yüzden pahalı şaraplar bana bir şey ifade etmiyor."

O sadece başını sallar ve garsona "İki tane olsun. Benim hesabımdan." der.

Oturup şarabımızı beklerken, şarap barındaki önemli konuyu dolaylı yoldan konuşarak küçük sohbetler yapıyoruz.

Ona eğitimimden, hayallerimden ve kongre üyesi için çalışmaktan ne kadar heyecan duyduğumdan bahsediyorum.

"İyi bir iş." Garson şarapları getirince kartını masaya koyar.

Macy içtiğinde ben de bir yudum

alıyorum. "Harika, değil mi?"

"Lezzetli." Açıkçası, bana sadece güzel bir şarap gibi geliyor, ama onu rahatlatmak istiyorum.

"En sevdiğim şarap." Bir süre duruyor. "Bence burası, kongre üyesi ile siyaset işini öğrenmek için iyi bir yer. Onu kastetmiyorum. Politikacılar politikacıdır. Ama onun ekibini kastediyorum. Kaç tane politikacı onları kapmaya çalıştığını bilemezsin. Bazıları ayrılıyor ama onlarla konuşursan çoğu, en hızlı veya en yüksek mertebeye tırmanacak kişiyi değil, sana en uygun kişiyi bulmakla ilgili olduğunu söyleyecektir."

"En iyilerin çoğunun böyle dediğini duydum, ama genellikle zirveye ulaşıyorlar."

"Çünkü onlar bunun arkasında."

Macy içkisini yudumlarken bardağı hafifçe çevirir, sanki onu ifşa etmek üzereymişim gibi bakar.

"Hey. Sorun yok, tamam mı? Kulüp, sorun yok."

Gözleri büyüdü. "İş yerinde bundan bahsetmeyeceksin, değil mi?" "Hayır, neden bahsedeyim ki?"

Yutkunur, "Lütfen, lütfen beni orada gördüğünü

"Tabii ki söz veririm." Öne eğildim. "Ben de oradaydım. Ve New York'un en gizli ve seçkin seks kulüplerinden birinde seni

"Tabii ki, söz veriyorum." Öne eğildim. "Ben de oradaydım. Ve New York'un en gizli ve seçkin seks kulüplerinden birinde seni gördüğümü herkese anlatacak değilim."

"Kovulmak istemiyorum."

"Sen kovulursan ben de kovulurum. Ama Macy, kimseye söylemeyeceğim. İkimizin de neyi sevdiği kimseyi ilgilendirmez."

O da başını sallar ve biraz rahatlamış gibi görünür. "Sadece şok oldum. Sen öyle birine benzemiyorsun ve seni daha önce orada görmemiştim."

Küçük bir gülümseme zorluyorum. "Sen de öyle bir tip görünmüyorsun. Ve haklısın, daha önce oraya gitmedim. Bir arkadaşım davet etti, görüştüğüm bir adam..."

Kelimelerimi dikkatlice seçiyorum. Erkek arkadaş demek istemiyorum, ama yalan da söylemek istemiyorum çünkü bu tür durumlarda yalanlar ters tepebilir. Mesela Cade işe gelirse ya da bizi birlikte görürse. Bunun tek seferlik bir şey gibi görünmesini istemiyorum, ama birlikte olduğumuzu da duyurmak istemiyorum.

Ama "görüştüğüm" kelimesi, çıkar ilişkisi, sıradan bir randevu, tek gecelik ilişki veya daha fazlası gibi birçok anlama gelebilir. Bu yüzden, yorumlamayı ona bırakıyorum.

"Mesele şu ki, artık oraya girdim ve senin de bildiğini biliyorum, kulüp beni meraklandırırdı. İlk kez gittim."

Bana bakıyor. "Beğendin mi?"

"Çok beğendim. Ve daha fazlasını öğrenmek isterim."

Bu yanlış bir şey ve Macy kaşlarını çatıyor. "Neden? O adam ne olacak? O sana daha fazlasını anlatabilir."

"Şey..." Macy tekrar konuşmaya başladığında, doğru belirsiz kelimeleri bulmaya çalışırken omuz silkiyorum.

"Bir erkek, neyi sevdiğini bulmana yardımcı olabilir."

Kahretsin, onu kaybediyorum. "Öyle değil. Neyi sevdiğimi biliyorum. Sadece... sormak pek kolay değil. En azından ona sormak. Bilmek istediğim şeyleri sormak."

"Aman Tanrım. Orada çalışmak istiyorsun, değil mi?"

Bana mükemmel bir fırsat verdiği için ona sarılmak istiyorum. Bir iş ya da bir işe olan ilgi, bana istediğim her şeyi öğrenmek için araştırma ve sorgulama özgürlüğü veriyor. Umarım.

Yavaşça başımı sallayarak şarabımı içiyorum. "Evet, aynen öyle. Nasıl... nasıl anladın?" Gözlerimi ona çeviriyorum. "O kadar belli mi?"

Macy biraz daha rahatlayarak gülümser. "Hayır, pek değil, en azından çoğu kişi için değil. Benim için bile değil. Düşündüm ki... Ne düşündüğümü bilmiyorum. Orada tanıdığım insanları görmeyi beklemiyordum, bu yüzden şaşırdım, ama düşününce... daha açık hale geliyor."

"Orada nasıl iş buldun?" Koltuğumun kenarına kaydırdım. "Oraya nasıl girdin? Çok seçkin bir yer, bu yüzden işe girmek de neredeyse imkansız olmalı, en azından ben öyle sanıyordum."

Onun cevabını beklerken nefesim kesiliyor ve kendimi mümkün olduğunca geriye yaslanıp rahatlamaya zorluyorum. Şarabımdan bir yudum alıyorum. Sonra ekliyorum: "Para iyi mi?"

"İyiden de iyi." Biraz kaşlarını çatıyor. "Bunu yapmak istediğinden emin misin? Kariyerin için?"

"Kamusal alanda bir şey yapma niyetim yok ve..." Omuz silkiyorum ve soluk altın rengi sıvıya bakıyorum. "Ayrıca arzularımı güvenli bir yerde tatmin etmek istiyorum."

Ona bakarım. "Şehrin en gizli ve seçkin kulüplerinden biri bunu sunuyor diye düşündüm."

"Öyle."

"Sanırım oraya gittikten sonra, düşündüm ki..."

"Bir işe nasıl giriyorsun?" Macy başını sallar. "Ben de öyleydim. —Aslında işyerindeki başka birisi aracılığıyla girdim." "Gerçekten mi?" Eğilip soruyorum. "Kim?"

Ama elini kaldırır. "Özel ve gizli olan şeylerin bir özelliği de bu tür detayları vermemenizdir."

Kahretsin. Bu o kadar bariz ki, hiç düşünmedim bile. Gianna'ya yardım etmek için bir şeyler, herhangi bir şey öğrenmek için o kadar hevesliyim ki, bir buharlı silindir gibi ilerledim. Tam da Cade'in bana yapmamamı söylediği şekilde. İnce, yüksek sesle değil.

Sessizce, yavaşça nefes veriyorum.

"Üzgünüm." "Önemli değil."

Ama sonra, zaten bu konuda biraz beceriksiz olduğuma göre, en iyisi bunu deneyeyim diye karar verdim. "Senin kadar güzel başka kimseyi orada çalışırken hayal edemiyorum."

Yüzü kızardı, ama daha fazla bilgi vermedi. "Gianna mıydı?"

Macy dik oturur, benden aktif olarak uzaklaşır ve Şarabından büyük bir yudum aldı, kadehini masaya koydu ve kollarını kavuşturdu. "Kongre üyesinin kızı mı? Kayıp kızı mı?"

Yanaklarım kızardı ve başka seçeneğim yokmuş gibi kabullendim. "Üzgünüm, ben sadece..."

"Gianna'yı soruyorsun. Neden? Onu tanı mıyorsun."

Omuz silkiyorum. "Sanırım işten kimi düşüneceğimi düşünüyorum ve dediğim gibi, görünüş olarak sana yaklaşan başka kimse yok. Erkeklerden biri değilse tabii. Alex sevimli ama karısı bebek sahibi olmadı mı?"

Hiçbir şey söylemez, sadece başını sallar. Ve bu baş sallamanın muhasebeden Alex ile ilgili olduğunu sanmıyorum... O, kongre üyesinin fonlarını ve maaşlarını yöneten adam... o kulübe sık sık giden gizli bir sapık. Sanırım onun olmadığı konusunda sessiz bir anlaşma var.

"Sanırım ben de merak ediyorum. Çünkü eğer hala oradaysa, Gianna kadar güzel biri olabilir derdim. Görünüş olarak. Ve..." Nefesimi verip, rahat davranmaya özen göstererek bir yudum daha aldım. "Gianna'nın ortadan kaybolması haberlerde büyük yankı uyandırdı. Bazı dedikodular bekliyordum, ama kimse ondan bahsetmiyor bile. Ben de, belki de o tür bir kulüpten bir adamla kaçmıştır diye düşündüm. İşte bu yüzden..."

Macy'nin kolları gevşer. "Ben macerayı severim, sen de öyle. Bu çok açık. Ve... Gianna..." Omuzlarını hafifçe silker ve sonra eğilir. "Gianna biraz çılgın olmayı severdi, biliyor musun? Evet, ilk kez onunla ve bir arkadaşıyla oraya gittim. O kaybolmadan bir hafta önceydi, ama birlikte olduğum adamdan iş teklifi aldım. Ve... o zamandan beri orada çalışıyorum. Onun da dediği gibi, neden sevdiğim şeyi yaparak para kazanmayayım ki?"

Hangi arkadaş? Hangi adam? Allistair mı? Yoksa başkası mı? Kulübü tek başına işletmiyor. Kızları işe alan, onları test eden, onlara iş teklif eden biri olmalı. Düşündüm de, işler böyle yürür.

Kafamda çok fazla soru var ve hepsini sormak istiyorum, ama aynı zamanda Gianna'ya takıntılı görünmek ve Macy'nin susmasını istemiyorum.

Ayrıca, bu tuhaf olur ve Gianna için geçen dakikaların baskısı göğsümü sıkarken, zorlayarak bir yere varamam.

"Kulüp hakkında daha fazla bilgi ver. Orada çalışmayı seviyor musun?"

Macy sadece gülüyor ve başını sallıyor. "Hiç bilmiyorsun. Orayı seviyorum. O kadar seviyorum ki, işim yokmuş gibi görünürken gizemli gelirim hakkında ailemin başımın etini yemesini istemiyorsam, işi bıraktırdım. Ama zengin, önemli erkekler bana ilgi gösteriyor, iş dışında bana hediyeler ve para veriyorlar. Beni orgazma ulaştırıyorlar ve en çok arzu edilen kadınlardan biri gibi davranılmak inanılmaz derecede tahrik edici."

İstenen mi? Sanırım erkeklerin sana dokunması ve seni bir et parçası gibi sikmek istemesi, eğer hoşuna gidiyorsa, arzu olarak görülebilir. Benim hoşuma gidiyor. Fantezilerimde ama böyle bir yerde çalışmak fantezilerimi mahvederdi.

Bu benim için çok açık.

Kafamda, fantezilerim beni heyecanlandırıyor. Ve gerçek hayatta, onları istediğim her şeye dönüştürebilecek tek bir erkek var.

Cade, benim bile bilmediğim fantezileri gerçeğe dönüştürebilir. Beklentileri aşabilir.

Ve belki de burada tamamen yanlış yönle bakıyoruz. Belki Gianna'ya olanların kulüple hiçbir ilgisi yoktur. O insan ticareti mağduru ama orada değil. Belki de kızların hiçbiri zorlanmıyor.

"Biliyor musun," diyor Macy sessizce, mekanla ilgili övgülerini keserek, "Orada çalışmak istediğine pek inanmıyorum. Ve Gianna'yı gündeme getirmen de tuhaf. Gerçekte neler oluyor?"

İçimden bir buz parçası geçiyor, ama ona bakarken kendimi köşeye sıkışmış hissetmiyorum. Daha çok dürüst olabilmem için bir fırsat gibi.

Cade bunu farklı bir şekilde yapıp başarabilir, ama ben o değilim. Bu yüzden bir şans deniyorum. Macy'ye güvenebileceğimi düşünüyorum. "Gianna'yı arıyorum."

Macy bana bakıyor. "Neden?"

"Kayıp mı?"

"Sen polis değilsin. Ve senin acemi bir özel dedektif olduğunu da sanmıyorum. Öyleyse, mesele ne?" Macy bardağını sıkıca kavrar. "Bir yıl geçti ve insanlar sonunda onun öldüğünü kabullenmeye başladı."

"Hiç kimse, hiçbir ebeveyn kanıt olmadan birinin öldüğünü kabul etmez." Diye iç çekiyorum. "Ben sadece... Bak, ayrıntılara giremem, ama onun hayatta olduğundan eminim ve kulübün bir şekilde bu olayla ilgisi olduğunu düşünüyorum."

"Hayatta olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Onunla konuştum. Orada değildim... diyelim ki ben kötü bir durumdaydım, o da öyle. Onu görmedim, ama konuştuk." Elimi kaldırırım. "Tek söyleyebileceğim bu, sana bunu bile söylememeliydim, ama birine güvenmem gerekiyor."

"Kulüp öyle olmaz bence. Oraya çok fazla zengin ve önemli insan gidiyor. Skandal istemiyorlar, inan bana." Macy masaya elini vurur. "Bak, bence cevapları almanın en iyi yolu, ilk planına sadık kalmak, yani bir iş bulmak. Orada çalışırsan, etrafa bakınmak o kadar şüpheli görünmez."

"Belki."

"Thomas'la konuşup senin için kefil olurum."

Derin bir nefes alıyorum.

Cade beni öldürecek.

"Bunu düşüneceğim."

Konuyu değiştiriyorum ve sadece bir reality şov hakkında sohbet ediyoruz.

Macy seviyor ve sonra ofisteki dedikodular, ki bunlar benim düşündüğümünden daha fazla

daha fazla.

Telefonum ışıklendiğinde, Cade'den bir mesaj geldiğini fark ettim, dışarıda olduğunu söylüyordu. Bu benim gitmem için mükemmel bir işaretti.

Şarabımı bitiriyorum, o da bitiriyor ve sonra "Gitmem gerek" diyorum.

"Sana o işi ayarlayacağım" diyor. "Gianna'yı sevmiştim, eğer hayattaysa onu bulmak istiyorum. Sana yardım edeceğim, söz veriyorum."

Cade beni kesinlikle öldürecek.

Yirmi Beşinci Bölüm CADE

VIOLET HUGS, Macy olduğunu düşündüğüm güzel bir kızıl saçlı kız. Ya öyle ya da — Durup, arabanın arka koltuğuna elimi vuruyorum.

Kız bara geri döner, muhtemelen başka bir içki sipariş etmek için, ama orada dururken, Vi'nin arkasından bakıyor. O metroya doğru yürümeye başladığında öne eğilirim. "Onu takip et."

"Dostum," der şoför. "Hapse girmek istemiyorum." "O benim kız arkadaşım, pislik, yap şunu."

Adam mırıldanır ama söyleneni yapar ve ben ona Violet'in hemen önüne park etmesini söylerim. Sonra kapıyı iterek açarım.

"Cade?"

"Hayır. Seni kaçırmaya geldim. Bin."

Onun yüzünde beliren küçük seksi gülümsemeyi yakalarım ve o arabaya binerken yanına kayarım, o da beni öper ve elini uyluğumdan elime doğru kaydırır.

"Kaçırmak mı?"

"Biliyorsun." Onu tekrar öperim, elimle bacaklarının arasına kaydırıp amını okşarım. Lanet olası pantolon giyiyor. Kim ona lanet olası pantolon giymesine izin verdi?

Yatakta kıyafet giymeme kuralım var, ama belki buna sadece elbise ve etek giyme, iç çamaşırı giyme kuralını da eklemem gerekecek.

Belki ona bir tablo hazırlarım.

Parmaklarımla, onun sıcak küçük amcığının pantolonuna bastırıldığı kıvrımları yukarı aşağı kaydırıyorum, dikişi içeri doğru itiyorum, onu okşuyorum.

bacaklarını benim için açarken kulağıma inlemesi. Ağzını ele geçiriyorum, elimle olabildiğince onu okşuyorum.

Sürücü sessiz, ve ben elimi kaldırıp

Elimi kaldırıp gömleğinin altına sokuyorum, yukarı doğru çekip dantelli sütyenini ortaya çıkarıyorum ve eğilip meme ucunu hafifçe ısıyorum, yalayıp emerek onu inlemeye zorluyorum.

Danteli aşağı doğru çekerek onu ortaya çıkarıyorum ve sonra boynunu öpüp yalıyorum, pantolonunu açıp elimi içine sokarak onun sıvı altınlarına ulaşırken ağzına doğru ilerliyorum.

Çünkü benim küçük sapık kızım çok ıslak. Ben elimi ona sürterken, o kalçalarını kaldırıyor, yukarı doğru itiyor ve ben de klitorisini ezip duruyorum.

Onu gerçekten parmaklamak istiyorum, ama nefes nefese olduğu için fikrimi değiştiriyorum. Ağzını yağmalıyorum, klitorisini okşayarak ona sert ve hızlı bir orgazm yaşatırken dilimle dilini sikiyorum, hem zevkli hem de bir şekilde boşluk hissi veren bir orgazm.

O içini doldurmak isteyecek, ben de onu dağınık görmek istiyorum. Araba yoldan sapıyor ve biri yüksek sesle kornaya basıyor.

Ayrıca pantolonunu indirip onu teşhir etmek istemiyorum, çünkü bu sadece Akşamın erken saatleri ve bu adamın kaza yapmasını hiç istemiyorum. O benim adımı inleyerek tekrar arabayı sarsarken, bana karşı titreyerek, klitorisi elimde sertçe zonkluyor.

Elimi çekip gömleğini aşağı çekerek düğmelerini iliklemesini sağlıyorum ve o da dönüp yüzünü bana saklıyor.

"Sen bir belasın," diye fısıldadı, nefes nefese. "Ve her anını sevdin."

Arka aynadan şok olmuş sürücünün gözlerine bakıyorum ve o, sanki onu röntgen yaparken yakalamışım gibi aniden gözlerini kaçırıyor. Sanırım öyle de yaptım. Ona bir gösteri sunmak istesem de.

Yüzünü bana daha da yaklaştırıyor ve ben o şarap barında olan her şeyi konuşmak istesem de, bunu yapmıyorum ve benim daireme varana kadar bekliyorum.

Arabadan ineriz ve şoför uzaklaşır.

Elimi onun eline kaydırıyorum. O, bir erkeğin isteyebileceği her şey. Daha fazlası. Kalbim, harekete geçmek isteyen sikimden daha büyük bir şekilde şişiyor ve binaya girmek üzereyken onu dışarıdaki duvara itip, sanki dünyadaki tüm zaman bizimmiş gibi uzun ve yavaş bir şekilde öpüyorum.

Onunla hayatımı yaşayabilir ve asla sıkılmayabilirim diye düşünüyorum.

Ama bu saatte etrafta çok fazla insan var, onun fantezilerini daha fazla tatmin edemem. Bunun yerine, alnını öpüp aşağıdaki kapıyı açıyorum.

Loftuma vardığımızda, ona soyunmasını söylemek üzereydim. Ama o daha iyi bir şey yaptı. Benim büyük beden gömleklerimden birini giydi ve mutfağa gidip ikimize viski doldurdu, sonra da yiyecek bir şeyler aradı.

"Ne yemek istersin?" diye soruyorum, o buzdolabının alt çekmecesini açarken çıplak ve muhteşem kalçaları gözlerimin önüne seriliyor.

Tezgaha yaslanıp viskimi yudumladım. "Yemek yapacaktım."

"Yemek yapabilir misin?"

"Aç kalmamayı biliyorum." O gülümser.

Ondan makarna ve peynir kutusunu alıp kaldırıyorum, onu kollarımın arasına çekerek burnunu öpüyorum. "Bir şeyler sipariş ederiz. Böylesi daha iyi, hafta sonu da alışveriş yapabiliriz. şimdi, nasıl gitti? Dikkatli davrandın mı?"

Gözlerini kaçırıyor ve kalbim sıkışıyor.

"Violet?"

"Dikkatliydim." Ama kollarımdan kurtulup içkisini almak için buzdolabına gider, eski bir Sprite bulur ve viskisini sağlıklı bir şekilde bir dikişte içer.

"Vi." Elimi başımın üstüne sürüyorum ve neredeyse gözlüğümü yere düşürüyorum. Gözlüğümü çıkarıp tezgahın üzerine koyuyorum.

O yaklaşır, gözlüğü katlar ve kılıfını arar.

Onu elimden alıp arkama koyuyorum. "Vi." "Cade. Konuştuk. Ben, şey... ona Gianna'yı aradığımı söyledim." "Tanrım." İnliyorum.

Ama o bana büyük gözlerini kaldırır. "O kadar da kötü değil, ve bu onu gerçekten konuşturdu. Sana söyledim, o orada çalışıyor ve bana da orada iş bulmamı önerdi."

Kıpırdamıyorum.

Muhtemelen bilgi edinmenin en iyi yolu budur. Her açıdan.

Neredeyse mükemmel.

Böyle yerlerde çalışmanın ne anlama geldiğini bilmem bir yana.

"Bu akıllıca bir hareket olabilir, sanırım. Ama bununla ilgili tek bir büyük sorun var. Paylaşmayı sevmem. Aslında, oyuncaklarımı paylaşmak söz konusu olduğunda bencil bir pislik olabilirim. Paylaşmam. Konu kapanmıştır."

O titriyor. "Ben senin oyuncağın mıyım?"

"Sen benim oyuncağımsın. İstedğim gibi kullanırım." Yavaşça gülümserim. Oyuncak olarak adlandırılmaktan hoşlanıyorsun, değil mi?"

"Evet." Göğüs uçları, giydiği tişörtümün yumuşak pamuğuna baskı yapıyor.

Kahretsin, kelime resimlerine bu kadar tahrik olmasını seviyorum, kulağına müstehcen şeyler fısıldayarak, ona yapacağım tüm şeyleri, ona yaptırdığım tüm şeyleri anlatan müstehcen bir hikaye anlatarak onu orgazma ulaştırabilirim. Ve bunun

Onu kamuya açık bir yerde sikmek gibi yapacağım bir şey de olsa, onu paylaşmak gibi asla yapmayacağım bir şey de olsa fark etmez.

O, tüm bu imgeler ve fantezilerle tahrik oluyor.

Oraya gitmeyi, ona aklımdan geçen en müstehcen, en vahşi, en erotik hikayeyi anlatmayı, hiç olmadığı kadar ileri gidebileceğim ve onun güvenli kelimesini düşünmesine bile gerek kalmadan kendini kaptırabileceği bir hikayeyi anlatmayı çok istiyorum.

Daha da fazlası, onu tezgaha sertçe dayayıp benim adımla haykırmasını istiyorum.

Ama yapmıyorum.

Odaklanmam gerekiyor. "Meksikalı mı?"

"Ne?" diye soruyor, açıkça şaşkın bir şekilde.

"Akşam yemeği, Meksika yemeği ister misin? Taco gibi basit bir şey. Ya da Yunan yemeği?"

"Şu anda yemek düşünmek istemiyorum," diye sinirli bir şekilde cevap veriyor. "Senin oyuncağın olmak ne oldu?"

"Öylesin. Bunu biliyoruz. Ama... senin bir iş bulmanı istemiyorum."

"Sen de orada olacaksın."

Gözlerimi ovuşturup viskimi yudumluyorum. "Öyle mi? Thomas birdenbire beni dışlarsa,

Thomas'ın beni aniden dışlayıp dışlamayacağını bilmiyoruz. Bunu yapmayacaksın."

"Bir şeyler bulabiliriz." Sprite ve viski karışımından bir yudum alır, burnunu kırıltırır, bardağı masaya koyar ve bir elini göğsüme koyarak bana yaklaşır. Gözlerime bakarak sorar. "Bunun bir fantezi olduğunu söyleyebilirim, ama senin de orada olman gerekiyor."

"Ne yani? Katılayım mı?"

"Beni izle."

"Vi, kimse bir seks işçisini istemez..."

"Başka işler de var. Garsonluk ya da..."

"Orada çalışan kadınların seks yapmadığını mı sanıyorsun? Orası bir seks kulübü. Hepsi bununla ilgileniyor. Ya da ilgileniyor gibi görünüyor. Seks kaçınılmazdır. Bu tür yerlerde her zaman öyledir. Bazılarının bu işe katılan partnerleri yoktur ve tek bir müşteriyle ilişki kurmanın yükünü taşımak istemezler. Bu işler karmaşık hale gelebilir. Nadir olur, ama olur. Bunu seven ve aynı zamanda gizlilik konusunda eğitilmiş bir kızla gidersen, bu karmaşıklığı ortadan kaldırırsın."

Eli sıkışır. "Sen...?"

"Hayır. Kulüplerde kimseyle çıkmadım diye yalan söylemeyeceğim, çünkü çıktım. Bu anonimliği seviyorum ve benim yüksek profilli bir işim yok. Ben bir hiçim. Bir hayalet."

Vi bana şüpheli bir bakış atıyor, bu da beni güldürüp ona sarılmak istememe neden oluyor.

"O kulüpte çalışmanı istemiyorum Vi, seks yapmasan bile." Sonra iç geçiriyorum. "Ve seni elde tutmanın tek yolu olarak başkalarını sikmek istersen, bunu hallederiz, senin için onları seçerim, tabii ki."

"Kesinlikle," diyor, sesinde tatlılık var. Ve bunu, başkasıyla yatmak istediği şeklinde yorumlamıyorum. Açıkçası öyle olduğunu düşünmüyorum. Daha çok, onu güvende tutmamı, korumamı sevdiğini düşünüyorum.

"Mesele seks değil," diyorum. "Senin incinmeni istemiyorum. Ve bence kendini tehlikeye atmadan da istediğimiz tüm cevapları alabiliriz."

Kollarını bana doluyor ve başını kalbimin derin atışlarını duyabileceği göğsüme yaslıyor.

Onu güvende tutmak için her şeyi yaparım. Her şeyi. Sonra başını kaldırır. "Taco iyi olur."

"Senin için her şeyi yaparım."

Saat geç oldu, akşam yemeği bitti ve Vi benim yatağımda uyuyor.

Onun telefonu ve benim dizüstü bilgisayarımıla kanepede oturuyorum. Artık Macy'nin numarası bende ve onu hackliyorum.

Vi'ye güveniyorum ama bu kızı tanımıyorum, bu da ona güvenmediğim anlamına geliyor. Bu yüzden onu hackliyorum. Böylece güvenip güvenemeyeceğimi anlayacağım. Ve düşündükçe, bir tür eğitim merkezi olduğundan daha da emin oluyorum.

The Dungeon gibi seçkin bir kulübün kızları eğitmemesi imkansız. İnsan ticareti yoluyla getirilmiş ya da kendi iradeleriyle kulübün işgücüne girmiş olsunlar, bu imkansız.

Ve onları daha düşük seviyeli kulüplerinden birinde eğitmezdi. Tıpkı başka yerlerde bu sektörde çalışmış kızları almayacağı gibi.

Bu tür yerlerde önemli olan taze et, kızları eğitmek ve onları o yere özel hale getirmektir.

GPS takip cihazında, bir yıl önce kulübe bir kez gittikten sonra sık sık gittiği birkaç yer var. Ve şimdi, ara sıra bu yerlere gidiyor. Farklı siteleri mi var, yoksa başka bir şey mi var, bilmiyorum, ama bunu öğreneceğim.

Neyse ki, bu kızın güvenliği Vi'ninkinden bile daha kötü.

Belki de Macy'yi zorlasaydı, bu yerlerin bilgilerini Vi'ye verirdi, belki de vermezdi.

Ama onu tanımıyorum ve kızımın orada çalışmasını önerdiği için de kızgınım.

Bu ne lan?

Telefonuna takip cihazı yerleştiriyorum, böylece nereye gittiğini izleyebileceğim. Cidden, bunu yapmak çok kolay. Bu kız ve Vi gibi kızlar neden kendilerini internetteki her yarı düzgün sapık hacker'a maruz bırakıyorlar?

Kafamı sallayarak, onun ziyaret ettiği yerleri incelemek için geliştirdiğim bazı temel programları çalıştırmaya başlıyorum. Kapak isimleri umurumda değil

. Biri kuru temizlemeci, diğeri manikürcü ve biri de balıkçılık mağazası.

Ama sadece biri uzaktan hacklemek imkansız. Balıkçılık mağazası... Ve Macy'nin en çok ziyaret ettiği yer burası gibi görünüyor.

Özellikle de başlangıçta.

Ana eğitim merkezi ve diğerleri ne? Gerçek mi? Gerçek bir salon ve kuru temizlemeci mi? Öyle görünüyor.

Ama balıkçılık mağazasına ne kadar uğraşırsam uğraşayım, içeri giremiyorum.

"Ne yapıyorsun?" diye soruyor Vi, uykulu ve sıcak bir sesle arkamdan.

Yaklaştığını fark ettiğimde, benim gömleklerimden birini giymiş olduğunu görüyorum. Ona bir bakış atıyorum. "Çıplaklık konusunda bir kural vardı sanıyordum?"

Violet bana bakıyor ve hiç tereddüt etmeden gömleği çıkarıp yere atıyor yere attı, dizüstü bilgisayarımı kucağımdan aldı ve yanıma koydu. Onun yerine kucağıma oturdu ve onun dünyadaki en mükemmel kadın olduğuna eminim.

"Bu senin için uygun mu?" diye soruyor.

Göğüs uçlarını öperim. "Bu tavır olmasa da olur."

Kollarını boynuma doluyor. "Gerçekten mi?"

"Hayır." Onu kucaklayarak, hızla sertleşen penisime amını sürtüyorum.

"Bu tavrını seviyorum."

Vi dikkatimi dağıtıyor.

"Ne yapıyorsun?" Bir şey alırken göğüslerini yüzüme sürtüyor. Sonra biraz geriye yaslanarak bana telefonunu gösterirken hoş bir manzara sunuyor. "Bununla mı?"

Elimi aşağı kaydırıp ıslak amını avuçlarım, başparmağımla klitorisini okşarım, yumuşak, erotik inlemelerinden zevk alırım.

O kadar sertleşmişim ki, zihnim boşalmış durumda. "Eğitim merkezini bulmaya çalışıyorum."

"Ne eğitim merkezi?"

Siktir. Gözlerine bakıyorum. "Kızları yetiştirdikleri merkez. Hem senin düşündüğün anlamda, hem de rolünü oynadıklarından emin oldukları merkez."

"Sence ilgilenmeyen kızları da kabul ediyorlar mı?"

"Tatlı küçük Vi, bu tür lüks mekanlarda bakımlı kızlar, bakımlı insan ticareti mağduru kızlar olduğunu biliyorum. Bazıları, oradan geldiklerini fark etmiyor olabilirler," diyorum, inanmadığım bir söz söyleyerek. Bir kulübe giren veya bir kulüp sahibi olan herkes, orada kendi iradesi dışında sisteme kapılmış bazı kızlar olduğunu bilir. Ya da çoğu zaman, zorla bu işe sokulmuş kızlar olduğunu.

Bu yüzden içeri giren bekar erkeklere takılıyorum ve orada çalışan kızlara asla yaklaşıyorum.

"Ama..."

"Bahşış alabilirler, ama bir erkek asla onlara zamanları için para ödemez. Belki..." O hareket edince keskin bir nefes veriyorum ve amcığı benim sertleşmiş penisime sürtünüyor.

Bu yaramaz kızın ne yaptığını çok iyi bildiğinden ve beni bilgi vermek için bir silah olarak kullandığından neredeyse eminim. Ama ona bilmemesi gereken hiçbir şeyi söylemeyeceğim.

Bu yüzden, kalçalarını kavrayarak onu yerinde tutarken, o da ellerini yüzümün iki yanına koyup parmaklarını gözlüğümün saplarına geçiriyor.

"Belki ne, Cade?"

"Belki erkekler kulübe para ödüyorlardır. Bilmiyorum. Orada çalışan kızlar hiç ilgimi çekmediğinden, hiç sormadım ya da araştırmadım. Ve eğer o mekanda çalışırsan, seni uyarıyorum, seni tekmeleyip bağırarak dışarı sürüklerim. En iyisi eğitim merkezine girip hacklemek."

Bana doğru sallanıyor. "Bunu nasıl yapacaksın? Sihirli hackleme becerilerinle mi?"

"Tüm ilginç bilgiler çevrimdışı. Ve bunun bir paravan olduğunu biliyorum çünkü sitedeki bilgiler o kadar basit ki, ikinci kez bakmaya gerek kalmadan ilk bakışta anlaşılıyor."

"Bu ne anlama geliyor?" diye soruyor.

Kahretsin, onu görmezden gelmek çok zor. "Bu, oraya fiziksel olarak girmem gerektiği anlamına geliyor."

"Ama..."

"Akıllıca bir hareket. Çevrimiçi ortamda hiçbir şeyin olmaması, bilgisayar konusunda bilgili olmadıkları anlamına gelebilir, ama bunu yapan kişinin bilgili olduğunu görebiliyorum. Yani, her şey sitede var. Sistemlere erişmek için, erişebileceğim bir nokta sağlamak üzere sunuculardan birine USB bağlamam gerekecek."

"O zaman eğitimi ben almalıyım, bunu senin için yapabilirim." Bana bakar ve hala ereksiyonuma karşı sallanarak beni yumuşakça öper.

Ve onu akılsızca sikme ihtiyacı beni kaplıyor. Ya da belki de ona biraz akıl sokmak için sikmek.

"Sadece bize o erişimi sağlamak için."

"Hayır." Dişlerimi gıcırdatarak elimi boğazına attım. Kimlerin patron olduğunu gösterecek kadar sert ama incitmeyecek kadar hafif.

Sonra oksijenini kesmek için sıkıyorum ve o inliyor, gözleri kapanıyor, benim sikime yaslanıyor, bir eliyle benim elimi gevşetmeye çalışıyor.

"O lanet olası yere yaklaşmayacaksın. Tartışma bitmiştir."

Orada gerçekten tecavüze uğrayacak çünkü içeri girip maceraya atılmaya karar verse bile, ki buna tamamen karşıyım, kimse ona güvenlik kelimesini sormayacak. Kimse ona nazik davranmayacak.

"Konu kapanmıştır." Onu biraz daha sıkı sıkı sarıp, ateşli, cezalandırıcı bir öpücük veriyorum.

Onu bırakıp tekrar nefes almasına izin verdiğimde, gözleri parıldıadı.

"Ya sana itaatsizlik edersem? O zaman ne olacak?"

şu anda çirkin gerçekleri dile getirmenin sırası değil. Onun yerine, onu kollarımın arasına alıp yatak odasına taşıyorum.

Onu yatağa bırakıyorum. Sonra bağları çıkarıp ellerini çabucak çözüyorum. Ardından yeni aldığım bir şeyi çıkarıyorum. Bir örümcek gagası.

O direnir, ama ben gözlerini bağlarım ve sonra gag'ı takarım, ağzı artık benim zevkim için açıktır.

Ve bu sefer, bir ip alıp, bacaklarını açık tutacak şekilde bağlayıp sabitliyorum, ayaklarını kaldırarak tüm deliklerini ortaya çıkarıyorum.

Onun boğazına boşalacağım.

Göğsünün üzerine tırmanıyorum, ağırlığımın çoğunu kendim taşıyarak onu ezmek için, ama beni hissedebilmesi için.

Ağzından akan salyayı parmağımla silip klitorisini okşamaya başlıyorum. Sonra kot pantolonumu çıkarıp, ek bir kısıtlama oluşturacak şekilde aşağı indiriyorum ve ağzındaki tıkaçtan sikimi sokmaya başlıyorum.

Onun boğazını sikmeye başlıyorum. "Söyleneni yapmazsan böyle cezalandırılırsın."

Elimi yastığa koyup, sikimi ağzına ve boğazına sokup çıkarmaya başlıyorum.

Beni kızdırdı ve boşalmam gerekiyor, içimi kemiren bir dürtü bu. Boğazını gırgırlayarak ve öğürme refleksiyle beni etkiliyor, üzerime kapanıyor, sıkıyor ve ben elektriklenmiş, ateşler içindeyim. Damarlarımdan ve yüksekte duran testislerimden geçip, tatmin edici, erotik bir tokatla çenesine çarpıyor.

Ona sertçe giriyorum ve sonra hızlıca boşalıyorum. Ağrı şiddetleniyor ve sonra penisim şişiyor ve zevk içimden yukarıya, onun boğazına doğru akıyor.

Bağırıyorum, yumruğumla yastığı vuruyorum.

Boşaldığımda, birkaç kez daha itiyorum ve sonra çekiliyorum.

Ayağa kalkıp soyunuyorum, ona bakıyorum. O çok çekici, erotik bir zevk ve ben yine sertleşiyorum. Ama bu sefer, bacaklarının arasına girip perineumundan klitorisine kadar yalıyorum, sonra duruyorum. Ona işkence etmek istiyorum.

Edging dünyasında yavaş hareketler. Sonra onu bırakıyorum.

Violet için zevk çekmecemde ona başka bir şey hazırladım. Bir sürü oyuncak var. Bazılarıyla oynadık, bazılarıyla oynamadık. Hepsi kullanıma hazır şekilde yıkanmış.

Buldum. Anal tıpası. Sanırım bunu onun içine sıkıca yerleştirilmiş haldeyken onu sikmek istiyorum.

"Biliyor musun, sanırım başka birini çağıracağım." Bir süre duraksıyorum, bir mesaj gönderecek kadar uzun bir süre. "Ama önce seni hazırlayayım."

Bir şey söylemeye çalışıyor ama yapamıyor, ağzındaki tıkaç hala yerinde. Oyuncağı alıp bacaklarının arasına geri dönüyorum.

Şimdi onu yalamaya başlıyorum, klitorisine odaklanarak, o inerken ağzıma alıyorum.

Durup fısıldarım, "Çok güzelsin."

Sonra ıslak sıcaklığa bir parmağımı sokuyorum ve o hareket etmeye çalışıyor ama gerçekten yapamıyor.

Bu kesinlikle çok güzel. O benim kontrolüm altında.

Oyuncağı yavaşça kıkına doğru itiyorum ve o titriyor, ama silikonu içeri sokmuyorum. Henüz.

"Sana müstehcen sözler söyleyeceğimi biliyorsun, sana herhangi bir erkeğin ruhunu kaybedeceği türden bir kadın olduğunu, nasıl inlediğini söyleyeceğim.

Sanki çamurda sertçe sikilmek istiyormuşsun gibi. Sanki herkesin önünde, bir oyuncak gibi sergilenmek istiyormuşsun gibi. Ama sanırım seni sessizce alacağım. Ve belki de ben olmayacağım. Belki başka biri olacak.

Durup uzaklaşıyorum, ona bakıyorum, yataktaki oyuncaağa, kızarmış, şişmiş, hazır olan amına. Islak.

Sonra uyluklarını pererek, oyuncaağı alıp yavaşça içine sokarken amını yalıyorum, onu orgazma yaklaştırmaya alışmıyorum.

O orgazmın eşiğinde ve ben onun orgazm olduğu anda içinde olmalıyım.

Bu farklı bir tür edging, kaos dolu bir edging, böylece sistemi aldatmaya çalışamaz.

Son bir kez itiyorum ve kıı, tabanın önündeki ince kısmı saran kalın kısmı yutuyor.

Onu yavaşça sikmeye başlıyorum, tepkilerini izliyorum. Sonra onu içeri itiyorum, bacaklarının arasına giriyorum ve hizalanarak içine dalıyorum. Amcığı benim için açılıyor, geriliyor.

O ateş gibi. Ve dalgalanıyor, amcığı kasılıyor.

Eskiden sıkıysa, şimdi inanılmaz, ve en ufak bir inilti çıkartıyor.

Hala, her iki deliğine de girmeye alışmasına izin veriyorum. Sonunda gevşiyor ve ben de itmeye başlıyorum.

Saniyeler içinde sıfırdan bine çıkıyorum ve onu sertçe almaya başlıyorum, derinlere vurmaya başlıyorum ve o çığlık atıyor, tüm vücudu sertleşiyor, ama ben devam ediyorum çünkü onun daha fazlasını verebileceğini biliyorum ve yakında daha derin dalgaları hissedebiliyorum, sadece amından değil, her yerinden gelen dalgaları.

O benim sikimi emiyor ve o ultra sıkılık hala orada ve bir şeyler yapıyor.

Aminin diğerk tarafındaki sert ama yumuşak silikon beni bitiriyor ve ben zar zor dayanıyorum, her şeyi kontrol etmeye çalışıyorum, önce onun boşalmasını sağlamaya çalışıyorum, ama o spazm olmaya başladığı anda, neredeyse sikimi koparacak gibi, beni saran bir zevk dalgası vuruyor, şişip seğirip boşalıyorum, onun derinlerinde, neredeyse bayılmak üzereyim.

Sonra onu özüyorum, tıkaç ve ağızlığı çıkartıyorum ve gözlerini açıyorum. Üzerimize battaniyeyi çekip onu kendime yakın tutuyorum, güzel yüzünü öpüyorum.

O da beni tutar, gözleri buğulu, hala o anın içinde kaybolmuş gibi. Kendine geldiğinde onu yıkar, su veririm. Sonra bütün gece onu kucaklarım, ama önce? şu anda sadece burada kalıp onu kucaklayacağım.

Dudaklarımı şakağına değdiriyorum. "Sen benimsin. Başkasının değil, sadece benim."

Yirmi Altıncı Bölüm

VIOLET

Uyandığımda saatin kaç olduğunu bilmiyorum. Cade de bilmiyor. Oturup onu inceliyorum.

Tıraş olması gerekiyor, her ne kadar dün geceki hafif sakalını sevmiş olsam da, sakalıyla çok seksi görünüyor. Ama sakalının yakıcı etkisiyle yüzümün yanmasını istemiyorum.

Unut gitsin. Onun tarafından bu şekilde işaretlenmeyi seviyorum, cildimin kızarmasını, sanki büyük bir peeling yaptırmışım gibi hafifçe soyulmasını, ama sadece ağzımın ve çenemin çevresinde yoğunlaşmış olmasını.

İstemediğim şey, işçi olarak girersem üzerimde bu izlerin olması. Bu düşünce beni ürpertiyor.

Onun endişesini anlıyorum. Neden istemediğini anlıyorum.

Diğer erkeklerin bana dokunmasını, benimle sevişmesini istemiyor. Ben de istemiyorum.

Ama elbette bir çözüm yolu bulabilirim. Barmenler var, ben de yapabilirim. Ya da...

Ya da belki aptal ve naif davranıyorum.

Elimi çenemin üzerinde gezdiriyorum. Sonra yavaşça yorganı kaldırıyorum.

Kahretsin, yumuşakken bile boyutu iyi. Daha önce penisleri hiç düşünmemiştim, hayranlık duyulacak ve tahrik edici bir şey olarak değil, tabii ki arzuladığım ve sevdiğim bir erkeğe ait olmadıkları sürece. Ama o başka bir şey.

Ve onu sert istiyorum.

Aşağı inip onu yalıyorum ve o büyümeye başlıyor. Bu harika ve bu gücün etkisiyle başım biraz dönüyor.

Eğer kelepçelerim olsaydı, onu bağlayıp istediğimi yapardım.

Bu benim fantezim değil. Ya da değildi, ama şu anda, her yalamamda onun sertleşmesiyle, hızla bir fanteziye dönüşüyor.

Onu ağızıma alıp emmeye başlıyorum, yukarı aşağı hareket ediyorum.

Tadı bizim gibi, seks yapmadan önce aldığımız duş gibi. Şimdi o kadar büyük ki, ağızımı gerginleştiriyor ve ben onu boşaltmak istiyorum, bunu kendi başıma yapmak istiyorum, onun rehberliği olmadan, olmadan...

"Tanrım, kadın. Normalde, gece yarısı uyandırılmak beni çıldırtırdı."

Daha sert emiyorum, seğiren penis ve ön sıvı amımı zonklatıyor ve klitorisim o lezzetli şekilde ağrımaya başlıyor. Bu, tatmin olabileceğim anlamına geliyor, kendi zevkimi ertelediğim için onun zevkini tatmin etmek benim için harika olacak.

Normalde, Cade bir oyun oynamadığı ve beni tahrik etmediği sürece her zaman orgazm olmamı sağlar. Ama bu sefer kontrolü ben istiyorum. Her şeyi.

Onun üzerinde. Ve onun orgazmında. Benim orgazmımda.

Eğilip onu derinlemesine alıyorum, başlayan öğürme refleksini bastırarak durmadan devam ediyorum ve onu boğazımda tutuyorum, duş oyunlarından sonra biraz kirlenmiş olan o tuzlu, temiz tadı yutuyorum.

Bu dayanılmaz bir şey.

Nefesini tıslayarak alır, sonra inler. "Uyuyabildiğim zaman, uyumayı severim. Siktir! Ama her gün ağızıyla sikimi yutmanı tercih ederim.

Nefes almam gerek, öksürerek geri çekiliyorum. Her şey çok ıslak, kaygan ve ben onun sikinin başını yalayıp emerek onu biraz mastürbasyon yapıyorum. Ve sonra o, arzu ve ihtiyaçla dolu bir inilti çıkarır. "Siktir, Violet."

Eli saçlarıma dokunur ve ben onun sikini ağızımdan çıkarırım.

"Hayır. Bunu yapmak istiyorum. Seni bağıladığımı hayal et."

Odanın loş ışığında ona bakıyorum ve eğlenceli bakışını ve yarı gülümsemesini kaçırmıyorum. Ama o geriye yaslanıyor, elleri başının arkasında. "Böyle mi?"

"Aynen öyle. Kıpırdama. Yoksa..."

"Tanrım, tehditler," diye fısıldadı. "Dediğini yapacağım." "Sen bir pisliksin."

"Beni daha çok isteyerek esir alınmış biri olarak düşün."

Hizmetime devam ediyorum ve dürüst olmak gerekirse, daha önce oral seksi hiç bu kadar sevdiğimi sanmıyorum. En azından, onunla yaptığım gibi değil.

Ağzımı ve boğazımı doldurma şekli, tadı ve hissi, içimi kaplayan güç... Her şey beni tahrik ediyor.

Onun inlemelerine ve homurtularına, boşalmamak için mücadele ederken kaslarının gerilmesine neden olan benim. Ve ben onu boşaltmak için çalışıyorum. Boşalmasını boğazıma istiyorum. Onu derinlemesine, çok derinlemesine alıyorum ve tüm tükürüğü ve reflekslerimin aşırı çalışmasını görmezden geliyorum.

Sonra tamamen kasılır, sıcak spermi boğazıma çarpar ve ben onun tuzlu tadını almak için biraz geri çekilirim ve onu yutarım.

Yavaşça ondan ayrılıyorum, sönmekte olan penisini tutuyorum ve o hareket ederken, "hayır" diye fısıldıyorum.

Şimdi işkence oyununa başlıyorum. Bu konuda iyi değilim. Onun gibi değilim, o benim içimde vurabileceği ve tutabileceği tatlı noktayı bulamıyorum.

Bu yüzden onu yalıyorum, parmaklarımı yavaşça yukarı aşağı gezdiriyorum, ucuna doğru ilerleyip emerek onu zıplatıyorum.

Ama o da benim gibi. Duyarlı, çok duyarlı. Belki de bu cinsel uyum, bu şekilde bir araya gelip seksin her bir muhteşem saniyesini bu kadar kolayca yaşayabilmemiz, bizim birbirimize bu kadar uyumlu olmamızdan kaynaklanıyordur.

Aramızdaki seks o kadar ateşli ki, birkaç dakika içinde sertleşip benim için hazır olacağını biliyorum, bu yüzden sadece anın tadını çıkarıyorum.

"Siktir, büyük bir ceza alacaksın," diye mırıldanıyor. "Özgür kaldığımda."

"Belki seni esir tutarım. Benim seks kölem." "Bu dünyada daha kötü şeyler var, Vi."

Onun penisi artık tamamen dikleşmiş durumda ve ben onu biraz daha emiyorum çünkü yapabiliyorum, çünkü istiyorum ve sonra, onu tabanından tutarak yukarı doğru hareket ediyorum, üzerine tırmanıp onu konumlandırıyorum, aşağı kayarak onu içime alıyorum.

Yavaşça ilerliyorum. Islak olduğum için zor olmuyor. O büyük, ama gerginlik iyi geliyor ve kısa sürede onun üzerine oturuyorum, tamamen.

Bir an bekliyorum.

Sonra onun karın kaslarına tutunup sallanmaya başlıyorum, yukarı aşağı hareket ederek onu sikiyorum, beni coşturan noktayı buluyorum. O tıslıyor, ben de onu sikiyorum, her saniye daha da güven kazanıyorum ve kendimi tahrik ediyorum.

O benim. Bu adam benim ve benim hızımı belirlememe, kontrolü ele almama, onu benim istediğim şekilde becermeme izin vermesini seviyorum.

Onu içimde derinlemesine okşamayı seviyorum, ama aynı zamanda klitorisimi ona sürterek ve ezerek hareket etmeyi de seviyorum. Onun penisini yaladığım andan itibaren sihirli bir şey oluyor, ama şimdi diğeri başlıyor, yıldızlarla ve mutlak zevkle dolu olan.

Basınç artıyor.

Onun üzerinde daha sert, daha hızlı sallanıyorum, orgazm öncesi mutluluğun şarkı söyleyen elektrikli iplikleri dönüyor ve saçlarımı geriye atıyorum, onu kullanıyorum, yukarı aşağı vuruyorum, olana kadar ona sürtünüyorum.

Vücudum bir kademe kayıyor ve orgazm geliyor, o tatlı mutluluk anı, beni vahşi bir zevke sürükleyene kadar askıda kalıyor.

Ve ben boşalıyorum, klitorisim enfes bir coşkuyla atarken, amım onun üzerinde kasılmalar yapıyor.

Ben düşmeye başlarken beni yakalar ve sıkıca tutar, sert darbelerle içime girer ve benim adımları haykırır, Cade ikinci kez boşalır.

Sonra yavaşça bizi yuvarlar ve beni öper.

Bu öpücükleri seviyorum, oksijenin ikinci planda olduğu, birbirimizi tekrar tekrar tatma ve keşfetme ihtiyacının derin olduğu öpücükler. Dudaklar ve diller birbirine dolanıyor.

Ama çekilmeden ve beni kucaklayarak döndürmeden önce bir kez daha öper. Dudakları kulağıma dokunur.

"Biraz uyu, Vi."

YENİDEN UYANDIĞIMDA, kollarımız ve bacaklarımız birbirine dolanmış, aramızda lezzetli bir sıcaklık oluşmuş. Kollarını bana dolamış, ben de dönüp kıvrılarak ona sokuluyorum. Ve elimle sabah ereksiyonunu kavriyorum.

"Günaydın, benim küçük seks düşkünü. Dün gece olanlardan sonra yorgun düşersin diye düşünmüştüm."

Onun penisini sıkıp derisini yukarı çekiyorum ve o inliyor.

"Ben seninim, Cade."

"Ve sen çok enerjiksın. Daha fazlasını mı istiyorsun?"

İç çekip ona doğru iterek boğazını öperim. "Ben her zaman daha fazlasını isterim."

"Sen doyumsuz bir canavarsın." Gülüyor, sırt üstü yatıyor ve beni de yanında yatırıyor, sonra beni kaldırıyor ve beni üzerine çekerken onun penisini amıma yönlendiriyorum.

"Beni suçluyor musun?"

O boğazımı ısırırken ben nefesimi tutuyorum, ama sonra telefonunun titremesi o anı bozuyor ve ben inliyorum.

O da inler. "Bakmam lazım. Önemli olabilir." Telefonu alırken, hala içimdeyken bizi ters çevirir.

Sonra o da inliyor ve nazikçe çekiliyor. "Enzo." "Ne oldu?"

Yüzünde gizlemeye çalıştığı karanlık bir bulut belirir. "Emin değilim. Buluşmamız gerektiğini söylüyor."

Telefonu tekrar titrer. Ve cevaplar. Enzo'nun sesini duyabiliyorum ama sözlerini duyamıyorum.

"Evet." Cade yataktan kalkar. "Seni duydum. Acil bir durum... Tamam, orada buluşuruz. Bana on beş dakika ver."

Telefonu kapatır ve banyoya doğru yola çıkar. Ben de kalkarım ve onu takip ederim. "Ne oldu, Cade?"

"Bilmiyorum."

Onunla birlikte duşa giriyorum. "Ben de geliyorum."

"Hayır, gelmiyorsun."

Gideceğim.

Sabunu çaldım ve dünyanın en hızlı duşunu aldım, sonra dışarı çıktım ve işi bitirmesini ona bıraktım. Sonra birkaç dakika içinde giyinip hazırlandım, o da kot pantolon, tişört ve kapüşonlu sweatshirt giyip yatak odasından çıkınca onu kapıda bekledim. Elinde sırt çantası vardı.

Durur ve bana bakar. "Hayır."

"Zaman kaybediyorsun." Kapıyı açarım. "Hadi."

"Tartışacak vaktim yok," diye mırıldanır ve arkasından kapıyı kilitler.

Bu lokanta, daha önce kahvaltı için bagel aldığım ve Jack'le birlikte gittiğim bir yer. Cade lokantaya gitmektense sipariş vermeyi tercih ediyor. Muhtemelen çok fazla çalışıyor olduğu için.

Ve... ve belki seks kulüplerine gitmek için? Biz tanışmadan önce. Çünkü Jack'le çıkarken Cade hakkında hiç bilmediğim çok şey var.

Enzo bize el sallıyor ve garson kahveyle geliyor.

Ben krem peynirli ve somonlu bagel sipariş ediyorum, Cade ise sadece yoğurt, yulaf ve çilek istiyor.

"Elli yaşında mısın?" Enzo bir parça pastırma alır ve çiğner.

"Hayır, sadece senin gibi tıkanmış damarlar istemiyorum."

Enzo sırtıyor. "Beni tanırsın. Ben vahşi yaşamayı severim." "Bu kadar acil olan neydi?" Cade kahvesinden bir yudum alıyor.

"Yaptım. Amcamdan yardım istedim."

Kaşlarımı çatarak Cade'e biraz daha yaklaşıyorum, neyi kaçırdığımı anlamaya çalışırken elim onun uyluğuna gidiyor. Çünkü bir şeyi kaçıyorum.

Cade'de titreyen bir gerginlik var ve tamamen Enzo'ya odaklanmış durumda.

"Siktir." Cade bardağını masaya koyar, parmakları bardağı sıkıca kavrar.

Enzo onun bakışlarını karşılıyor ve aralarında söylenmemiş bir şey geçiyor. "Sen sordun dostum."

"Farkındayım."

"Bana çok çabuk cevap verdi."

Cade derin bir nefes alır. "Ne istediğini söyledi mi?" Bu amcası kim?

Önemli biri gibi görünüyor.

Cade'in tepkisi, kiminle iletişime geçtiğinin belirtilmesine yönelik gibi görünüyor.

"Henüz değil, ama yaptı. O pisliği buldu," diye mırıldanır Enzo. "Hangi pislik?" diye sorarım.

İkisi de bana bakıyor. "İvan." Ben hareketsizim. "Şey yapan..."

"Bizi kaçıran, evet, o pislik." Sonra Cade dikkatini tekrar Enzo'ya çevirir. "Ama onu sadece o bulmadı, değil mi?"

"Amcamın yaptığı şey açısından değil. Onun yerini buldu. Ve ben de bu sabahın erken saatlerinde onun bulunduğu bara gittim. Şöyle diyelim, ben geldiğimde köşede oturmuş sarhoş oluyordu."

"Güvenlik yok mu?"

Eminim etrafta bir sürü insan vardı, ama düşük profilli olmak, çevrendeki insanların çoğunu terk etmek anlamına gelir ve adam ancak şimdi saklandığı delikten çıkmaya başladı. Ama bizim için iyi oldu, çünkü ona yaklaştım. Kiminle olduğunu da biliyorum.

Nedense, bakışları bana kayıyor.

"Arkadaşının kim olduğunu tahmin et." Enzo gözlerini benden Cade'e çevirir. "Vi onu tanıyor."

"Ama..." Kaşlarımı çattım. Bu Ivan'ı tanıyacak kimseyi tanımıyorum. Belki Thomas, ama Cade Thomas'ı tanıyor ve bu kesinlikle bir şok olmazdı.

Cade yüzünü elleriyle ovuşturur. "Siktir."

"Sanırım buldun." Enzo, kasvetli, mizahsız bir gülümsemeyle cevap verir. "Walsh." Cade, bu ismi zehirliymiş gibi mırıldanır.

"Siktir, bingo." O gülümseme karanlık bir sırtışa dönüşür. "Ben yanlarına oturduğumda ikisi derin bir sohbe dalmışlardı. O kadar dalmışlardı ki, sohbetlerini bile kesmediler. Muhtemelen o lanet barın müziğinin söylediklerini bastıracağını düşündüler. Bazılarını kaçırdım ama... en sevdiğim ve en anlamlı olanı, hiçbir şeyin kongre üyesine geri dönmemesini sağlamakla ilgili olanıydı."

"Ama..." Cade elimi sıkıp bana bir bakış attığında durdum.

Enzo, yumurtalarını yemeye devam ederken konuşmaya devam eder. "Doğrudan bir şey söylenmedi. Kaydettim." Cade'e bir USB atar. "Ama kullanabileceğimiz hiçbir şey yok, hiçbir yerde geçerli olmayacak şeyler var. Ancak, ima dolu bir konuşmaydı."

İma doluydu. Sohbet, Joseph Walsh'ın kızının kayboluşuna karıştığını ima ediyordu."

"Zihinsel jimnastik mi, yoksa sadece bilersen bilirsin türünden bir ima mı?" diye sorar Cade.

"İkincisi, yoksa burada olmazdım." Enzo biraz domuz pastırması alır ve bir parça tostı yumurtanın sarısına batırır.

Konuşma sırasında gelen bagelim midemi bulandırır ve onu iteklerim. "Ondan bahsetti mi?"

"Gerek yoktu," diyor Enzo. "Bak, bunu yeterince uzun süredir yapıyoruz ve nasıl işlediğini biliyoruz. Onları duyan başka biri bununla ilgilenmezdi. Kongre üyesinin neden orada olduğunu merak etmiş olabilirlerdi, ama o kot pantolon giyyordu."

"O yok." Midem bulanıyor.

"Hayır, yok," diyor Enzo. "Ya da belki erken dönmüştür. Takım elbise giymemişti, kamera karşısına çıkmaya hazır değildi ve sarhoş olmasına rağmen dikkatli davranıyorlardı. Bana göre bu çok açıktı çünkü ortalama bir insandan daha fazla bilgiye sahibim. Kulüp, kızı insan ticareti yapılmış biri gibi tutuluyor, belki de en yüksek teklifi verene. Patronun iyi bir adam değil."

Masayı geri itiyorum. "Walsh öyle biri değil..."

Ne değil? Isaac'ın aksine buna inanamıyorum.

Walsh farklı, iyi, hakkında sadece harika şeyler duyduğum bir adam ve bu onun ekibi için de geçerli. Genellikle kirli çamaşırların ortaya çıktığı insanlar. O şüpheli biri değil.

Öyle olsaydı görürdüm.

Diğerleri bunu fısıldardı.

"Tuvalete gitmem gerek, izin verirsiniz." Kalkıp lokantadan geçerek tuvalete giderim ve içeri girerim.

Orada yüzüme su serpiştirip duvara yaslanarak derin nefesler alıyorum.

Enzo bunu yüksek sesle söylemedi, söylemesine gerek yoktu. Ama insan ticareti, birinin onu sattığı anlamına geliyor. Walsh...?

Yapamam.

Kendi kızını satar mıydı? Ve neden? Bu her türlü şeytani bir şey.

Biri kapıyı tıklatır ve ben kapı açılırken ayağa kalkarım. Cade kafasını içeri sokar ve kalbim hızla çarpmaya başlar. "İyi misin Violet?"

"Evet. Hayır. Bilmiyorum." Başımı sallamaya başlıyorum ama gözlerim bulanıklaşıp boğazım yanınca başımı sallamayı bırakıyorum. "İnanamıyorum. Onun iyi bir adam olduğuna emindim."

Ve Cade'e

bakıyorum.

Gerçekten

bakıyorum.

Tanıştığım tüm erkekler konusunda yanılıyorsam, Cade konusunda da yanılıyor muyum?

Aldatan kardeşi, Isaac ve şimdi de kongre üyesi... Yanlış şeyler yapan, ama öyle olmadıklarını düşündüğüm başka erkekler de var. Küçük şeyler, önemsiz şeyler. İsimler ve yüzler bir an için kafamda bulanıklaşıyor.

"Belki de içgüdülerime hiç güvenemem."

Ama Cade kapıyı daha da açarak içeri girer ve kapıyı kilitler.

Omuzlarımdan nazikçe tutar, dokunuşu anında rahatlatıcıdır. "Oraya gitme, Vi. Sadece nefes al."

Ben de öyle yaparım ve başımı omzuna yaslarım, kolları beni sarar ve beni yere indirir, serbest düşüşümü durdurur.

"Ben sadece..."

"Biliyorum," diye mırıldanır. "Ama gerçeği öğreneceğiz. Birlikte."

Yirmi Yedinci Bölüm

CADE

VI BANA SIKI SIKI SARILIR ve yüzeyin altında bir titreme vardır, bu da bana attığı bakışla birleşince, sanki bana pek güvenmiyor gibi, ya da belki de daha çok kendine güvenmiyor gibi, dengemi biraz bozar. Onu suçladığımdan değil.

"Tamam mı?" diye fısıldıyorum.

Bana doğru başını sallar ve gömleğime doğru, "Ya kendi yargıma güvenemiyorsam?" der. Vi hafifçe güler. "Jack, Isaac ve şimdi de Walsh mı?"

"Sen" demiyor. Ama orada. Söylenmemiş, ama rüzgarda bir fısıltı gibi duyuyorum.

Bana güvendiğini biliyorum. Violet genç, ama cesur ve inanılmaz derecede hırslı. Karşılaştığı zorluklara rağmen istediği şeyin peşinden gitmekten korkmuyor. Ve onun geçmişini yeterince iyi tanıyorum, kendini yetiştiren biri olduğunu biliyorum.

Böyle şeyler, çok genç yaşta dünyayı idare edecek kadar zeki olmayı gerektirir. İnsanları okumayı öğrenmeyi gerektirir.

Ve o bunu çok iyi yapıyor.

Güvenmek isteyen bir yanı var ve bu kötü bir şey değil.

Ama şu anda temelleri sarsılıyor. Walsh'a inanmak istedi.

"İnanabilirsin, Vi."

"Jack'in aldatacağını ya da yaptığı şeyi yapacağını tahmin edemedim. Ve Isaac..."

Yutkunup, elimi saçlarının üzerinde gezdiriyorum. "Bak, bunu söylemekten nefret etsem de, Jack kötü biri değil. Sen ondan büyüdün, hepsi bu. O benim kardeşim, biliyorum, ama... Jack olanlardan pişman ve bence derinlerde bir yerde, bu onun için bir uyanış oldu. Jack'in zorlu dersler alması gerekiyordu, ama o kötü bir adam değil. Birlikte olduğunuzda, bu doğrudur."

Bunu söylemekten nefret etsem de, haklı olduğumu biliyorum.

"Isaac'e gelince?" Kafasının üstüne bir öpücük konduruyorum. "Sen biliyordun. Ama bazen, Walsh gibi insanlar, haklıysak, bunu iyi saklarlar. Bu psikopatların bazıları nasıl bu kadar uzun süre paçayı kurtarabiliyor sence?"

O, sulu bir kahkaha attı. "Ben zavallıyım."

"Hayır. Sen iyi bir insansın Violet. Çoğu insandan daha iyisin. Ve başkalarına inanmak istiyorsun. Bunun kötü bir özellik olduğunu düşünmüyorum, hiç de öyle düşünmüyorum."

Yine başının üstüne öpücük konduruyorum ve kötü bir şeylerin olacağını ve bunu engelleyemeyeceğimi düşünmeden edemiyorum.

"Teşekkürler," diye fısıldıyor, ben isteksizce onu bırakırken. "Dışarıda görüşürüz."

Hala erken saatler, bugün stajına hazırlanmak için kalkması gerekiyor. Ve bu beni pek heyecanlandırmıyor. O gelmekte ısrar ettiğinden beri.

Onu iyi bir insan, en iyilerden biri yapan özellikler, onu büyük bir belaya sokabilecek özelliklerdir.

Walsh, her ne sebeple olursa olsun kendi kızını satacak kadar kötü biriye, o zaman Isaac'tan farklı bir sınıftadır.

Isaac'ı fark etti...

Ya da belki de ona davranışlarından dolayı onun pisliğin teki olduğunu fark etti.

Kahretsin.

Elimi kilide koyarken nefes alıyorum. "Bugün işe gitmemelisin bence."

"Eğer düşündüğün gibi, onun ofisine dalmayacağım. Ve oraya tek başıma gitmeyeceğim."

"Bence hastayım diye işten izin almalısın. Bir düşün, tamam mı?" "Düşüneceğim."

Sonra başımı sallayıp kapının kilidini açarak Enzo'nun yanına döndüm.

"Küçük oyuncağın sorun olacak mı?" diye sordu. Ona sert bir bakış attım. "Ona öyle deme."

O sırtıyor. "Bahse girerim öyle yaparsın."

"Ne? Kendini dışlanmış mı hissediyorsun? Çünkü, sana söylemek istemezdim ama sen benim tipim değilsin."

"Yalan. Ben herkesin tipiym. Eşcinsel, heteroseksüel, queer ve asexual. Hepsini tahrik ederim."

Kafamı sallayıp gülüyorum. "Hayal dünyanın sınır tanımıyor." "Ve kardeşinin eski sevgilisine aşık olman seni kör ediyor."

Kahve fincanı ağızıma yarı yolda donup kalıyorum. "Kör değilim."

"O bir joker kart, bunu sen de biliyorsun. Biraz fazla akıllı, çok fazla naif ve yaratıldığı zaman biri ona iyilikseverlik katmış."

Haklı, ama bunu bu kadar alaycı bir şekilde ifade etmesine gerek yok. "Belki de o bizi daha iyi insanlar yapıyordur."

"Dostum, o olmasaydı bu işe bulaşmazdık."

"Nişan partisinde işler biraz ters gitmeseydi bu duruma düşmezdik." Kahvemi yudumladım. "Bak, böyle şeyler olur, bu bizim işimiz, ama..."

"İşler her zamanki gibi kötüye gitti, ama Isaac'ın bağlantı noktası olması ve senin kahramanca davranışın yüksek sesle haykırışın oldu. O seni daha iyi bir insan mı yapıyor?"

Tartışmayacağım, ama bence o seni daha kötü bir oyuncu yapıyor."

"Biraz şanssızdık. Ve son yorumunu kırıcı buluyorum." "Dostum, Gino Amca'dan iyilik istemek zorunda kaldım."

Haklı. Ama yaptıklarımı değiştiremem. Vi'ye karşı hislerim yokmuş gibi davranamayacağım gibi. Lanet olası büyük hisler. Ve hayat karmaşık.

"Yapabileceklerimize ve bulunduğumuz yere odaklanalım." Ona bakıyorum. "Bunu halledebiliriz ve bu iş bittiğinde bazı müşterilerimiz için kullanabileceğimiz bir şey olduğunu biliyorum. Kongre üyesinin düşüşünü görmek isteyenleri ve Allistair'in holdinglerine giren paraya el koymak isteyenleri yeterince tanıyoruz. Gördüğümüz kadarıyla, The Dungeon onun servetinin şüpheli kısmının merkezi gibi görünüyor."

"Katılıyorum. Ama kızını uzak tutmalısın. Mümkünse tabii."

O haklı olduğu için yorum yapmaktan kaçınıyorum. Birbirimizi çok iyi tanıyoruz. "Onun için endişelenme."

Ve Violet'in adını üç kez söylediğim gibi, sanki büyü lü bir yaratık gibi, ortaya çıkıyor.

Ben masalcı biri değilim, ama onda bir şey var ki, birdenbire bana sihir ve sonsuza dek mutlu yaşamak gibi, gerçekte var olmayan şeyleri düşündürüyor.

Karamsar biri değilim, ama aramızdaki bu şeyin bitebileceğinin, onun yoluna devam edebileceğinin farkındayım. Sonuçta, o keşif sürecinin başındadır ve ben sınırlarımı ve neyi sevdiğimi biliyorum. İhtiyacım olanı nasıl elde edeceğimi biliyorum. Ve bunu paylaşan bir hayat arkadaşı bulmanın ne kadar nadir olduğunu biliyorum.

Hayat arkadaşı mı?

Ne halt ediyorum ben?

O yirmi bir yaşında. Onu seviyorum ve Vi'den asla bıkmayacağımı biliyorum, ama onun kesinlikle hayatına devam edebileceğini de biliyorum. Benim görevim onu

güvende tutmak ve işler kötüye gittiğinde onu daha iyi bir yerde bırakmak. Jack'in aksine.

Nefesimi tutuyorum çünkü kafam, olmaması gereken yönlerle kayıyor.

.

Vi otururken telefonunu tutuyor.

"Hasta olduğunu mu söyledin?"

Bana tam olarak bakmıyor. "Hayır. Walsh'ın Pazartesiye kadar yok, ama hazırlamamız gereken bir sürü iş var. Ben gidiyorum."

Enzo'nun bakışları beni yakıyor.

"Bu kötü bir fikir. Birkaç gün izin alman için mükemmel bir zaman." Ona bakıyorum.

Hâlâ bakışları benimkilerle tam olarak buluşmuyor. Mesajlarını kontrol edebileceğimi anlıyor mu acaba? Benim için çok kolay. Eğer yalan söylüyorsa...

Sonunda bana bakar. "Bunun en iyisi olduğunu sanmıyorum. Macy ile görüştükten sonra olmaz. Beni şüpheli gösterir. Ayrıca..."

"Araştırma yapmıyorsun." Kupa bardağımı istemeden biraz sert bir şekilde masaya koyuyorum. "Bu çok tehlikeli."

"Hayır. Ofis dolu, unuttun mu? Şüphe çekmeden onun odasına giremem. Her şeyin normal seyrinde gitmesini istiyorum." Bakışları Enzo'ya kayıyor ve tekrar bana dönüyor. "Ayrıca, ikinizin kulübe ihtiyacı varsa, Macy orada çalıştığı için onun şüphelenmemesi mantıklı olur."

Kaşlarımı çattım. "Peki. İşe gidebilirsin, ama aptalca bir şey yapma."

"Yapmam."

Bunun üzerine saate bakarım. Eğer işe gidecekse...

Enzo masaya biraz para atar. "Onu dinle, evlat. Gidip aptalca bir şey yapma. Ama işe git. Cade? Birkaç saat sonra görüşürüz."

Ben de biraz para atıyorum ve onun yemediği simidi almamaya çalışıyorum. Bu, göğsümü sıkıştırıyor. Onun yemek yememesini sevmiyorum. Kendini düğümler halinde bükmesini sevmiyorum.

Ve tüm bunlar bitene kadar onu kilitleyememem hoşuma gitmiyor.

"Hadi, seni işe zamanında yetiştirelim," diyorum, eve doğru yola çıkarken.

ENZO ve benim son dakikada halletmemiz gereken çok iş var. Çoğu kolay işler ve evden halledebilirim. Ama o, öğrendiği bilgilerle ilgili başka işleri var. Amcası Gino ile bir toplantısı daha var. Ben ise evde kalıp Violet'i beklemek istiyorum. Aptalca bir şey yapmadığından emin olmak için.

Ki bunu yapabilir.

"İş nasıl gitti?" diye soruyorum, kapıdan içeri girer girmez.

Gözleri benimkilere çarptı ve onu izlediğim gibi suçlamasını gözden kaçırmak imkansızdı. Ki izledim de. Sadece paylaştığımız uygulamada. İşe gitti, yaklaşık on dakika öğle yemeğine çıktı, tekrar işe döndü ve sonra eve gitti.

Ama onun suçlamalarıyla başa çıkabilirim. Vi güvende ve sağ salim olduğu ve başı belada olmadığı sürece her şeyle başa çıkabilirim.

"Peki."

Bilgisayarımı kapatıp gözlüğümü yukarı itiyorum ve iki saat önce doldurduğum viski bardağının hâlâ durduğu mutfaktaki masadan kalkıyorum. O konuşmadan önce, açık alandan üç adım atarak onun yanına gidiyorum.

"Çimento."

Yerimde durdum. Kalbim çarpıyordu.

"Vi?" diye sordum dikkatlice.

"Sadece her şeye uygulanıp uygulanmadığını görmek istedim."

"Uygulanıyor. Ne zaman durmamı istersen, dururum." Hareket etmiyorum. "Aktif olarak tehlikede değilsen, seni görmezden gelirim."

Derin bir nefes alır, ama suçlaması biraz azalır. "İyi. Ben sadece..."

Başını sallar.

"Konuş benimle, Vi."

Bir an için, kaybolmuş küçük bir kız gibi orada durur, ama omuz silker. "Dışlanmak istemiyorum. Çocuk muamelesi görmek istemiyorum. Ben olmasaydım, onu ya da kulübün örtüsü altında olup biten karanlık şeyleri asla bilemezdin."

"Kulüp iş açısından bizim radarımızda değildi."

"Peki ya W-Walsh? The Ghost için?"

Bu, mideme yumruk gibi geldi. Çünkü Walsh'un görüldüğü kadar temiz olmadığını, kötü adamlara karşı çıktığı için sefalet ve kayıplara katlanmak zorunda kalan adam rolünü tamamen benim tarzıma uygun bulduğumu keşfettim. Kendi lanet kızı...

Ama bunun böyle yürümediğinin de farkındayım. Asla ifşa etmeyeceğim, asla bilemeyeceğim insanlar var.

Ve kafamın içinde Vi'nin "Evet, ama artık biliyorsun" dediğini duyabiliyorum.

"Hayalet olarak bile bir şey yapmazdım," diyorum ona. "Henüz. Kötü bir adamı ifşa etmekten daha önemli şeyler var. Ve senin onun ofisinde olmandan gerçekten nefret ediyorum."

"Güvende olduğum yerde."

Bir an için gözlerimi kapatıyorum. "Dönüp duruyoruz, Vi. Durana kadar sabırlı olmalıyız. Bırak bu işi Enzo ve ben halledelim."

"Bundan nefret ediyorum. Hiçbir şey yapmamaktan nefret ediyorum."

"O zaman bir şeyler yap. Dikkatini başka yere ver. Arkadaşını ara. Bir şeyler iç, onun evine git, aklını buradan uzaklaştırmak için ne gerekiyorsa yap."

Telefonum titrediğinde başını salladı.

"Enzo, biliyorum."

Dönüp telefonumu alıyorum.

ENZO: *Joe'nun yerinde buluşalım. Oyun yüzünü takın. Her zamanki gibi.*

"Onunla buluşmam LAZIM. Mümkün olduğunca çabuk döneceğim. Ama arkadaşını ara."

Bir an için, bana bir milim bile taviz vermeyeceğinden emin olamıyorum. Ama veriyor.

"Uncement?" diyor.

"Öyle bir şey yok," diye gülümserim, ona yaklaşıp onu öperim. "Ama olmalı."

Kendimi ondan ayırabildiğimde, Lia ile telefonda konuşuyor.

Ona pizza için biraz para bırakıp bilgisayarımı toplayıp dışarı çıkıyorum.

Joe's, Lower East Side'da bulunan ve toplumun kenarından gelen insanların karışımı olan bir bar. Bizim gibi gölgede çalışanlar. Suçlular. Bilgi ya da hizmet gibi satacak şeyleri olan insanlar.

Kapüşonumu takıp içeri giriyorum ve bu toplantının ne olursa olsun, verimli geçmesini umuyorum.

Evime vardığımızda saat geç olmuştu ve her yer sessizdi. Vi, Lia ayrıldığında uyuduğunu mesajla bildirmişti, ama geri döndüğümüzde onu uyandırmam gerekiyordu.

Loff'a girerken parmağımı dudaklarıma götürdüm. "Vi uyuyor, sesini alçalt."

"Ben de tam öfkelenmeye hazırdım."

Enzo mutfağa gidip sırt çantasını yere koydu, buzdolabındaki kutudan viski ve soğuk pizza dilimi aldı.

Eski viskimi alıp, içip, sonra tekrar dolduruyorum çünkü bu gecenin çok uzun olacağını hissediyorum.

"Bu..." Enzo kelimeyi arıyor, ama ben biliyorum. "Saçmalık."

"Kesin değil. Ama bizim düşündüğümüzü... senin düşündüğünü doğruladı. Balıkçı dükkanı bir paravan. Ve o eğitim yeri, en değerli yüklerini tuttukları yer." Bir sandalyeye çöküyor ve pizza dilimini bitirip viskiyle yıkıyor.

Sonra bilgisayarını çıkarır. "Oraya girmeliyiz."

Nasıl? Erkekler tam olarak davet edilmiyorlar ya da işçi olarak istedikleri gibi değiller. Elbette, maaşlı çalışanlar var, ama onlar aynı yerde olmayacaklar. Yani, alışılmışın dışında düşünmemiz gerekiyor.

"Ya da yapamazsak, Zindan'a gelen fonları kesintiye uğratmak için bir şeyler yaparız."

Kafasını sallar. "Bu mümkün değil. Ücretler o sistemde değil ve nasıl kurulduğunu bilmiyoruz. İsimler ofiste, ya kapalı bir sistemde ya da muhtemelen eski usul bir kayıt defterine yazılmış olacak."

Kahretsin, haklı. "Ve gelen paranın ücretlerle ilgisi olmadığını düşünüyorum."

"Ücretler nakit olarak ya da Allistair'in diğer birçok işine ödenecek. O boşuna zengin değil."

"Bunu çözmemiz lazım. Yatırılan nakit akışı kızlar için olabilir."

"Ya da uyuşturucu. Ya da yatırımlar."

"Mesele şu ki, bunların hepsi yasa dışı olacak. Kimse yasal olarak bu kadar büyük meblağları bu şekilde transfer etmez."

"Siktir. Hemen bir kulüp açmalıyız. Para kazandırıyorlar ve para aklamak için mükemmel bir paravan."

"Dışarıdaki akbabaların üzerine çullanması için mükemmel, kemiklerini toplayıp seni kuklaya çevirecek olanlar."

Enzo şişeye uzanır. "Akbabalar öyle yapmaz."

Onu ondan uzaklaştırıp kendi bardağını dolduruyorum, gerçi buna pek gerek yok.

O uzanıp şişeyi kendine doğru çeker. Sonra ensesini ovuşturur, bu da benim gözlerimi kısmamı sağlar.

"Ne?"

"Daha önce sana söylemediğim bir şey daha var. Gino amca, Ivan'ı bizim için 'halletmeyi' teklif etti."

"O zaman bunu kabul etmeliyiz. Bu birçok yolu açacaktır." Dungeon sitesinde ihtiyacımız olan bilgilere ulaşmak için sihirli bir kapı olup olmadığını görmek için yaptığım sonuçsuz girişimlerden sonra oturuyorum. Böyle bir kapı yok, çünkü aksi takdirde Enzo onu bulmuş olurdu, ama bir şeyler yapmam gerekiyor.

"Gino. Bir bedeli var."

Tabii ki öyle. İç geçiriyorum. "Bedeli ne?"

Enzo omuz silkiyor. "Mesele de bu, ikimiz de biliyoruz. Gerçek bedeli ne olursa olsun, ve eğer bizim karşılayabileceğimiz veya sindirebileceğimiz bir şeyse, Gino gelip o iyiliğin karşılığını isteyene kadar asla bilinmeyecek."

"Yani, bırakmak mı istiyorsun?"

"Tabii ki, ama bu konuda da haklısın. Gino'ya sormam gerektiği konusunda haklıydın. Amcam bizden birinin kalbini teslim etmemizi istemeyecektir, ama bu kötü olabilir."

Ona bakıp viskimi yudumluyorum. "Biz kötülükle uğraşıyoruz."

"Yine de riskli," diyor Enzo. "Ama Ivan'ın intikam planlarını yapmasına izin vermek de öyle. Ortadan kayboldu ve bunun sadece ona zarar vereceğimizden korktuğu için olduğunu sanmıyorum."

"Katılıyorum. Stratejik davranacaktır. Hâlâ burada, saklanıyor, bu da intikam planladığını gösteriyor. Eğer peşinde olduğumuzu anlarsa..."

"Belki saldırır ama sonunda çok hızlı bir şekilde ortadan kaybolur. Ve kesinlikle Rusya'ya geri döner. Orada olup bizim ortadan kalkmamız gerektiğini anlarsa, şu anda olduğundan çok daha tehlikeli hale gelir."

"Öyleyse," diyorum, "elimizden geldiğince onunla başa çıkmalıyız." "Evet."

Biraz daha viski içtikten sonra, "Sormam lazım dostum. Sence Joseph senin peşinde mi?"

"Adam benimle hiç tanışmadı ki."

"Violet. Yani Vi. Biri onu oraya soktu, yani..." Sesi kesildi.

"Onu oraya ben soktum, ama kimlik bilgileri olmasaydı ve değerli bir çalışan olarak görülmeseydi bu işe yaramazdı. Gelecek vaat eden iyi bir stajyerin olması iyi bir şey, değil mi?" Sanki ne dediğimi biliyormuşum gibi konuşuyorum.

Violet'in her açıdan değerli bir varlık olduğunu biliyorum.

"Walsh şüpheli birini işe almaz." Omuz silkiyorum. "Siyasi ofisleri onun kutsal mekanlarıdır."

"Senin kızın sessiz tipte biri değil. Köşede sessizce solup gitmeyecek. O daha çok Boudicea tipi bir kadın. Gürültü çıkaracak ve savaştacak, bunu sen de biliyorsun." Enzo viskisini bir yudum daha alırken bana bakar.

"Kahretsin." Diye iç geçiriyorum. "O zaman Walsh korkmadan önce bu Gianna'yı bulmalıyız." Vi, kafesleri sallamadan önce yalnız kalması gerekiyor. "Vi iyi olacak. Ama çocuğunun kaybolmasının arkasında o varsa, bu onun nerede olduğunu bildiği anlamına gelir. Bir şeyden şüphelenirse, kanıtları ortadan kaldıracaktır. İlk yapacağı şey Gianna'yı öldürmek olacaktır."

"Çünkü ona göre kız zaten öldü." Enzo başını eğip bilgisayarına dokunur. "Tabii henüz ölmediyse."

"Neden hemen öldürmüyor?"

Omuz silkiyor. "Para. Hadi ama, bunu biliyorsun. Şu anda kız ölmüş sayılır, ama bir değeri var, bu yüzden onun ortaya çıkma ihtimali olmadığı sürece nefes almaya devam edecek."

Tabii, dediği gibi, henüz ölmediyse.

Aniden, duyularım keskinleşir ve Vi yarı uykulu bir halde mutfığa girerken sağa dönerim ve şükürler olsun ki giyiniktir.

Bizi ve viskiyi görünce kaşlarını çattı. "Neden beni uyandırmadınız? Beni uyandırmanızı söylemiştim. Ben çocuk değilim..."

"O zaman çocuk gibi davranma," diyorum. "Belli ki yorgundun, o yüzden seni uyandırmadım."

"Bana çocuk olduğumu mu söylüyorsun?"

"Hayır." Gülümsüyorum. "Bu iğrenç. Sana şımarık davrandığını söylüyorum."

Ona gelmesini işaret ediyorum ve o da geliyor, onu kucağıma çekerken eli saçlarımı okşuyor.

Sonra bir şey söylemek üzere olduğu için onu öpüyorum, doyasıya. Çünkü bana sorarsan, onun tatlılığını, dilinin kayışını tatmayalı çok uzun zaman oldu. Onun balını.

Enzo boğazını temizledi. "Hâlâ buradayım."

Onu tekrar öpüyorum. Elimi üstüne kaydırıp göğüslerini okşuyorum.

"Kesinlikle gitme zamanı," diye mırıldanıyor.

"Bilmiyorum." Onun sırtını ve sütyeninin başlangıcını görebilmesi için gömleğini daha yukarı çekiyorum. Arkadan bağlanan bir sütyen ve ben onu açmak istiyorum. "İzlenmekten hoşlanıyor, hatırladın mı?"

Vi bana vurur, geri çekilir, kurtulmaya çalışır, ama onu kucağımda tutarım, ereksiyonumu yukarı doğru iterim, böylece onu bacaklarının arasında hissedebilir.

"Cade," diye mırıldanır.

"Siktir, hatırlıyorum. Ve hatırlamak istemiyorum," diyor Enzo, ben onun tişörtünü tekrar yukarı çekmeye başlarken.

"Cade!" diye bağıırır.

"Evet, Cade. İkimiz de en azından ben kapıdan çıkana kadar pantolonunuzun içinde tutmaya çalışın."

Bunun üzerine bilgisayarını kapar ve koşar. "Zayıf adam," diye seslenirim ona.

Ve sonra Vi'nin zevklerinde kayboluyorum.

Yirmi Sekizinci Bölüm

VIOLET

"OLMAZ," diye bağıırır Cade. "Kesinlikle

olmaz." "Tek yol bu," derim.

Bana bakıyor, gözlerinde öfkeyle yanıyor.

Hâlâ iş kıyafetlerimi giyiyorum ve dün gecedan beri hiçbir şey olmadı. Hızlı bir ilerleme beklediğimden değil, ama ne kadar uzun sürerse Gianna'nın ölme ihtimalinin o kadar artacağını farkındayım.

Oturma odasında volta atıyorum. "Bana eğitim merkezine giremediğini söyledin, ve kızları tutmak için en uygun yerin orası olduğunu. Dün gece görüştüğün bağlantının sana böyle söylediğini söyledin. En değerli kızları orada tuttıklarını söyledin."

"En değerli kızlar ya da kulübün seçkin genel topluluğunda bile dışarı çıkmaya güçleri yetmeyen kızlar. Ve sen oraya giremezsin."

Ona yaklaşıp parmak uçlarımda yükselerek onu öperim.

Her zamanki gibi kollarını bana dolamıyor, bu da bana ne kadar karşı olduğunu gösteriyor.

Bu yüzden ellerimi göğsüne koyup topuklarımdan üzerine çöküyorum.

Planımın onun hoşuna gitmeyeceğini biliyorum, ama bugün işten sonra, Walsh'un Washington DC ziyaretini uzatmayacağını ve bir nedenden dolayı New York'ta saklandığını, Gianna'nın ortadan kaybolmasının arkasında büyük olasılıkla onun olduğunu öğrendikten sonra, bekleyemeyeceğimizi düşünüyorum.

"Thomas'a, sapkınlıklarımın daha fazlasını keşfetmek istediğimi söyleyerek kendimi yem olarak sunmak..."

"Vi."

Sesindeki uyarıcı notayı görmezden geliyorum. "Ve kulüpte çalışabilmek için biraz eğitim almak istiyorum, bu en iyi yol."

"Hayır, bu en aptalca ve en tehlikeli yol." Ona sinirlenerek nefesimi dışarı veriyorum. "Ben aptal değilim." "Değil misin? Çünkü öyle davranıyorsun."

Geri adım atıp onu işaret ettim. "Sen kendin söyledin. Onun büyük eğitim merkezinde tutulma ihtimalinin yüksek olduğunu düşünüyorsun."

"Sen..."

"Ve eğer onu hikayeme inandırabilirsem, yani, sadece ne olduğunu görmek istediğimi söylesem bile, muhtemelen kabul eder, değil mi? Sonra tek yapmam gereken oraya girmek, sistem ve güvenlik kameralarını hackleyebilmen için yapman gerekenleri yapmak. Sonra sen ve Enzo orayı basıp Gianna'yı kurtarabilirsiniz."

"Bu planı hiç sevmedim. Aslında, benimle ve tüm planlarınla ilgili bir tema görebilirsin. Hepsinden nefret ediyorum."

"En azından benim bir planım var. Sen ne zaman bir plan yaptın? Sen ve Enzo bilgisayarlarınızın başında oturup mafya parasıyla oynayıp havalı davranıyorsunuz, ama bu bir kızın hayatıyla ilgili..."

"Hayatı tehlikede olan birçok kız var, bunu yaparsan seninki de dahil."

"Ne olmuş? Umurumda."

"Ben de seni önemsiyorum." Kollarımı tutup beni hafifçe sarsıyor. "Planlarım var, Vi. Her şey yolunda gitmiyor diye hiçbir şey yapmıyorum anlamına gelmez. Bir yol bulmam lazım, en iyi yolu, senin tehlikede olmayacağın bir yolu."

Kendimi kurtarıp bir adım geri çekildim. "Bu benim hayatım, Cade. Senin değil. Ne zaman istersem istediğimi yapabilirim. Benim sahibim değilsin."

"Seni lanet eğitim merkezi konusunda uyarmıştım. Bu, yazılı sınavların olduğu, nasıl durulacağı veya nasıl davranılacağı öğretilen bir ders değil. Seks olacak. Hoşuna gitmeyecek seks. Katlanıp yapman beklenen seks. Eğitim alacaksın, tamam mı? Birden fazla erkekle nasıl yatılacağını öğreneceksin. Grup seks, tren seks, erkeklerle dolu bir partide yemek gibi davranmayı öğreneceksin. Acı hissetmiyormuş gibi davranmayı, oral seks yapmayı, bir kadına oral seks yapmayı, içine sokulan şeylerle başa çıkmayı öğreneceksin.

"Ne demek istediğimi anlıyor musun? Fantezi ile gerçek aynı şey değildir. Ve senin o duruma düşmene izin vermeyeceğim."

Bunu daha önce de söylemişti, ama bu kadar açık sözlü değildi ve bu beni kusmak istememe neden oluyor. Ama ona bunu göstermiyorum. "Thomas benden hoşlanıyor. Ya benim için olup olmadığını sorsam? Elbette, gidip sonra fikrimi değiştirebilirim. Macy köle değil. Gelip gidiyor. Bunu kendisi seçti. Yani, seçenekler var."

Kollarını kavuşturarak yavaşça başını salladı. "Tamam, diyelim ki haklısın, gidip denetleyebilirsin ve benim istediğim şeyleri yerleştirebilirsin. Ya başarılı olursak?"

"Biz değil, ben."

Gözleri kısılır. "Sen. Ya başarılı olursan ve zarar görmeden, dokunulmadan çıkarsan? Ya da bir noktada senin neyin peşinde olduğunu anlarsa? Seni takip etmek çok kolay. Çalıştığın yere bir bak. Sana ne yapacağını kim bilir?"

"Öyleyse," diyorum yavaşça, "bunu doğru yapacağımdan emin olacağım. Onunla biraz flört edeceğim, henüz hazır olmadığımı söyleyeceğim, ama senden uzaklaşmayı düşündüğümü söyleyeceğim. Belki onu biraz kızdıracağım."

"Hayır."

"Alternatif ne, Cade?" diye soruyorum ona yumuşak bir sesle, "Oturup çok geç olana kadar beklemek mi?"

Bana cevap vermiyor çünkü bunun cevabı yok. Benim önerdiğimden başka bir cevap yok.

"O zaman, ben giriyorum."

"Bak, sana bir cevap veremem, ikimiz de bunu biliyoruz. Henüz değil. Anahtar kelime bu. Henüz değil. Ama bir yolunu bulacağım. Oraya girebilecek insanlar tanıyorum, sadece doğru senaryoyu bulmam lazım. Doğru kişiyi."

"Ama..."

Gözleri benimkilere takılır. "Aptalca bir şey yapmayacağına söz vermelisin, tamam mı?"

"Söz veriyorum, yapmayacağım."

Bunu söylerken, içimden aptalca davranmanın anlamının göreceli olduğunu söylüyorum. Ne yaparsam yapayım, pervasız davranmayacağım. Akıllı davranış plan yapacağım.

Çünkü o yanılıyor. Yanlış şeye, yani bana, çok fazla yatırım yaptı.

Cade beni korumakla meşgulken, ben bunu kendim yapabilirim. Thomas benden hoşlanıyor, bana nasıl baktığını gördüm ve beni korkutup kollarına, korumasına, sığınağına çekmek için eğitim merkezinin işleyişini görmeme izin vereceğini düşünüyorum. Bunu başarabilirim. Bunu yap, bununla oyna ve sonra Cade için her şey hazır olduğunda uzaklaş.

Ayrıca, ben güvendedim. Cade var. Gianna'nın ise kimsesi yok.

Tek endişem, çok geç olmadan onu bulmak.

"Tamam, yapmayacağım." *Aptalca bir şey yapmayacağım*, diye içimden söylüyorum. "Ama bu geceyi benim evimde geçirmek istiyorum."

"Vi?"

Ama ona sırtımı dönüp çantamı alıyorum ve kendimi durduramadan ya da onun beni durdurmasına izin vermeden kapıdan çıkıyorum.

EVİM görme için kablolu ama ses için kablolu olmadığı için, kapıdan girmeden önce Macy'yi arıyorum. "Hey, bir şeyler içip bir şeyler atıştırmak ister misin? Sana iş hakkında birkaç şey sormak istiyorum."

"Hangisi?"

"Sence hangisi?"

Sonra eve gidip üstümü değiştirip dışarı ıkıyorum, Cade'i hiç dışınmemeye çalışarak.

Macy ile buluştuğum sevimli küçük bar sessizdir, atıştırmalıklar sunan bir mahalle barıdır. Mükemmeldir.

Dairemden çıkmadan önce telefonumu kapatıyorum ve ona telefonumun şarjının biteceğini mesajla bildiriyorum.

Ve eve gitmek tuhaf bir his, sanki artık benim değilmiş gibi.

Cade evde ve bunun iyi bir şey olup olmadığından emin değilim.

Dışındğmde, o kadar da uzun zaman olmamış. Bir kardeşimden diğerine atlayarak ne yapıyorum ben? Belki de bekar kalmam gerek. Belki...

Ama onu her gün gremeyeceğimi dışındğmde kalbim acıyor.

O beni uçuruyor. Bütün bunlar beni çok kızdırıyor ve tahrik ediyor. Beni ve durumu kontrol etmeye çalışması kızdırıyor, benim bakış aımı anlamak için yeterince dinlemeye çalışmaması kızdırıyor ve aynı nedenlerden dolayı tahrik ediyor. Çünkü yeterince dinlemeye çalışmaması, beni korumaya çalışmasıdır.

şarabımdan bir yudum alıp, çalan en son pop müziği dinliyorum. Sanatçıyı pek tanımıyorum ama şarkıyı yeterince dinledim, kaybedilen aşk ve kalp acısı hakkında onunla birlikte söyleyebilirim.

"Geciktiğim için özür dilerim." Macy aceleyle gelir, içki içip eğlenen bazı kişilere yanından geçer. O otururken elimi sallarım.

"Gecikmedin. Ne içmek istersin?"

Etrafa bakınıyor, mekanı değerlendirir gibi, ama menüyü eline alıyor. Ben de alıyorum.

Garson gelir ve Macy en pahalı ikinci beyaz şarabı, zeytin ve peynir tabağı sipariş eder. Ben patates kızartması alırım.

İş yerinde görüşmüştük, bu yüzden ne hakkında olduğunu biliyorum. Telefonda ona söylediğim gibi, daha fazlasını bilmek istiyorum.

Ve ben de öyle. Aslında, tüm bunların ötesinde, merak ediyorum. Bu benim istediğim bir şey değil ve Cade'in beni bu fıkrdan vazgeçirmek için bahsettiği seks eğitimi konusunda da tam olarak ikna olmuş değilim, ama evet, merak ediyorum. Kim merak etmez ki?

Günlük işlerimiz hakkında sohbet ediyoruz ve yemekler ve şarapları geldiğinde, bir yudum alıyor, zanaatkar krakerine biraz peynir sürüyor ve "Peki, ne bilmek istiyorsun?" diyor.

"Teklifin hala geçerli mi?"

"Tabii ki. Bir iş mi düşünüyorsun yoksa...?"

Nefes alıyorum, devam edersem geri dönüş yok. Ama Gianna'yı kurtarmaya çalışacaksam en azından biraz risk almam gerekiyor.

Bazı geceler onun sesini duyabiliyorum, ne kadar kaybolmuş olduğunu. Ve bu beni öldürüyor.

Bunu unutmaya çalışıyorum, ama Enzo Walsh'ın bu işe karıştığını söylediğinden beri... yapamıyorum.

"Sanırım eğitim merkezi hakkında bilgi almak istiyorum, iş bulmak için ne gerekiyor? Ben..." Kalbim bir kez bile atmadan tereddüt ediyorum. "Sence Gianna orada olabilir mi?"

Macy kaşlarını çattı. "Burası bir komplo yeri değil. Her şey yolunda görünüyor, ama..."

Gözlerinde karanlık bir ışık belirir.

"Ama?" diye sorarım.

"Erişimim olmayan alanlar var. Her yerde olduğu gibi. Kulüpte de en alt katlarda, bazı özel odalar gibi, erişimim olmayan bölümler var. Hiç gitmedim. Ben... ben öyle şeyler yapmam. Bazı şeyleri severim, aranan bir nesne gibi muamele görmeyi,

ama birini istersem, o zaman bir şeyler yaparım. Anlıyor musun? Zorlanmıyorum."

"Değil misin? Bazı insanlar öyle mi sence?" diye soruyorum, hala merakımın üstesinden gelmeye çalışarak. "Giremediğin veya erişemediğin yerler olduğunu söylemiştin."

"Hayır, kimsenin zorlandığını sanmıyorum. Orada bazı kızlar var ki... —" Durur, dudağını ısırır ve sonra öne doğru eğilir. "Ticaretten kurtulanlar var. İnsan ticareti mi? Bu iğrenç bir şey, ama onlar çok seksi ve bazıları şimdi dominatriks. Bazıları bu yaşam tarzını seviyor ve para kazanmayı seviyor. Eğer bir şeker babası istiyorsan, burayı ziyaret etmelisin. Ama onlar burada yatmıyorlar. Evleri var. Biliyorum."

Kafamı sallayıp içkimi yudumluyorum çünkü onun henüz bitirmediğini düşünüyorum.

"Gianna'nın hala hayatta olduğuna inanamıyorum. O kadar uzun süredir kayıp ki, biri onu ne yapabilir ki? Ve onun bu kadar yakınımnda, burnumun dibinde olduğunu, benim hiçbir şey fark etmediğimi inanamıyorum. Kimse fark etmeden."

Şarabını bitirip garsona bir tane daha istediğini işaret eder.

Şarap geldiğinde, devam eder. "Neden onun hayatta olduğuna bu kadar eminsin ki?"

Gözleri yaşlarla dolmuş, dudakları hafifçe titriyor. "Arkadaşdınız, değil mi?"

"Onun hayatta olmasını istiyorum, ama bu kadar yakınımnda olup da benim haberim olmaması imkansız."

"Benim... görüştüğüm adam başını belaya soktu," diyorum, Cade Thomas'a anlatırsa köşeye sıkışmasın diye konuyu belirsiz tutmaya çalışarak. O bu durumdan kolayca kurtulabilir. Ben hiçbir şey söylemiyorum. "Ve ben kaçırıldım ve..."

Duruyorum. Cade'i koruyacağım, Isaac yüzünden olduğunu ya da bunun gibi bir şey söylemeyeceğim ama gerisi? Tamamen dürüst olmadıkça ondan dürüstlük ya da güven bekleyebileceğimi sanmıyorum.

"Bir hücreye kapatıldım. Bunu ancak böyle tarif edebilirim. Korkmuştum ve hücrede bir yatak dışında hiçbir şey yoktu, tıpkı bir portatif yatak gibi. Ama tek yatak o değildi ve bağıırıyordum, nefes almak için durduğumda... hücre duvarının diğer tarafında birinin olduğunu duydum. Başka bir kız.

"Kayıp ve uyuşturulmuş gibi görünüyordu ve bana çok uzun süredir esir tutulduğunu söyledi. Beni hücreden çıkarıp, erkek arkadaşımı bu Rus pisliğine bir şey yaptırmak için kullandılar. Ve... sonra oraya baskın düzenlendi. Ne olduğunu tam olarak bilmiyorum, ama kurtarıcılara aşağı inmeleri için söylediğimde, o gitmişti. Sadece bir saç tokası ve... Macy?"

Diğer kız bana bakakaldı.

"Saçını test ettirdim. Gianna. Hayatta. Ama ne kadar süre daha yaşayacağını ve nerede olduğunu bilmiyorum."

"Neden merkezde olsun ki? Bu mantıklı değil."

"Çünkü... Çünkü Joseph Walsh'ın bununla bir ilgisi olabileceğini düşünüyorum ve Thomas'ı tanıdığını düşünüyorum."

Kafasını sallıyor. "Ben... Gerçekten mi? Gerçekten öyle mi düşünüyorsun?" Nefesini çekiyor. "Yani, milletvekilinin ne yaptığını düşünüyorsun? Kendi kızını kaçırıyor mu?"

Omuz silkiyorum. "Bilmiyorum. Ama her şey kulübe işaret ediyor gibi görünüyor. Ve o oraya gidiyor, bunu biliyorum. Ya... ya kızın kendisine utanç getireceğini düşünerek bunu ayarlamışsa?"

"Bu şeytani bir şey," diye tıslar.

"Ya da insan doğası," omuz silkiyorum. "Bunun arkasında onun olduğunu söylemiyorum, olmayabilir de. Kız onu tuzağa düşürmek için hayatta olabilir. Bilmiyorum. Ama onu kurtarmak istiyorum."

Bir an için onu kaybettiğimi düşündüm. "Neden umursuyorsun, Vi?"

"Çünkü onunla konuştum. Ben korkudan aklımı kaçırmıştım, o zaman onun ne hissettiğini ancak Tanrı bilir. Ve ona ne olduğunu kim bilir. Ya da ne olacağını. Bu yüzden denemeliyim."

Macy şarap kadehini sıkıca tuttu. "Ama Joseph?"

"Ben de inanmak istemiyorum." Bir patates kızartması alıp ısıtırıyorum, sonra şarapla yutuyorum. "Sanırım senin orada çalıştığını biliyor?"

Yüzü kızardı. "Birbirimize rastladık, ama bu bir şey ifade etmiyor."

"Ne dedi?"

"Birbirimizin mahremiyetine saygı duyduğumuz ve bu konuyu konuşmadığımız sürece sorun yok." Masaya bakıyor. "Sonuçta o evli, ama oradaki birçok erkek de öyle. Ben sadece... Cassandra bilmediği için onun sessiz kalmamı istediğini düşündüm."

Göz yaşları parıldıyor, biri düşünüyor ve o onu silip atıyor. "Ya daha fazlasını yaptığı için haberin yayılmasını istemiyorsa? Ya kızından kurtulmaya çalışıyorsa? Ben bunu düşünmemiştim ama o da kızının orada çalıştığını biliyor olmalı."

"Hey." Masadan uzanıp kolunu sıkıyorum. "Ne olduğunu bilmiyoruz. Masum olabilir."

"Ama masum olduğu kanıtlanana kadar bu şekilde bakmamız gerekiyor." Çenesini kaldırır.

"Ya da sadece bilmiyoruz. Ve bu senin suçun değil. Ne olursa olsun, bu senin hatan değil. Ama belki Gianna'yı bulmama yardım edebilirsin."

"Bu gece eğitim merkezinde çalışacağım. Yaz olduğu için kulüpte personel sıkıntısı var. Kızlar gelip gidiyor ve sıcak havalarda daha sık gidiyorlar. Zengin erkekler seyahate çıkıyor ya da para biriktirip başka yerlere taşıyorlar."

Ya da başlarına daha kötü şeyler gelir, ama bunu kendime saklıyorum.

"Thomas'tan iş istesem olur mu?"

Yüzü aydınlanır. "Muhtemelen evet diyecek ve seni mümkün olduğunca çabuk işe alabilmek için seni olabildiğince çabuk işe koymak için acele ettirir. Çok güzelsin, gençsin ve tazesin, harika olacaksın."

Başımı sallıyorum. "Ona soracağım." Sonra zorla gülümsüyorum. "Bir kadeh şarap daha ister misin?"

Macy bana tereddütlü bir gülümsemeyle karşılık verir. "Tabii."

O kulübe gireceğim, Thomas'ı görecekim ve ona soracağım. Bu gece, eğer yapabilirsem. Ve yeni arkadaşımın beni kazıklamaması için dua ediyorum.

Yirmi Dokuzuncu Bölüm CADE

En son istediğim şey, Vi'nin kendini tehlikeye atmasıdır.

Eğitim merkezinin birden fazla seviyeye sahip olduğunu düşünmüyorum. Birinde hosteslik veya garsonluk ya da orada bulunmak için büyük paralar ödeyen erkeklerle, hatta kadınlarla nasıl davranılacağı öğretiliyor.

Ama o yerin başka katmanları da olduğunu biliyorum. Nemli, iğrenç katmanlar. Hem kulüpte hem de eğitim merkezinde.

Ve bazı eğitimler konusunda haklı olduğuma bahse girerim.

Tabii ki, eğitim terimini geniş anlamıyla kullanıyorum. Seks işi, kıza göre ve müşterinin tercihlerine bağlı olarak, kızın alınıp, hazırlanıp, uyuşturulup uyuşturulmayacağına karar verildikten sonra, en yüksek teklifi verene satılarak onu alıştırmak olurdu.

Bu tür şeyler oluyor.

Düşünmek istediğimden çok daha sık.

Ve kızımın bu senaryonun onda birine bile yaklaşmasını istemiyorum.

Çünkü siktir et.

Ama eğer o bu işe girmeye bu kadar kararlıysa, o zaman onu alt etmem ve ondan önce davranmam gerekir. Çünkü dürüst olmak gerekirse, bana itaat edeceğine tam olarak güvenmiyorum.

O kadar ileri gidip içeri girmeye çalışacak mı? Sanmıyorum. Umarım yapmaz.

Ama şimdi, doğru planı bulduğumu düşünüyorum. Vi'yi güvende tutacak bir plan.

Onun Macy adındaki kızla birlikte olduğunu biliyorum.

Tabii ki Vi bana bunu söylemedi. Ama benim bildiğimi biliyor olmalı. Mesajlarını okuduğumu da biliyor olmalı. Ama onu eve kilitlemek dışında, iş çıkışı içki içmesini engelleyemem. Onu gece burada kalmaya da zorlayamam.

Ancak dairesini izleyebilirim, ne zaman döndüğünü, tekrar dışarı çıkıp çıkmadığını görebilirim. Bu yüzden, geldiğinde ve gittiğinde bana haber vermesi için kameraları uzaktan ayarlıyorum.

Bununla ilgili kendimi daha iyi hissederek planıma odaklanıyorum. Her şeyi hazırlarken Enzo bodruma iniyor.

"Anladım."

"Veba mı?"

Ona karanlık bir bakış attım. "Hayır, aptal, planı." Sonra durakladım. "Gino ile konuştun mu?"

"Henüz değil. Ivan hakkında bilgi vermek için aramasını bekliyorum." Sandalyesinde dönerek, çenesine bir USB takıyor. "Planın ne? Kızını aslanın inine mi göndereceksin?"

Kasten kışkırtıcı davranıyor, ama üzerinde çalıştığım şeyi çıkarıp ona işaret ediyorum. "Mesele şu ki, güçlü yanlarımızı kullanmayan fikirler üretmeye çalışıyoruz."

"Benim yakışıklılığım gibi mi?"

"Aptal." Yarı gülümsüyorum. "Hayır. Biz lanet olası hackerlarız. Ben Hayalet'im. Bu tür şeylere güveniyoruz. Eski usul kaos ve kargaşa. Ben bir dikkat dağıtma planı yapıyorum."

"Tamam, şimdi ilgimi çektin. Ne buldun?" Omzumun üzerinden bakıyor ve düşük bir ısıklık alıyor. "Yüksek oktanlı benzinle yemek pişiriyorsun dostum."

"Bunlar asılsız suçlamalar, ama onun ilgi alanlarıyla örtüşüyor. O, bunları inkar edecek ve muhtemelen paçayı kurtaracak, ama bu, özellikle de onun sapkınlıklarla ilgisi olmayan iş ortakları bunu görürse, yeterince paniğe neden olacak. O, hasar kontrolü yapmak ve durumu hızla düzeltmek isteyecek."

"O bu karışıklığı temizlerken, biz de Spiderman gibi davranalım mı?"

Gözlerimi devirdim. "Eğitim merkezine girip, köleleri veya satılık kızları, isteksiz olanları, insan ticareti yapılan kızları, ne dersiniz deyin, nerede tuttuklarını buluruz, çünkü onun bazıları olduğunu biliyoruz... ve Gianna'yı ararız."

"Tamam, ama kızın içeride olması işleri bin kat daha kolaylaştırır, biliyorsun," diyor.

"Evet, ama bu kesinlikle imkansız." Hızla yükselen öfkemi yutuyorum. "O tehlikede olmayacak."

"Bu onun fikri."

Neredeyse sandalyemden zıplayıp onu yere yatırıyordum.

Bunu yapabileceğimi biliyor ve ben ona bakarken sağlıklı bir adım geri çekildi. "Hayır. Ne şimdi, ne de başka bir zaman, anladın mı? Vi bizim işe aldığımız biri değil, durumu bilen ya da bunu meslek olarak yapan biri değil ve bu iş onu aşar."

"Eminim seks işleri gerçek işler için saklanıyordur, salonda ya da özel odalarda çalışan kızlar için." Bir adım daha uzaklaşır. "O güvende olabilir."

"Ya değilse?" Ona orada neler olabileceğine dair abartılı hikayeler anlattım. Ve onun çoğunlukla haklı olduğunu biliyorum. Ama biz de bilmiyoruz. Ve ben lanet Thomas'a güvenmiyorum. O pisliğin ona nasıl baktığını gördüm. "Onu hemen sert bir işe sokabilir. Ya da ona elini sürmek için bu sözde eğitimi atlayabilir."

Enzo sandalyesine geri çekildi. "Aklıma bir şey geldi. Eğitim merkezi bir ayırma merkezi, farkında olmadan işe alım yapılan bir yer olabilir ve çok para getirebilecek kızlar daha karanlık alanlara çekilebilir."

"Aynen öyle."

Enzo başını sallar. "Tamam, bana bu derin sahtecilikten biraz yardım eder misin? Onları kendi lehime çevirebilirim."

"Hayır. Sadece Ghost, sanırım. Orada olduğumuzda hareket edebileceğimizden emin olmalıyız. Bu yüzden, bina kodları, şemalar, planlar gibi şeyleri bulabilir misin bir bak."

"Tamamdır."

Birlikte çalışıyoruz. Hack'lerimi bir serbest bırakma bombası için hazırlıyorum, olduğundan daha büyük görünecek, onu paniğe sokacak ama umarım beni şüphelendirecek kadar da büyük olmayan arenalar seçiyorum. Ama aynı zamanda, beni temizlik için içeri alırsa, başka birine, ülke dışına, Bolivya'ya sanırım, meşru bir iz bırakabileceğim bir yol da hazırlıyorum. Ve anında açtığım bir banka hesabına fidyeye.

Bu amaçlar için bazı sistemlerimiz var, ama ben her şeyin taze olmasını istiyorum.

Onun sistemleri basit, ama bunun bir paravan olabileceğinin farkındayım. Öyle olmayabilir, ama onun gizli bir üst düzey ekibi varmış gibi davranmak akıllıca ve bu, işimizde bu kadar iyi olmamızın nedenlerinden biri.

Her şey hazır olduğunda, bunu otomatikleştiriyorum ve ardından eğitim merkezinin güvenlik sistemini devre dışı bırakmak için kod üzerinde çalışmaya başlıyorum.

"Buldum. Bak."

Yaptığım işi bırakıp Enzo'nun bana gösterdiği şeye bakmaya gittim.

"Gizli odalar falan işaretli değil, ama bu pislikler öyle yapsalardı çok daha kolay olurdu, değil mi? Her neyse, aynı paravan şirketin balıkçı dükkanını ve diğer üç binayı da sahibi olduğu ortaya çıktı. Bodrum katları birbirine bağlı, ama... bodrumun üstünde, bir alt kat gibi ekstra depo odaları var, bu yüzden bodrumda kızları ve şanslıysak Gianna'yı tutacaklarına bahse girerim."

"İyi bulmuşsun."

"Kod nasıl?"

"Yakında bitiririm, sonra eklemek istediğin bir şey var mı bakarım."
Ekranı odaklanıyorum.

Zor olan kısım iç güvenlik olacak, ama bunu kolayca halledebiliriz. En yüksek teknolojiye sahip güvenlik önlemlerinin çoğunu kullanıyoruz, bu yüzden sorun yaşamayız. Silahlarımız olacak ve umarım çok fazla güvenlik görevlisi yoktur. Sadece tuş takımı kilitleri var.

"Bunu doğru bir şekilde yapacaksak," diye ekliyorum, "mümkün olduğunca çok kanıt topladığımızdan emin olmalıyız."

"Bu kadar zengin ve ayrıcalıklı üyeye sahip bir kulübü çökertmek çok büyük bir iş." Enzo fazla rahatsız değil, daha çok düşünceli, sanki farklı açılardan bakmaya çalışıyor gibi.

Kodumu gözden geçiriyorum. "Kulübü çökertmemize gerek yok, sadece Allistair'i. Ve tabii ki Walsh'ı."

"Walsh'ın eşyalarına bakmamız gerekecek," diye uyarıyor. "Ve iş bilgisayarında dosyalar bırakacağını sanmıyorum."

"Allistair ile ne tür bir anlaşması olursa olsun, bir şeyler olacaktır. Muhtemelen para. Belki şifreli makbuzlar."

Joseph'i ilk olarak çökertmenin benim için güzelliği, karanlık işlere bulaşmış farelerin dağılacağına ve kulüplerinin el değiştireceğine bahse giriyorum. Hepsi kapanırsa, başkaları açılır. Her şeyin doğası budur.

Ve kimse bana onun tek başına hareket ettiğini söyleyemez.

En azından kağıt üzerinde, tüm sahiplik oyununda başka isimler de olacaktır.

Ama bu benim sorunum değil.

Sadece kızı bulup Allistair ve babasını alt etmem gerekiyor. Bu yüzden bu kodun mükemmel olması gerekiyor.

Bir vızıltı sesi geliyor, ama bu benim telefonum değil.

Yaptığım işe o kadar dalmışım ki, Enzo "Gino amca" dediğinde sadece başımı sallıyorum.

Sonra bodrumdan çıkıyor.

Beş dakika ya da beş saat sonra geri döner ve ben sadece yarı dinliyorum.

"İvan'ın işi halledildi."

"Harika. Bir dert azaldı."

"Evet, o konuda." Enzo duraksıyor. "İşler planlandığı gibi gitmedi." Ona bir bakış atıyorum. "Bu ne anlama geliyor?"

"Gino Ivan'ı ortadan kaldırırken Joseph oradaydı.

Gino amca, Ivan'ın ofisinde olduğu için bilmediklerini söyledi. Zamanlama iyi görünüyordu, yalnızdı ve şey... Joseph o toplantı için geldiğinde."

Durup döndüm. "Bu ne demek lan? Onu da mı öldürdüler?"

"Hayır. Ama o gördü. Rakip bratva'nın bölge için yaptığı bir suikast gibi gösterdiler. Ama bu Walsh'ı korkutabilir. Organize suçlarla sorunları var. Belgelenmiş çatışmalar... Bunların sunulduğu gibi olup olmadığını ya da yaptığı bir şey yüzünden onlarla başı belaya girip girmediğini bilmiyorum, ama..."

Bir an için gözlerimi kapatıp gözlüğümü çıkarıyorum. "Ama her halükarda, şu anda pis işler çevirdiği için çok korkabilir ve Gianna'nın kayboluşuyla bağlantılı tüm kanıtları ortadan kaldırmaya çalışabilir."

Enzo benim için söylüyor. "Ya da Gianna'nın kendisi."

"Siktir." Ona bakıyorum. "Bunu bu gece halletmeliyiz."

Heyecanlanmıyor, ama şok da olmuyor. Son dakikada birçok şey yapıyoruz. Müşterilerin planları değişiyor, bizim koşullarımız değişiyor.

"Neye ihtiyacın var?"

"Toplayabildiğimiz kadar çok insan gücü."

O iç çekerek başını salladı. "Yeterli destek bulmak için elimden geleni yapacağım, ama son pusudan sonra insan gücümüz azaldı."

"Evet, tahmin etmiştim."

"Bu fikri sevmediğini biliyorum, ama bana o kırmızı bileziklerin Vi'ye kimsenin dokunamayacağı anlamına geldiğini söylemiştin, değil mi?" diye sorar.

Bu konuşmanın gidişatı hoşuma gitmiyor, ama başımı sallıyorum. "Evet. Ve hala onda."

"Thomas'ı gözetlemek için kulübe giderse, seni beklediğini söyleyebilir. Thomas ayrılırsa sana haber verebilir, böylece en azından bir uyarı almış oluruz. Bu tür şeyler karmaşık hale gelebilir."

"Buna ihtiyacı olmayan birine vaaz veriyorsun."

O merkezde olabilir. Ama Gianna başka bir yerde olabilir. Çoktan satılmış olabilir. Ya da onun da belirttiği gibi, çoktan ölmüş olabilir.

Ama kızın hayatta olduğu hissini bir türlü atamıyorum. Onu hayatta tutmak için çok fazla çaba harcandı. Bir yıl boyunca.

"Siktir, ona mesaj atayım." Telefonumu çıkardım ve ondan bir mesaj gelmişti bile.

VIOLET: Merhaba. Macy işe gitmek zorunda kaldı, ben de Lia ile buluşacağım. Seni yakında ararım. X

Tereddüt ediyorum. Arkadaşıyla birlikteyse güvende demektir ve onu oradan uzaklaştırmam. Evet, Enzo'ya katılıyorum, Thomas'ı gözetlemesi için onu oraya göndermek akıllıca ve kolay bir çözüm.

Ama aynı zamanda tembelce ve onu tehlikeye atıyor. Bundan daha iyisini yapabilirim.

Ayrıca, şimdi düşündüm de, o ortaya çıkarsa Thomas şüphelenir. kendisi. Ona paylaşmadığımı söyledim ve kırmızı bileziği takmış olsa bile

takmış olsa bile, erkeklerin Vi kadar güzel birine dokunmak isteyeceğini söyledim. Güzel ve tatlı görünümlü.

Bu heyecan verici bir kombinasyon ve onu kirletmek, onu aşağılayan birini kirletme fikri, oradaki hiçbir erkeğin karşı koyamayacağı kadar cazip olacaktır.

Thomas'ın direnmesi için.

O pisliğin ona nasıl baktığını gördüm.

Ben lanet olası bir hackerım. En iyilerinden biri. O yüzden, en iyi yaptığım şeyi yapıyorum. Thomas'ın telefonunu hackliyorum. O pislik eğitim merkezine 10 mil yaklaştığında alarmin çalması için ayarlıyorum.

"Meşgul," diyorum Enzo'ya. "Ama daha iyi bir şeyim var." Ona gösteriyorum.

"Tamam, bu iyi." Telefon etmeye başlar.

İyi olsa iyi olur. Mükemmel olsa iyi olur.

Ama bunun olmaması için bir neden yok ve sonuçta bize içeri girip çıkmak için fazlasıyla yeterli zamanı verecektir. Kızla olmasa bile, onun bulunduğu yerle.

İşi bitirip infaz ediyorum.

Ve işler boktan bir hal almadan bunu halledebilmemiz için dua ediyorum.

Otuzuncu Bölüm

VIOLET

SUÇLULUK DUYGUSU BENİ YİYİP bitiriyor, hiç tahmin etmediğim kadar

kötü. Sonuçta, doğru şeyi yaptığımı biliyorum.

Manhattan'da ışıklarda beklerken taksinin arkasında oturuyorum.

Cade'den çaldığım USB ve yakıcı telefon - sahip olduğu tüm bu şeyler inanılmaz - elimde. O benim Lia ile birlikte olduğumu sanıyor, ama yürüyüşe çıktıktan ve onun evine gittikten sonra, ben... bir sonuca vardım.

Harekete geçmeliyim.

Onsuz, Macy olmadan. Onu tehlikeye atamam, ayrıca... Ya Cade bir şekilde ona gidip bana yardım etmemesini söylemişse?

Ne düşünüyorum ben? Fiziksel olarak ona gitmesine gerek yok. O Hayalet. İsterseniz ona anonim olarak ulaşabilir, onu hackleyebilir, tehdit edebilir. Çünkü kadınları tehdit eden türden bir adam olmasa da, içinde bu potansiyel var. Korkutucu olabilir. Ve yetenekleri sayesinde büyük bir güce sahip.

Ve beni korumak için gerekirse herkesi tehdit ederdi. Herkesi.

Ceketimin içinde biraz sıcak bir nefes alıyorum. Ama giydiğim kıyafetle Onun evinden ayrılmamın imkanı yoktu. Bileğimde kulübe giriş kartı vardı... bilezik.

Tek yapmam gereken içeri girmek ve Thomas'la kulüpte çalışmak için eğitim hakkında konuşmak. Mazeretim de geçerli. Ben bir öğrenciyim. Borçlarım var ve bunları benden başka kimse ödemiyor.

Bunu yapabileceğimi biliyorum.

USB'yi takabilirim. Köşelerde dinlemek ve başkalarının önümde konuşurken bilgiyi özümsemek, siyasi dünyada kullanışlı bir beceridir. Bunun başka yerlerde de kullanışlı olabileceğini hiç bilmiyordum. En azından bu şekilde değil.

Cade'i dinleyerek edindiğim bilgilere birkaç video da ekleyince... YouTube'un gerçekten her şeyi öğretebileceği ortaya çıktı.

Bunu yapabileceğime eminim.

Yarım blok ötede durduk, çünkü geri kalan yolu yürümek niyetindeydim.

Şoföre ücreti ödedikten sonra arabadan indim ve gece havasında kaldırımda durarak yavaş ve düzenli nefes almaya çalıştım.

Aslında Cade'e gidip ona benim bir oyuncak ya da kontrol edilecek bir şey olmadığımı söylemeyi düşündüm. O ne derse desin bunu yapacağımı söylemeyi düşündüm.

Ama yine de, fantezilerinde oynadığı karanlık bir tarafı var, ama bu taraf her türlü suçluyu tanıyan bir taraf, sonunda beni Rus mafyası tarafından kaçırılmama neden olan türden bir taraf. Tamam, bu Isaac'ın hatasıydı, sanırım, ama Cade bu tür şeylere çok düşkün.

O lanet olası Hayalet.

Yumruklarını çekmekten korkmaz.

Kimseyi bana yardım etmemesi için korkutmasını ona yakıştırmam, ama beni bağlayıp bir yere bırakmasını da ona yakıştırmam. Çok fiziksel, çok kesin bir şekilde hayır diyebilirdi.

Bunu yapıp sonra affedilmeyi beklemek çok daha iyi. Bir daha izin istemeyeceğim.

Neden isteyeyim ki? Ben bir yetişkinim, Tanrı aşkına.

Adrenalin ve haklılık içimi kaplıyor ve bu, bana ihtiyacım olan doğru avantajı sağlamak ve Thomas'a sormak için yeterli.

Eğer kabul ederse.

Katılacaktır. En azından birkaç dakikalığına da olsa her zaman orada olduğuna bahse girerim. O kulübün onun bebeği olduğunu hissediyorum. Ona prestij kazandırıyor.

Sıradan bir kapıya vardığımda saatin henüz erken olduğu belliydi. Bu gecenin hostesi, daracık parlak gümüş rengi bir elbise giymiş, beyaz sarı saçlı ve gök mavisi mor topuklu ayakkabılarla duruyordu.

Aslında giymek için pek uygun olmayan dantel ve ipek geceliğim, bebek pembesi renginde ve altın topuklu terliklerim, Thomas'ın beğeneceğini düşündüğüm bir yatak odası görünümü yaratıyor.

O gün Lia ile yaptığım alışverişlerden bulabildiğim tek şey buydu, hem seksi, hem genç, hem de bir şekilde romantikti. Cade ile giymek için almıştım.

Ama kulüp için biraz farklı, daha çok ima ediyor, genç kadınsılığıyla tahrik ediyor.

Cade'i bu konuda eziyet etmek istediğimi fark ettim, on sekiz yaşında, bakireymiş gibi davranarak onu kızdırmak istedim. Bu, bu gece kıyafetlerime bakana kadar sahip olduğumu bile bilmediğim küçük bir fantezimdi.

Ve bu bana sadece dikkat çekmemi sağlayacağını düşündüğüm için aklıma geldi. Thomas gibi, genç kızları sevdiğini düşündüğüm erkeklere çekici gelmek için.

Buraya geldiğimiz gece gözleri üzerimdeydi, evet, ama benim yaşında ya da biraz daha genç görünen tüm kadınlara da bakıyordu.

Suçluluk duygusunu içime atarak hostese bileziğimi gösteririm. O sadece kaşlarını kaldırır, ben de adımı yazdırıp içeri girerim.

Ceketimi vestiyere verdikten sonra etrafa bakınıyorum.

Henüz burada pek kimse yok. En azından bu katta, ve ben bara doğru ilerliyorum.

"En yeni erik kokteylimizi deneyin. Muhteşemdir." Deri pantolon giymiş sarışın barmen göz kırpmıyor. "Henüz kimse yok burada. En azından izleyenler yok. Yoksa oynamaya mı geldiniz?"

Bakışları bileziğe düşer.

"Bir içki?" Hayır diyecektim, ama fikrimi değiştiriyorum. "Seve seve, teşekkürler."

"Tabii ki, güzelim."

O, Calvados'u bolca ekleyerek içkiyi doldururken, ben de "Allistair Bey buralarda mı acaba?" diye soruyorum.

şimdi sırtarak parmağını kaldırır ve barın arkasındaki siyah telefonda bir arama yapar.

İki dakika sonra, Thomas ofisinden takım elbise giymiş olarak çıkar ve gözleri bana kilitlenir. Beni yavaşça, şehvetle süzer ve sonra Cade'i aramak için etrafına bakınır.

Yüzüm gerçekten kızardı. Ama bu övgüden dolayı değildi. İçimde bir mide bulantısı hissettim ve kendime bunun tek seçe neğim olduğunu söylemek zorunda kaldım.

Ona küçük bir gülümseme atıyorum. "Burada değil."

Gözleri daha önce hiç görmediğim bir açgözlülükle parlar. Bu açgözlülük ve hırs, ama bana ve bedenime yönelik. Sanki bir meta gibi. Ve sahip olmak istediği bir şey gibi. Herhangi bir beden değil... Benim bedenim.

Bir şekilde, içimde safra gibi yükselen sıcak tiksintiyi gizliyorum.

"Vay canına, burada görmeyi beklediğim son kişi sensin. Hem de yalnız başına." Sesinde imalı bir ton vardı. "Craig beni aradığını mı söyledi? Umarım bu iyi bir şeydir..."

"Evet," diyorum, anlamını belirsiz bırakarak. "Yoğun akşamında benim için zaman ayırabileceğini umuyordum."

"Gerçekten mi?"

"Seninle konuşmak istiyorum."

Thomas yaklaşır, bana yaklaşır ve ben, başımı döndüren bir oud ve baharat bulutuyla sarılırım. "Siktir, çok güzelsin. Ve tatlısın. Yumuşak, el değmemiş görünüyorsun. Öyle olmadığını biliyorum, ama el değmemiş görünmek bile bir erkeği etkiler. Bunu biliyor muydun?"

"Beni gururlandırırıyorsun."

"Öyle mi? İyi. Ama bu doğru." Daha da yaklaşıır. "Konuşalım mı? Burası çok gürültülü, sence de öyle değil mi? Özel odam daha rahat olabilir." Eli belime iner, ama ben başımı sallarım.

"Bu kulağa..." Duruyorum. "Aslında, Bay Allistair, sizinle bir iş hakkında konuşmak istiyordum."

"Gerçekten mi?" Şimdi kaşlarını çatıyor. Ama açgözlülük, benim daha aşına olduğum bir şeye dönüşüyor. Para, güç, onun için kazanç oyunu. "Anlıyorum. Gelin oturun."

Beni bir kabine götürür ve oturmadan önce, deri giysili, az giyinmiş bir kız gelir ve viski ya da burbon gibi görünen bir içki koyar. Sonra bana yanına oturmamı işaret eder.

Yanlış anladığımı gösterir gibi yapıp kabinin diğer tarafına kayarım. Kabin küçüktür, ama neden onu seçtiğini anlarım. Hem kenarda hem de oturan kişinin girişi de dahil olmak üzere mekanın büyük bir kısmını görebileceği bir yerdir.

"Teşekkür ederim," diyorum.

"Neden işe ihtiyacın var?" Bakışları iç çamaşırımın dekoltesine düşer. "Para mı?"

Bunu düşünüyorum, hazır cevabımı, dilimde hazırladığım cevabı, ama bir şey beni durduruyor. O bundan daha fazlasını isteyecek.

Para için bir iş mi, yoksa ilgimi çektiği ve merak ettiğim için bir iş mi...

Birine yönelmek yanlış gibi geliyor. Ama ikisi bir arada, para ihtiyacı ve merakın birleşmesi? Başka bir dünyada, belki Cade ile hiç tanışmamış olsaydım, bunu anlayabilirdim.

Yapmıyorum, ama düşünüyorum.

Ona bakıp bir yudum alıyorum, sonra bardağımı sıkıca tutuyorum. "Hayır, düşündüğün gibi değil. Ben öğrenciyim ve bursum var ama borcum da var"

ama... hayır..." Nefes alıyorum. "Bu benim bahanem olacaktı, ama sana yalan söyleyebileceğimi sanmıyorum."

"Aferin kızım," diyor yumuşak bir sesle. "Bana asla yalan söyleme. Diğer neden ne? Gerçek neden? Bana söyleyebilirsin. Bana her şeyi söyleyebilirsin."

Ve biraz sola sapmayı seçtiğim için mutluyum. Ses tonu midemi bulandırır bile.

"Paraya ihtiyacım var, ama..." Nefes alıp sözleri bir anda döküyorum. "Aslında kulüp tek düşündüğüm şey. Elimde değil. Hayallerim var, çok fazla hayallerim var ve... ve böyle bir yerde olmak istiyorum."

"Seks mi?"

"Belki."

Beni uzun uzun inceliyor. "Pek emin görünmüyorsun."

Dilim damağıma yapışıyor ve buna cevap vermekte zorlanıyorum. Ama o sonunda bunu kolaylaştırıyor.

"Olmasan da, yapmasan da sorun değil. Birçok kız sevişir. Bazıları sik emmeyi veya am yalamayı sever." Omuz silkiyor. "Bazıları acı çekmeyi ve aşağılanmayı sever. Bazıları izlemeyi, bazıları para kazanmayı sever. Tabii ki senin gibi olanlar da var. Özel olanlar, genç, çoğunlukla el değmemiş, emin olmayanlar."

Vücudumda bir sıcaklık yükseliyor ve o yavaşça gülümsüyor, eli içkisini kavriyor. Bana bir daha dokunmuyor, en azından şu anda, ama buna gerek de yok. Sadece bakışlarıyla bile her yerimde onun dokunuşunu hissedebiliyorum ve bu beni çamaşır suyuna girip yıkanmak istememe neden oluyor.

"Gördün mü? Bu çok değerli bir şey. Dahası, insanları geri getiriyor. Güzel kızarıklığın, doğal itaatkarlığın. Ama aynı zamanda bir de cesaretin var. Söylesene, Cade bu konuda ne düşünüyor?"

Yutkunup, bal tadında sonbahar kokan içkiden bir yudum alıyorum.

"Çünkü... Violet, adın bu, değil mi?"

"Evet, Violet," diyorum, ağzım kurumuş.

"Violet. Çünkü Cade seni paylaşacak türden biri değil. Onun bunu isteyeceğini sanmıyorum."

Kendimi alaycı bir şekilde gülümsemeye

zorladım. "O benim sahibim değil." "Emin misin?"

"Kesinlikle." Öne eğildim. "Bunu yapmak istiyorum, o yüzden yapacağım. Tabii izin verirsen."

"Kanatlarını açmak istemen beni etkiledi. Birlikte olduğu erkeğin yanlış kişi olabileceğini anlayacak kadar akıllı, doğal bir itaatkar kadını severim. Denemek istiyorsun ve bunun için küçük tekneni sallamaktan mutluluk duyuyorsun. Benim için yaşamın anlamı budur," diyor.

"Oh," diye fısıldıyorum. "Sevindim."

"Nasıl gideceğini görmekten mutluyum,

Violet." "Yani, kabul edildim mi?" diye

soruyorum.

Gülümsüyor. Ağzı yağla dolu ve bu beni ürpertiyor, ama hareket etmiyorum. Elini uyluklarımın üstüne koyup sıkıyor. "Göreceğiz. Özel bir eğitime ihtiyacın olacak."

Panik hissediyorum. "Tabii ki."

"Kişisel özel eğitim. Ben memnuniyetle..."

"Thomas!"

Başımı kaldırıp baktığımda, içimi bir rahatlama dalgası

kapladı. Macy. Tanrıya şükür.

Sinirli bir şekilde ona bakıyor. Eli hala uyluklarımın üzerinde. "Sen burada olmamalısın. Eğitim merkezinde olman gerekmiyor mu?"

Kız başını sallar ve küçük bir kitapçığı sallayarak, "Eğitim notlarımı unuttum. Yeni başlayanlara her zaman bunu kullanırım," der.

"Al şunu, git, ben birazdan gelirim." Thomas ona dik dik bakar.

Ama Macy de geniş gözlerle, masum bir ifadeyle ona bakıyor. "O da ekibe mi katılıyor?"

"Bununla bir sorunun mu var?" diye sorar Thomas.

"Hayır, ben..." Macy başını eğdi. "Hayır. Bu gece eğitime gelecek mi?"

Thomas, Macy'ye, sonra bana, sonra tekrar Macy'ye bakar. "Sanırım gelecek, onu ben götürürüm."

"O zaman bekleyeceğim ve seninle geleceğim. Eğer yeni geliyorsa, hiçbir şeyi kaçırmak istemeyecektir." Bana bakar. "Sen kaçırmak ister misin?"

Allistair bu konuşmayı dikkatle izliyor. "Hayır.

Gitmeyeceğim."

İçimde titriyorum.

Sanırım Macy beni Thomas'ın eğitiminden kurtardı.

İçkilerimizi bitirip dışarı çıkarken, doğru şeyi yaptığımı bildiğim gerçeğine tutunuyorum.

Otuz Birinci Bölüm CADE

Eve gidiyorum, pratik bir iş için en sevdiğim aletleri toplamak istiyorum.

Eğer işe koyulacaksak, sadece USB yeterli olmayacak. Enzo ile konuyu konuştuktan sonra, aynı fikirdeyiz.

Her şeyin bir kopyasını alın, evet, ama aynı zamanda bir tür intranet bağlantısı varsa - ve merkezi bir şekilde dünyaya bağlayan bir şey olmalı, sadece henüz ne olduğunu bilmiyoruz - birkaç virüs yerleştirmek akıllıca olacaktır.

Yanlış veya doğru dosya açıldığında, biri her şeyi mahvedip çökertebilir. Diğeri ise takip edilecek bir iz bırakarak bizim için diğer erişim noktasını açabilir.

Bazı yönlerden karmaşık, ama işe yaradığında sadeliğiyle olağanüstü güzel.

Ve en iyisi, çok geç olana kadar ikisinden de haberdar olmayacaklar.

Bu yüzden, araçlarımı istiyorum ve zaten sahip olduğum bir virüsü değiştirmek istiyorum. Üzerinde The Ghost damgası var, ama bu özel kartviziti birkaç dakika içinde kaldırabilirim.

Ama önce öncelikli işler. Uzaktan erişimi çalıştırmak için USB'yi yerine tak ve mümkünse Gianna'yı bul.

Çatı katına girdiğimde evim boş.

Ama havada hala sıcak çiçeklerin kokusu var, Vi'yi özlediğimin bir işareti.

Lia ile birlikte dışarı çıkmış olmalı. Onun nerede olduğunu kontrol edecek vaktim olmadı. Ama etrafa bakınıyorum, belki alışverişe çıkmışlardır diye,

belki benim için giymesi için harika bir şey almış olmasını umarak.

Bu düşünceden utanmam gerektiğini biliyorum, ama utanmıyorum. Ve eğer almadıysa, bir dahaki sefere halka açık bir yerde oynadığımızda ona bir şey alabilirim.

Hala halat oyunları alanında, halka açık bir yerde, bir kulübe uygun bir şey yapmak istiyorum. Vi ile ilgili olan şey, o benim içimde keşfetmek istediğim derin derinliklere açılan birçok yol açıyor.

Ama dahası da var.

Hiç düşünmediğim, özellikle istemediğimi sandığım başka bir yol daha var.

Vanilya. Sevişmek. Yatakta tembel günler geçirmek, birbirimizde kendimizi kaybetmek, onu yavaşça taparcasına sevmek. Sıkıcı vanilyadan bahsetmiyorum. Madagaskar'dan bahsediyorum. Bourbon'dan. Her şeyden.

Ama benim gibi biri için bu vanilya. Normal insanların yaptığı şey. Ve bu beni hiç ilgilendirmede, en azından şu anda düşündüğüm şekilde. Çünkü bunu açık uçlu bir gelecek düşünüyorum.

Birlikte vakit geçirdiğimiz günleri düşünüyorum, onun ders çalıştığı, benim çalıştığım, sadece birlikte olduğumuz, birbirimize aitmişiz gibi aynı alanı paylaştığımız günleri. Randevuları düşünüyorum, onu tiyatroya ya da sinemaya götürdüğüm, sinemada onu sıkmediğim gerçek randevuları. Romantik akşam yemeklerini, arkadaşlarla içki içmeyi düşünüyorum.

Piknikler, kavgalar, kahkahalar, gözyaşları.

Onu başka hiç kimseyi tanımadığım kadar iyi tanıyorum ve hala ona tamamen hayranım.

Çünkü bunu iliklerime kadar hissediyorum. Onunla altmış yıl birlikte olsam da onu şu anda olduğu kadar büyüleyici bulurdum, her gün onun hakkında yeni şeyler keşfedip, bildiğim her şeyi yeniden öğrenirdim.

Onu seviyorum. Bu sürpriz değil.

Ama bu farklı. Aşık olmak? Olgun aşk? Sonsuza dek sürecektir aşk?

Yüzükler, çocuklar, sonsuza dek birlikte olmak?

Durup nefes alıyorum.

"Belki."

Tabii ki burada hiçbir şey yok, paket yok, ama hayal kırıklığına uğramadım. Onu alışverişe götüreceğim. Ona seksi kıyafetler ve oyuncaklar, gece elbiseleri, mücevherler ve çiçekler alacağım.

Odamıza girerim ve dururum.

Yatağın üzerinde bir yığın giysi var, çoğunu daha önce görmedim ve sanırım bunlar Lia ile son alışverişe çıktığında aldığı giysiler.

Deri bir korse alıyorum. Sonra ipek ve dantelli, balenli bir tane.

İkisi de seksi, ama sanırım benim için kolay erişilebilir olanı tercih ederim. Yine de korselerin de bir yeri var. Edging konusunda bir ders. Ertelenmiş tatmin konusunda. Ve onlar da ona bir tür bağlanma konusunda bir ders. İnce bir ders.

Siktir, ona alacağım bir gece elbisesinin altına giyebilir. Dışarı çıkıp normal bir akşam geçirebiliriz ve...

"Siktir, dostum. Aklını kaçıırıyorsun." Duruyorum. "Sen de fena durumdasın."

Korseleri bırakıyorum, çünkü "ya eğer" dünyasına dalecek vaktim yok. Ama kıyafetlerden uzaklaşırken duruyorum. Ve geri dönüp onları tekrar inceliyorum.

Neden dışarıda duruyorlar?

Lia ile vakit geçiriyorsa, onlarla ne yapıyordu? Kalbim hızla atıyor, göğsüm sıkışıyor.

Bir şeyler yolunda değil, ama bununla uğraşacak vaktim yok. Eşyalarımı alıp değişiklikleri yapmam lazım.

Bilgisayarımı açtım ve şifre ve parmak izimle kilidini açtım. Sonra virüsleri açtım ve ayarlarını değiştirdim.

Dürüst olmak gerekirse, işim bittiğinde sanki beş dakika geçmiş gibi geliyor ama muhtemelen çok daha uzun sürdüğünü biliyorum. Bir çekmeceyi açıp, bunları yüklemek için siyah bir USB bellek çıkarıyorum. Saati kontrol ediyorum.

Yaklaşık bir buçuk saatimi aldı. Enzo yakında beni almaya gelecek.

Bu yüzden hazır olmak istiyorum.

Sonra ihtiyacım olan diğer USB'yi almaya gidiyorum. Kaşlarımı çatıyorum.

Masamın üst çekmecesini dağınık görünebilir, ama aslında düzenli. Özel bir düzen ve içindeki USB'ler dağınık.

Biri eksik. İhtiyacım olan üç özel USB'den biri. Kalbim biraz daha hızlı atıyor.

Bir sonrakini açıyorum. Ve bir sonrakini.

Başka eksik şeyler de var. Vi'nin bana sorduğu küçük aletler. Kilitli bir odaya girmek zorunda kaldığımda bazen ihtiyacım olduğunu söylediğim aletler. Tuş takımı varsa güvenlik sistemini hacklemek için gerekli olan bazı şeyler. Ve yakıcılarımdan biri.

"Siktir. Siktir. Siktir."

Vücudumu vahşi, sıcak bir ateş kaplar ve ihtiyacım olan şeyleri alırım. Onun gözden kaçırdığı, her durumda ihtiyacım olabilecek kişisel eşyalarımı sakladığım deri kese. USB'leri, siyah olanı ve şeffaf plastik kılıflı olanı içine atarım.

Neden ne yapacağımı sorduğuna dikkat etmedim, ya da ona merkezdeki sisteme fiziksel olarak girilmesi gerektiğini söylediğimde.

Ama ona ihtiyaç duyacağı tüm ekipmanları hiç gözden geçirmedim. Gözden geçirmedim...

"Lanet olası YouTube ve her şeyi nasıl yapacağını paylaşan insanlar."

Kilit açmak, ortadan kaybolmak istiyorsan bir çakmak kullanmak. Hatta bilgisayar dosyalarını kopyalamak bile...

Vi'yi arıyorum ama telefonu kapalı. "Siktir."

Belki de çantasının içinde bir yerlerde saklıyordur. Onun böyle bir şey yapabileceğini hiç sanmıyorum. Her neyse, izleme uygulamasını hackleyip GPS'ini açtım. Sabit görünüyor. Ve evde olduğunu gösteriyor.

Ama kameralara baktığımda, evi boş.

Belki arkadaşıyla birlikte. Belki ikisi de Vi'nin aptalca planını planlıyordur. Kahretsin, belki arkadaşı destek olarak oraya gidecektir.

Durum bu kadar vahim olmasaydı, gülerdim.

Lia'nın numarasını almak için özel bir şey yapmama gerek yok. Daha önce hackleyip indirdiğim şeylerin içinde var. Ve kızı aramaktan çekinmiyorum.

"Alo?"

"Ben Cade, Lia," diyorum, nezaket kurallarına bile uymadan. "Vi nerede? Seninle mi?"

"Merhaba Cade, nasılsın?"

Bu ani aşırı samimiyet şüpheli ve açıkçası tuhaf. "O seninle mi?"

"Evet, tabii ki. Akşamı birlikte geçiriyoruz.

Eğleniyoruz. Kızlar gecesi, bilirsin." Ve hafifçe kıkırdar. "Onu telefona ver."

"Alkol almaya çıktı. Bilirsin işte..."

Telefonu kapatıyorum. Bu hareketimin kabalığı, kız arkadaşına duyduğum öfkenin sisinde ancak hafifçe hissediliyor.

Bir an orada oturup, elimle ağzımı sildim. Telefonu kapalı.

En iyi arkadaşı yalan söylüyor.

Violet, yarım yamalak planı ve bu işi nasıl yapacağına dair sınırlı bilgisiyle kendini öldürecek. Nasıl yapılır videolarını izlemek ya da

okumak, gerçek hayatta olanlarla aynı Şey değil. İŞler ters gider ve...
Kahretsin. O benim tüm planlarımı bilmiyor. Virüsleri.

Allistair'in sahip olduğu diğer sistemlerden farklı bir sistemle karŐılaŐırsa ne yapacağını bilmiyor.

Olur böyle Şeyler.

Birçok Şey olur.

Güçlü adamlar tarafından köle olarak alınan güzel kızlar da dahil. Onu kurtarmak zorundayım.

İhtiyacım olan her Şeyi topluyorum ve siyah pantolon ve hafif siyah uzun kollu balıkçı yaka giyiniyorum. Herkesin işi diye adlandırıyorum. Teknolojiden teslimata, güvenlikten her Şeye uyum sağlayabilirim. Enzo da aynı kıyafeti giyecek. Telefonum çaldığında bir takım elbise ceketi ve çantamı alıyorum.

ENZO: *Buraya gel. Kıpırdan. Siyah SUV.*

Bir SUV. Kafamı sallıyorum, içimde dönen öfke ve korku denizinin ortasında küçük bir gülümseme beliriyor. Muhtemelen rgtmzdeki diğerlerinden birinin arabasıdır.

Sendika'nın kullanabileceğimiz birçok kaynağı var. Ya da belki de Gino amcanınkilerden biridir.

Gerekirse diye gözlüklerimi sert bir kılıfa koyup Enzo ile buluşmak için aşağı iniyorum.

Kapının önüne park etmiş, ki bu hiç de kolay bir iş değil.

Kapıyı açıyorum, çantamı içeri atıyorum ve yolcu koltuğuna oturuyorum.

"Vay canına, kim senin mutluluğunu bozdu? Ne oldu dostum?" O motoru çalıŐtırırken ona bir bakış attım. "Vi."

"Seni benim için mi terk etti?"

"Hayır, pislik, o intikam peşinde. Merkezdeki lanet olası sistemi hackleyebilmek için bir burner ve aletler çaldı. Kendini ne sanıyor bu? Biz mi?"

Çok sinirliyim. Eğer bir çizgi film karakteri olsaydım, benden duman bulutları çıkardı.

Enzo gülüyor. "Oldukça ilginç bir kız çalmışsın."

Dönüp ona öfkeyle bakıyorum. "Bu nasıl iyi bir fikir olabilir ki? O güvende kalmalı, adaleti kendi eline almamalı. Bunu tek başına yapabileceğini sanıyor. Ve o..."

Duruyorum.

Enzo bana anlamlı bir şekilde bakar.

"Söylemek istediğin bir şey mi var, pislik?" diye soruyorum.

Boğazını temizler. "Şey, mesele şu ki... senin Violet'in aslında senin kadın versiyonun."

"Saçmalık. O hacker değil."

"Belki bunların çoğunu nasıl yapacağını bilmiyor, ama akıllı bir kız ve eminim bu konuda bir şeyler izlemiştir. Bana ne çaldığını söyledin. Bana göre, internette temel bilgileri öğrenmiş, bir görevi olan bir kız gibi görünüyor."

"Aynen öyle," diye mırıldanıyorum. "Temel bilgileri."

O iç çeker. "Demek istediğim o değil. Demek istediğim, sen bir hacker'sın ve o... o fena değil, hacker değil, ama ikiniz de lanet olası gözlerinizden sosyal adalet kanıyor gibi görünüyorsunuz."

"Saçmalık. O yufka yürekli bir kız."

Işıklarda durur. "Sen hack yapıyorsun ve işimizin yanında bir de sosyal adalet kişiliğin var. Hayalet? Onu hatırlıyor musun? Hak edenlerin cezasını çekmesini istiyorsun. O da öyle. O çocuk, Ivan'ın işkencehanesinden ayrılmamıza izin vermedi, ta ki biz gidip

O kız için. O, kim olduğunu bulmak için elimizden geleni yapmamızı sağladı. Lanet olsun, Violet çevrimdışı Ghost, gerçek hayatta gerçeği bulmaya ve suçluları cezalandırmaya çalışıyor, sen ise bunu çevrimiçi yapıyorsun.

Ona kızgın bir bakış attım. "Aynı şey değil. Biz birbirimize benzemiyoruz ve ayrıca ben kendimi koruyabilirim. Onu gördün mü? O savunmasız."

Işıklar değişir ve Enzo gülerek sürmeye devam eder. "Ne? Vi kendini koruyamıyor ve savunmasız çünkü o bir kız mı?"

"Ağzıma laf koyma, gerzek."

Elini direksiyondan kaldırır. "Her neyse dostum. Hala burayı basacak mıyız, ne yapacağız? Violet kendi başına mı yapacak?"

Telefonu çalınca çok sert sözler söylemekten kurtuldum ve o iç çekerek cevap verdi.

Bir ses arabayı doldurur. "Enzo, ben amcan Gino. Seni ve arkadaşını hemen görmek istiyorum."

Elimi uzatıp sessize alırım.

"Ne oluyor lan?" diye sorar

Enzo. "Oyala onu."

Enzo yüzünü buruşturur. "Gino amca sabırlı biri olarak bilinmez."

"Umurumda değil."

Gerçekten de umurumda değil. Şu anda tek odaklandığım şey Vi'nin iyi olduğundan emin olmak.

Öyle olması gerekiyor çünkü bu iş bittiğinde onu kendi ellerimle öldüreceğim.

Otuz İkinci Bölüm VIOLET

EĞİTİM MERKEZİ, dışarıdan görüldüğü gibi değildi. Cade balıkçılık mağazasından bahsetmişti.

Ve Frank's Bait and Tackle kesinlikle öyle bir yer. Dışarıdan ve garip bir şekilde içeride.

Thomas ve Macy'yi takip ederek içeri girdim.

Bana bakmıyor, ama ne beklediğimi de bilmiyorum. Sanırım kulüpte bana attığı bakıştan, sanki birbirimizi tanıyor gibiydik ya da belki de şimdi benden hoşlanmıyordu, bu sadece... garip mi? Değil mi?

Bilmiyorum.

Mağazadan geçip arkaya doğru ilerlerken, temizlik malzemeleri yazan bir kapının arkasında bir asansör var.

Asansör şık ve özel bir seks kulübünün eğitim merkezinde olabileceğini düşündüğüm türden bir şey.

Ceketimi çıkarıp, sanki bir güvenlik battaniyesi gibi kollarımın üzerine tutuyorum. USB bellek sütyenimin içinde, ama aletler ve yakıcı ceketin içinde. O yüzden onu bırakmıyorum.

Asansör kapıları açılır ve içeri gireriz.

Thomas bir şifre giriyor ve ben numaraları hatırlamaya çalışıyorum.

Bu akşam ne olacağını bilmiyorum. Eğitimin bir parçası olarak kulübe geri dönüp dönmeyeceğimizi bilmiyorum.

Yapmam gerekeni yaptıktan sonra bu akşam bu durumdan nasıl kurtulacağımı tam olarak bilmiyorum.

Thomas konuşuyor. Dinlemem gerektiğini biliyorum, ama panik kulaklarımda çınlıyor ve göğsümü sıkıştırıyor.

"Üzgünüm," diyor bana, bir eli beni sarmalarken, sırtımdan kalçama doğru kayıyor ve her ne şekilde olursa olsun içime girmek istermiş gibi kalçalarımın arasına doğru ilerliyor. Çılgılık atmamak için tüm gücümü kullanıyorum. "İş hakkında konuşuyorduk."

"Sorun değil," diyorum. "Biraz gerginim, o yüzden anlamadım."

Bana gülümsüyor, gözleri göğüslerimin şişkinliğinde takılıyor ve asansör durduğunda elini popomdan çekiyor ve parmağını meme uçlarımda gezdirip birini çimdikliyor.

Ona çok sert bir tokat atmak

istiyorum. Ama atmıyorum.

Sadece orada duruyorum.

Ağızımda acı bir tat var. Dokunmasına izin veriyorum.

"İki gün içinde işe başlamaya hazır olmanı istiyorum." "Yani, kabul edildim mi?" diye soruyorum, aptal gibi.

"Kabul edildin. Macy'nin sana bayılacağını söylediği bazı önemli müşterilerim var. seni çok seveceklerini söyledi. Yani... iki gün." Bana gülümser ve yaklaşır, yaklaşırken oud beni sıkıştırır. "Merak etme, onu seni kanatları altına almasını istedim."

Elimi tutar ve bir şifre girer, kapılar açılır. Bizi dışarı çıkarır.

Bir rakam farklı. Onu da ezberliyorum.

Thomas elimi tutar ve kaldırır, öper, diliyle elimin arkasını yalar ve tüylerim diken diken olur. Sonra bileziği çıkarır ve beyaz bir elmas bilezik çıkarır, onu takar.

"Personel," diyor bana.

Sonra hepimiz kanepelerin olduğu bir odaya girerken Macy'ye bakar. O oturmasa da bize oturmamızı işaret eder.

"Onu hazırlayacak mısın?" diye sorar ona.

O başını sallar. Ve onun da benimle aynı bileziğı taktığını fark ederim.

Bu, ağızımda ve boğazımda yanan safrayı azaltmaya yetmez. "Tabii ki, yaparım." Macy başını sallar. "Sorun olmaz."

Bir kez daha bakışları bana yönelir ve bacaklarımda kalır. "Eminim bu da sorun olmayacak. Violet'in The Dungeon'da konuk olarak sergilediğı performanslar bir gösterge ise, sorun olmayacak. O çok, çok popüler olacak."

Yanaklarım yanmaya başlar, çünkü bana bir yemekmişim gibi bakıyor, sanki içime girip başkalarının da aynısını yapmasını izlemek için sabırsızlanıyormuş gibi.

Ve midem bulanmaya başlıyor. Ama gülümsüyorum.

Telefonunu çıkarır ve sanırım bir mesaja bakar. "İzninizle..."

Bununla birlikte, ayrılır.

Ben orada otururken, Macy bana onu takip etmem için işaret ediyor.

Bir an için kıpırdamıyorum. Kıpırdayamıyorum. Artık buradayım, bu korkunç bir gerçek.

"Eğitim neleri içeriyor?" diye soruyorum. Burada başka kimse yok, ama yine de olmalı. Diğer odalar ve diğer katlar. Asansörün kat göstergesinde, indiğimiz katın altında iki kat daha olduğu yazıyordu.

"Ne demek istiyorsunuz?" Geldiğimiz tarafın karşısındaki bir kapıyı açıyor.

Ben olduğum yerde kalıyorum.

"Ne demek istediğimi sanıyorsun?" diye tıslıyorum. "Beni bir odaya koyup sikmek mi? Eğitim neleri içeriyor? Kadınlara yabancılarla seks yapmayı sevmiş gibi davranmayı mı öğretiyorlar? Mesleğin püf noktalarını mı?"

Bana bakarak, başını sallayıp burnunu çeker. "Bu işin tek anlamı bu mu sence? Sikişmek mi?"

"Bilmiyorum..."

"Eğer böyle düşünüyorsan, neden buraya çalışmaya geldin?"

Yanaklarım daha da kızarıyor.

Dürüst olmak gerekirse, buna nasıl cevap vermem gerektiğini bilmiyorum. Cade ile yaptığım her şeyle daha da uzayan kapsamlı fantezi listemi gerçekten gözden geçirmek istemiyorum ve bu bir fantezi, elbette fantezi olarak kalmasını istiyorum, ama... bunu nasıl açıklayabilirim ki?

Bilmiyorum. Yapamam.

"Dürüst olmak gerekirse? Ne bekleyeceğimi bilmiyorum. Sadece... bilirsin."

"Biliyorum. Ben de. Ama Violet... ne yapmaya hazır olduğunu bilmen gerekiyor."

"Ya bilmiyorsam?" Ona bakıyorum. "Ya zorlanırsam? Eğitim bu mu, hoşnutsuzluğu gizlemek mi?"

"Dürüst olmak gerekirse, evet, kısmen öyle," diyor Macy. "Sana büyük bahşış vereceğini bildiğin ama hoşlanmadığın bir adam görürsen, bunu saklarsın ya da başka birinin onun ilgisini çekmesine izin verirsin."

"Yani, bu seks."

"Çalışırken ne kadar dahil olmak istediğin tamamen sana bağlı. Ya da söz konusu kıza." Gülümser ve omuz silker. "Ama flört etmek, erkeği özel hissettirmek önemlidir. Ana rol budur ve eğitimin amacı da bunu doğal ve gerçekçi göstermek. isimlerini, favori içeceklerini hatırlaman gerekecek. eğer bir erkek ise gelir

Düzenli olarak. Gerçek sapık erkekler eğlence ve oyun için seçtikleri kızlar olabilir, ama bu kızlar da aynı sapıklıkları paylaşıyor. Ve erkek sadece kendi özel ihtiyaçlarını karşılamaya, emeklemeye, kendisine ilgi gösterilmesine, itaat edilmesine önem verir. Ve böyle devam eder."

Yutkunuyorum. "Anlıyorum."

"Gerçek kink işi, senden yapman istenen bir şey değildir. Yapmak istediğin bir şeydir. Ama biz kulübün o kısmına pek dahil değiliz. O kızların çoğu üye ve bunu yapmak istiyorlar."

"Peki ya seks? Seks yapıldığını gördüm..."

"Bizimle, cinsel bir hal alabilir, ama her zaman böyle olmaz. Bazı erkekler izlemeyi ve evlerine, eşlerinin yanına gitmeden önce güzel bir kızın onlarla flört etmesini severler. Sadık adamlardır, ama şehrin en seçkin seks kulübünün üyesi olmayı severler. Ve bazıları iş anlaşmaları yaptıkları bir yerdir. Anlaşmaları dürüst tutmak için iyi bir yoldur, her iki tarafın da oraya gittiği sırrı paylaşmak."

O, benim yapabileceğim ya da bir kızın isterse yapabileceği tüm şeyleri anlatmaya devam ediyor. Erkekleri götürebileceğin odalar var, özel partiler var. Cade'in bana anlattığı her şey var, ancak bu kızın tercihi gibi görünüyor, eğitimin bir parçası değil.

Ama mesele şu ki, Macy seksin bunun bir parçası olduğunu, hem de sık sık değil, çoğu zaman olduğunu ima ediyor. Bu sadece nasıl çerçevelemek istediğinle ilgili.

En iyi para özel odalardan kazanılır ama bu odalara kızların davet edilmesi gerekir ve genellikle kulüpte çalışan kızlar oraya gitmez bile. Kimse görmesin diye çok gizli tutulur. Erkeklerin görülmek istemeyecekleri seks odaları var ama...

Partiler.

Çılgın grup seks.

Diğer katlarda kabul edilemez sayılabilecek şeyler.

Özel odalarda tamamen farklı bir dünya olduğunu anlıyorum. Ve midemi bulandıran şey, kızların içeri girmesine karşı onun kayıtsızlığı

diğerlerinin görmediği.

Reşit değiller mi? İnsan ticareti mi?

Gianna gibi, en yüksek teklifi verene satılmış mı?

Ama diğer kızların kim olduğu konusunu bir kenara bırakırsak, bu konuyu bu geceki antrenmandan sonra da gündeme getirmemeyi planlıyorum.

Geri kalanını Cade'in öğrenmesine yardım edeceğim.

İçimde bir ürperti hissediyorum. Bu durum fantezi düzeyinde bana çok çekici gelse de, ve hepsi öyle, gerçekleştirmek istediğim fanteziler Cade ile başlar ve biter.

Onun dahil olmadığı cinsel bir şey yapma düşüncesi bana hiçbir şey ifade etmiyor. Ve onun rehberliğinde başka biriyle seks yapacağımı bile emin değilim.

Bu düşünceyle amım sıkışıyor.

Tamam, belki düşünürüm. Fanteziyi seviyorum...

Hepsi bu kadar. Fantezi. Ama onun için her şeyi yapmaya hazır olduğumu biliyorum.

Bunun gibi.

Elimdeki imkanları kullanarak, Thomas'ın istediği bir kadın olarak, Thomas'ı alt etmek ve Gianna'yı bulup kurtarmak için gerekli bilgileri ona ulaştırarak onun güvenliğini sağlamaya yardımcı olacağım.

"Hadi." Macy bana bir bakış attı. "Sana etrafı gezdirmeliyim. Kendi tarzını bulabileceğın odalar var, bu da güzel ama birkaç tane olmasını öneririm. Erkeklerle doğru şekilde ilgi göstermeyi, etrafta başka kimse yokmuş gibi davranmayı, onun senin olduğunu ve onun senin en sevdiğin kişi olduğunu düşünmesini sağlamayı, istemediğın durumlardan erkeğı üzmeden kurtulmayı öğretirim."

"Tamam."

Onu takip ediyorum ve o, bar gibi düzenlenmiş bir odanın kapısını açıyor. Orada, The Dungeon'dan alınmış gibi görünen bir masa var.

Macy bara yaslanıyor, uzanıp bir şişe burbon alıyor. "Burbon seven bir kıza benziyorsun. İçmek ister misin?"

Beklemeden iki içki doldurur, sonra yanıma yaklaşır ve birini bana uzatır. "Aynen öyle. Sanki o tek erkekmiş gibi ve onu çok istiyormuşsun gibi." Sonra dönüp utangaçmış gibi bara oturur.

"Eğer bunu gerçekten yapacaksan, ben de seksi kız rolünü oynarım. Hem utangaç, hem öğrenme aşamasında, hem de keşfedilmemiş bir seksapeli yayan bir kız. Sanki bir baba istiyormuşsun gibi."

İçkiden bir yudum alıyorum, ama tanen tadı yüzünden yüzümü buruşturuyorum. "Çay mı?"

"Eğitim için." Bardağını masaya koyar. "Peki, planın ne? Bir planın var, değil mi?"

Başımı salladım. "Tabii ki var. Tek ihtiyacım olan, bilgisayarları tuttukları yere erişim."

Macy burun kıvrır. "Sanki bu çok kolaymış gibi konuşuyorsun. Kahretsin, gerçekten bir içkiye ihtiyacım var." Ama içki almaz. Bunun yerine ayağa kalkar. "Kimse bilgisayarlara yaklaşamaz, ben bile."

"Siktir." Kaşlarımı çattım. "Beni içeri sokabilecek birini tanıyor musun? Sadece iki dakikaya ihtiyacım var."

"Peki." Diye iç geçirir. "Bana bırak."

O ortadan kaybolur ve ben çayı masaya bırakırım. Ceketimden telefonu çıkarır ve burada bırakmam gerekirse diye ceketimin kumaşı altında sıkıca tutarım.

Macy uzun süre gitmez ama geri geldiğinde elinde bir manyetik kart tutar. "Bana aşık olan güvenlik görevlisinden çaldım."

"Çaldın mı?"

Macy gözlerini devirdi. "Hayır. Bir sürü oral seks yapacağıma söz vererek aldım."

Ona bakıyorum, ağzım açık kalıyor.

"O kadar da kötü değil. Söyledim ya, bana karşı çok tatlı ve flört ediyoruz. Ben de ondan hoşlanıyorum. Seks yapıyoruz ama henüz bir ilişkiye girmeye hazır değilim."

"Yap..."

"Bu konu başka bir zaman konuşulacak. En fazla beş dakikan var. Ben ana alana geri dönüp seni bekleyeceğim, çünkü eğitimin çoğunu orada yapabiliriz ve benim burada durmam şüphe uyandırır. Orada, tualete gittiğini söyleyebilirim."

Ben başımı sallarım ve o bana kilitli kontrol odasına nasıl gideceğimi anlatır.

"Bekçi beş dakika boyunca orada olmayacak," diyor Macy. "Vardiya değişimi var ve Miguel bir sonraki bekçiyi biraz daha oyalamaya devam edecek. Hadi git."

Beni kovuyor ve ben de elimden geldiğince hızlıca, durup denemeye cesaret edemediğim işaretsiz kapıları geçerek uzaklaşıyorum.

Etrafta kimse olmaması, başka kızların olmaması garip, ama şu anda eğitim gören tek kişi ben isem ve Macy'nin eğitmek için getirdiği diğerleri bir süre gelmeyecekse, bu mantıklı geliyor.

Spekülasyon yapacak vaktim

yok. Spekülasyon yapmak da

istemiyorum.

Kontrol odasına vardığımda kartım çalışıyor ve kapı açılıyor.

Etrafa bakıyorum. Büyük ekranda buradaki odaların çoğunun görüntüleri var, sadece bir göz atıyorum, ama sadece gardiyanları ve korktuğum gibi seks yapmayan birkaç kız görüyorum. Ve bazı odalar sütler ve bekleme odası gibi görünüyor.

Ceketimi ve telefonumu yere bıraktım ve USB'yi ana bilgisayar sistemine bağlamaya başladım.

Yerine oturdu ve masanın altından baktığımda üzerindeki küçük ışık yanıp sönüyordu.

Kendimle gurur duyarak Cade'i aradım.

"Neredesin lan?" diye bağırdı, beni titretti, kulübe girdiğimden beri ilk kez iyi anlamda titredim.

"Ben de seni seviyorum. Eğitim merkezindeyim..."

"Çık oradan, Vi. Lanet olsun, tehlikedesin. Seni dövüyorum."

"Deneyebilirsin."

Acı bir kahkaha atar. "Hoşuna gitmeyecek bir dayak..."

"Bitti. Tamam. Bitti. Bana daha sonra orgazmlarla teşekkür edebilirsin," diyorum, flört etmeye çalışarak.

"Defol git, Vi. Arkamdan iş çevirdin ve şimdi senin pisliğini temizlemek zorundayım."

"Neyi temizleyeyim? Yapılması gerekeni yaptığım gerçeğini mi?"

"Vi..."

"Ayrıca, artık bu işin içindeyim ve bunun hakkında tartışmak sadece zaman kaybı."

"Sen yapman gereken ne varsa ona dön ve gerisini bana bırak. Hemen. Seninle sonra ilgilenirim."

"Sen..."

"Enzo ve ben mümkün olduğunca çabuk orada olacağız..." Telefonu kapatıyorum.

Tanrı aşkına, o aşırı koruyucu bir kafir, işte o. Hayır, Teşekkürler, ama öfke ve boş tehditlerden başka bir şey yok, çünkü o bana asla zarar vermek için elini kaldırmaz.

Bana teşekkür etmesi

gerekirdi. Dönmeye

başlıyorum. O...

Joseph Walsh ile yüz yüze geldiğimde tüm düşüncelerim durdu.

Bir an geçer.

Ve gülümser. "Thomas bana yeni bir kızın geldiğini, hoşuma gideceğini söylediğinde, onu görmem gerektiğini biliyordum."

Nefesimi tutarım ve oradan çıkmak için etrafında dönmeye başlarım.

Şu anda ikimizden kapıya en yakın olan benim, ama o da artık daha yakın. Peki nereye kaçacağım?

Mazeretlerimi sıralıyorum ama tek bir tane bile bulamıyorum.

"Az önce işe aldığım stajyer olduğunu fark ettiğimde ne kadar şok olduğumu hayal edebiliyor musun? Tesadüf mü? Bence değil." Beni baştan aşağı süzer.

"Sana inanmıştım. Senin iyi adamlardan biri olduğunu düşünmüştüm." Ona sert bir bakış attım.

Joseph gülüyor. "Ben bir politikacıyım. İyi biriyim, ama iyi bir politikacı olmak için çamurda yürümek gerekir."

"Beni iğrendiriyorsun."

"Kendi giysilerini satan küçük sürtük böyle diyor." Dilini şaklatıyor.

Gözlerimi kısarım. "Peki ya Gianna? Kızına ne yaptın?"

"Kayboldu."

"Saçmalık. Onu kaçırdın, sattın. Biliyorum. Onunla konuştum. Ivan, hatırladın mı? Sen bu gezegendeki en aşağılık pisliksin. Şimdi, bana onun nerede olduğunu söyle, yoksa her şeyi basına açıklayacağım..."

Bir şey kolumu soktu ve iki saniye sonra dünya sallandı, odaklanamadım ve sonra her şey karardı.

KENDİME GELDİĞİMDE, mide bulantısı beni sarsıyor ve dünya netleşiyor.

Titriyorum. Hava nemli ve soğuk, bağlı olduğum çelik parmaklık da soğuk. Etrafıma bakıyorum.

Bir hücredeyim.

Ama yalnız değilim.

Yanımda bilinçsiz bir şekilde yatan Gianna var.

Otuz Üçüncü Bölüm CADE

"DAHA İYİ HİSSEDİYOR MUSUN?"

Enzo'yu görmezden geliyorum. Ama o pes etmiyor.

"Çünkü ben iyiyim. Kızına bağırmak için zaman ayırdığımız için harika hissediyorum. Biz derken seni kastediyorum. Eğer ben..."

"Kapa çeneni," diye mırıldanıyorum, eğitim merkezinden yaklaşık bir mil uzakta otururken, dizüstü bilgisayarımdan güvenlik kamerası görüntülerine giriyorum. SUV'nin arka koltuğundayız, camlar koyu renkli ve sanki sadece park etmişiz gibi görünüyor.

Enzo, bilgisayarının başında karşımda oturuyor ve kimsenin izlemeden kamera görüntülerini değiştirebilmek için bir proxy kuruyor.

"Sadece söylüyorum," diyor. "Sen pek nazik davranmadın."

"Onu güvende tuttuğumda, onu kilitleyeceğim."

"Evet, evet, evet." Bana bir bakış atıyor. "Virüsleri uzaktan yapabilir misin?"

Lanet olası Vi. Bekleyip, söyleneni yapabilirdi.

Boğazım düğümleniyor, midem bulanıyor ve yerinde duramıyorum.

Benim istediğim şey, o lanet kapıyı ya da mağazayı basmak.

Onun için bu kadar paniklesem, taş gibi soğukkanlı bir öfkeye kapılırdım.

"Kısa cevap evet." Kafamı sallıyorum. "Uzun cevap ise, biraz zaman alacak."

"Ne kadar?"

"Sıkı çalışırsam, belki yarım saat."

"Beş dakikada hallet."

"Oh, senin için söylemesi kolay..." Sesi kesiyorum çünkü yüzünde hoşuma gitmeyen bir ifade var. "Sorun mu var?"

"Emin değilim. Bu olması gerekenden daha zor..." Kaşlarını çatarak klavyesine öfkeyle vuruyor. Sonra gülüyor. "Evet. Anladım."

Yaptığım hacklemeyi bitirip virüsler üzerinde çalışmaya başlıyorum. Aslında virüsler değil, onları oraya ulaştırmak zor, ama Vi'nin kurduğu USB bağlantısından gelen verileri incelerken, nasıl yapılacağını anlıyorum ve bu, tahmin ettiğim sürenin yüzde doksanını kısaltıyor ve birkaç dakika içinde virüsleri yüklemiş oluyorum.

Enzo sessiz.

Çok sessiz. Bilgisayarını izliyor, elleri hareket etmiyor. Ağzım kurur. "Ne oldu?"

"Etrafta insanlar var, ama çok fazla değil. Bir kız bir erkeğe oral seks yapıyor ve bunun olması gerektiğini sanmıyorum." Ben bilgisayarını kaparken o başını sallıyor.

"Bir nevi seks işçiliği eğitim merkezi."

Onu geri almaya çalışıyor. "Evet, ama o kesinlikle bir güvenlik görevlisi." Resme bakıyorum. "Bu Violet'in arkadaşı."

"Diğer bir konu da, kızın nerede?"

Kalbim deli gibi atarken, yaklaşık yirmi farklı kamera görüntüsünü kaydırmaya başlıyorum.

Birkaç tanesi kilitli ama güvenlik önlemlerini aşmak uzun sürmüyor ve sonra duruyorum.

Üçüncü kamerada. Violet.

Bir şeyler ters. Çok, çok ters.

O üzerinde yer yerde, eller yukarı ve bağlı bağlan bir boruya bağlanmak... ya da bağlı kelepçelenmiş mi?

Kusmak istiyorum. Oradaki her pisliği öldürmek istiyorum.

Yavaşça, derin bir nefes almaya zorluyorum kendimi. Hücreye benziyor. Ve yalnız değil.

Görüntüler renkli, bu yüzden onun arkadaşı Macy'nin gardiyana oral seks yaptığını anladım. Ve Vi'nin giydiği kıyafeti, uzak bir şekilde takdir edebiliyorum. Bu takdir, sanki bağlanmamış gibi, sanki beni akıl sağlığımı korumak için bir yerden gelen bir teklif gibi, havada asılı kalıyor.

Vi uyanık, etrafına bakınıyor ve yaralı görünmüyor. Kan yok, görebildiğim kadarıyla morluk da yok.

Yakınlaştırmak istiyorum ama yapamıyorum, kamera sistemi bunu yapmıyor. Ama tek parça gibi görünüyor ve giysileri de üzerinde.

Tanrıya şükür.

Kendimi yere yatan diğer kişiye bakmaya zorluyorum. Kim olursa olsun, kadın, ama sadece saçını ve elbisesini görebiliyorum. Bana dönük değil.

Gianna olabilir. Herhangi biri olabilir.

"Enzo, bak..." Bilgisayarını ona geri veriyorum.

"Siktir. Tamam, şimdi ne demek istediğini anlıyorum."

"Oraya girip ona yardım etmeliyiz. Hemen." Ona bakıyorum.

Yavaşça nefes verir. "Evet, ama senin minik halin gidip işi kendi başına hallettiği için, kaleye askerlerle baskın yapma planımız suya düştü. USB'yi yerleştirip bilgi toplayacaktık, sonra yarın ya da ertesi gün, ya da ne zaman olursa... baskın yapacaktık."

"Bir şeyler yapmalıyız." Bağırduğımın farkındayım. "Ve bunu şimdi yapmalıyız!"

Enzo bağırarak cevap vermez. "O kadar basit değil." Soğukkanlı ve sakin kalır, ama ben sakinleşmek istemiyorum. Hiç istemiyorum. Çünkü

kızım güvende olmadıkça hiçbir şey beni sakinleştiremez.

Kollarımda. "Lanet olsun, Enzo..."

"O büyük beynini kullan. Bir plana ihtiyacımız var. Oraya girmeden önce Bu sadece bizim için tehlikeli olmaz, ki ben buna karşıyım, aynı zamanda Vi için de tehlikeli olur. Bence..."

Sürücü tarafındaki arka koltuk kapısının camına biri vurduğu için sözünü keser.

Birbirimize bakarız.

Dışarıda büyük bir silüet var ve o camı indirir.

Bir adam eğilip içeriye bakar. Takım elbise giymiş, ağzının köşesinde kürdan var ve burnu birden fazla darbe almış gibi görünüyor.

Stereotipik New York filmlerindeki mafya gibi. Gino Amca için çalışıyor olmalı.

"Hey, Enzo. Gino, bekle denilmesini seven bir adam değildir. Arabadan in. Sen ve küçük arkadaşın."

Silah çekmez, çekmesine gerek yoktur. Bize dışarı çıkmamızı işaret eder ve biz de ekipmanlarımızı alıp dışarı çıkarız. Kural kuraldır ve sahadayken ekipmanlarımızı geride bırakmayız.

Serseriye caddenin karşısındaki parlak limuzine kadar takip ediyoruz ve arka kapı açılıyor. Bize binmemizi işaret ediyor.

Biz de öyle yapıyoruz.

Mini barın açık olduğu büyük beyaz koltukta Gino amca oturuyor.

Hava puro dumanıyla keskin kokuyor ve bir tanesi küllükte duruyor. Ağır altın yüzüklerle süslenmiş ellerinden biri bir bardak viski tutuyor.

Bize bakıyor ve diğer adam stereotipik bir mafya adamıysa, şu anda karşımda Gotti ya da kurgusal karakter Vito Corleone oturuyor.

"Enzo, beklememi söylemenin hoşuma gitmediğini fark etmiş olabilirsin."

İçkisini yudumlar.

"Bu Enzo'nun suçu değil," diye araya giriyorum. "Benim suçum." "Tanrı aşkına, kes sesini Cade."

Ama Gino elini kaldırıp yeğenini susturur. "Devam et." "Kız arkadaşım oraya girdi..."

"Orası The Dungeon'da çalışan kızlar için bir eğitim merkezi," diyor Enzo, "yani..."

"Biliyorum, Enzo," der Gino. "Ve oraya gidip iş yapan insanları da."

Her ne kadar benim sevdiğim türden bir yer olsa da, onun ne demek istediğini, bunun ardındaki anlamı anlıyorum. Gino amcanın seks ya da sapkınlıklar umurunda olduğunu sanmıyorum. Bence onun umurunda olan, orada yapılan anlaşmalar. O belirli müşteriler.

"Violet merkezde, Joseph Walsh'ın kızını arıyoruz ve onun bu işle bir ilgisi olduğunu düşünüyoruz, ama Vi yakalandı ve o eğitim merkezindeki bir hücrede tutuluyor," diyorum, kelimeler birbirinin üzerine düşüyor. "Oraya girip ona yardım etmeliyiz, çok geç olmadan."

Gino gülererek başını sallar. "Neden beni bekletmek yerine öyle söylemedin? Yardımcı olabilirim. Burayı yerle bir edecek insan gücüm var ve bunu yapacağım," der. "Bir bedel karşılığında."

Enzo bana bakar ama hiçbir şey söylemez. Anlıyorum. Ve bu benim sorumluluğumda olacak. Bu adama bir iyilik daha yapmak istemiyorum çünkü bu tür iyilikler birikince, hayatımın geri kalanında ona köle olacağımı görebiliyorum.

"Bak, zaten bana borçlusun, evlat. Bir iyilik daha ne fark eder? Bana iki kez borçlu olmak ne kadar kötü olabilir ki?"

Siktir. Violet olmadan, ben bittim. Ve başımı sallıyorum. Köşeye sıkıştım, tek çıkış yolu o ve zaman hızla tükeniyor. "Ne istersen yaparım. O buna değer." Sonra öne eğilip, gözlerinin içine bakıyorum. "Ama sana sadece iyilik yapıyorum... Bu benim, Enzo değil, ve sadece kızım sağ salim çıkarsa yaparım."

"Anlaştık."

Gino adamlarını buraya çağırmak için bir telefon görüşmesi yapar, biz de bilgisayarlarımızı çıkarır ve işe koyuluruz.

"Onlar için bir görüntü döngüsü oluşturabiliriz. İçeri girip ne olduğunu görmek istediklerinde, hiçbir şey bulamayacaklar," diyor Enzo. "Senin adın hiçbir yerde geçmeyecek, Gino amca."

"Sence umurumda mı?"

Adama bakıyorum. "Belki umursamıyorum, ama elinde bir koz olması çok önemli ve bunu gizlice yapman da bir koz. Orayı vurduğumuzda kimsenin haberi olmayacağından emin oluyoruz."

Umarım Thomas kimseye iyilik isteyemez. Ama daha da önemlisi, Vi'yi kurtarmak için çok geç kalmamışızdır umarım.

Otuz Dördüncü Bölüm

VIOLET

"Uyan," diyorum, ellerimle çalışırken. "Lütfen Gianna, gözlerini aç ve bana iyi olduğunu söyle."

Nefes alıyor, ama bunun dışında bir şey bilmiyorum.

Ellerimi kurtarmaya çalışırken, ellerimdeki ipler cildimi sıyrıp yakıyor. Dudaklarımı ısırıp sertçe çekiyorum, bir elimi kurtarmayı başardığımda ip etimi keserken acı çığlığımı yutuyorum.

Cildimde sıcak bir ıslaklık var, ama ellerimi kurtarabilirsem biraz kan ne önemi var ki?

Şimdi diğer elimi de kurtarabilirim ve ellerimin ve dizlerimin üzerine çöküyorum.

Gianna'nın yanına gidiyorum. Parmaklarımın altında nabızı düzenli atıyor. Belki de benim yaptığım şeyden etkilenmiştir.

Bana enjekte ettikleri şey, beni biraz fazla uzun süre sersemletmişti. Gerçeklik tam olarak kafama dank edene kadar, bir nevi kendimi salıvermiştim.

"Bu kötü," diye fısıldadım, dikkatlice ayağa kalkarken etrafa bakındım. "Çok kötü."

Kapı diğer taraftan kilitli ve beyaz boyalı metalden yapılmış gibi görünüyor. Zemin lanet olası beton — yine o kelime — ve bu sefer ne yatak ne su ne de başka bir şey var. Sadece biz, boş ve soğuk bir odada.

Bu kötüden de öte.

Korkunç derecede berbat.

Kapının diğerk tarafında beni neyin beklediğini bilmiyorum, ama her ne ise, hoşuma gitmeyeceğini biliyorum.

Belki de bu, idamımın arifesi gibidir. Bilmiyorum.

Aniden gülüyorum.

Kadın bedenini boşa harcamayacaklar.

Daha çok, satılacağım ya da Macy'nin kendisinin ve diğerlerinin asla girmediklerini söylediği odalarda kullanılan ve istismar edilen kızlardan biri olacağım.

Ölümden daha kötü bir kader.

Görüşüm bulanıklaşıyor ve göğsüm sıkışıyor. Bunun uyuşturucuyla ilgisi yok, tamamen durumumun yarattığı panikle ilgili.

Oturuyorum, popom sert bir şekilde yere çarpıyor. Soğuktan ve korkudan titriyorum.

"En azından..." Nefes alıyorum. "En azından Cade'in ihtiyacı olan şeye sahip olduğunu umuyorum." Teselli olarak pek bir şey değil, ama idare eder.

Yumuşak bir inilti duyuyorum ve Gianna'ya dönüyorum.

"Gianna?" diye endişeyle soruyorum. "Gianna, iyi misin?"

Kız tekrar inler ve yeni doğmuş bir kuzu gibi oturur, ayaklarını bulmaya çalışır. "Başım..."

Etrafına bakınıyor, sonra birinin kendisiyle konuştuğunu fark ediyor ve kolları neredeyse pes etmek üzereyken bana doğru dönüyor. Bakışları bana takılıyor ve gözleri büyülüyor. "Kimsin sen?"

"Ben Violet. Tanışmıştık... sayılır..."

"Kanaman var."

Aşağıya bakarım. Çok fazla değil, daha çok ipten kaynaklanan bir yanık, ama kurtulmaya çalışırken derimi yırttığım yerde kan var.

"Ben iyiyim. Konuştuk," diyorum nazikçe. "Birkaç hafta önce. Sen benim yanımdaki hücredeydin. Ivan?"

Dudakları titriyor. "Adamın adını hiç bilmedim. Sadece Rus olduğunu biliyorum. Çok uyuşturulmuştum. Ben..." Bana bakıyor. "O sen miydin?"

Başımı sallıyorum.

Ve Gianna gözyaşlarına boğulur. "Seni de alıkoydular mı?"

"Hayır. Kurtarıldım. Seni almaya geldim, ama seni götürmüşlerdi. Kurtulursam seni almaya geleceğimi söylemiştim ve kim olduğunu öğrenene kadar durmadım. Gianna Walsh, değil mi?"

"Sen... benim için geri mi döndün?"

Koluna dokunuyorum. "Seni arıyordum."

"Neden?"

"Sana söz verdiğim için." Kolunu nazikçe sıktım. "Beni duymuş olman ya da duymamış olman önemli değildi, seni bulmaya kararlıyım. Ve sadece ben değilim. Bir ekip var."

Bana bakarak titremeye başladı. "Sen polis misin?"

"Hayır, sadece belirli becerilere sahip harika bir erkek arkadaşı olan başka bir kız."

Gianna başını sallıyor, burnunu çekiyor ve yanımdaki duvara yaslanmak için sürünerek yaklaşıyor. Hâlâ sessizce ağlıyor ve bu benim kalbimi acıtıyor. Çok uzun zamandır yalnız. Ve babası...

Titriyorum.

Kızının burada olduğunu biliyor olmalı. O, son konuştuğum kişiydi... O uyuşturucu yüzünden bayıldığımda konuştuğum kişi. Yani... Tanrım. Ne canavar ama.

O kadar mükemmel bir şekilde gizlenmiş ki, Cade gerçeği ortaya çıkarana kadar beni bile kandırdı.

"Herkesin bana yalan söylemesine alıştım. Bana uyuşturucu veriyorlar, iyi davranırsam serbest bırakacaklarını söylüyorlar, ama hepsi yalan."

"Hey."

Yine koluna dokundum, bu sefer elimi orada tuttum, sanki ona sessizce güç ve destek gönderebileceğim gibi. Ama o çekilmedi, sanırım insan temasına ihtiyacı var. Nazik insan temasına.

Karşılığında hiçbir şey istemeyen bir şeye.

Elini tutmaya ya da şu anda yaptığımdan fazlasını yapmaya çalışmıyorum. Henüz değil. Küçük adımlar atmak gerekiyor. Sadece bana alışmasına izin veriyorum.

"Ne oldu?" diye nazikçe soruyorum. "Nasıl bu duruma düştün? Çok uzun süredir yoktun."

Uzun bir süre konuşmuyor, ama sonunda Gianna konuşuyor.

"Biliyorsun, çok uzun süredir uyuşturulmuş durumdayım. Benimle konuştuğunda, seni hayal ettiğimi sandım. Hâlâ kendimde değildim, bana verdikleri şeyin etkisi geçmemişti." Kolundaki izlere bakıyor. Onu ağır bir bağımlı gibi gösteren izlere.

Ve zayıf. Çok zayıf.

Ama yine de çok güzel. Sanırım annesine çekmiş. Babasına göre daha çok, ama çok zayıf olmasına rağmen çok sevimli ve giydiği ipek elbise kısa, bu da onu süper model gibi gösteriyor. Benden daha uzun ve ona ne yaptıklarını düşünmek bile istemiyorum.

Onun satıldığını görebiliyorum, çünkü onun gibi bir kız isteyen erkekler var, genç kız görünüşlü, zayıf vücutlu, ama uzun bacaklı ve...

Duruyorum.

Çünkü onun bakire olup olmadığını bilmiyorum ve bunun ne kadar önemli olduğunu bile bilmiyorum, ama erkekler tarafından kullanılmış ve istismar edilmiş olduğundan eminim. Ve onun elinde olan gardiyanlardan herhangi birinin onu becerip becermediğini düşünüyorum. Onların onun amını becermeyeceklerini düşünüyorum.

Orası çok değerli bir yer.

"Uyuşturucular için memnunum. Bazı zamanlar... diyelim ki rüya gibi bir durumu tercih ediyorum. Yıldız olduğum zamanlarda kendimden geçmeyi tercih ediyorum." Gözlerini kapatıp zorlukla yutkunuyor.

Safra midemde hareket ediyor ve kusmak istiyorum, midem de ağrıyor ve asit boğazımı yakıyor.

"Ama ben burada olmak istemiyorum. Ben... özgür olmak istiyorum." Şimdi gözlerini açıyor ve bana bakıyor. "Sence bu olacak mı? Ne kadar dayanabileceğimi bilmiyorum."

"Buraya gelmene neden olan ne oldu?"

Dişlerini sıkar. "Babamı keşfettim..." Gianna başını sallar ve sesi sertleşir. "Onun çok rahatsız edici sapkınlıkları olduğunu keşfettim. Evliliğini ve kariyerini sona erdirecek türden sapkınlıklar. Bu yüzden aylar önce arkadaşım Macy ile o kulübe gittim... Adını hatırlamıyorum. Kanıt istedim. Onun kariyeri umurumda değildi. Annem umurumdaydı."

"Üzgünüm."

"Neden? Senin suçun değil ki. Babam görünüşe göre Rus bir gangstere bir servet borçluymuş... Muhtemelen konuştuğumuz sırada beni elinde tutan adam. Birkaç kez el değiştirdim, bu yüzden..." Omuzlarını silkiyor. "Rus o gece oradaydı. Ve beni uygun bir ödeme olarak aldı."

"Peki ne oldu? Baban seni geri almaya mı çalışıyor?" Bu sadece lafta kalacak. Bunu biliyorum.

Babası bir canavar, ama şimdilik onu bundan kurtarabilirsem, bunu seve seve yaparım. Babasının sahtekarlığı ve vahşi ve yıkıcı sapkınlıkları yüzünden onu hayal kırıklığına uğrattığını düşünmesine izin verin. Ne olduğunu sormak istiyorum, ama aynı zamanda bilmek de istemiyorum.

"Babamın kendini, itibarını, kariyerini ve benimle olan evliliğini kurtarmaya karar verdiği oldukça açık bence. Gerçeği kendine sakladı. Yoksa FBI neden beni bulmak için şehri alt üst etmedi? Hâlâ New York'tayız, değil mi?"

"Evet."

"Ama burada, tam olarak bu yerde mi? Nerede olduğumu bilmiyorum. Dün gece... bir adamla mıydım? Bugün mü?"

bunu giyiyordum ve sonra her şey bulanıklaştı, ne olduğunu hatırlamıyorum."

Şimdi elini tutuyorum. Gianna irkiliyor ama çekmiyor ve ben ona umarım güven verici bir şekilde sıkıyorum. "Hatırlamamanın sorun olmadığını düşünüyorum, tıpkı hatırlamanın sorun olmadığını düşündüğüm gibi. Ve iyi olmamak da sorun değil."

"Violet? Violet, değil mi?"

"Bana Vi diyebilirsin."

O, sulu bir gülümsemeyle karşılık veriyor. "Violet'i seviyorum. Vi de güzel ama." "Arkadaşlarım bana öyle diyor."

"Vi." Derin bir nefes aldı. "Kendimi çok zayıf hissediyorum. Sanki her şey bitti gibi. Neyi yanlış yaptığımı düşünmeden edemiyorum. Bunu hak etmek için ne yaptım?"

Parmaklarımızı birbirine bağladım. "Hiçbir şey, Gianna. Sen yanlış bir şey yapmadın. Ve başka bir şey daha bilmek ister misin? Bence sen güçlüsün. Ve harikasın. Bir yıl geçti ve ben senin yerinde olsam berbat durumda olurum. Ayrıca... sana başka bir şey daha söz veriyorum. Buradan çıkacağız. Erkek arkadaşım Cade, bizi buradan çıkarmak için çalışıyor."

"Bunu bilemezsin," diyor. "Bilemezsin."

"Biliyorum, ikimiz için de ona yeterince inanıyorum. İkimizi de kurtaracak."

Konuşmamı bitirir bitirmez, kapı bir anahtar kilitle dönüyormuş gibi gürültüyle açılır. İki adam içeri girer, beni görmezden gelir ve Gianna'yı yakalar.

Hemen ayağa kalkıp onlara doğru koşarak bağıriyorum. "Durun, bırakın onu. Durun!"

Biri dönüp bana tokat atar, beni yere düşürür ve kapı çarpar, ağlayan ve çığlık atan Gianna, kapının çarpmasıyla aniden sessizleşir.

Sonra kapı tekrar açılır ve Thomas ortaya çıkar.

Çömelir, elini bacağıma koyar, bu sefer elini yukarı doğru kaydırarak amıma ulaşır ve külotumu kenara çekip parmağını

içime sokar.

Onu sertçe tekmeliyorum, yüzüne vuruyorum ve o düşüyor, kalkıp beni sertçe tekmeliyor.

Dönüp oturur pozisyona gelmeyi başardım. "Bunu pişman olacaksın."

"Hayır, yapacaksın. Sen ve sahibinin bunu planladığını biliyorum. Ne olduğunu bilmiyorum. Henüz. Ama öğreneceğim. Ve şimdi sen, onu ortaya çıkarmak ve ellerime teslim etmek için kullanacağım yemimsin. Sen ve Cade bana ihanet ettiniz."

"İyi."

"Kötü. Bana ihanet edenlere ne olduğunu biliyor musun?" Ona sert bir bakış attım ama cevap vermedim.

"Hayır mı?"

Hâlâ cevap vermiyorum.

"Peki, küçük yalancı orospu, birazdan öğreneceksin..."

Otuz Beşinci Bölüm CADE

Merkezin dışında kimse yok. Neden olsun ki? Alarm sistemi son teknoloji ürünü, ki bu aptalca. İçeri girmeden önce kimse fark etmeden sistemi devre dışı bıraktık.

Kameralar devre dışı ve kayıtları siliniyor, asıl eylem ise Enzo'nun aldığı planlarda tahmin ettiğimiz gibi iki kat aşağıda.

Enzo şifreyi kırdıktan sonra kapıdan içeri girdik.

Şemaya göre bir asansör var. Enzo arkayı incelerken sırtıyor, sonra doğruca bir kapıya yöneliyor.

Gino, asansörün bulunduğu, artık açık olan temizlik malzemeleri kapısına adamlarını yerleştirir.

"Bizimkiler ve kızlar dışında kalanları esir alın ya da direnirlerse öldürün. Anlaşıldı mı?" diyor mafya filmlerinden çıkmış gibi görünen adamlarından birine.

Araba zaten en üst katta ve Enzo şifreyi kısa sürede çözdüğünde Gino iki adamına işaret eder.

"Merdiven var mı?" diye soruyorum.

"Merdivenleri siktir et," diye mırıldanır Enzo. "Biz şık bir şekilde gideriz."

İki adam kapıda pozisyon alır, kötü sürprizlere karşı hazırlıklıdır.

"En çok hareketin olduğu ana alan bu kat," diyor Enzo. "Ama bence o en alt katta olacak. Çünkü kilitli kamera görüntüleri o kattan geliyor."

"Ya orada değilse?" diye soruyorum.

"Adamlarım diğerkatları kontrol edecek," diyor Gino, sesinde bir zevk tonu var. "Karşılaştıkları herkesi güvenli hale getirecekler."

Enzo bana ve amcasına döner. "Şimdi herhangi bir düğmeye basabilirsiniz, sizi dört katın her birine götürür. Ama önce doğrudan en alt kata gideceğiz."

Gino, gördüğüm en büyük silahlardan birini çıkarır ve arkamızdan daha fazla adam akın eder.

"Merak etme," diyor Gino. "Buradaki diğer sürprizlerle biz ilgileniriz."

Kapılar kapanır.

Araba en alt kata inerken nefes bile almıyorum.

İki adam önce dışarı atlar, ama ben kendi silahımı çekerek ilerlerim, Enzo da hemen arkamdadır.

Vi'yi bulmam lazım. Bulmam lazım. Sıcak, soğuk, terliyorum. Göğsüm o kadar sıkışık ki içime çökebilirim. Ve nereye gittiğimi umursamadan, bilmeden koşuyorum. Ama Enzo'yu tanıyorum. O planları ezberlemiştir.

Sağımda bir kapı var, tekmeliyorum ve Gino'nun üç adamı içeri dalarken bir kız çığlık atıyor. Bir gardiyan silahını kaldırıyor ama hemen indiriyor.

Kızların hiçbirisi Vi değil.

Dönüp koşuyorum ve kapıları tek tek tekmeliyorum.

Lanet olası Vi yok.

Kızım nerede?

Sonra bir kapıyı daha tekmeliyorum ve silahını bırakmaya niyetli görünmeyen bir gardiyanla karşı karşıya geliyorum.

Onu tanıyorum. Ben...

"Lütfen onu vurma!" Macy. Vi'nin arkadaşı. Az önce ona oral seks yapıyordu.

Orada dört kız daha var, ama onlar da benim aradığım kız değil.

Enzo gelip gardiyandan silahı aldığıında, "O nerede lan?" diye soruyorum.

"Sen Vi'nin arkadaşı mısın?"

Kız ikimize de bakar ve gardiyan, "Ben bu saçmalığa bulaşmak için gelmedim," der.

Kız ona keskin bir bakış attı ama adam uzaklaştı.

Bir şeyler yapmam gerektiği için onu vurmam istiyorum, ama onun bir şeyler bildiğinden eminim.

"Violet nerede?" diye soruyorum.

"Sen onun erkek arkadaşısın, değil mi?" diye sorar. "O antrenman yapıyor..."

"Bu saçmalık ve sen de bunu biliyorsun. Enzo, gardiyanı amcan Gino ile konuşmaya götür." Gözlerim kızdan ayrılmıyor. "Başı dertte. Lanet bir hücrede bağlı durumda. Başka bir kızın cesedi gibi görünen bir şeyle birlikte. Tüm sistemi, kameralar dahil, hackledik. Peki, hücreler nerede?"

"Hücreler mi? Neden bahsediyorsun? Burası son eğitim alanı ve biz... O, kartını geri getirmedi, ben de eğitimi bitirmek zorunda kaldım." Gözleri neredeyse yerinden fırlayacak ve hiperventilasyona başlıyor. "Sen... ne...sin...? Bir ceset mi?"

Omuzlarından tuttum. "Sakin ol. Vi'nin şu anda histerik davranışlarına değil, yardımına ihtiyacı var."

Muhafız yanımıza gelir ve Enzo'ya onu bırakması için tiksinti dolu bir bakış atarım ama Enzo sadece omuz silker.

Güvenlik görevlisi kolunu onun omzuna atar ve ona yumuşak bir sesle konuşur, birkaç saniye içinde onu sakinleştirir, ama onu bırakmaz.

"Macy üst kata çıkmak için kartı ödünç aldı. Biz buraya eğitim için geldik, benim görevim bitmişti ama içimde kötü bir his vardı, bu yüzden onu buraya kadar takip ettim. Buraya."

"Kızları sikmek için mi?" diye hırlıyorum, dudaklarım kıvrılıyor.

"Hayır, pislik, onları korumak için. Bu daha çok onlarla senaryoları gözden geçirmek, beladan nasıl kurtulacaklarını ve kulüp üyelerini kızdırmamak için ne yapmaları gerektiğini falan çalışmak. Bilmiyorum. Ben bir gardiyanım. Bu —" Serbest elini havada salladı. "Benim için yeni bir şey. Ama o haklı, kartı geri almadım. Belki de sadece gitti."

"Onu gördüm." Ona bakıyorum ama ona soruyorum. "Bu bölgede mi çalışıyorsun?"

"Hayır."

Başımı salladım. "Macy, sen çalışıyorsun, değil mi? Buraya geliyorsun, değil mi?" O, güvenlik görevlisine karşı başını salladı.

"Tamam. Şimdi, bu çok önemli. Violet'in yardımına ihtiyacı var, tamam mı? Burada girmenize izin verilmeyen odalar olmalı, değil mi?"

Enzo bana keskin bir bakış atıyor. "Bazı yerlerin plan dışında olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Sence ne olabilir?" diye soruyorum ona.

"Bu odaların herhangi biri olabilir," diyor Enzo. "Bunların çoğu yasak dönemde inşa edildi, bu yüzden kapalı olan ve yeniden açılmış olabilecek alanlar var."

Bu yerdeki her kapıyı tek tek tekmelemek için vaktim yok. Çok yaklaşırsak, bizi duyduklarında onu öldürebilirler.

Hala buradaysa tabii.

Ama... burada olmalı, değil mi? Aksi takdirde, Macy ve onun koruma arkadaşı bir şey duymuş olurdu.

Fazla bir şey değil, iplikten daha ince ve sahip olduğum tek şey bu, bu yüzden ona tutunuyorum.

Aniden aklıma bir şey geliyor.

Ya yalıtılmış odaları varsa? İnsanları saklamak için. Tecavüz, işkence, kim bilir başka neler için? Burada eğitim gören kızların

burada eğitim gören kızların bilmesini istemedikleri şeyler, gardiyanların bilmesini istemedikleri şeyler.

Vi'yi bayılsalar, onu buraya getirmek kolay olurdu ve eski merdivenlerin nerede olduğunu kim bilir?

"Macy, düşün. Birini özel bir yere götürmek isteselerdi, belki de birisi çıldırır ve yalnız kalmak isterse, onu nereye götürürlerdi?"

Kafasını sallar. "Yukarıda, birinin sakinleşebileceği kanepeli güzel bir oda var."

Siktir. "Peki ya yasak bölgeler? Hiç... herhangi biriniz..." Şimdi gardiyana bakıyorum çünkü onun bilmediğine inanmakta zorlanıyorum. "Onların sevkیاتları götürdükleri bir yer gördünüz mü? Sizin bilmenizi istemedikleri bir şey var mı?"

Kafasını kaşıyor. "Bu benim yetki alanım değil. Buradaki çoğumuz, Bay Allistair'in sahibi olduğu diğer kulüplerde güvenlik görevlisi olarak çalışıyoruz. Buraya nadiren gelirim."

"Ama... ben buradayken sen bazen burada değilsin. Burada bir zamanlar Thomas'ı görmeye gönderildiğim bir yer var. Odaya sadece bir saniye girmeme izin verildi ve beni dışarı gönderdi, ama... daha büyük bir alan gibi görünüyordu... eğer... eğer gizlice bir şey yapmak istersem, orası uygun olurdu."

"Gösterir misin? Lütfen?" diye soruyorum.

Hareket etmiyor. Birkaç saniye sonra onun çok korktuğunu anlıyorum ve bu, tüm vücudumu ürperten bir his uyandırıyor.

"Dediğim gibi, orası gizli bir alan. Ben dahil, kimse giremez. O bir sefer hariç. Ve... ve sanırım onun oturduğu odadan başka bir şey görmedim." Ağlamak istiyor gibi görünüyor, ama şimdi daha sakin.

Ve benim sabrım da iyice tükenmek üzere. Çünkü bu Vi. Burada geçirdiği her saniye, ona bir şey olabileceği bir saniye, ya da -eğer bir şey olduysa- ona yardım edemeyeceğim bir saniye.

"Lütfen? Beni oraya götür."

Kız başını sallıyor ve korumasıyla birlikte yola çıkıyor, ben de onu geride kalmaya zorlamamak için tüm gücümü kullanıyorum.

Gino'nun adamlarından üçü kapıyı tekmelerek açıyor ve karşımıza çıkan oturma odası, boş ve ıssız, arkasında başka bir kapı var ve aniden biri koşarak dışarı çıkıyor ve ateş açıyor. Kızın önüne atlayarak onu yere itiyorum ve karşılık ateş ediyorum, koruması onun önüne atlayarak kurşunu yiyor.

Enzo ve amcasının adamları iki adamı vurarak öldürürler ve biz de Macy ve muhafızını geride bırakarak içeri dalarız. Adam hala nefes alıyor gibi görünüyor ama umurumda değil.

Aklımda tek bir kişi var. Vi. Oda, ötesindeki hücre sıraları?

Boş.

"Bu taraftan," diye bağılıyor Gino'nun adamlarından biri. Merdivenler. Merdivenleri koşarak çıkıyoruz, biri Gino'ya telsizle haber veriyor.

Öne doğru itişip kakışıyorum.

Eğer ölmüşse, burayı yakacağım. Bu işe karışan her lanet olasıyı bulup öldüreceğim.

Yukarı çıkıyoruz, dışarıya, bir kata mı? Bir alana mı? Nerede olduğumuzu bilmiyorum. New York'un banliyölerindesiniz, ama sanki bir hangarda gibiyiz.

Hayır. Hangar değil. Sandıklar var.

Ve köşeyi döndüğümüzde, zincirlenmiş çıplak kadınlar var. Birine odaklanıyorum. Kalbim patlamak üzere, midem bulanıyor.

Vi. Benim Vi'm. Çıplak. Zincirlenmiş. Bu bir fantezi olmalı. Bu bir Kabus gibi. Yüzünde morluklar ve gözyaşı izleri var.

İki adam daha koşarak geliyor, ama Gino'nun adamları birini vurarak öldürüyor, diğerini de sakat bırakıyor. On kadın. Hepsi çıplak. Hepsi güzel, ama Vi, benim güzel Violet'im, o hayatta.

Dizlerim titriyor, sendeleyip yere düşüyorum, ama kalkıp koşuyorum.

Yanında Gianna var.

Etrafımda herkes bağılıyor, ama ben onları duymuyorum, kilitleri açacak bir anahtar arıyorum.

Siktir et.

Bilgisayarımı umursamadan çantamı bırakıyorum ve kilit açma aletlerimin arasından anahtarlarımı ve orada sakladığım küçük bir anahtarı arıyorum.

Bu genel bir anahtar. Polis ve kolluk kuvvetleri tarafından verilmiş. Her sapık piçin sahip olması gereken bir şey.

Kelepçe anahtarı. Tüm kızların kelepçelerini açarım, sonra ceketimi çıkarır ve Vi'nin üzerine atarım. Onu kendime doğru çekerim. Enzo ortaya çıkar ve Gianna'yı ceketıyla sarar. Gino'nun adamları tek tek gömleklerini ve ceketlerini çıkarır ve çıplak kızları sararlar. Sonra Enzo oturur ve biri Gino'yla telefonda konuşur.

Yine, umurumda değil. Beni sahiplenmesi umurumda değil. Violet'i kollarımda titreyip ağlarken tutuyorum. Ona tatlı sözler fısıldıyorum, onu ne kadar sevdiğimi söylüyorum, iyi olduğunu söylüyorum, anlamsız şeyler söylüyorum. Onu mu, kendimi mi, yoksa ikimizi mi sakinleştiriyorum, emin değilim.

"Cade."

Konuşmayı kesip bilgisayarını açan Enzo'ya bakıyorum.

"Siktir, senin küçük Ghost'un bize verdiği bilgi mi? Altın, siktiğimin altını."

"Cade, o... o... en yüksek teklifi verene satılacağımızı söyledi," diyor bana. Bizi soyup zincirlediler ve burada bıraktılar. Geri gelecek. Biliyorum. Ve Walsh da buradaydı..."

Thomas, onun bahsettiği "o"dur. Ama ben yine Enzo'ya bakıyorum çünkü burası kesinlikle bir insan ticareti noktası gibi görünüyor. Onları zincirleyin, bırakın ve sonra satılmak üzere bir yere teslim edilmek üzere bir kasaya koyun. Balıkçı dükkanından birkaç bina aşağıda olmalıyız ve arka

açılıyor, bahse girerim buraya kamyonların gelip yükleme yapabileceği bir alandır.

Enzo'nun ne bulduğunu tahmin edebiliyorum. "İnsan ticareti mi?"

"Dostum, bu sadece insan ticareti değil, bu uluslararası bir çete ve biz de onu ortaya çıkardık. Her şey dosyalarda var ve senin virüsün bu dosyalardan dokundukları her şeyi enfekte edecek. Onları kopyala ve üst kattaki bilgisayarı yok et, virüsün de seninle birlikte gidecek."

Çantamı ona doğru tekmeliyorum. "Uzaktan yapabilirsin. Birkaç saniye içinde yüklenecektir. Henüz burada olduğumuzu bilmemeliler."

O da başını sallar ve işe koyulur.

Sonra bir telefon görüşmesi yapar. "Zayne, sana bir şeyim var..."

Enzo'yu dinlemeyi bırakıp Vi'nin yüzünü kendime doğru çeviriyorum. Bu, dünyadaki en güzel manzara.

Kafamdan binlerce soru geçiyor, sana dokundu mu, tecavüz etti mi, incitti mi? Ama saldırganlığı sevmiyorum çünkü benim Violet'im şu anda çok hassas ve hepsi yanlış geliyor. Bana söyleyecektir ve tek fark, bunlardan herhangi birine evet cevabı verirse, Allistair'e ve ona elini sürmeye cesaret eden diğer her pislige ne yapacağım ve onları ne kadar uzun ve sert bir şekilde acı çektireceğimdir.

Genelde klavyenin arkasından acı, ıstırap ve intikam veren benim. Ama Violet için, ortaya çıkıp bunu gerçek dünyada yapacağım. Gino, ona dokunan her pislige işkence etmeme izin verirse, onun sağ kolu olacağım.

Ve o bana söyleyecek.

Bu yüzden, doğru hissettiğim şeye karar veriyorum.

"İyi misin?" O başını sallıyor. "Benim için geleceğini biliyordum."

"Tanrım, beni hiçbir şey durduramazdı." Onu nazikçe öperim ve o da bana sarılır, öpücüğüme karşılık verir ve ilk dokunduğum andan beri her zaman yaptığı gibi bana kendini açar.

O lanet olası bir mucize ve ben ona o kadar aşığım ki, bu hiç de komik değil.

Yumuşak, tatlı, uzun öpücük bittiğinde, bana bakar. "Arkandan iş çevirdiğim için özür dilerim."

Parmağımı dudaklarına koyarak onu susturuyorum. "Şu anda önemi yok. Tek umursadığım şey senin iyi olman."

O başını sallar. "Çok korktum, Cade. Bir an, işlerin ne kadar kötüye gidebileceğini fark ettim. Ve..."

Yüzünü tekrar bana doğru çevirip dudaklarını dudaklarımla okşuyorum. "Bir dahaki sefere bana geleceğine söz ver. Ben yapıyordum ve ne kadar acil olursa olsun, seni dinleyeceğime güvenebilirsiniz, tamam mı? Kendi başına kaçma. Biz bir takımız."

"Çok uzun sürdüğünü düşündüm, sandım ki..." Yutkunur.

Ben de başımı sallarım. "Belki de öyleydin. Ama sadece doğru şekilde yapmak istediğim için. Sert vurmalı ve insan gücü toplamalıydık. Ama Vi? Şuna ne dersin? Sen kaçma, ben de seni dinleyeceğime ve söylediklerini gerçekten dikkate alacağıma söz veriyorum. Tamam mı?"

"Tamam."

"Çünkü seni kaybedersem..." Bir an için gözlerimi sıkıca kapatıyorum. "Buna dayanamam. Seni bu dünyadaki her şeyden daha çok seviyorum."

Violet gözyaşları arasında gülümser ve sanki güneş çıkmış gibi olur. "Ben de seni seviyorum. Hiç düşünmediğim kadar çok. Bir yabancının benim kirliliğimi gerçekleştirmesi, ruh ikizimi bulmamı sağlayacak kim bilebilirdi ki?"

"Ben senin ruh ikiziyim mi?" Kalbim hızla

çarpmaya başlar. "Evet."

"İyi, çünkü sen de benim ruh

ikizimsin, Vi." Sonra onu

kucaklarım.

Zayne, diğ er kızları g ü v e n l i bir eve götürmek için geldiğ inde, kelepç eli ve hala hayatta olan gardiyan götürölür ve Zayne bize doğru gelir.

Bana ve Violet'e, sonra da Enzo'ya bakar. "Bu Ivan. Hâlâ sorun çık arıyor mu?"

"Ivan'ın icabına bakıldı," diyor Enzo.

Zayne baş ını sall ar ve bir adım yaklaş ır. "Meraklı zihinler... benimki, buradaki mafya filmi kadrosunun gösteriş için mi olduğ unu yoksa... dış arıda gölgelerin arasında gizlenenin gerç ekten amcan Gino olup olmadığ ını bilmek istiyor."

Enzo omuz silkiyor.

Sonra bana odaklanır. "Lütfen bana Gino ile bir ilgin olmadığ ını söyle."

Vi'nin elleri beni sık ıca kavrar.

"Baş ka seçeneğ im yoktu," diye mırıldanıyorum. "Vi'yi kurtarabilmemin tek yolu buydu."

Zayne iç ç eker. "Peki. Ben hallederim. Evlerinize gidin. Hepiniz." Herkesin duyabilmesi için sesini yüks eltir. "Yetkililer geldiğ inde burada olamazsınız."

Sonra sesini tekrar alç altır. "Her ş eyi halledeceğ im."

Otuz Altıncı Bölüm

VIOLET

"HAYIR," diyorum doktora ve hemşireye, "Ben iyiyim. Yaralanmadım."

Hemşire, Cade'in beni ve Gianna'yı götürdüğü hastanenin özel odasında kaşlarını çatıyor. Diğer kızlar da tedavi görüyorlar sanırım. Güvenli bir evden bahsedildiğini duydum, ama bazıları İngilizce bile konuşamıyordu, bu yüzden yetkililer onları gözaltına almış olmalılar.

Arkamı sürekli kontrol ediyorum, bir saldırı ekibinin Queens'teki özel hastanenin antiseptik koridorlarına dalıp Cade'i yakalayacağını düşünüyorum.

Ama kimse gelmiyor.

Bizi buraya getiren iri mafya adamlarına da kimse aldırış etmiyor.

Kimse silahlarından bahsetmiyor. Silahlarının ucunu görebiliyorum.

Muhtemelen kimse cesaret edemiyor. Ya da Enzo'nun amcası herkesi tehdit etti. Bilmiyorum. Umurumda da değil.

Sadece Cade'le birlikte olmak ve Gianna'nın iyi olduğundan emin olmak istiyorum.

"Ben iyiyim. O..." Bir hıçkırık beni parçalamak üzere.

Cade araya giriyor. "Violet sadece birkaç saattir kayıp. Gianna? Neredeyse bir yıl oldu ve bence bir sürü test yaptırman gerekiyor."

Doktor başını sallar ve görevliler Gianna'yı sedyeye yatırıp götürürler.

Buraya geldiğimizde otoparkta biri bizi karşıladı ve bize bir çanta dolusu giysi verdi. Adamların davranışlarından anlaşıldığı kadarıyla, bu kişi

Bu Gino amca olabilir. Bilmiyorum. Şu anda umurumda değil. Eşofman altı ve Mickey Mouse sweatshirt giyiyorum.

Ayakkabılar terlik, bu yüzden yere vurdukları için beni rahatsız etmiyorlar Cade'i takip ederek küçük, özel bekleme odasına girerken.

"Otur."

Sesinde o kadar sessizce emredici bir şey var ki, ben de öyle yapıyorum ve o da volta atmaya başlıyor, daha önce beni sıkıca tutmasına neden olan korku yerini şimdi öfkeye bırakıyor. Korku ve rahatlama.

Sinirlenmesi garip bir şekilde kalbimin onun için daha hızlı atmasına neden oluyor.

O beni seviyor ve tüm bu duygular bunun bir parçası. Beni şu anda kızacak kadar seviyor ve ben delirdiğimi bilmiyorum ama bu onu sıkıca kucaklamak istememe neden oluyor.

Cade durur ve bana dönerek parmağını bana doğru uzatır.

"Yaptığın şey tamamen aptalcaydı ve şu anda o kadar sinirliyim ki bir şeyler kırmak istiyorum." Koyu renkli gözleri içten bir ateşle parlıyor. "Ama yaptığın şey aynı zamanda cesaret de gerektiriyordu. Bana itaatsizlik ettiğin için çok sinirliyim, ama evet, sen cesursun. Aptal, ama cesursun."

"Teşekkürler, ama sen benim sahibim değilsin. Ve ben senin sandığından çok daha akıllıyım," diye terslerim, kalbim hızla çarpar.

Bana sert bir bakış attı. "İddiaya var mısın? Sen benim malımsın, Vi. Ve bence sen tanıdığım en zeki insansın." Elini yüzüne sürdü. "Siktir... İyi olduğuna sevindim."

Telefonu titrer, onu çıkarır, bir şeyler okur ve sonra bir mesaj gönderir.

"Diğer kızlar? Onlar iyi mi?"

"Hmm? Evet, Enzo, Zayne'in iyi olduklarını söylediğini söyledi." "Daha fazlasını buldun mu?" diye soruyorum.

"Orada değil, ama onlar daha fazlasını buldu." Telefonunu cebine koyar, yanıma gelir, yanıma oturur ve kollarıyla beni sarar. "Bir kez olsun kendine odaklan, Vi. Başkalarına değil."

"Ben iyiyim." Kafamı bir anlığına onun göğsüne yaslarım.

Onun güçlü kalp atışları, benim ihtiyacım olan bir tür yaşam kaynağı.

Sonra başımı kaldırıyorum. "Gerçekten iyiyim. Sadece biraz sarsıldım. Bana dokunmaya çalıştı ama ben Thomas'ı tekmeledim." Yutkunuyorum. "Yaralanmadım."

Kaşlarını çatar. "Çürüğün var."

"Ben iyiyim Cade, gerçekten. Gianna ise korkunç bir deneyim yaşadı ve bunun üstesinden gelmek için uzun zaman ve çok fazla terapi gerekecek."

Cade başımı kaldırıp dudaklarıma öpücük kondurur. "Senin gibi bir arkadaşı varken, o iyi olacak."

Ben de onu öpüyorum, dillerimiz birbirine dolanıyor ve kıvrılıyor, öpücüğün büyüünde kayboluyoruz, içimde canlanan ihtiyaç ve arzunun titremeleri.

Tanrım, bu adamı seviyorum.

Öpücüğü bitirip fısıldıyor, "Seni ne kadar sevdiğimi biliyor musun?"

Kalbim hızla çarpar ve erir, onu tekrar öperim. "Ben de seni seviyorum, Cade."

Birbirimize aptallar gibi sırtıtıyoruz.

Sonra parmağımı karın kaslarının üzerinde gezdiriyorum. "Seni daha çok sevmemi sağlayacak şey ne biliyor musun?"

Kaşlarını çatarak, biraz şaşkın bir ifadeyle sorar. "Ne, kadın? Ömür boyu brownie mi?"

"Brownie seven bir kız değilim." Yalan söylüyorum. Ve gülümsemeyi zorla bastırıyorum. "Hayır, bilgiyi tercih ederim. Ne kadar kirli olursa o kadar iyi."

Gözlerinde bir uyarı ışığı yanıyor. "Violet..."

Onu ve ses tonunu görmezden geliyorum. "Ölümsüz aşk, Cade, karşılığında bana Cancun'da Enzo ile ne olduğunu anlat."

O gülüyor ve inliyor. "Acımasız."

"Her şey adil." Onu öpüyorum. "Hadi, söyle bana. Buna değecek bir şey yapacağım." Cade gülüyor. "Ölümsüz aşka ne oldu?"

"O zaten sende var." İç çekiyorum. "Şimdi de sana rüşvet veriyorum." "Siktir, kadın, Cancun'u unuttuğunu sanıyordum?"

"Cancun'u asla unutmam. Bilmem gerek. Lütfen?"

Yine gülüyor. "Bundan vazgeçmeyecek misin?"

Kafamı sallıyorum. "Asla. Eğer vazgeçeceğimi düşünüyorsan, beni pek tanımıyorsun demektir."

"Sen tanıdığım en inatçı, en sinir bozucu kadınsın." Dudakları benimkine değiyor. "Ve başka türlü olmasını da istemezdim."

"Peki, bana söyleyecek misin?"

"Peki." Cade iç çeker. "Sana söyleyeceğim, ama Enzo'ya söylediğimi asla söylemeyeceğin şartıyla. Aksi takdirde, bununla ilgili sonsuza kadar işitmek zorunda kalırım."

"Söylemeyeceğime söz veriyorum."

"Tamam, bu beş yıl önceydi, tanışmamızdan çok önce." Tavana bakıyor. "Cancun'da bir düğüne katılmıştık. Neyse, Enzo kadınlara düşkün biridir, kadınları sever, her neyse, her halükarda, bu kıza tamamen kapılmıştı. Adil olmak gerekirse, kız çok çekiciydi."

Gülmemeye çalışarak koluna yumruk attım.

"Sen kadar seksi değil, Vi." Ama o sırtıyor. "Neyse, kızın dikkatini çekti ve neredeyse birlikte olacaklardı. Mesele şu ki, birkaç öpücükten fazlası olmadan, amcası - Gino değil - kızın teyzesinin annesinin kuzeni ya da onun gibi bir şey olduğunu söyledi. Uzak bir kuzen."

Gülmemi tutamıyorum ve onun kötü bakışı beni daha da güldürüyor.

"O hemen ilişkiyi bitirdi. Kutsal kitapta yazdığı gibi bir ilişki yaşamadılar. Ama bu kız kendine bir koca arıyordu ve o da onun aradığı özelliklere sahipti. Kız, onun ilişkiyi bu kadar... ani bitirmesine kızdı. Babasına Enzo'nun onu kullandığını söyledi."

"Yapmadı!"

"Söyledi. Ve adam deli gibi aşırı koruyucuydu. Enzo'yu işkence etmek amacıyla kaçırdı."

"Ve Gino amca hiçbir şey yapmadı mı?"

Gözlerini devirdi. "Gino o düğünde değildi. Muhtemelen Bronx'ta birinin yatağına at kafası koymakla meşguldü. O meşgul bir adam. Kim..." Kaşlarını çatı. "Mickey Mouse'u seven."

"Bu kıyafetleri bana onun aldığını biliyordum."

Cade beni görmezden geliyor. "Her neyse, ben tesise gizlice girip Enzo'ya bir şey olmadan onu kurtarmayı başardım. Ama dışarı çıkarken yakalandık. Görünüşe göre, Enzo duş alıp giyinirken, sadece iç çamaşırlarıyla giyinirken, dışarı çıkmaya hazırlanırken onu kaçırmış.

"İşte böyle, Cancun sokaklarında kovalanıyorduk, Enzo iç çamaşırlarıyla, elinde gerçek bir av tüfeği olan babası ve onu kovalayan kız, her şeyi uydurduğunu ve... onların akraba olduklarını haykırıyordu."

Cade beni tutmasaydı, sandalyemden düşüp yerde gülmekten kıcımlı yırtardım.

Gözlerimden yaşları siliyorum. "Bekle. Kim ona söyledi?"

"Ben. Neyse, bu düğünden önceki geceydi. Enzo orada olursa babası düğüne katılmayacağını söylediği için davetimiz iptal edildi."

"Bu hikayeyi ona karşı kullanmak için sabırsızlanıyorum," diye şaka yapıyorum, nefesimi tutarak.

Cade gözlerini kısar. "Eğer bunu ona söylersen seni çok fena cezalandırırım."

Yanağına öpücük konduruyorum. "Benim için bu caydırıcı değil. Daha çok bir ödül gibi."

Gözlerini devirir. "Seninle ne yapacağım ben?" "Beni sevecek misin?"

"Zaten seviyorum."

GIANNA'NIN YANINA OTURUYORUM. Cade, Enzo ile konuşmak için dışarı çıktı ama beni dışarıda bekleyeceğini söyledi.

Gianna bana bakıyor. "Teşekkür ederim."

"Bunu sen başardın, ben değil. Bu kadar güçlü olmasaydın, burada olmazdın." "Sen... iyi misin?" diye soruyor.

Başımı sallıyorum. "Hatta tamamen iyileştiğimi söylediler."

Gianna çarşafıyla oynuyor. "Annemin yolda olduğunu söylediler. Ne yapacağımı bilmiyorum."

"Annen seni gördüğüne çok sevinecek. Gergin olmana gerek yok." Kalkmaya başlıyorum ama Gianna başını sallıyor.

"Lütfen kal."

Yeniden oturdum ve elini tuttum. "Elbette, yapacağım."

Gianna'nın endişelenecek bir şeyi yok. Annesiyle tanıştım ve ne kadar iyi bir insan olduğunu hatırlıyorum, yaşadığı acıyı ancak tahmin edebilirim.

"Ya beni suçlarsa, ya..."

"Suçlamaz."

Gianna konuşmak üzereyken kapı açılır ve Cassandra içeri girer, yüzü gözyaşlarıyla ıslanmış, makyajsız ve sevgi ve yıkılmış umutlarla dolu bir gülümsemeyle.

"Ah, bebeğim!" Ben kalkıp odadan çıkmak için kenara çekilirken, o kollarını açar.

"Anne." Sarılırlar, ağlarlar ve birbirlerine tutunurlar.

Kahretsin, ben bile gözyaşlarımı tutamıyorum, boğazımda bir yumru oluşuyor ve görüşüm bulanıklaşıyor. Bu kadar saf mutluluğun yaşadığı son derece özel bir anı izlerken, gözlerimi hızla kırıp siliniyorum.

Cassandra yatakta oturuyor, Gianna'nın başı annesinin omzunda, annesi onu kucaklarken ince kolları annesini sarıyor.

Cassandra bana bakıyor, mükemmel görünmediğini hiç umursamıyor. Tişörtü ters giyilmiş ve bahse girerim, telefonu aldığı anda uyuyordu ve dünyası sonsuza dek değişti.

Kocasını şüphesiz hapse girecek ya da daha kötüsü olacak. Kariyeri, bu olaya karışmasıyla sona erdi. Ve kızı bulundu.

"Gia'yı kurtardığınız için teşekkür ederim. Sizi ofiste hatırlıyorum." Neden bu kadar mükemmel bir siyasi varlık olduğunu anlıyorum, çünkü kendini bir anda toparlayıp, yine de kırılan tarafını gösteriyor. "Joseph'in bu işe karıştığını biliyordunuz, değil mi?"

Yutkunuyorum. "İçimde bir his vardı."

"Sen bir kahramansın. Bebeğimi kurtardın."

Ama başımı sallarken yanaklarım yanıyor. "Erkek arkadaşım Cade... Gianna'yı bulan çoğunlukla oydu." Kapıya doğru yürürken durup, "Umarım iletişimde kalabiliriz, arkadaş olabiliriz, ama olmazsa da sorun değil. Seni yalnız bırakayım." diyorum.

Dışarı çıkıp Cade'i buluyorum.

"Selam," diyor, Enzo kapıda asılı dururken. "Seni aramaya geliyordum. Planlarda ufak bir değişiklik oldu. Burada bekleyebilir misin? Doktorun senin bir gece burada kalmanın iyi olacağını düşündüğünü biliyorum."

"Bunu yaparsan seni öldürürüm."

"Geri döneceğim." Gülümsemesini bastırıyor. "Biri seni izleyecek." "Ne yapıyorsun?"

Bana bakar. "Joseph'le ilgileniyorum. Zayne Thomas'ı ele geçirdi ama Joseph kaypak. Elimizdeki verilerde adı geçmiyor."

Kaşlarımı çattım. "Ama..."

"Onunla ilgileneceğiz. Bir daha kimseye zarar veremeyeceğinden emin olacağım."

Tıpkı Zayne'in Thomas'a yapacağı gibi, diye düşünüyorum. O bir kolluk görevlisi olabilir, ama belli ki Cade ile bir şekilde bağlantılı.

Onlar gittikten sonra, kafeye inip biraz yemek ve kahve alıyorum, sonra Lia'yı arıyorum.

"İnanılmaz," diyor arkadaşım, "bu kadar çok zaman birlikte geçiriyoruz, ama seni görmedim, senden haber almadım."

Kahveden bir yudum alıyorum. "Üzgünüm, gerçekten. Telafi edeceğim, söz veriyorum. Son birkaç hafta çok baktandı."

Lia burnunu çeker. "Peki, benim affımı kazanmak için çok fazla şarap içmen gerekecek." Bir süre durur. "Cade ile aranız nasıl? Aradığında sana kızmıştı, ona yalan söylediğini öğrenince. Bu arada, haber verdiğin için teşekkürler."

"Hadi ama, seni beladan kurtardım."

"Aynı şey değil." Ama gülüyor. "Bu hafta sonu takılabilir miyiz?"

"Evet, lütfen."

Telefonu kapattıktan sonra Gianna'nın odasına geri dönüyorum.

Hâlâ annesiyle birlikte ve kalbim biraz acıyor.

Benim annem yok, ama olsaydı, Cassandra gibi bir anne isterdim.

Ama benim de en az onun kadar iyi bir şeyim var. Lia. Ve Cade var. Lia dışında, beni gerçekten bir ailenin parçası gibi hissettiren ilk kişi o ve geleceğin bizi nereye götüreceğini görmek için sabırsızlanıyorum.

Otuz Yedinci Bölüm CADE

"Ona ikisinin de bizim olduğunu söylemedin, değil mi?" diye sordu Enzo.

"Tabii ki söylemedim. Ona aşığım. Psikopat olduğumu düşünmesini istemiyorum."

Enzo burun kıvrır. Ve Thomas'a bir kez daha yumruk atar. Pirinç muşta işini yapar ve Thomas homurdanır.

"Sıra sende." Enzo geri çekilir. "Ve sen psikopat değilsin. Bu adalet savaşçılığı işi."

"İntikamcılar genellikle sorunlu olurlar."

"Hepimiz öyle değil miyiz? Thomas'a bak." Enzo bana bakar. "Onun sorunları var. Kızları kaçırmayı, onları satmayı seviyor. Kızları satın alan bir sürü sikik moron var. Öyle ya da böyle, hepsi batacak."

Ona yazdırdığımız itirafı alırım.

Mesele şu ki, bu adamdan ne kadar nefret etsem de, o bir iş adamı ve bir fırsat gördü. İnsan kaçakçılığıyla yasadışı olarak para kazanamazdı, eğer bir pazar olmasaydı. Bu pazarı asla kapatamayız, ama çok zarar verebiliriz.

İtirafı Enzo'ya veriyorum. "Biliyor musun Thomas, kızıma dokunmaya çalışman çok yazık. Bana ona nasıl dokunmaya çalıştığını ve onun da seni tekmelediğini anlattı. Sanırım bana ne kadar ileri gittiğini söylemeyerek beni kendimden korumaya çalışıyor. Ya da belki de gitmedin. Ama mesele şu ki, denedin. Yani..."

Onu kesip yüzünü ve boynunu parçaladım. Sonunda bıçağı penisine saplayarak

korkunç bir ılık attı ve bayıldı. "Yapalım mı?"

diye sordu Enzo.

"Tabii ki."

İkimiz de onu iple bağlayıp ölene kadar asıyoruz, boynu kırılırken partiye biraz geç kalmış gibi.

Ve ben hiçbir şey hissetmedim.

Ayakta durup Thomas Allistair'in cesedine bakıyoruz.

Adamın ailesi yok. Aslında yok. Ve kulüpler... Eh, biri onları alacaktır. Aldığımız temiz para, geri kalanı kanıt olarak bırakılır.

Burada bulunacak ve otopsi, suçlu bir adamın intihar ederek öldüğü şeklinde manipüle edilecek.

Korkmuş Joseph Walsh'a dönüyorum.

Zincirlenmiş durumda ve en iyi yanı, ona dokunmamış olmamız. Fiziksel olarak değil, ama arkadaşını işkence ederken, kokusundan anlaşıldığı kadarıyla kesinlikle sinirlenmiş ve altını ıslatmış. Onu dövdük, kestik, küçük sikini bükerek ılık attırdık.

Thomas'ın dilini kesip kesmemeyi uzun uzun tartıştık, ama sonunda onun yalvarışlarının ve ılıklarının müziğine karar verdik.

Tiyatroculuk, belki. Ama bundan sonra olacaklar için buna ihtiyacım vardı.

Joseph'i incitmek istediğim kadar, reşit olmayan kızları seven bir adam, çok genç değil, ama on altı yaşlarında, onun deyimiyle, kadınlığın ilk kızarıklığı.

O pislik, kızına dokundu.

Bu yüzden kızı onun peşine düştü. Kadın kıyafetleri giyme ya da kıcına kuyruk takıp deri kıyafetler giyme gibi sapkınlıkları yoktu. Kanlı oyunları sever, evet, ama bu tür kanlı oyunlar, kızlarla işini bitirdikten sonra onlara zarar vermekten ibarettir.

Kızına zarar vermediğini ağlayarak bize söyledi ve ben de bunun için karnına yumruk attım.

"Tüm kayıtların, yaptığın her şey kasette kayıtlı. Thomas'ta vardı, yani benim de var," diyorum. "Tüm o iğrenç, aşağılık şeyler."

"Onun kayıt tuttuğunu biliyor muydun?" diyor Enzo, "Özel erkekler kulübünün her üyesine ne vereceğini bilmek için. Ve o özel odalarda yaptıklarınızın gizli video kayıtlarını, gerektiğinde şantaj malzemesi olarak kullanmak için."

"İnsan kaçakçılığına karıştığın zaten ortada. Söylentiler var. Böyle şeyleri gizli tutamazsın. Ve karın da biliyor. Artık." Ona bakmaya dayanamıyorum.

Enzo ve ben onun için bir son düşünmemiş olsaydık, onu dövüp işkence ederek ölümün eşiğine getirirdik.

Ama bu, davayı çözmeye ve her şeyi ortaya çıkarmaya yardımcı olacak. Dahil olan tüm adamları alt etmeye. Hepsini.

Bu, Zayne'in başa çıkabileceğinden daha büyük bir olay olacak ve ben Sendika'yı böyle bir riske atmazdım. Onu riske atmazdım.

Siktir, Enzo ısrar etmeseydi onu buraya getirmezdim. Ama aynı şeyi yapardım.

Joseph'e yavaşça yaklaşıyorum ve o duvara yaslanarak geri çekiliyor.

"Lütfen," diye sızlanarak, "beni öldürme. Yardım isteyeceğim, söz veriyorum. Gianna'ya zarar vermek istemedim. Onu seviyorum."

Enzo homurdanırken ben burnumdan soluyorum. "Yeter artık, sapık. Kendi çocuğuna dokunup sonra onu kurtların önüne atıyorsun? Saçmalık, sen kendinden başka kimseyi umursamıyorsun."

Onun önüne çömelirim ve kanlı bıçağı açarım. "Yapma," diye çığlık atar.

"Senin gibi pislikler yaşamayı hak etmiyor. Ama sana bir şey söyleyeyim. Sana bir seçenek sunacağız. Burada yavaş ve acı çekerek öl ya da... itiraf yaz. Ve iyi yaz. Her şeyi istiyorum. İsimleri. Adresleri.

Kızları elde etmek için kimlerle ve neyle uğraştın, tanıdığın güçlü ve zengin insanların ilgilendiği şeyler ve onları nasıl alt edebileceğimiz.

Enzo not defteri ve yeni bir kalemle gelir, "Ama insanlar, isimler, onları bulabileceğimiz yerler. Suçlar. Önce bunlara ihtiyacımız var, sonra itiraf."

Tartışmak üzereyim, ama Enzo bunları ayrı tutmak istiyor ve ben bunun nedenini anlıyorum.

Liste bizde kalacak. İtiraf, davayı mahvetmeyecek, sadece onun gerçek doğasını ortaya koyacak bazı seçilmiş film kanıtlarıyla birlikte medyaya verilecek.

Bu yüzden listeyi alana kadar bekleyeceğim. Yaşayacağını düşünüyor.

Hayatta kalmayacak.

Ona seçeneklerini hiç bitirmedim. Yavaş ve acı verici bir ölüm ya da kendi eliyle hızlı bir ölüm.

Listeyi teslim ettiğinde, ona göz atıyorum. Bulduğumuz şeylerle, Thomas'ın listesindeki isimlerle örtüşüyor. Ama daha fazlası var ve o itirafına başladığında, Enzo ve ben ona listeye birkaç kişi daha eklemesini söylüyoruz. İşleri yoluna koymaya yetecek kadar.

İtiraf bittiğinde bize bakar. "Hayatım bitti artık. Kariyerim, evliliğim gitti. Beni bırakacak mısınız? Kendim teslim olacağım. Ben..."

Ona bir tokat atarım. "Kapa çeneni."

Enzo zincirlerini çözüyor ama kelepçelerini çıkarmıyor. Bunun yerine, sıradan Syndicate binasından çıkıp DUMBO'daki ofisine gidiyoruz. Yeraltı otoparkında durup arabadan iniyoruz.

Ofisine vardığımızda, Enzo onu serbest bırakırken ben silahımı çektim.

"Güvenlik kameralarım var..."

"Engelli." O pislige bakmaya bile tahammülüm yok, ama kendimi zorluyorum. "Daha önce yaptım, böylece ölümünün kasete kaydedilmesinden endişelenmene gerek kalmaz."

Bize bakıyor ve titremeye başlıyor.

"Buradaki arkadaşım sana daha önce teklif ettiği şeyi tamamlamadı," diyor Enzo. "Elimizle acı çekerek ve yavaşça öl ya da..."

Silahı uzatıyorum. "Kendini öldür. İkinci seçenek en iyisi, bilgin olsun."

Gözleri, ona asla izin vermeyeceğimiz üçüncü seçeneği düşünürken kasvetli bir hal alır. Bizim ellerimizle yavaş bir ölüm var. Hapishanede daha yavaş bir ölüm, çünkü orada öldürülecek. Korkunç bir şekilde. Ya da kendi elleriyle.

"Silahı alacağım," diyor donuk bir sesle.

Enzo onu benden alır ve eline koyar, sonra Joseph'in şakağına doğru yönlendirir.

Ben izliyorum ve o tetiği çektiğinde, diğer taraftaki duvara beyin parçaları, kan ve kemik parçaları sıçradığında bile gözümü bile kırpmıyorum.

Enzo, Joseph'in kolunu hafifçe bıraktığında silah yere düşer.

Orayı temizleyip, orada bulunduğumuza dair herhangi bir kanıt bırakmadan, konuşmadan işimizi bitiririz.

Sonra dışarı çıkıyoruz.

Vi'yi almak için Queens'e geri dönerken, telefonum çalmaya başladı.

Telefonu arabanın hoparlörlerine bağladım ve Zayne'in sesi arabayı doldurdu. "Çocuklar, Gino'nun halledildiğini bilmenizi istedim."

Enzo kaşlarını çatı. "O hala benim amcam, pislik herif. Tam olarak nasıl?"

"Kanıtlar yerleştirilmiş olabilir ve Gino'ya, bu kanıtların ortadan kalkması için bunu ikinizin bir iyiliği olarak görmesi ve diğer borçlarının

makul olması gerektiğini, her iki tarafın da talebi reddedebileceği bir müzakere konusu olduğunu açıkça belirtilmiş olabilir. O sana, sen ona. Ya da, bilirsin, Gino'ya çok zarar verebilecek ve başını ağrıtabilecek o kanıtlar yeniden ortaya çıkabilir."

Enzo yarı gülerek inler. "Bu pek iyi gitmeyecek."

"Bilmiyorum," diyor Zayne, "Violet'i sordu, gözleri parlıyordu. Belki de rakibin var, Cade."

Gülüyorum, ama biraz endişeliyim. "O evli."

"O bir ejderha, onun hayalarını çantasında saklıyor." Enzo bana bir bakış attı. "Ben öyle bir şey demedim."

"Gino, Thomas'ın yaptığı türden kaçakçılığı ve Joseph'in yaptığı türden faaliyetleri hiç hoş karşılamıyor."

"Bu iş bittiğinde bittiğine inanırım," diyorum, ama endişelenmiyorum. Violet'i geri aldım. Önemli olan tek şey bu.

Enzo arabada beklerken ben hastaneye giriyorum. Sanırım Gino ile konuşacak, ama umurumda değil.

Vi'yi tahmin ettiğim yerde, Gianna'nın odasının dışında buluyorum. Sandalyeye yarı uykulu bir şekilde oturmuş, onu öpüp ayağa kalkmasına yardım ediyorum.

SUV'ye varana kadar hiçbir şey söylemiyor ve Enzo bize bir bakış atıyor. "Ben kalıp Gianna ve annesine göz kulak olacağım, olur da etrafta dolaşan biri varsa diye."

Gözlerimi deviriyorum. Şüphesiz Gino'nun öfkesinden saklanmak için. Ama başımı sallıyorum ve o içeri giriyor. Arabanın kapısında Violet duruyor ve boğazıma dokunuyor.

"Kan mı?"

"Benim değil."

"Peki, sen iyi misin?" diye soruyor.

"Ben iyiyim. Joseph değil. Ama bir daha kimseye zarar veremeyecek."

Beni sıkıca kucaklar. "Bana baktığın için teşekkür ederim."

Kollarımı onun omuzlarına doluyorum ve onu açgözlülükle öpüyorum, sonra kendimi zorlayarak geri çekilip öpücüğü daha yumuşak hale getiriyorum. Sonra başımı kaldırıyorum. "Sana bakmak için her zaman yanında olacağıma söz veriyorum. Seni her türlü kötülükten koruyacağım çünkü seni seviyorum."

Gülümser. "Ben de seni seviyorum. Eve gidebilir miyiz? Çok yorgunum ve gerçekten, gerçekten seninle kıvrılıp uyumak istiyorum."

Ona yavaşça gülümserim. "Tabii, gidebiliriz. Ama bu gece uyuyabileceğini düşünüyorsan, kesinlikle delisin..."

Otuz Sekizinci Bölüm

VIOLET

UYANIK KALMAYA ÇALIŞIYORUM, gerçekten. Ama bir noktada bayılıyorum.

Cade'in beni merdivenlerden yukarı, çatı katına taşıdığını, kıyafetlerimi çıkardığını ve yatağa yatırdığını hayal meyal hatırlıyorum. Hatta, giyinik halde, sıcak bir yaz gecesi olsa bile bana sokulabileceğim bir fırın gibi, etrafımda kıvrıldığını bile hatırlıyorum.

Ve sonra... hiçbir
şey. Birdenbire
uyanıyorum.

Oda karanlık ve saatin kaç olduğunu bilmiyorum. Ertesi akşama kadar uyumuş olabilirim çünkü geri döndüğümüzde saat geç olmalıydı, sabahın erken saatleri gibi.

Burası güzel kokuyor.

Çıkmak üzereyken sandalyenin üzerinde bir elbise ve yanında topuklu ayakkabılar görüyorum. Cade'in el yazısıyla yazılmış bir not var.

Beni giy.

Gülümsyerek, merakla duşa giriyorum. Duştan çıktığımda tamamen uyanmışım, kurulayıp giyiniyorum.

Cade mutfakta, soluk kot pantolon ve mavi düğmeli gömleğiyle seksi ve çekici görünüyor. Omzunda bir mutfak havlusu var ve yemek yapıyor. Sayılır. Bir tavada sos ısıtıyor ve tezgahın üzerinde, kapağında "ragu" yazan lüks bir İtalyan restoranının kağıt poşetini görebiliyorum.

Bakıyorum.

Çünkü orada pişmemiş taze makarna tepsisi de var. Ve bir başka kaptaki rendelenmiş parmesan peyniri. Ve... aman tanrım... tiramisu - bu restoranın ünlü olduğu şeylerden biri.

Bunu teslim ettirmek için epey para ödemiş olmalı. "Bütün gün uyudum mu?" diye soruyorum.

O dönüp bana gülümsüyor. "Tabii ki, ama bu bana bunu yapma fırsatı verdi..."

Aniden mutfağının geri kalanını fark ediyorum. Masa hazırlanmış ve mumlar var. Ve... Yutkunuyorum.

Cade gül yaprakları serpiştirmiş.

Hemen ışık düğmesine gidip ışığı kısıyorum ve mumlar odaya sıcak, romantik bir ışık veriyor.

"Otur."

Söyleneni yapıyorum, ama masaya yaslanıp, o sosu karıştırıp makarnanın suyunu kontrol ederken onu izliyorum.

"Bunlar ne?" diye soruyorum. "Akşam yemeği."

Gülümsememi bastırıyorum. "Yani, Cade, neyin şerefine?"

"Bak, bunu mahvetmek istemedim, bu yüzden senin seveceğin bir şeyler sipariş ettim, ama hepsini kendim hazırlayabileyim diye aldım, sanki yeni yapılmış gibi."

"Ama neden?"

Kafasını sallar, havalandırılan şarap şişesini alır, iki kadeh doldurur ve birini bana uzatır. "Neden mi? Senin için güzel bir şey yapmak istedim."

"Ne kadar hoş olsa da, Cade, bana şımartılmam ya da nazik davranılmam gerekmiyor."

Ama dürüst olmak gerekirse, umurumda değil, mutfakta işleri yöneten bir erkek çok seksi bir manzara. Yemeği baştan sona kendisi pişirmemiş olması umurumda değil, sosun hazırlanması en az bir gün sürer ve el yapımı makarna... Onu nasıl yapacağımı bile bilmiyorum.

Ama bu uzlaşmayı seviyorum. Ekmek dilimliyor ve bir tabağa koyuyor, yanında daldırmak için küçük bir kase zeytinyağı da koyuyor. Bir parça alıyorum. Ekmek fırından, çıtır çıtır ve lezzetli, yağ ise meyveli, hafif biberli ve harika.

Yanıma gelip kafama bir öpücük konduruyor. "Biliyorum. Bunu yapmak istedim. Seni seviyorum Violet."

Şarabımı yudumluyorum. "Bunun her saniyesini takdir ediyorum."

Makarnayı suya ekler ve birkaç dakika içinde pişirir. Sonra suyunu süzüp sosla karıştırır ve büyük kaselere, peyniri ayrı bir kasede ve doğranmış, kokulu fesleğeni üstüne serpiştirerek servis eder.

Böylece, ben bir kraliçe gibiyim. Ve onu hiç düşünmediğim kadar çok seviyorum. Bütün bunları benim için yaptı.

Kaseyi silip süpürüyorum. Açlıktan ölüyorum ve gerçekten, yalnız olsaydım, o lanet kaseyi yalayıp temizlerdim.

Cade, parmağımı kasede gezdirirken eğlenerek izliyor ve elimi tutup ağzına götürüyor ve parmağımı temizleyene kadar emiyor. "Hala açsan, daha var."

"Tatlı için yer ayırmak istiyorum, teşekkürler." Elimini geri çekiyorum. "Çok doymak istemiyorum."

"Tiramisu senin içinmiş diye kim söyledi?"

Burnumu çekerim. "Ve kim o tür bir tatlıyı kastettiğimi söyledi? Yemekten bahsetmiyordum..."

Ayağa kalkar ve elimi tutar.

"Yemek, bundan sonra olacaklar için seni yumuşatmak içindi."

Gülüyorum. "Seninle seks yaparken beni ikna etmek için kolumu bükmene ya da yağ çekmene gerek olmadığını şimdiye kadar anlamış olmalısın."

"Küstahça."

Ona bakıyorum. "Ne demek istiyorsun?"

"Kim seks dedi ki? Ben fahişe değilim, Vi."

Ve sonra, beni şaşırtacak şekilde, bir dizinin üzerine çöküp, hala elimi tutarken, ön cebinden siyah kadife bir kutu çıkardı.

Kalbim hızla çarpmaya başladı.

"A-acaba düşündüğüm şeyi mi yapıyorsun?" Gözlerim bulanıklaşır ve boğazım düğümlenir. Kalbim gerçekten göğsümde patlamak üzeredir.

"Eğer sana en son çıkan pop şarkısını söyleyeceğimi düşünmüyorsan, hayır, öyle bir şey yapmıyorum."

Tek eliyle kutuyu açtı.

"Benimle evlenir misin, Violet?"

Dünyanın en mükemmel oval kesim yüzüğünü ağzım açık bakıyorum. Her şeyi muhteşem, sadeliğinden elmasın güzelliğine, yüzüğü tutan daha da muhteşem ve mükemmel erkeğe kadar.

Bu yüzük bir dolarlık mağazadan alınmış plastik bir yüzük olsa bile umurumda olmazdı. "Evet. Evet, milyonlarca kez evet."

"Tanrıya şükür."

Elimi çekip ona uzattım ve o da yüzüğü parmağıma taktı. Sonra kollarıma sarıldım ve onu öptüm.

"Açıklığa kavuşturmak için, seninle evlenmek istiyorum. Bu dünyada beni senin karın olmaktan daha mutlu edecek hiçbir şey yok."

Onu ve yüzüğü hayranlıkla seyrediyorum.

"Bayan Violet Maddox," diyorum, onun soyadını deniyorum. "Bayan Maddox. Sanırım çift soyadı da kullanabilirim..."

Aniden, söylediklerimin farkına varıyorum. Bayan Maddox mu? Ben onun kardeşiyle çıkmıştım. Hemen düzeltiyorum. "Bayan Cade Maddox."

"Merhaba, 1950'ler." Gülümser. "Açıklama ve farkında olmadan benim olacağını kabul ettiğın için teşekkürler."

"Sadece seninle evlenmek için sabırsızlandığımı söylüyorum."

"Ben de seninle evlenmek için sabırsızlanıyorum, Vi. Belki bir gün çocuk sahibi olmaya karar veririz, o zaman bir yıl boyunca üreme adına deli gibi sevişmeye adanırız."

Gözlerimi deviriyorum ama içten içe onun bebeğini istiyorum.

Onu istiyorum. "Seni seviyorum," diye fısıldıyorum.

Bu hayatımın en mutlu anı ve hepsi Cade sayesinde.

Otuz Dokuzuncu Bölüm

CADE

Ne kadar uyuduğumuzu bilmiyorum ama, loftumun her yerinde seks yaptığımıza eminim. Pencerenin önünde seviştik. Işıklar açık ve perdeler kalkıkken onu yaladım, o da aynı şekilde beni yaladı.

Bugün uyandığımızda...

Eli, henüz molaya yaklaştığını anlamayan yarı sert sikimi kavradı.

Son yirmi saatte, daha önce yaşadığım çoğu ilişkide yaptığımdan daha fazla seks yaptım, daha iyi bir kelime bulamadığım için.

"Lanet olsun, Vi. Beni öldürmeye mi çalışıyorsun?"

"Ne? Üç kez yapamıyor musun?"

Kaşlarımı kaldırıp gülmemeye çalışıyorum.

"Üç kez mi? Bu son iki saatte oldu. Peki ya dün gece, sabahın erken saatlerinde? Kahretsin. O kadar zengin değilim, ayrıca genellikle kara dul düğünden sonraya kadar bekler."

"Zayıf adam." Beni yavaşça öper ve kendimi tutamam, dillerimiz birleştiğinde ve göğüsleri göğsüme sürtündüğünde sikim sertleşir.

"Burada biraz zorlanıyorum, düğüne yetişmek istiyorum." Gözleri parlayarak gülüyor. "Bu sefer işini kolaylaştıracacağım."

Vi göğsümden, karın kaslarımdan ve yorganın altından aşağı doğru öpüyor.

O beni okşarken, zevk ve aşırı kullanımdan kaynaklanan hafif bir ağrı aynı anda beni vuruyor. Yalan söylemeyeceğim, bundan hoşlanmadığımı söyleyemem.

Bu Vi. Bu lanet olasıca mükemmel.

Sonra oyunu değiştiriyor, ağzını penisimin üzerine indiriyor, ereksiyonumu tam hızına çıkartıyor ve ben keskin bir nefes alıyorum.

Yavaş çekimde beni emiyor, öyle ki penisimin ucu boğazının arkasına çarpıyor ve... Lanet olsun.

"Vay canına, bu konuda gerçekten harikasın."

Zevk orman yangını gibi yayılırken inliyorum, ağzı sihirli ve saniyeler içinde ondan binlere ıkıyorum.

Siktir, çok sert boşalabilirim. Ben de oraya geliyorum.

O benim taşaklarımı oynuyor, sıkıyor, masaj yapıyor, her şeyi sıcak bir zevkle yakıyor. Onlar sıkılaşıyor ve penisim ihtiyaçtan ağrıyor...

Bir vızıltı sesi orgazmı durdurur ve o emmeyi bırakır. Siktir, telefonum.

"Boş ver. Sikimi em, Vi."

Lanet şeyi kapatmaya gidiyorum, ama Vi yine beni mastürbasyon yapmaya başlıyor, ıslaklığı kullanarak sikimde sert ve hızlı bir şekilde kayıyor, beni orgazmın eşiğinde tutuyor ama tam olarak orgazm olmama izin vermiyor. Bu, saf ve basit bir şekilde, orgazmı geciktirme taktiği.

"Telefona cevap ver," diyor.

Telefonuma bakıyorum. "Hayatta olmaz, arayan Jack."

Kadın sırtıyor. "Cesaretin varsa cevapla. Onunla konuş, ben de seni boşaltayım."

"Hayır."

"Üç kez meydan okuyorum."

Geri adım atmam mümkün değil. "Anlaştık." Cevap tuşuna basıyorum.

Ve o tekrar emmeye başlar, gözleri üzerimde, ve bu ifte "Hey Jack." "Meşgul müsün?"

"Sadece... sadece çalışıyorum. Konuşabilirim."

"Sadece nasıl olduğunu görmek istedim." Sessize alıyorum. "Bunu yapamam. Kardeşim bu."

"Zaten söyledin." Penisimi ağzından çıkarır ve bu seferki sert bir an olur. Geçen seferkinden daha kötü. Acıtıyor.

"Hadi, bitir işimi. Bir şeylerin ters gittiğini anladım."

Ama sırtıışı şeytani. "Bir daha boşalmak istiyorsan ve ben ölüm bizi ayırana kadar seninle evli kalmak istiyorsam, sesi açıp onunla konuşacaksın. Durmadan. Konuşmayı kesersen, ben de dururum."

"Sen lanet bir canavarsın."

"Sen de benimle evlenmek isteyen zavallı, aşık bir aptalsın." Bu doğru. "Peki. Ama beni boşaltman iyi olur."

"Emredersiniz, efendim."

"Kusura bakma," diyorum kardeşim, o tekrar emmeye başlarken, bu sefer sonuna kadar, ve ben inliyorum.

"Ağırlığı düşürdüm," diye sormadan önce söylüyorum. "İş nasıl? İyi. Yeni biriyle tanıştın mı? Taşınmayı daha çok düşündüm çünkü... siktir... senin için bir yerim var ve sen sormadan söyleyeyim, kira ödemen gerekecek."

Konuşmaya devam ediyorum. Ne dediğimi bile bilmiyorum ve zavallı kardeşim konuşacak fırsat bile bulamıyor. Ama lanet olsun, bu ne kadar yanlış olsa da, çok iyi geliyor ve ben zayıf bir adamım.

O beni alıp kendini susturduğunda, sanki cennete gitmiş gibi hissediyorum. "Bekle..."

Yine sesimi kesip vahşi, düşük bir inilti çıkarırım. Sonra ona sert bir bakış atarım.

O yaklaşır ve ucunu ağzına alır, yalar, diliyle oynar ve bu, onun yaptığı diğer her şeyden daha kötü ya da daha iyi olabilir. Ya da belki de ben aklımı kaçırmışımdır.

Jack konuşuyor, onu duyabiliyorum, ama o bizi duyamıyor ve ben Vi'ye "Bu ne tür bir işkence?" diyorum.

O benim sikimden çekildi. "Ödeşmek için. Lia ile akşam yemeğine çıktığım zaman için."

Ve ben gülüyorum. "Bu çok komikti. Bu benim kardeşim ve senin eski sevgilin. Bu çok acımasızca."

Gözleri kısılır. "Hayır, bu da çok komik. Konuşmaya devam et, Cade."

"Emmeye devam et."

O da öyle yapar ve ben sesi açarım. Cesaret cesarettir, ama mesele şu ki, o bu konuda o kadar iyi ki, şeytani bir şey.

Jack'e o yer hakkında daha fazla bilgi verdikten sonra hava durumuna, spora ve son olarak bilgisayar oyunlarına geçiyorum. En sevdiği oyunu biliyorum, bu yüzden birbirimizle konuşup dikkatimizi başka yere verebiliriz.

Orgazm beni ansızın yakaladı ve tam boşalırken sesi kapatmayı başardım, hayatımda hiç duymadığım kadar acı verici bir zevk çılgılığı attım. Titriyor ve sarsılıyordum, penisim seğiriyor ve o çekilirken hem boğazına hem de ağzına sperm fışkırıyordu.

"Sessiz moddasın."

Kendime geldiğim anda konuşuyorum. "Kardeşimin hayatına iz bırakmayacağım."

Telefonun sessiz modunu

kapatırım. Vi bana "Hileci" der.

"Beni dava et" diye cevap

veririm.

"İyi misin?" diye sorar Jack. "Nefes nefese gibisin. Seni daha formda sanıyordum."

Bir an durur. "Sen...?" İler. "Tanrım, söyleme, bilmek istemiyorum!"

"Değildim!" Kardeşim sözlerime alaycı bir ses çıkarır. "Bu çok zor bir egzersizdi, ama artık bitti. Dinle. Sana bir şey söylemem gerek. Ve hissettiğin şeyleri hissetmen normal."

"Cade?" diye sorar.

"Onu seviyorum dostum. Vi'yi. Her şeyden çok. Ona evlenme teklif ettim ve o da aynı şekilde hissediyor. Evet dedi."

"İkiniz için de mutluyum," dedi sessizce.

Ses tonu öyle ki, ona inanıp inanmadığımı bilemiyorum, ama yine de ona güvenmeye karar veriyorum.

"Jack, sağdıcım olur musun?" Cevap vermiyor.

Nefesimi tutuyorum.

Bu düşünüyü hiçbir şey engelleyemez, Jack bile. Ama onun onayını almak isterim. Onun da bu işe dahil olmasını isterim.

Bu Vi. Onun eski sevgilisi. Garip olmalı.

Ve roller tersine dönse bile onları bir daha asla görmeyeceğimi biliyorum.

Ama Jack ona aşık değildi, o da Jack'e aşık değildi. Arada bir fark var.

"Jack?"

"Üzgünüm dostum. Şaşkınım." Yine durakladı. "Gerçekten sağdıcın olmamı mı istiyorsun?"

"Sen benim kardeşimisin." Bu samimi bir istek. Jack'in orada olmasını istiyorum. "Enzo da orada olacak, ama sen benim sağdıcım olacaksın."

"Gerçekten mi? Ciddi misin?"

"Evet, ciddiylim."

"Onur duyarım, Cade."

Telefonu kapattığımda gülümsüyor. "Her şeyin bu kadar iyi gitmesine inanamıyorum."

"Evet," diyorum. "Altı ay önce biri bana bu noktada olacağımı söyleseydi, inanmazdım."

"Oh, katılıyorum. Kim düşünürdü ki şu anda Ghost ile yatakta olacağımı? Eminim karanlık web'in kıskançlığını çekiyordur. Ve sen de kazanılacak lezzetli bir ödölsün, Ghost."

Sözleri beni heyecanlandırıyor. Beni süper kahraman bir dijital intikamcı olarak görmesi değıl, bunu söyleme şekli, beni bu kadar iyi tanması.

Onun kadar beni iyi tanıyan kimse olduğunu sanmıyorum.

Yaralıymış gibi davranıp üzgün bir şekilde başımı sallıyorum. "Senin için ben sadece bu muyum? Kazanılacak bir ödöl mü?"

Çünkü bir şekilde ödöl demek istediğini biliyorum. Çünkü o da benim için aynı şey. Ama ödöl, kazanılacak ya da elde edilecek bir şey değıl, paha biçilmez bir şey. Değıer verilecek, keşfedilecek, beslenecek, sevilecek bir şey.

O benim ödölüm, kalbim ve dünyam. Eminim ki o da aynı şekilde düşünüyor.

"Zavallı bebek," diye fısıldar Vi, "duyguların incindi mi?"

Bakışlarımız buluşur ve kıvılcımlar çıkar. "Öyle mi?"

O, benim sikimi okşarken şakacı tavrını ciddiye çevirir. "Hayır. Sen bundan çok daha fazlasısın."

"Öyle miyim?"

"Sen benim tüm dünyamsın."

Kırkınıc Bölüm

VIOLET

SEKİZ AY SONRA

"ELBİSE MUHTEŞEM, Vi. Gerçekten muhteşem." Lia rüya gibi iç çekerek ipek gelinliğini havaya kaldırdı.

Beni mor çiçekler ve yeşil yapraklardan oluşan bir buket seçmeye ikna etti. Onun yeşil elbisesi de bu renklerle mkemmел uyum sağlayacak.

"Sence mor çok fazla mı abartılı?"

"Siktir et." Bir kadeh şarap doldurup bana uzatıyor. Yarın evleneceğime inanamıyorum.

"Biliyorsun, ben hiç evlenmeyi hayal eden biri olmadım." Ama i çekiyorum. "Şimdi ise, başka bir şey yapmak istemiyorum."

"Bence bu, törenden çok erkekle ilgili."

Lia elbisemi askıya asarken ben Lia'nın kanepesine kıvrılıyorum.

"Cade'in başını belaya sokacaklarını düşünmüyorsun, değil mi?"

"Cade. Onun kadar aşık bir erkek görmedim. Ya da senin kadar aşık bir kız."

"Evet, ama..." Ona bakıp şarabımı masaya koydum, pek havamda değildim.

Gerginim, bu yüzden bütün gün midem bulanıyor. Aslında, bir haftadır böyle.

Yemin ederim, düğüne yaklaştıkça midem daha da bulanıyor. Bir şey olup da bu mutluluğu bozacağından endişeleniyorum,

hepsi bu. Gerginlik.

"Ama ne?" diye soruyor.

"Jack'in çok değiştiğini biliyorum, ama o adam Enzo gibi parti yapmayı iyi bilir. Cade'in özgür bir adam olarak son gecesini düzgün bir şekilde kutlamasını sağlamak için bunu yaptı."

Titriyorum.

Kahve masasından telefonumu alıyorum. "Ona mesaj atıyorum."

BEN: *Uslu dur yoksa...*

Cade: *Enzo burada. Barda. Cade emin ellerde, endişelenmene gerek yok.*

LIA MESAJLARI OKUYUNCA BİR ŞEY MİMLEĞİ. "Biliyor musun, biz de dışarı çıkmalıyız."

İç çekiyorum. "Güzel fikir, ama ben evde kalmak istiyorum."

"Saçma." Odasına gidip kırmızı bir elbiseyle geri gelir ve bana fırlatır. "Giyin, dışarı çıkıyoruz."

"Ama..."

"Ama yok. Bu, özgür bir kadın olarak geçireceğin son gece."

Gülerek başımı sallarım. "Olmaz, bunların hiçbirisi umurumda değil. Cade ile evlenmek için sabırsızlanıyorum."

"Hadi ama. Çıkalım. Bu güzel elbisen var, buradan ayrıldın, ayakkabılar da var. Şehri boyayalım ya da sadece bir şeyler içelim. Benim için?" diye yalvarır.

Ve bu, oturup hiçbir şey yapmama kararımı bozuyor. "Bir içki. Düğün günümde akşamdan kalma olmak ya da ölüm gibi görünmek istemiyorum, asla kaldırmamakta ısrar edeceğim bir duvak bile yok."

"Uzaklara gitmeyeceğiz ve Uber çağıracağız, böylece kapıdan arabaya ve geriye kadar yürümek zorunda kalmayacaksın."

"Gideceğim dedim."

Hazırlanıyoruz ve tabii ki bizi bekleyen bir araba var.

Lia makyaj yapmamda ısrar etti ve onu yatıştırmak için makyaj yapıyorum.

Barın kapısını iterek açtım ve dönüp en iyi arkadaşşıma öfke dolu bakışlar atarken neredeyse çığlık atacaktım. "Seni sinsil!"

Gianna ve Macy oradalar, ellerinde şık kokteyller var ve ben çok mutluyum. İkisi de çok güzel görünüyorlar.

Gianna daha da güzelleşmiş ve kilo almış, bu yüzden sağlıklı bir vücut yapısına sahip.

Üçünü de kucakladım.

Lia, ayrılırken içkiyi elime tutuşturur ve fısıldar, "Büyük bir olay yapmak istemediğini biliyorum, ama onlar senin düğününü kutlamak istediler. Düzgün bir şekilde. Yarın hepimiz orada olacağız, ama bu sadece biziz. Senin için sorun olur mu?"

"Tabii ki, sorun yok." Kadehlerimizi tokuşturup içmeye başlıyoruz.

Güzel bir akşam ve herkes yaptıkları en çılgın şeyleri anlatmaya başlayınca ortalık biraz karışıyor.

Lia başlıyor, hikayesi pek de önemli değil. "Üniversitede üç farklı erkekle öpüştüm ve sonra onlarla üçlü yaptık. Çok güzeldi."

"Ben pas geçiyorum," diyor Gianna.

"Erkek arkadaşımın beni St. Andrew's haçına bağlayıp kırbaçlamasına ve sonra orgazm olmama zorlamasına izin verdim." Macy, açıkça kazandığını düşünerek gülümser.

Lia bana göz kırpmıyor.

"Ben bir erkekle tanıştım, daha önce hiç konuşmadığım biriyle, evime kamera yerleştirip beni izlemesine izin verdim ve sonra bana tecavüz fantezisini yaşatmasına izin verdim. Ve oradan daha da çılgınlaşmaya başladık."

"Aman Tanrım." Macy bana hayretle bakar. "Cade biliyor mu?"

"Evet, ve yarın bu sapık yabancıyla evleniyorum." Hepsi alkışlarken kokteyli mi yudumluyorum ve Macy sırtlıyor.

"Bu çok çılgınca," diyor Gianna. "Ben kendi isteğimle pek bir şey yapmadım ama... vay canına."

"Şaşırmadım," diyor Macy. "O masumiyetin altında sapkın birinin gizlendiğini biliyordum."

Birkaç saat boyunca öfkeleniriz, ama anlaşma anlaşmadır ve ben eve gitmek istiyorum. Tabii ki, anlaşma kendimle yaptığım bir anlaşmaydı, ama mükemmel bir düğün günü istiyorum. Bu yüzden, Lia ve ben bardan Uber'e, Uber'den de onun dairesine sendeleyerek gideriz.

Lia, giyinik halde yatağa düşer ve sarhoş bir şekilde horlamaya başlar. Mide bulantım şiddetli bir şekilde başlar ve banyo yaparım, ama bu da işe yaramaz.

Kokteylleri suçlamak istiyorum ama diğerlerinden farklı olarak ben sadece üç tane içtim. Beni sarhoş etmeye yetti ama akşamdan kalma yapmadı, yani beni hasta etmemeleri gerekir.

Kurulanıp giyiniyorum.

Lia'nın yanına yatmak için büyük tişörtü giyiyorum ki, birden aklıma bir şey geliyor.

Adet
dönemim.

Gecikti.

Bir haftadan fazla gecikti.

Lia'nın hamilelik testlerini toplu olarak satın aldığını biliyorum çünkü büyük bir Katolik aileden gelen erkek arkadaşının, tüm doğum kontrol yöntemlerini etkisiz hale getirebilecek türden bir genetik yapıya sahip olduğuna inanıyordu.

Erkek arkadaşı ondan ayrıldı, ama Lia'nın hala elinde birkaç tane kaldığını biliyorum. İlaç dolabını karıştırıp bir tane buluyorum.

Çubuğa işedim ve üç dakika sonra mide bulantımın bir nedeni olduğunu anladım.

Ben lanet olası hamile bir aptalım.

Makyaj masasındaki telefonum titremeye başlar ve şoktan cevap veririm.

Arayan Cade'di.

"Beni içeri al, kadın. Lia'nın apartman kapısının önündeyim ve seni görmek istiyorum."

Banyodan aceleyle çıkıp kapıyı açıyorum.

Tabii ki, orada. Lia'nın kapısının önündeki binada.

Beni yakalayıp duvara itti, öptü ve ben de ona karşılık verdim, içim yanarken ona boğuluyordum.

Kahretsin. Hamileyiz.

Geri çekilir ve kapıyı kapatır. Biraz sallanır.

Onu sarhoş gördüm, bunu ölçeğin biraz çakırkeyif ama çok sarhoş değil kısmına koyacağım.

Cade saçlarımı okşuyor. "Çok güzel ve mükemmelsin. Düğünden önceki gece gelini görmek uğursuzluk getirir diyen kuralı koyan her kimse, tam bir aptal. Dört saat ayrı kaldık. Bu çok uzun bir süre."

Beni kucağına alır ve bacaklarımın arasına kayar. "Sensiz deli oluyorum. Yatak odası nerede? Kendimi sana gömmek istiyorum. Hemen burada yapacağım."

Gülüyorum. "Beni indir. Evde değiliz. Ve Lia ile yatıyorum." Aşağı inmeye çalışıyorum. "Hadi ama Cade. Beni indir, sana bir şey söylemem lazım."

Ama o beni döndürüp bir kez daha duvara bastırıyor, beni sertçe öpüyor, ısıyor, öpüyor, emiyor, boğazımı yalıyor. "Bu yaklaşık... dört buçuk dakika bekleyebilir, çünkü normal dayanıklılığım yok galiba."

Siktir, ılgın bir hızlı seks. Onun için o kadar azgınım ki, neredeyse ortumu çıkarmama yardım ediyorum, ama içimi kaplayan cinsel heyecana rağmen, onunla mücadele ediyorum. "Beni indir, Cade. Lütfen. Konuşmamız lazım. şimdi."

Beni görmezden geliyor ve biliyorum ki, elini pantolonumun içine biraz daha sokarsa, ona izin vereceğim.

"Cade, lütfen. Bu her şeyi değiştirecek."

Durur. Sonra beni yere indirir ve beni inceler. "Ne oluyor? Her şey yolunda mı? Bizim için her şey yolunda mı?"

Hala ubuğu tutuyorum, bu yüzden elimi açıp ona gösteriyorum. Kalbim hızla atıyor.

"Hamileyim."

Bana bakar, yüzünde şok ifadesi vardır, sonra çubuğa ve bana bakar.

Cade gülümser ve beni kucaklar, her yerime öpücükler yağdırır, yüzünde her yerde sevinç vardır.

"Beni kandırdın. Kötü bir haber olduğunu sandım, ama bu mu? Kaçıp evlenmeliyiz. Atlantic City'de Vegas tarzı bir düğün kilisesi var mı?"

"Cade. Yarın evleneceğiz. Bekleyebiliriz."

"Evlilik dışı bir ocuk sahibi olmayacağım. Baba olacağım. Bu da sorumluluklar demek."

Beni Lia'nın oturma odasına taşıyor ve ikimizi de kanepeye bırakıyor, sonra beni kucaklıyor.

Koluna vurup onu öptüm. "Hamileyim, doğum yapmıyorum."

"Seninle şimdi evlenmek istiyorum."

"Yapamazsın. Beklemek zorundasın."

Boynumu per. "Ama senden ayrılmak istemiyorum." "Yarından sonra, ayrılmak zorunda kalmayacaksın."

"Düğünden sonra sana özel yeminlerim var. Ve bir hediye."

Kıkırdayarak gülüyorum. "Benim de sana yeminlerim var."

"Şimdi evlenirsek, onları söyleyebiliriz."

"Yarın, Cade. Ondan sonra hiçbir şey bizi ayıramaz." Kalkarım, testi cebine atarım ve elini tutup onu kapıya doğru götürürüm.

"Tamam, tamam, ama sözünü tutmanı bekliyorum." Beni son bir öpücük için kendine çeker.

Kırk Birinci Bölüm CADE

Brooklyn'deki küçük kilisede gelinimi beklerken, rüya görmediğimden emin olmak için kendime bir tokat atmak isteyen küçük bir parçam var.

Güzel hamile gelinim.

Bu sıradan bir düğün günü değil. Salı öğleden sonra.

Ne ben ne de gelinim dindar değiliz, ama içimde bir yerlerde Violet'i koruyan bir güç olduğuna inanmaktan kendimi alamıyorum. Bildiğim her şeyden daha büyük bir şey onu kardeşimle tanıştırdı ve sonra onu kollarımın arasına koydu.

Hamileyiz. Lanet olası bir bebeğimiz olacak. Baba olacağım. Test cebimde, bugün için bir tür uğur gibi.

Burada birkaç arkadaş ve aile üyesi var. Jack ve Enzo yanımda. Birkaç başka arkadaş, The Syndicate'ten gelen çılgın bir grup insan ve mafyanın bir kısmı da benim tarafımda. Ve bunu Gino amcaya borçluyum, çünkü artık ona öyle hitap etmemi istiyor. Kilise törenini istediğimiz günde gerçekleştirdi.

Gelinin tarafında Vi'nin okuldan ve siyasi ofisten arkadaşları var, ayrıca kardeşim Cassandra ve Gianna'ya göz koyduğunu gördüğüm Gianna da var. Ona dikkatli davranması konusunda bir şeyler söylemem gerekecek, ama o çok olgunlaştı.

Müzik başlar ve Lia deniz yeşili gelinlikle koridordan yürürken, ardından Violet gelir ve içimdeki her şey durur.

Ona mükemmel uyan sade, ipek bir elbiseyle muhteşem görünüyor. Tabii ki, bana kalırsa, çöp torbası giyse bile bir hayalet gibi görünecektir.

Nefesimi kesiyor ve varlığıyla kilisenin tüm havasını aydınlatıyor, bana bakarkenki gülümsemesi beni neredeyse yere yıkıyor.

O sunaka ulaştığında, ben de gülümsüyorum ve rahibin sözlerini zar zor duyuyorum. Jack'in dirseğiyle beni dürtmesi gerekiyor ki tepki verebileyim.

Yüzüğü parmağına takıyorum, o da aynısını bana yapıyor.

Hamileyiz lan.

Kendi yeminlerimizi yazmadık. Benimkiler bu gece söylemeyi planladığım şeyler. Müstehcen, duygusal ve gerçek. Kilisede "evet" dediğimizde gözlerindeki ışıktan anladığım kadarıyla, onun yeminleri de aynı.

"Gelini öpebilirsin," diyor rahip.

Onu ruhum ve kalbimle öpüyorum ama heyecanımı pantolonumun içinde saklıyorum.

Sonra kiliseden karı koca olarak çıkıyoruz. Resmi olarak.

Bu gece, ona küçük ama ona sahip olduğumu gösteren, karanlık tarafımızı kutlayan bir gerdanlık hediye edeceğim. Oynarken onu takmasını bekleyeceğim. Dışarı çıktığımızda ve yaramazlık yaptığımızda.

Vi'yi tanıyorsam, onu her zaman takacaktır.

Ona dönüp fısıldıyorum, "Bir bebeğimiz olacak, Vi." "Biliyorum, sana söylemiştim."

"Sadece şunu söylemek istiyorum, seni ve o bebeği çok seviyorum." "Cade?"

"Evet?"

"Ben de seni ve bebeğimizi seviyorum." Elini sıkıyorum.

Kilisenin dışında, Vi'ye platonik bir aşk besleyen Gino amca gelip ona babacan bir kucaklama verir.

"İstediğim iyiliği yaptım." Bu tipik Gino davranışı. Zayne'in tehdidinden bahsetmedi, ama iyiliklerimi dile getirip tepkimi ölçmeyi seviyor. Bazen, Enzo'nun dediği gibi, bunlar aslında iyi işler olduğu için yapıyorum.

"Öyle mi?" diyorum. "Neymiş o?"

"Karının oğlum Lou ile çalışmasını istiyorum. O iyi bir çocuk," diyor, sanki bu kötü bir şeymiş gibi. "Siyasete girmek istiyor, bu yüzden iyi bir ekip kuracak birine ihtiyacı var."

"Onur derecem henüz bitmedi," diyor karım.

"O dürüst biridir." Gino, yere tükürmek mi gülmek mi bilememiş gibi görünüyor. "Ama bunu hallederiz. Tamam mı? Güzel. Anlaştık."

Sonra arkasını döner. "Akşam yemeği ve dans için Belle de Grasse'yi ayırttım."

Gelinima bakıyorum. "Senin için sorun olur mu?"

"Evet." Bir süre durur. "Belle de Grasse'da yemek yemeyi hep istemişimdir."

Yavaşça dans ederken Violet'i kollarımda tutuyorum. "Çok güzel görünüyorsun demek istiyorum, ama sen her zaman güzelsin. Ve artık resmen benimsin."

"Öyle miyim?"

"Evet." Kulağına fısıldayarak onu öpüyorum. "Bebeğimiz olacağını söylemiş miydim?"

"Bir iki kez. Kimseye söyledin mi?" "Henüz değil. Sen?"

"Bu bizim sırrımız olsun. Bir süreliğine."

"İyi." İşte benim kızım. İşte benim gelinim.

Onunla sonsuza kadar dans edebilir, sonsuza kadar sarılabilirim. Ve tüm bunları yapmayı planlıyorum, ama en önemlisi, onu sonsuza kadar sevmeyi planlıyorum.

O da bana, sanki benim için tek önemli şey benmişim gibi bakıyor.

Bu kadını çok seviyorum. "Jack'in Gianna'ya göz koyduğunu gördüm. Ona davranışları konusunda bir şeyler söyleyeceğim."

Bana sokuldu. "O çok değişti." "Ona geri dönmek için biraz geç."

"Asla yapmam. Ayrıca, The Ghost var."

"Sana bir hediye getirecek."

Bana bakıyor, gözleri parlıyor. "Sabırsızlanıyorum."

Dans etmeye devam ediyoruz ve ben onun çiçeksi kokusunu içime çekiyorum.

İşlerin bu şekilde sonuçlandığına inanamıyorum. Onunla oyunlar kadar düzenli seks yapmak istediğime inanamıyorum. Ve... bunu yapmak için önümde koca bir ömür var.

Odaya bakınıp inliyorum. "Dostum, Enzo arkadaşlarından birine asılıyor. Bu gece pantolonunu çıkarmaması için onu uyarmıştım. Bu gece sorun çıkarmak için uygun bir gece değil."

Ama Violet kıkırdar ve kışımı sıkar. "Onun nasıl biri olduğunu çok iyi biliyorum, bu yüzden Macy'nin arkadaşlarından biriyle onu oyalayacak bir plan yaptım."

Onu izlerken gözlerimi kısıyorum. "Onu nasıl oyalayacaksın?"

"Oh, bilirsin..." Omuzlarını silkiyor. "Ona asıl ve sonra onun kuzeniymiş gibi davran... Gino da bu işin içinde."

"Sen yapmadın..."

Ve o gülüyor. "Oh, evet, söyledim."

Enzo aniden boğuk bir çığlık atarak bana bakıp bağırır, "Ona söyledin, değil mi?"

Onu duymamış gibi davranıp kulağına eğildim. "Şimdi onun affını kazanmak için çok yalvarmak zorunda kalacağım, biliyorsun, değil mi?"

Kendimi olduğumdan çok daha sinirli göstermeye çalışıyorum.

Aslında sinirli olamam çünkü karımın en iyi arkadaşına böyle bir numara çekecek cesareti ve yeteneği olması beni tahrik ediyor.

Siktir, o gerçekten tanıdığım en seksi kadın.

"Oh, bunu hak etmişti. Lia'ya asıldığını hatırlıyor musun?" Parmak uçlarına yükselip beni öper. "Ayrıca, balayımızda bunu telafi edeceğim. Beni nereye götüreceksin?"

"Kesinlikle Cancun değil," diye mırıldanarak onu öpüyorum. O da beni öpüyor.

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

